

BX2596
.E9A3

14068

The Revd W. W. Shirley

*Transmitted by direction of the
Master of the Rolls.*

*Public Record Office,
Rolls House, London.*

9 Dec. 1862

RERUM BRITANNICARUM MEDII ÆVI
SCRIPTORES,

OR

CHRONICLES AND MEMORIALS OF GREAT BRITAIN
AND IRELAND

DURING

THE MIDDLE AGES.

THE CHRONICLES AND MEMORIALS
OF
GREAT BRITAIN AND IRELAND
DURING THE MIDDLE AGES.

PUBLISHED BY THE AUTHORITY OF HER MAJESTY'S TREASURY, UNDER THE
DIRECTION OF THE MASTER OF THE ROLLS.

ON the 26th of January 1857, the Master of the Rolls submitted to the Treasury a proposal for the publication of materials for the History of this Country from the Invasion of the Romans to the Reign of Henry VIII.

The Master of the Rolls suggested that these materials should be selected for publication under competent editors without reference to periodical or chronological arrangement, without mutilation or abridgment, preference being given, in the first instance, to such materials as were most scarce and valuable.

He proposed that each chronicle or historical document to be edited should be treated in the same way as if the editor were engaged on an *Editio Princeps*; and for this purpose the most correct text should be formed from an accurate collation of the best MSS.

To render the work more generally useful, the Master of the Rolls suggested that the editor should give an account of the MSS. employed by him, of their age and their peculiarities; that he should add to the work a brief account of the life and times of the author, and any remarks necessary to explain the chronology; but no other note or comment was to be allowed, except what might be necessary to establish the correctness of the text.

The works to be published in octavo, separately, as they were finished; the whole responsibility of the task resting upon the editors, who were to be chosen by the Master of the Rolls with the sanction of the Treasury.

The Lords of Her Majesty's Treasury, after a careful consideration of the subject, expressed their opinion in a Treasury Minute, dated February 9, 1857, that the plan recommended by the Master of the Rolls "was well calculated for the accomplishment of this important national object, in an effectual and satisfactory manner, within a reasonable time, and provided proper attention be paid to economy, in making the detailed arrangements, without unnecessary expense."

They expressed their approbation of the proposal that each chronicle and historical document should be edited in such a manner as to represent with all possible correctness the text of each writer, derived from a collation of the best MSS., and that no notes should be added, except such as were illustrative of the various readings. They suggested, however, that the preface to each work should contain, in addition to the particulars proposed by the Master of the Rolls, a biographical account of the author, so far as authentic materials existed for that purpose, and an estimate of his historical credibility and value.

Rolls House,
December 1857.

CHRONICON ABBATIÆ DE EVESHAM.

Incipit prologus libri tertii.

De bonorum et malorum post mortem apud homines eadem sit conditio. bonorum uidebat egregius atq; cum factoribus suis communeretur. et malorum prauis opibus cum actoribus suis conspiceretur. ueteres graui scripti reuocantur obicere prudenter. et scriptores suos quos dixerit historiographos ad consuetudinem rerum historiarum studiosius excutere. ut uocis uice silentium uerba scripta suppleret. Romani uero grecorum emuli perpetua uirtutis causa non solum istis assumpserunt officium. sed et statuas adiecerunt. et sic tam ueteres representando. quam prouocando posteris uirtutis amorem tum per oculos. tum per aures ad interiora multipliciter demissum uirtutum mentibus firmiter impresserunt. Pono patrum gesta sanctorum quos frequentius commemorat et commendat ecclesia neminem ad imitandum accenderent. si consilia uenerat antiquas legendam nobis hystoriam non reliquisset. Et nisi diu tam in nouo quam in ueteri testamento que sunt fugienda et imitanda tum scribendo tum aliis scribenda expressisset. nullus bona a malis distinxisset. Hinc et aliis exemplis instructi ut benefactor ecclesie eueshamensis a tempore fundationis sue memoria sit in benedictione. et ut gloria eorum tractu temporis non marcescat. nec crumma eorum gesta obliuio posteritatis extinguat. sed ut quod ab eis magnifice factum fuit. posteris sumant in exemplum. eorum gesta stilo commendare dignum duximus. nec non et eorum quod eiusdem ecclesie bona distaxerunt malefacta denotabimus ut nos bonorum exemplis informati a malis male alienata reuocare studeamus. et quod ab eis fuerit discepta corrigere nitamur. Ad quod faciendum tanto facilius prouocabimur et artius assequemur. quanto magis in presentis anime sue ipsi ea fecisse et possidere uel in uini pidolesimo puerili et magis inuolose et in ratione ea possidere cognouerim. *Explicit prologus.*

Incipit Liber tertius de constitutione Eueshamensis

Anno igitur ab incarnatione domini septingentesimo quiddecimo. sancti ac deo dignissimi antistes egrediuntur postquam ecclesiam wigornensem ueluti pastorem bonus tercius gloriosissime regerat. sexdecimo episcopatus sui anno. cum longo confectus fuisset senio. prefatam sedem pontificalem ex toto reliquit. constituto per eam sedem suam uelle et electionem uenerabili uiro wilfrido episcopo. ad locum istum prout ab eo euesham appellatum. quem sancti spiritus reuelatione et beatissime dei genitricis semper uirginis marie manifesta apparitione confortatus. diligentissime prout in honore ipsius angelorum et hominum regine per sex annos constructione et reparatione pariter rediit. atque in magna contemplatione dei ueluti in uita sua plenissime habetur usque ad ultimum diem tractatus sui nouem annis sanctissime uiuans hic permansit. Sciunt ergo omnes huius sancte ecclesie filii atque amici perfecte eam diligentes tam presentes quam futuri. quod locus iste tunc temporis nichil pertinebat ad wigornensem ecclesiam cui ipse episcopus preerat. sed ut prefati sumus diuino admonitus instantu a rege ethelredo filio pendani regis. cuius meminuit beda uenerabilis presbiter in gestis anglorum illum optinuit. et monachicum congregationem per amore dei atque salute anime sue prout omnium hic constituit. Hic autem nomina possessionum quas idem reuerendus prout beatus egrediuntur huic ecclesie adquisiuit. et eorum nomina a quibus eas optinuit ut eorum memoria sit in benedictione denotanda dignum duximus. Anno ergo ab incarnatione domini septingentesimo primo rex merctorum ethelredus filius pendani in honore beate uirginis marie dedit uiro uenerabili eggimmo episcopo herthomne. Anno incarnationis uerbi septingentesimo tercio dedit idem

cenobii. et beneficia et malefactoribus et abbatibus eadem ecclesie et opibus eorum bonis et malis collatis et compositis a hominibus pro eueshamensi curatus caris et scriptis et factis manifestis.

nomina benefactorum eueshamensis ecclesie et possessionum eorum.

✓
Evesham abbey

CHRONICON

ABBATIÆ DE EVESHAM,

AD ANNUM 1418.

EDITED

BY

WILLIAM DUNN MACRAY, M.A.,

CHAPLAIN OF MAGDALENE AND NEW COLLEGES,
AND ASSISTANT IN THE BODLEIAN LIBRARY, OXFORD.

PUBLISHED BY THE AUTHORITY OF THE LORDS COMMISSIONERS OF HER MAJESTY'S
TREASURY, UNDER THE DIRECTION OF THE MASTER OF THE ROLLS.

LONDON:
LONGMAN, GREEN, LONGMAN, ROBERTS, AND GREEN.

1863.

Printed by
Eyre and Spottiswoode, Her Majesty's Printers,
For Her Majesty's Stationery Office.

CONTENTS.

	PAGE
PREFACE - - - - -	ix
APPENDIX TO PREFACE - - - - -	xlvi
CHRONICLE OF EVESHAM, BOOK I., LIFE OF S. EGWIN	1
" LEGEND FOR THE FEAST OF HIS TRANSLATION	27
" BOOK II., MIRACLES OF S. EGWIN - - -	39
" " III., PART I. - - - - -	69
" " PART II. - - - - -	109
" " PART III. - - - - -	141
" " PART IV. - - - - -	184
" " PART V. - - - - -	230
APPENDIX, I. TRANSLATION, AND MIRACLES OF S.	
ODULPH - - - - -	313
MISCELLANEOUS MIRACLES - - - - -	320
LIFE AND MIRACLES OF S. WISTAN - - -	325
II. CONTINUATION OF THE HISTORY OF THE	
ABBOTS TO THE DISSOLUTION - - - - -	338
GLOSSARY - - - - -	343
INDEX - - - - -	363

PREFACE.

P R E F A C E.

I. § 1. THE Chronicle which is printed, for the first time, in the following pages contains much that is of great interest to the student of monastic manners and history. It presents in its larger portion an autobiographical sketch, which gives, with evident honesty and faithfulness, and with no lack of graphic illustration, a picture of the occasional inner life of a great abbey such as but rarely has been recorded. That zeal and affection for the honour of a house which in monastic annals too often spend themselves upon general and misty panegyric, find here, in the story of a courageous and successful contest with a profligate abbot, the opportunity for inserting an equally creditable page in the history which they dictate. It is, however, a significant fact that a struggle for independence of episcopal control (a privilege of exemption that proved so fertile in abuses, and formed at last so strong a link in the chain of causes which drew on the overthrow of the monastic system amongst us) is recorded in this narrative with no less interest, while it elicited throughout its course even more zeal, than the struggle against the tyranny of a dissipated abbot. Nay, it even forms with the writer a subject for pride and congratulation, that to the

maintenance of doubtful, if not pretended, privileges, which gratified worldly ambition by removing to a distance all outward checks and control, the members of the abbey were willing to sacrifice all other considerations, and would even consent to tolerate vice in a house dedicated to piety, if at that price they could—not, succeed in preserving a precious right which had been clearly transmitted from past generations, and recognized, but rather—throw off, by a new claim of exemption, a wholesome superintendence which had in former years been occasionally exercised, and had never, as it seems, until about half a century previously been openly resisted. Thus, through years of glory and usefulness, hastened abbeys and priories to the day of their extinction, in that, by sure degrees, amidst the strife for worldly aggrandizement they more and more lost sight of their true object, and in their desire to be houses of greatness and pomp too often ceased to be houses of religion. The decay of the system can be surely traced, the whole in the abstract, in the very tone of this Chronicle. From the pious remembrance of the alms-deeds of an Agelwy, the consoler of the afflicted, the feeder of the hungry, the refuge of the oppressed, we come to the glorification of those whose good deeds are for the most part summed up in the acquisition of lands, the increase of buildings, the buying of chasubles, and the providing of altar-lights.

II. § 2. Three writers are concerned in the authorship of the present volume, prior Dominic, abbot Thomas de Marleberge,¹ or Marlborough, and (from the year 1214) an anonymous continuator.

¹ This, as being the form of spelling which the abbot himself uses, is that which the Editor has adopted.

§ 3. Of the three books into which the Chronicle is divided, the first two, which contain the Life and Miracles of S. Egwin (excepting the Legend for the festival of the Translation), written in the ordinary verbose and grandiloquent style of hagiographers, are assigned in the rubrics at their head to prior Dominic. These, that writer tells us (p. 2.), he wrote at the request of his brethren; but almost the next generation that followed appears to have grown sufficiently weary of the worthy prior's prolixity to request Marleberge to curtail it to more readable proportions (pp. 27-8). Professedly "abridged," as Dominic's work now is, by the hand of the latter, there is sufficient evidence still left to show that, in the glories of his subject, the author had indeed lost all thought of the "fastidiosi " auditores " whose better taste Marleberge sought to consult.

§ 4. There can be no doubt that the history of the Translation and Miracles of S. Odulph and the anecdotes of several members of the abbey, which are printed in the Appendix to the present volume, are also the work of Dominic. The sounding declamatory verbiage in which he delights, and which forms such a marked contrast to the more matter-of-fact style of his successor, would of itself almost unmistakeably assert his claim; but at p. 320 we are expressly told that the writer of the Miracles of Odulph was the same as the biographer of Egwin. We learn also, from the same passage, that Dominic was the author of a third tract of a similar character, viz., an account of Miracles wrought by the Blessed Virgin, which commenced with the words "*Æterna Dei sapientia*." Possibly, also, the Life of S. Wistan, although in its present shape it is the work of Marleberge, may (as its style would in some degree suggest) have been founded on some previous memoir by Dominic, which Marleberge may have used and enlarged (see p. 27),

and to which he may refer when he hints that lives had been previously composed which were disfigured by faults of diction.

§ 5. It is singular that no mention of Dominic occurs in the subsequent course of the history, nor is any clue there furnished as to the period at which he lived. This, however, we ascertain from an incidental notice in the Chronicle of Florence of Worcester, where, under the year 1125, we read that Dominic, prior of Evesham, was present on May 25 at the enthronization of Simon, bishop of Worcester, and the consecration of Benedict, abbot of Tewkesbury, “pro abbate suo infirmitate depresso.” It is worthy of remark that, while abbot Reginald’s commencement of the dispute with the bishop of Worcester about the abbey privileges is noticed at p. 99 of our history, this instance of the recognition in some measure, during his own abbacy, of diocesan jurisdiction is passed over *sub silentio*.¹ It probably formed one of

¹ The following letter from bishop Foliot, written on the occasion of Reginald’s dispute with his diocesan, was probably sent in consequence of the appeal to him from the abbot which is entered at p. 112, *infra* :—
 “Gilbertus, Dei gratia episcopus
 “Herefordensis, caro suo magistro
 “G[ervasio] archidiacono Wigornien-
 “ensi, salutem. Scitis, carissime,
 “scitis, quod pacifici in prærogati-
 “vam filiorum Dei adoptati sunt.
 “Unde proximorum paci eo dili-
 “gentius attendendum est, quo
 “majus est quod ex hoc opera
 “Domino speramus et expectamus.
 “Rogamus igitur ut hac spe bene-
 “volentia vestra facilem se nobis
 “præstet et exorabilem, ut domi-
 “num Wigorniensem a persecu-
 “tione fratrum nostrorum, mona-
 “chorum scilicet Evesham, revo-

“cetis, et paci inter ipsos refo-
 “mandæ operam impendatis. Ad
 “quod si vos preces nostræ non im-
 “pellerent, reverentia tamen domini
 “papæ jamdiu traxisse et compu-
 “lisse debuerat. Ad ipsum namque
 “appellatione facta, pacem omnem
 “et securitatem appellatoribus ob-
 “servari justum esset. Audivimus
 “tamen a multis dominum Wigornien-
 “niensem prædictos fratres, post-
 “quam ad dominum papam appel-
 “laverunt, non solum suis ordinibus
 “suspendisse, sed ad hoc operam
 “dare ut eos de monasterio suo
 “ejiciat, et ne dominum papam
 “adire possint custodia carcerali
 “cohibeat. Quod si fecerit, de
 “gravi in dominum papam offensa
 “excusari non poterit. Igitur do-
 “mini papæ reverentia, caritas
 “etiam domino Wigorniensti debita,

those facts which Marleberge owns (at p. 193) that he did not record, lest they should thereby come to the knowledge of the adversaries of the abbey, to whom they would prove useful.

§ 6. An earlier and independent life of S. Egwin, which as yet has never been printed, is preserved in a MS. of the tenth or eleventh century in the British Museum, Cotton, Nero, E. 1, and has hitherto passed under the name of one Brithwold as its author. For this name, however, no contemporary authority appears in the MS. itself (which contains a collection of biographies by various authors), nor is it elsewhere noticed; it is only assigned in a heading prefixed by a modern hand, and probably was a mere conjecture from the circumstance mentioned in Egwin's foundation-charter (p. 20, *infra*), that Brithwold, archbishop of Canterbury, drew up the original charter describing the place and the privileges granted by king Cenred:—
 “Bryhtwaldus archiepiscopus ex ore omnium et
 “terram loci et libertatem in carta descripsit.” This life appears to have been the only one known to late writers; for while Capgrave's account of Egwin in the “Nova Legenda Angliæ” (fol. Lond. 1516, ff. 123–126) is certainly compiled from Dominic's, since it agrees with that in all the points (save one) in which the prior's life differs from the earlier document, and while Leland also seems to have derived from the same source the notes “ex libro de miraculis S.

“preces quoque nostræ, vos mo-
 “veant, ut aut paci hinc refor-
 “mandæ studeatis, aut his qui in
 “archidiaconatu vestro ad nomen
 “domini papæ confugiunt consilium
 “vestrum et auxilium non negetis,
 “nec eos manu quacumque laica
 “extrahi et affligi, aut quæ eorum
 “sunt distrahi, permittatis. Vobis
 “hæc ex caritate scribimus, ne con-

“sentientem cum agente par reatus
 “involvat. Consensus enim est non
 “resistere quum possis aut debeas.
 “Qua in re manifesta conclusio
 “vobis aut consensum ingerit aut
 “monachis defensionem. Valet.”
 Gilberti [Foliot] Epistolæ; ed.
 J. A. Giles, LL.D., vol. i., pp. 128–9.
 [Bodl. MS., E Mus. 249, letter 96.]

"Egwini," preserved in his "Collectanea" (vol. i., pp. 300, 301, apparently coinciding with pp. 36, 45, 51, 55 of our text)¹, Wharton, on the other hand, in ignorance of any other biography than that contained in the Cotton MS., assumes ("Anglia Sacra," vol. i., p. 470) Capgrave's Life to have been founded upon the latter, with which alone Godwin also ("De Præsulibus Angliæ," edit. 1743, vol. ii., p. 28) appears to have been acquainted. The following summary of the points of difference between this life and that printed in our text may probably be interesting.

Text, p. 6. The Cotton MS. adds that Egwin went to Rome, not entirely of his own accord, but at the command of both king and pope. "Rex itaque, nimium credens, præcepit ut ad urbis Romulææ mœnia properaret, ibique apud patrem patriæ se protegeret, si potuisset. Fuit etenim et apud eundem patrem accusatus, qui eum præcepit ad se quantocius properare, quod et ipsud ipse cogitavit, eo quod desiderium haberet limina apostolorum [visitandi]" (f. 24b).

Ibid. The place in the Avon where the key was thrown is specified: "— in loco qui dicitur Hrud- dingpol."

Ibid. Egwin is said to have embarked at Dover.

P. 7. The account of the recovery of the key differs in a few particulars. "Et cum descendissent, et ad pontem ubi Tyfre quo decurrit (*sic*) pervenissent, rogavit socios sistere paulisper, et sibi indulgere quo potuisset ea quæ Dei erant perficere et canonicas horas explere. Dixit enim antistes, 'Vos enim, quamdiu requiem do lasso corpori, abite ad flumen, et probate si aliquem pisciculum valeatis capere hamo.'

¹ The preceding extracts in Leland (pp. 298-300), "ex libro incerti auctoris de vita S. Egwini," ap-

pear to be taken from the Cotton life.

“Fecerunt enim ut dixerit, et, mirantibus illis præ gaudio, ceperunt salmonem mediocrem et ad terram projecerunt, et post parvi spatii intervallum ante pedes patris detulerunt, quem videns gratias retulit digniter Christo. Præcepit deinde illum aperire et salire, quem quum coquus id agere cepisset et secreta manu tangeret pis[ci]culi, invenit aliquid novi miraculi,” &c. A third account is given by William of Malmesbury (“De Gestis Pontificum,” in Savile’s “Scriptores Rerum Anglicarum,” fol. Francof. 1601, p. 284); viz., that, when Egwin was crossing the Channel on his *return* from Rome, the fish containing the key leaped into the ship. This version of the story is repeated by Bartholomew Cotton (“Historia Anglicana,” 8vo., Lond. 1859, p. 402).

P. 8. Ethelbert is said to have entrusted the education of his sons to Egwin (f. 25b). This is the only point in which Capgrave’s Life follows this earlier account rather than that given in our text.

P. 9. The names of the herdsmen are given. “Nolina subulcorum : Eoues et Ympa, duo fratres erant ; Trottuc et Cornuc, duo fratres erant” (f. 26).

Ibid. The “portenta et signa” are described at length ; they consisted in the losing and finding of sundry pigs. An extract from this portion of the Life is printed in Mr. T. Wright’s “Biographia Literaria ; “Anglo-Saxon Period,” pp. 228–9.

At fol. 25 a curious notice is inserted of a letter written by archbishop Boniface to king Ethelbald. “A denique tempestate altera delata est epistola ad Anglorum regnum quam gloriosus edidit papa Bonifacius et Eadbaldo regi Cantuariorum misit, quæ postmodum a multis scripta est, quoniam ad correctionem multorum profuit virorum, maxime horum qui inique concubinas habebant, sicut prædictus rex faciebat. Nos vero hanc epistolam huic loco inserere nolumus propter longitudinem, sed in calce exigui

“ hujus operis volumus, Domino succurrente, caraxare,
 “ et nunc sereno corde, prout multimoda et inedicibilis
 “ pietas Christi propria, prout Ejusdem almus Para-
 “ clytus, concesserit, retexere. Exordium epistolæ ita
 “ sumit: ‘Gloriosissimo¹ et in Christi amore cæteris
 “ ‘regibus præferendo, inclita Anglorum imperii sceptrâ
 “ ‘gubernanti, Æthelbaldo regi, Bonifacius archiepi-
 “ ‘scopus, legatus Germanicus Romanæ ecclesiæ, et Were-
 “ ‘berchtus⁴ episcopus, et Abel episcopus, et Wylbal-
 “ ‘dus⁵ episcopus, et Hwita episcopus, et Leofwine
 “ ‘episcopus,⁶ perhennem in Christo caritatis salutem.’
 “ Finis autem epistolæ hæc est: ‘Valere beatitudinem
 “ ‘vestrum et in m̃pribus bonis proficere in Christo
 “ ‘optamus.’” The Life is imperfect at its close, two
 leaves being missing in this part of the MS.; but
 since the actual conclusion of Egwin’s biography must,
 apparently, have occupied only a few additional lines,
 it is probable that the remainder of these leaves was
 filled with the promised copy of this letter.

P. 11. The name of the place where the Council was
 held is added: “—in loco celebri qui vocatur Alne”
 (f. 27b).

Ibid. The “Wilfridus episcopus” is more distinctly
 described as being the archbishop of York, and also as
 “ierarchus Northanhymbrorum.”

P. 14. Egwin’s dying exhortation is entirely different,
 and, being simpler and shorter, is probably much more
 authentic than the more elaborate as well as beautiful
 address in our text. It runs as follows: “Reveren-
 “tissimi fratres et dilectissimi filii, rogo vos et obsecro

¹ *Gloriosissimo.*] In Dr. Giles’
 edit. of Boniface’s works (vol. i.
 pp. 132–9), the letter commences,
 “Domino carissimo.”

² *Pera*] Wera. *Ibid.*

³ *Burhardus*] Burgardus. *Ibid.*

⁴ *Wereberchtus*] Warbertus. *Ibid.*

⁵ *Wylbaldus*] Willibaldus. *Ibid.*

⁶ *et Hwita . . . Leof. episc.*] Om.
ibid.

⁷ Om. *ibid.*

ut servare Dei mandata studeatis, et votum quod
 “ Illi spondistis reddere satagite, quia scriptum est,
 “ Vovete et reddite Domino Deo vestro. Pacem et
 “ sanctimoniam sequimini, ut ait Apostolus, sine qua
 “ nemo videbit Dominum ” (f. 29b).

P. 18. (cf. pp. 72-3.) Egwin is introduced as giving in his own person the following more friendly account of the acquisition and exchange of Fladbury and Stratford: “ Ego, inquit Egwynus, quum maxime florerem
 “ et in magno mentis studio starem in diebus Æthel-
 “ redi regis Merciorum, cœpi eum benigniter precari ut
 “ mihi concedere dignaretur antiquum cœnobium quod
 “ Fledanburgh nuncupabatur, quod satis mihi libenti
 “ animo concessit. . . . Rex autem illam ter-
 “ ram ex hæreditate conjugis suæ in possessionem
 “ accepit, quam ego, post exigui temporis spatium,
 “ prædictum locum, Æthelheardo subregulo, qui erat
 “ rex illius provinciæ quæ *Hwicces* dicitur, sponte
 “ dedi, qui mihi alium benigno corde concessit cœ-
 “ nobium quod Stratforda nuncupatur. Intervallo facto
 “ modico, a prædicti regis fratre, onomate Osuuaro,
 “ aliam terram cum ista acquisivi, id est, viginti mansas
 “ in loco qui dicitur Æt Twyforda ” (f. 27).

§ 7. That this Life was, however, known to Marleberge, the compiler of the “ *Legenda in Translatione*,” is apparent from the fact that the two miracles are contained in it which are embodied in his Legend, and which are there described as being taken from the book “ qui de
 “ ejusdem beati viri miraculis scriptus est.” The only difference worth noting is that the name of the fish caught in the river Avon is given in its English form: “ — quem nostrates *sealh* vocitant.” The Cotton Life has also the two miracles of the preservation of the relics of S. Egwin and of the punishment of the countryman who claimed land from the abbey, which are told by Dominic in his second book (pp. 40, 41).

§ 8. Another Life of S. Egwin is found in the Bod-

leian MS. Digby 112, ff. 58-66, a volume written in the twelfth century, and containing the lives of a few saints. It is anonymous, but a late hand has attached the apocryphal heading, "authore Brithwaldo Glasto-
" niensi." It appears to be a portion of Dominic's book, omitting the greater number of the miracles. The commencement is more diffuse than in Marleberge's abridgment. The story of the key agrees with our text; the tuition of Ethelred and the "portents" of the pigs are mentioned. An abridged extract from Egwin's charter is given, beginning at the words, "quum maxime florerem" (p. 18 of text), and ending at, "— in Angliam sumus reversi" (p. 19). In this extract the Roman pontiff is erroneously called Boniface instead of Constantine. Then follows the passage, "Hæc
" nos . . . transcripsimus" (p. 21), which is succeeded by an account of the council of Alcester. This, being much fuller than any hitherto printed, is given at length at the foot of the page.¹ Then follow, i., the

1 "Rex insignis Kenred ubi
" Roma rediit confestim generale
" sinodum in loco qui Alne voca-
" batur jussit congregari. Conve-
" niunt illuc primates regni, Can-
" tuariensis antistes Bertuualdus
" et Wilfridus Eboracensis archi-
" episcopus, et cum eis utriusque
" ordinis summi et eminentiores
" viri. Considente igitur synodo et
" silentio omni concioni, ex edicto
" regis, imposito, surrexit rex
" gloriosus Kenred, corona regni
" redimitus et aliis regalibus in-
" signiis ornatissime comptus.
" Sicque super omnes conspi-
" cuus, succincta et decenti sanc-
" tam synodum oratione allocutus,
" primum Deo gratias egit quod
" sanus et incolumis Romam ierit,
" quod sanus et incolumis Roma
" redierit, quod regni sui statum,

" Deo interim tuente, omni ex parte
" pacatissimum reppererit. Dein
" suæ intentionis causam brevi ape-
" ruit, qua intentione illuc perrex-
" erit, quæ vota voverit, quæ dona
" Deo et sanctis Ejus apostolis
" contulerit, cœnobium scilicet jam
" sæpe superius memoratum. Ad
" ultimum, voluntatis suæ summam
" reseravit, rogans ut tam cleri-
" calis quam et laicalis ordo qui
" aderat huic suæ donationi tes-
" tes in posterum existerent, ac
" suam testificationem debita sub-
" criptione firmarent. Litteras
" quoque jussit recitari quas super
" hoc beatus papa Bonifacius, tes-
" tis rogatus, scripsit suique im-
" pressionem sigilli consignavit.
" His breviter pro regia dignitate
" intimatis, assurrexit sancta sy-
" nodus, et modesta conclamatione

panegyric passage which occupies p. 16 of our text; ii., the miraculous supply of water (p. 22), in a much shorter form; iii., Egwin's dying address (pp. 13, 14), together with the epitaph, in which the fifth line agrees with the version given by Leland and Godwin; iv., the miracle of the penitent released from his fetters (pp. 34, 35), greatly abridged; v., the death of the countryman (pp. 42-4), in the same words; and, lastly, the preservation of the shrine and relics (pp. 40, 41), also in the same words.

§ 9. The Life printed by Capgrave is evidently another

“ quæ volebat et poscebat humili
 “ favore concessit.* Postea regio
 “ jussu ex commui consulto libel-
 “ lus ibi confestim super his
 “ donationibus editus est, primus-
 “ que totius Angliæ primas et
 “ pater patriæ Berthwaldus Can-
 “ tuariæ archiepiscopus ad sub-
 “ scribendum regiæ cartæ acces-
 “ sit, et post illum Eboracensis
 “ antistes, et alii de quibus regiæ
 “ majestati complacuit ex utroque
 “ ordine præstantiores personæ.
 “ Si quis etiam posterorum ista
 “ violare attemptaret, horrenda
 “ eum imprecatione maledixerunt,
 “ ipsamque maledictionem in calce
 “ libelli posuerunt. His vero ita
 “ expletis et soluta in pace uni-
 “ versa quæ illuc convenerat con-
 “ cione, jussit rex, idque sancta
 “ synodus decrevit, ut vir reve-
 “ rendus Northanhymbrorum sum-
 “ mus antistes Wilfridus exinde
 “ ad locum accelerato iret ipsum-
 “ que locum dedicaret, et dona

“ regis cum libellis donationum
 “ Deo et Ipsius beatæ matri of-
 “ ferret. Paruit ille libenter, pro-
 “ peravit ad locum, locum sacra-
 “ vit, sacratum Deo sicut definitum
 “ erat inter missarum agenda op-
 “ tulit, præsentē et id summonente
 “ sancto Egwino pontifice qui
 “ hæc universa extruxerat. Ac-
 “ cumulabat dici gaudia Omnium
 “ Sanctorum, quæ ipsa die erat,
 “ solennitas. Peractis tantarum sub
 “ una die celebritatum solenniis,
 “ et exhibitis Deo coram omni
 “ populo quæ dicta sunt donariis,
 “ constituit mox beatus Egwinus
 “ eo in loco fratres qui secundum
 “ instituta beati Benedicti Deo
 “ ibi essent servituri.” This
 council of Alcester appears to have
 been transformed by Bale and the
 Magdeburg Centuriators (who give
 no authorities for their statements)
 into a supposed council of London,
 held A.D. 714, at which the
 worship of images is said to have
 been sanctioned. See Binius, Con-
 cilia, iii. 337; Baronius, xii. 248;
 Inett's History of the English
 Church, edited by Rev. J. Grif-
 fiths, i. 190-5.

* In the Cotton Life, the assent of the synod is thus described: “ Ili omnes
 “ clamaverunt voce clara, et dixerunt,
 “ ‘ Pacto (qu. facto?) et verbo parati
 “ ‘ sumus; quicquid tuæ majestati libet,
 “ ‘ potenter exercec,’ ” (f. 28.)

abridgment of Dominic's compilation. The miracles which it contains are those of the supply of water, of the destruction of Alcester, of the two peasants, of the preservation of Ælfward from shipwreck, of the healing of the dumb man, and of the visions of Sperckulf.

§ 10. In the foundation charter incorporated by Dominic at pp. 17-20, we appear to possess what the writer really believed to be the authentic original, at least in its greater part. That which is printed in Kemble's "Codex Diplomaticus" (vol. i., p. 74) is much shorter, as well as different, and is marked by the editor as being apparently spurious; but the version in our text claims so decidedly to be a transcript, "*pæne verbum ex verbo, sicut ipsemet vir sanctus in cartis suis ex maxima parte scribendo est prosequutus,*" that its genuineness, as a whole, can only be disputed either by accusing the prior of a deliberate forgery, or by imputing to him an almost incredible ignorance of the age and character of the document which he used.

III. § 11. The writer, however, of the greater portion of the work, that portion which (with its continuation) embraces the actual history of the abbey, was, as we learn from the title of the Second Book, Thomas de Marleberge, dean, sacrist, prior, and, lastly, abbot. Of the events of his life, identified as they were with the history of his monastery, his own narrative necessarily tells us much, while the account written after his death by the anonymous continuator supplies the rest. We learn from the latter that it was in the year 1199 or 1200 that Marleberge took the cowl, since the year 1202, in which the bishop of Worcester's claim to visit the abbey was made and at his instigation rejected, was, (as we are told at p. 264) the third year of his monachate. Yet we are also told at p. 102, that the writer relates the acts of abbot Adam, who died in 1191, partly from personal knowledge, while the whole ac-

count of abbot Norreys' conduct between 1191 and 1200 is evidently given by one who was an inmate of the monastery at the time. Marleberge must, therefore, have been connected with the abbey in some capacity for a considerable period before his actual profession, possibly during a lengthened noviciate; and the date of his death, 1236, renders this the more likely. His own previous studies appear to have been carried on at Paris, since he tells us that he (together with Richard Poore, afterwards dean and bishop of Salisbury) had been the scholar of none other than Stephen Langton, who before his creation as cardinal was a distinguished teacher in that University. Of Marleberge himself it is said that he subsequently, but before becoming a monk, lectured at Oxford and Exeter, in what was his own especial branch of study, namely law, civil and canon (p. 267).¹ In this faculty he himself tells us that he was well skilled (p. 117), and the course of his narrative affords sufficient proof that herein he made no vain boast. Nor did he in later years neglect opportunities for improvement; for when in 1205 the malaria of Rome compelled him to leave that city and retire to Bologna, we hear that he there spent six months in attending daily lectures in both branches of jurisprudence (p. 147). On his appointment to be prior he gave to the abbey library a large collection of books in law, medicine, philosophy, poetry, theology, and grammar.² That he should,

¹ It is probable that a not infrequent mistake between two similar names is made in the remark (repeated in Vesp. B. xxiv.) that Marleberge "rexit scholas apud *Oxoniam* et *Exoniam*." What schools were there at Exeter? And Exeter college was not founded until long afterwards.

² The title of one of these books,

said to be a medical work, and called "*Liber Antiparalenionis*," defies the editor's powers of interpretation. There is not much doubt about the reading of the MS., save that the contraction "*Pa*" would rather suggest "*Antiperalenionis*," but the Cotton MS. Vesp. B. xxiv. supplies "*—para—*" at full length. In the latter MS. the word looks at

while still an ordinary monk, have acquired for his own private library such a store of volumes as is mentioned by his biographer, affords a striking testimony to the now acknowledged fact that neither were books so rare, nor the range of reading so limited, among general ecclesiastics as writers were formerly accustomed to represent.¹ And his history

first, indeed, like "Antipavilionis," and it was so copied by Tindal in transcripts which he made for his history of Evesham, which are now preserved in the Bodleian Library (Gough MS., Worcestershire i.), but in his printed volume he gives the reading adopted in our text. He, however, could not furnish any explanation of the title, and the mistake which has evidently been made by the scribe still so effectually hides the work which the latter intended to designate, that not even a hint at interpretation could be afforded by several friends whom the editor consulted.

¹ It is plain from the entries recorded of gifts of books, that the library of the abbey must have been of very considerable extent. We are told at p. 83 of our text that bishop Ælward gave very many books in divinity and grammar even at a period anterior to the Conquest; and at p. 97 it is recorded among the acts of abbot Walter that "*libros multos fecit.*" In the Harleian Register also (MS. 3763, ff. 195 b.—203b.) the three following benefactions are entered:—i. From John of Worcester, surnamed Sebrond, prior, "*quamplures libros*" in grammar, logic, physics, theology, canon and civil law, &c. ii. From prior John de Marele, six treatises on law. iii. From John de Brym-

mesgrave, while sacrist, fourteen volumes. But the greatest gift of all was that of prior Nicholas Herford, recorded in full in the same MS., who presented no less than 96 volumes, together with a map of the world. This last list is printed (probably without great accuracy) in Tindal's Evesham, and is announced for re-publication, together with Marleberge's list, in a forth-coming volume of Catalogues of Monastic Libraries, under the editorship of Beriah Botfield, Esq. Two MSS. now existing in the Royal Library, Brit. Mus. (10 D. vi. and 8 G. iv.) were bought for the abbey by Richard Penbroch (elected abbot in 1460) while a monk. But of the contents of this great library very few remnants appear to have escaped destruction. Even Leland, in his notes on the monastic libraries which he visited, only mentions seven of its MSS. (Collectanea, iii. 160.) And now, besides the two mentioned above, the Editor has traced but two more of the many volumes which unwearying hands indited and pious hands bestowed; one, "*Officium ecclesiasticum Abbatum secundum usum Evesham. monasterii,*" of the fifteenth century, among bishop Barlow's MSS. in the Bodleian Library, No. 7; and one, Lombard's Commentary on the

shows, not only by the abundance of its scriptural citations that the Holy Bible was familiar to him throughout (another fact which, common as the evidence is, some are slow to admit), but also by several quotations from classical poets (these being, besides, other than those specified among the contents of his own library), that general and elegant literature were far from being lost sight of amidst the subtleties of legal studies, or the excitement of violent and perilous controversies. After distinguishing himself by his boldness and ability in disputing the diocesan's visitatorial claim, we find that he was appointed to the office of dean of Christianity, or dean of the Ecclesiastical Court, for the exempt churches of the Vale of Evesham. From September 1204 to April 1206, he was occupied in Italy and at Rome with the great business of the appeal to the pope against the bishop of Worcester, which forms so large and so interesting a portion of the present volume (pp. 142-200). The case upon which the appeal was made stood as follows:—

§ 12. Malgere,¹ bishop of Worcester, to the integrity and piety of whose character Marleberge frankly bears witness, had claimed the right of visitation and jurisdiction over the abbey and over the churches held by it in the Vale, relying chiefly on the facts, firstly, that some previous abbots had attended episcopal synods; se-

Psalms, in the Library of Queen's College, Oxford, No. 302. Of the seven MSS. seen by Leland, three were by abbot Adam, viz., "Exhortatio ad sacras virgines Godestovensis cœnobii;" "De miraculo Eucharistiæ, ad Rainaldum;" and "Epistolæ." With the exception of five letters to various persons, which are preserved in a MS. (No. 11) in the Library of Jesus College, Oxford, none of Adam's works

are, however, now known to be extant.

¹ He is called a "cardinal" at p. 110, but, although this is by contemporary authority and stress is represented as having been laid upon his distinction by those of the brethren who argued for his admission to the abbey as Visitor, he is not noticed by Ciacconi in his "*Vitæ Cardinalium*," nor styled a cardinal by any other writer.

condly, that the curates of the churches had admitted the right of the bishop and his archdeacons to visit them ; and, thirdly, that the holy oil had been consecrated for their use by their diocesan. His claim being utterly rejected, and he himself being refused admission to the abbey on his personal appearance at its gates, he excommunicated the contumacious brotherhood. The case was then carried before the archbishop, but both parties seem almost at once to have had recourse to the supreme authority at Rome. Even while the hearing was proceeding in England the monks obtained a papal commission to the abbots of Malmesbury, Abingdon, and Ensham to be judges in the cause. The bishop, however, in his turn, very soon personally appealed to Rome from these, as being incompetent judges by reason of partiality and prejudice, and shortly returned, bringing, with consent of the abbey, a fresh commission to the bishop and prior of Coventry and the archdeacon of Northampton, empowering them to examine witnesses, take down their depositions, transmit these, with their own report, to Rome for final inquiry and adjudication, and, meanwhile, give temporary possession, without further appeal, as they might judge to be just. The decision of these commissioners was, that, pending the pope's final sentence, the bishop should have jurisdiction over the abbey, but the abbey should retain its exempt peculiars in the Vale. The appeal upon the general case was forthwith prosecuted at Rome by both parties ; on the part of Marleberge, as proctor for the abbey, with a degree of earnestness, self-devotion, and perseverance which show how the cause of his abbey was bound up with his whole heart and life, and almost with his very religion, but which show also to what an extravagant height the mutual jealousy of the regulars and seculars had proceeded. The enthusiastic advocate little thought that in winning the cause he so thoroughly espoused, he was only in truth helping, remotely it may be but yet surely, to pave

the way for the very downfall of the house for which he was ready to sacrifice his life. The report of the pleadings in the case is by no means the least interesting part of his narrative, not only for the skill which he himself displays throughout their course in dealing with technical subtleties and quibbles of interpretation, nor for the evident desire which the account manifests on the part of the Roman court to hear without partiality and judge according to the merits, but also for the occasional graphic notices which it presents of manners and of individuals (particularly of the famous pope Innocent III., who presided at the trial), and for the simple, unaffected way in which the narrator relates what is really also the tale of his own autobiography. We gain here a few more such glimpses of the pontiff as are preserved by Girald the Welshman, and described in Mr. Brewer's able preface to his works (vol. i., pp. lxxix.-lxxxix.); we see how the dreary formalities of endless arguings and counter-arguings sometimes openly provoked impatient interruptions (pp. 151-2), and at other times only gave rise to some ready joke (pp. 153, 160). It is amusing to find papal lips giving testimony six centuries ago to the already notorious love of the English nation for *beer*; to find that when the judge sitting in grave tribunal would correct the bad law of an English advocate, avowed to have been learned in English schools, the ready taunt rises to his lips, "Verily, you and your masters " had drunk no little of your English beer when you " gained such teaching as this !" (p. 189.)¹

¹ Hearne, in the preface to the "Curious Discourses" (pp. lxxviii.-ix.; 2nd edit., vol. i., p. xxxviii.) discourses very curiously indeed on this national predilection, and gravely suggests that *Britannia*, interpreted by some as the country of *paint*, by

others as the country of *tin*, means in reality the country of *beer*. "There " is one thing which . . . the anti-
" quaries should have observed, and
" that is our malt liquor, called
" *βρότον* in Athenæus. Τὸν δὲ
" *κρίθινον οἶνον* (saith he) καὶ

§ 13. At last the long hoped-for sentence came ; and Marleberge faints for joy when he hears his loved abbey declared free for ever from all episcopal interference. The question, however, of the churches of the Vale still remained ; but, after further examination at tedious length, this was finally referred to commissioners in England for decision ; and Marleberge, having exhausted all his means, left Rome secretly, to avoid making the usual farewell presents to the pope and cardinals (p. 200).¹ As, however, the abbey was already, *pendente lite*, in possession of these

“ βρύτον τινὲς καλοῦσιν. Which
 “ being so, it is humbly offered to
 “ the consideration of more judi-
 “ cious persons whether our *Britan-*
 “ *nia* might not be denominated
 “ from βρύτον, the whole nation
 “ being famous for such sort of drink
 “ it was always made use
 “ of in Britain, and it was looked
 “ upon as peculiar to this island ;
 “ and other liquors were esteemed
 “ as foreign, and not so agreeable to
 “ the nature of the country. And
 “ I have some reason to think that
 “ those few other people that drunk
 “ it abroad, did it only in imitation
 “ of the Britains, though we have
 “ no records remaining upon which
 “ to ground this opinion.”

¹ The following bond, given in Dec. 1204, for one of the Roman loans frequently alluded to in the course of the history in connexion with Marleberge's needy condition while prosecuting the suit, is entered in Cotton MS., Vesp. B. xxiv., fol. 48 b. :—

“ Johannes, Dei gratia Albanen-
 “ sis episcopus, omnibus ad quos
 “ literæ istæ pervenerint salutem in
 “ Domino. Noverit universitas vestra
 “ quod T. de Marleb. et T. de

“ Warewic clericus, nuntii et pro-
 “ curatores abbatis et conventus de
 “ Evesham confessi sunt coram
 “ nobis se tantam pecuniam rece-
 “ pisse mutuo pro utilitate ecclesiæ
 “ de Evesham a Petro Malialardo
 “ mercatore Romano, pro qua de-
 “ bent ei vel ejus nuntio solvere
 “ xx. marcas bonorum et legalium
 “ sterlingorum, xiii. sol. et iiii.
 “ denarios pro qualibet marca com-
 “ putatis, ad festum Pentecostes in
 “ nundinis proximum ; quid ni fa-
 “ cerent, promiserunt eidem nomine
 “ pœnæ pro singulis x. marcis
 “ unam marcem de nundinis in
 “ nundinas et expensas competentes
 “ sibi cum serviente et equo uno ;
 “ pro qua pecunia concesserunt
 “ eidem mercatori literas abbatis et
 “ conventus de mutuo quas habe-
 “ bant, et, quod bona fide laborabunt
 “ pecuniam supradictam solvi juxta
 “ promissionem factam, tactis sacro-
 “ sanctis evangeliiis, juraverunt
 “ nuntii memorati. Dat. apud S.
 “ Clementem, xiiii. kal. Januarii,
 “ pontificatus domini Innocentii
 “ tertii papæ anno vii°. In cujus
 “ rei testimonium præsentis literas
 “ sigillo nostro munitas duximus
 “ concedendas.”

peculiarly by the interim judgment which had been pronounced in England, and as, further, the stream of evidence was (as Marleberge himself confesses) decidedly adverse to its claim, a decision was just what was most dreaded, and was therefore to be delayed by all the means of procrastination which the course of law could so abundantly minister. And procrastination for a time triumphed ! Fortunately for the abbey, the Interdict came upon the king and kingdom, the blow which was to cut off from the communion of the faithful and the ministrations of the Church the monarch who was not willing to receive his primate at the hand of Rome, and the people who were also not ready to have it so ; and so Malgere of Worcester took ship and left the stricken land, and the case dropped for want of the prosecutor. And death came upon him in his exile, and for some years no one of his successors dared to renew the costly and uncertain suit ; so that the day of the great interdict must for a time have been regarded in the abbey as a day for no small rejoicing. But at length Walter de Cantelupe (who was consecrated in 1236) ventured to revive the quarrel ; and the Roman bishop of Porto having been appointed by the pope to hear the case, it was referred by him in 1248 to Simon [of Evesham], archdeacon of the East Riding of Yorkshire, and Richard [of Gloucester], treasurer of Lichfield, for arbitration. These judges decided that the churches of the Vale should be exempt from episcopal jurisdiction, with the exception of Abbot's Morton (see p. 194), in which parish, however, the abbot was to retain the privilege of having his own private chapel in his manor-house. To compensate, moreover, for any injury which might arise to the cathedral church from the exemption, the abbey was to resign to the bishop the patronage of Hillingdon in Middlesex, Weston in Gloucestershire, and Kinwarton in Warwickshire, while

the annual pensions paid to the abbey of one mark from Hillingdon and half a mark from Weston were in future to be paid by the church of Stow. The decree was signed at Fladbury, 11th December 1248, and the confirmation by the abbey on St. Katherine's day, 1249.¹

§ 14. The decisions which had been given at Rome, in 1206, became precedents of some importance in point of law. They are therefore found noticed in the "Decretales Gregorii IX." There, under the title "Per exemptionem concessam monasterio, capellæ sibi subjunctæ non censentur exemptæ" (*lib. v., tit. 33, cap. 17*; *Par. 1512, coll. 1667-8*), an abstract of the first decree is given, and in the marginal notes there

¹ The documents are printed in Nash's *Worcestershire*, vol. ii., p. 179. Nash's reference for them is "Liber Albus Ep. Wigorn." Through the kind permission of J. H. Clifton, Esq., deputy registrar of Worcester, the Editor has been enabled personally to examine the registers of the see, and has ascertained that the transcripts of these deeds are entered in a register of documents relating to possessions of the see marked "Liber Ruber," and that the correct references for the leaves at which they are found are as follows :—*Confirmatio*, 49 b., *ordinatio*, 55, *decretum*, 101-2. The text of the deeds themselves is correctly given by Nash. There is no diocesan register known now by the name of the White Book; the only volume so called is the Chapter Book, frequently cited by Nash, which contains the register of the priory of Worcester from 1301 to 1457. The Editor was unable to find any other documents bearing upon the Evesham controversies, as

the earliest extant register of episcopal acts commences at the year 1268. In the "Annales Wigornenses," printed in Wharton's "Angliæ Sacra" (vol. i., p. 493), the settlement of the dispute is thus briefly recorded under the year 1248 :—"Formata est pax inter episcopum et abbatem Eveshamiæ et ejusdem loci conventum, post Conceptionem S. Mariæ." At the Dissolution the patronage of these peculiars was granted to Christ Church, Oxford, and the questionable privilege for which Marleberge had contended passed with the patronage. And for six hundred years the diocesan remained deprived of his jurisdiction; but at length, in pursuance of the provisions of 6 & 7 Will. IV. c. 77., the anomaly has been removed, the peculiar and exempt jurisdictions in the diocese of Worcester having been abolished by an Order in Council, dated 3rd Feb. 1851, and gazetted on the 18th of the same month.

is a good *résumé* of the case. The abbey is disguised in this report under the name "Evasen." In the decree in the second case, respecting the churches of the Vale, viz., the order that, on account of both parties having omitted to offer necessary evidence, they should be alike restored to the state *in quo ante* and allowed to begin *de novo* (which is given in abstract in *lib. i., tit. 41, cap. 3, coll. 461-3*), the abbey appears under the more recognisable name of *Evescam*. It is there remarked, in a marginal comment, that the papal privileges were not sufficient to bear out the claim of the abbey, because they contained no special mention of the Vale itself, but only generally of the place which the kings Ina and Offa had given; "et sic recurrendum est ad privilegium illorum regum, et si ibi contineatur quod illi reges vallem de Evescam donaverunt libertati, tunc erit probata exemptio; et sic dubia probatio non prodest. Reges enim donaverunt locum illum libertati quoad temporalem jurisdictionem, papa vero quoad spiritualem."¹ It is unfortunate that in the copious collection of the letters and bulls of pope Innocent III. which was published by Baluze, just those years which would be of use and interest in relation to our present subject are altogether wanting. Baluze tells us that he tried in vain to procure from Rome the means to supply the gap; and the extensive series of transcripts of papal documents, preserved in the British Museum, presents the same *hiatum valde deflendum*.²

§ 15. The other great business of Marleberge's life is mixed up with the question of exemption well-nigh throughout its whole course. It is that of his zealous

¹ Further extracts from this comment will be found in the Glossary under the words *Minor* and *Restituere*.

² The only reference to Evesham contained in Baluze's collection is in a letter relating to a peccant and penitent brother of the house in 1207.

and courageous resistance to the tyrannical and immoral abbot, Roger Norreys, and of the appeals which led to the latter's deposition.¹ Into this it is unnecessary here to enter; the account given in the text is plain and straightforward, and it is hoped that the marginal notes will be found sufficient to point attention to the specially noticeable passages. The outline of this dispute has been already partially known from a few extracted passages, found in Cotton MS. Vesp. B. xv., which are printed in Stevens' Appendix to Dugdale's *Monasticon*, vol. ii., No. cxxxvi., and in Vesp. B. xxiv., printed in Nash's *Worcestershire*, vol. i., pp. 419-20. But the copious and curious details here supplied have hitherto been unpublished and unknown. It is sadly suggestive to learn, in the course of these details, from the formal accusation brought by Marleberge on behalf of the monks against the abbot, that the prosecution of the latter was caused not so much by his notorious immorality as by his injustice and harshness towards themselves; nay, that they would have thought it more conducive to the honour of their house to have concealed the character of his private life, had it been possible, than to have revealed it. Even at the last his profligacy is alleged only as filling up the measure of his unworthiness, while the stint of

¹ The character given of Norreys by Gervase of Canterbury fully confirms Marleberge's account of him: "*Erat enim ab adolescentia monachus sui superbus, elatus, pomposus in verbis, dolosus in factis, cupidus praelationis, aspernator religionis, ad superiores adulator, ad inferiores contemptor, gloriosus in veste, negligens in ordinis observatione, amicus feminarum, amator equorum, iracundus ad correptiones, paratus ad de-*

tractiones, in omnibus etiam incorrigibilis." — [*"Decem Scriptores,"* col. 1506.] It is singular that an ecclesiastic bearing both the same christian and surname was abbot of Lilleshall, Salop, in the following century. He died in the year 1371, and his *Obit-Roll* (or roll of monastic houses of the same order which were visited by an itinerant monk to solicit their prayers) is preserved in the Bodleian Library.

the monks' allowances in food and clothes, the rough behaviour exhibited towards them, and the violation of the rules of ordinary monastic routine and discipline, are pressed as the leading points in his accusation.

§ 16. The remaining events of Marleberge's life are soon told, and are learned, with one exception, from the present volume.¹ We hear that, in company with abbot Randulph, he attended the Council of Lateran in 1215 (pp. 153, 205, 266); that in the year 1217 he was appointed sacrist, and in 1218 prior (pp. 266-7).² In both these offices his energy and zeal were abundantly displayed, particularly, while holding the latter, in the procuring numerous manuscripts for the abbey library, and in additions to the abbey church and the erection of other buildings. In 1229 he was, upon the death of Randulph, elected abbot; and when the election was, on account of some informalities, annulled by the pope, was unanimously and validly re-elected. He appears to have shown in this station that he possessed administrative talents as well as such as fitted him to be the leader of an opposition; the greater portion of the debts which had been incurred during the law-suits were within two years discharged, the abbey church was further adorned (with, amongst other things, his own tomb and effigy), and the abbey property

¹ In the "*Rotuli de liberate ac de misis et præstitis, regnante Johanne*" (8vo. Lond. 1844, p. 122), there is a notice of king John's being at Evesham in the year 1209, and of alms being then given to brother *Thomas*. Possibly this may be our author, but we do not find any mention of his having acted as the abbey almoner.

² While he was prior a fresh dispute arose between the abbey and the diocesan. We learn from the

Worcester Annals (Wharton's *Ang. Sac.* i. 484), that in the year 1219 William of Blois, bishop of Worcester, held a synod, in which the abbot was not permitted to wear his mitre or to occupy the place next in dignity to the bishop, privileges which had been expressly conveyed to him by the papal bulls; and consequently an appeal was made. But nothing further is recorded thereupon.

enlarged. But still questions of exemption or non-exemption haunted him. In Tanner MS. 223 (Bodleian Library), which contains a register of Christ Church, Canterbury, there is preserved (at fol. 53b.) an act of submission on the part of himself and the abbey to the visitatorial authority of the archbishop, the authority so expressly recognized in those papal privileges he had so often quoted. It runs as follows:—"Universis
 "ad quos præsentēs literæ pervenerint, Thomas, Dei
 "gratia abbas de Evesham et totus ejusdem loci conventus, æternam salutem in Domino. Universitati
 "publicæ vestræ protestamur nos illius qui pro tempore fuerit Cantuariensis archiepiscopi visitationem
 "absque omni contradictione paratos esse suscipere, ut
 "possit idem archiepiscopus singulis annis monasterium
 "nostrum vel ipse personaliter visitare, vel visitationem
 "ipsam quibus voluerit personis ecclesiasticis, viris
 "prudentibus, demandare, necnon et in ipsa visitatione
 "tam in capite quam in membris corrigenda corrigere, ipsum etiam ordinem nostrum prout expedire
 "viderit regulariter reformare. In cujus rei testimonium præsentēs literas imperpetuum valituras sigillis
 "nostris duximus consignandas. Actum apud Evesham, xv. kalendas Maii, anno Domini M.CC.XXXIII."¹

¹ But even the submission which Marleberge was willing to pay to visitatorial authority was more than his successors could endure to render. On the next leaf of the Canterbury register there comes an inhibition from Rome forbidding the archbishop to avail himself of the submission of the abbey. There is no date to the document save the year of the pontificate; but this taken in conjunction with the city whence it was issued leads to the conclusion that the pope is Innocent IV., and the date 1249. It is as follows:

"Innocentius, &c., venerabili fratri,
 "&c. (i.e., archiep. Cant.) Ex parte
 "dilectorum filiorum abbatis, et
 "conventus monasterii de Evesham
 "fuit propositum coram nobis quod
 "licet idem monasterium ad Romanum [pontificem] et nullo pertinet
 "mediante, tu tamen—eo prætextu
 "quod in quibusdam privilegiis [a]
 "Romanis pontificibus monasterio
 "ipsi concessis, tutela dicti monasterii tibi dicitur reservata; et
 "quia quondam abbas et conventus ejusdem [loci] fuerunt per
 "suas patentes literas, ex quadam

But at length came rest; and he who had lived a life of ceaseless work and turmoil, and had done with his might whatsoever his hand found to do, "in *"Domino obdormivit"* in the thirty-seventh year of his monachate, and in the year of Grace 1236. His narrative appears to have been written about ten years before his death, since at pp. 196, 253 he speaks of himself as being prior at the time of its composition, while he makes mention at p. 253 of the death of Norreys, which took place in the year 1223.

IV. § 17. The MS. from which the contents of the present volume are printed is preserved in the large collection bequeathed by Dr. Richard Rawlinson to the Bodleian Library, marked with the number Rawlinson A. 287. It is a noble volume in large folio, containing 194 vellum leaves in double columns, written for the most part in a broad distinct hand of the commencement of the thirteenth century. The first 116 leaves are

"simplicitate, in propriæ libertatis
 "dispendium, protestati quod te
 "ad correptionem et visitationem
 "eorum reciperent;—intendas prop-
 "ter hoc in præfato monasterio
 "visitationis officium exercere in
 "apostolicæ sedis præjudicium et
 "eorundem abbatis et conventus
 "dispendium et gravamen :—Quum
 "igitur visitatio et reformatio ipsius
 "monasterii, quod ratione tituli
 "hujusmodi ab aliorum molestiis
 "defensare teneris, solum ad Roma-
 "num pontificem (cui pleno jure
 "subest) pertinere noscitur, man-
 "damus quatenus dictum monas-
 "terium in hujusmodi visitationi-
 "bus vel aliis contra tenorem
 "privilegiorum ipsius et in præ-
 "judicium ecclesiæ Romanæ de

"cætero non molestes, nec occa-
 "sione prædicta jurisdictionem tibi
 "vindicas in monasterio supradicto.
 "Dat. in Lugd. xv. kal. Januarii,
 "anno vii." A similar inhibition
 to the abbey is thus worded : "Uni-
 "versitati vestræ tenore præsen-
 "tium districtius inhibemus ne
 "dictum archiepiscopum ad cor-
 "reptionem vel visitationem in
 "eodem monasterio aliquammodo
 "admittatis." It is seen at p. 306
 that archbishop Courtenay made
 another attempt at the beginning of
 the fifteenth century to exercise the
 power which appears to have been
 certainly reserved to the archbishops
 of Canterbury by the papal privi-
 leges, but then, we are told, abbot
 Zetton "gloriously expelled him."

occupied by Haymo's Commentary on the Revelation of St. John; and this fact enables us to trace the volume to the very hands of its chief author and writer. For we are told in the continuator's account of the acts of prior Thomas Marleberge (p. 268), that "fecit . . . Haymonem super Apocalypsim et "vitas et gesta patronorum et abbatum Eveshamiæ in "uno volumine;" and he refers us also (p. 264) to the former portion of the MS. as being the book "quem idem prior composuit." We have here, therefore, the original work of our author himself. That the term "*fecit*" implies also that the volume had Marleberge not only for author but scribe, may be inferred from the different expressions used with reference to other MSS., which, we are told, "*fecit scribi et "ordinavit in uno volumine,"* and for which he provided all the necessities "*excepto quod fratres "monasterii scripserunt ea.*" It is said in the same notice of Marleberge's books that he also wrote a copy of his history of the abbey in a separate volume; but this is not now known to be in existence, and the copy from which our text is printed is believed, therefore, to be unique. No clue is afforded in the volume itself by which its former possessors may be traced. It has been lately re-bound, but the previous cover was only one of a very rough kind in which it had been clothed by Rawlinson, and no name of any previous owner, nor number referring to any catalogue, was therefore found on it. It appears to have been carefully perused by some anti-papal reader in the sixteenth century, numerous English marginal notes of the contents being interspersed in a hand of the latter part of that period, and wherever the word "papa" occurs, or "summus" precedes "pontifex," it has been carefully obliterated.

§ 18. Although the MS. is evidently, if not the author's autograph, at least the authorized trans-

cript from his original, it is nevertheless disfigured by many mistakes in spelling. One peculiarity occurs so frequently that it would seem to be no mere slip of the pen, *membrum* being in most cases written *menbrum*. A deed also is omitted which the author intended to include. We are referred at p. 85 to a charter of Leofric's, which is said to be given "in fine operis;" this, however, nowhere appears. It is possible that it may have been removed from the end of the book when the continuation was added. The handwriting of the original scribe ceases during the narrative of the year 1214 (p. 256), which is thence continued in a hand of the beginning of the fifteenth century. It is clear that the work of the original scribe was finished on the next leaf, *i.e.*, at p. 260 of our text; but when the history was taken up for continuation the last leaf must have been removed and its contents rewritten, so that the additional matter might join in due sequence. The last two leaves of the MS. may also have been added by a hand somewhat later although very similar, as in the colour of the ink they stand in bright contrast with several rubbed and faded leaves which precede them. There are, besides, traces which seem to show that one or two leaves have been cut out at the end.

§ 19. Some small portions of the narrative are found embodied in several manuscript registers of Evesham, which are preserved in the British Museum. The earliest of these is Cotton MS. Vesp. B. xxiv., a volume written by various hands in the twelfth and thirteenth centuries. On the first leaf is inserted, in a detached form, the account of the acts of Marleberge as dean, sacrist, and prior, which occupies pp. 264-272 of our text. This was copied by Nash, and printed by him in his History of Worcestershire, vol. i., pp. 419-20. The papal bulls granting and confirming the abbey privileges are also entered in this register,

together with Marleberge's advice concerning their maintenance and preservation (pp. 195-7, *infra*). An index to the contents of this volume exists in Lansdowne MS., 1233.

§ 20. Vespasian B. xv., a paper MS. of the sixteenth century, contains at ff. 17-20 a few extracts "ex Chronico Monasterii Eveshamensis;" together with the very brief continuation to the Dissolution which is printed in the Appendix. The extracts (which were probably drawn from the volume next mentioned) are printed in Stevens' Appendix to Dugdale's *Monasticon*, vol. ii., No. cxxxvi, E., and thence incorporated in the last edition of Dugdale.

§ 21. Harl. 3,736 is a quarto register of the abbey, collected in the fifteenth century. Among its contents is (at ff. 167-176) "Extracta particula de gestis abbatum," extending to the death of abbot Ombersley in 1389, which has evidently been compiled from our present Chronicle, omitting, however, the whole history of Marleberge's struggles. At f. 168 b. distinct reference (for the list of twenty-eight villages seized by bishop Odo, the names of which are given at p. 97, *infra*) is made to our narrative in the following words:—"quarum nomina in *libro de gestis abbatum* intitulantur." From this MS. much of the information was gained which is incorporated in May's "History of Evesham," a recent publication, of which the second edition appeared in 1845.¹

§ 22. In Harl. 229 there are three leaves filled with brief notes of the abbots to the time of Zatton, which are printed in the *Monasticon*.

§ 23. Cotton Augustus A. ii., contains in its eleventh article a contemporaneous copy, if not the actual origi-

¹ This locally-compiled work must not be mentioned without testimony to its great merits; it is distinguished by an unusual degree of research

and accuracy, and evidently seems to have been with the author a real labour of love.

nal, of abbot Randolph's Constitutions. It is written on one side of a sheet of vellum, well executed, and in beautiful condition, and has been lately carefully mounted. A translation of these statutes has been given by Tindal in his History of Evesham, 4to, Evesham, 1794.

§ 24. Cotton Titus C. ix. contains (on thirty-eight leaves) the register of Richard Bromisgrave's abbacy, 1418-1435. Among its contents (at ff. 18-22) are articles for the reformation of monasteries which were proposed by king Henry V. in 1421, with modifications suggested by the abbots of various monasteries. Several memoranda of ordinations within the abbey-church are recorded, which show that this right, granted by the papal privileges, was one frequently exercised. Three ordinations were held in successive years by Richard, bishop of Achonry; viz., on 18th Dec. 1428, of five acolytes and subdeacons and three priests; on 15th Feb. 1429 of one acolyte and subdeacon, eight deacons and one priest; and in 1430 of five acolytes and subdeacons, four deacons and seven priests. And in Sept. and Dec. 1431 two ordinations were held by Nicholas, bishop of Dunkeld, at which five acolytes and subdeacons, four deacons, and one priest were ordained. These ordinations comprise secular clergy as well as regular.

§ 25. In Cotton Nero D. iii., ff. 242-9, there are a few miscellaneous deeds and notes relating to the abbey, which are printed in the Monasticon.

§ 26. Among Gough's MSS. in the Bodleian Library, there is one (marked, Worcestershire 1.) filled with notes and extracts made by Tindal, the historian of Evesham, from Vesp. B. xxiv. and Harl. 3,763 and 744.

§ 27. One volume of the collections of that marvel of industry, Henry Wharton, preserved in Lambeth Library, has also been consulted, viz., MS. 589. This contains, at pp. 40, 41, chronological notes of the suc-

cession and deaths of the abbots to the Dissolution, collected from various chronicles and from two Evesham obituaries in Cotton MSS. Vitell. E. xii. and xvii.,¹ the former of which was burned, and the latter much injured, in the fire in 1731. These notes have in several instances enabled the editor to supply dates which would otherwise have been wanting. A few other notes by Wharton, of less importance, are in MS. 585.

V. § 28. In the Appendix to this volume several tracts are printed, which in the MS. precede the history, and are written by the same hand. They relate to the lives and miracles of saints whose relics were preserved in the abbey, and of others connected with its history. The first tract, containing an account of the translation of the relics of S. Odulf (which, having been brought from Stavoren in Holland to London by some merchants during the reign of Canute, were bought by bishop Ælfward for a sum variously stated at one hundred marks and one hundred pounds), follows in the MS. upon the life of that saint; the life, however, being verbally the same (lacking the prologue) with that printed by the Bollandists in the "*Acta Sanctorum*," under the date of 12 June, pp. 593-5, is not here reprinted. We learn from the notes which are attached in the "*Acta*" (in which no mention is made of Evesham), that only a portion of the saint's relics could have come to our abbey, since his head was preserved at Utrecht, and other remains at Oorschot. No mention is made in this life, or in that of S. Fretheric, or Frederic, ("*Acta*," 18 July, pp. 452-71) of the scandalous story concerning the latter which is

¹ Some documents are printed from E. xvii. in Stevens' Appendix to Dugdale, and reprinted from

thence in the last edition of the *Monasticon*.

related in our Appendix; it is only said that Odulf was directed to go to the assistance of Fretheric by an angelic vision. The curious story which follows, of queen Edith's gathering a "Great Osteological Exhibition" at Gloucester, with the view of selecting for herself the most famous or the most wonder-working specimens, and the punishment which rewarded her sacrilegious temerity, appears to be entirely unknown.

§ 29. The second item in the Appendix, viz., an interesting life of S. Wistan (whose relics were transferred to Evesham from Reppingdon by Canute), appears in an abridged form in Capgrave's "*Nova Legenda Angliæ*," and is thence transferred to the "*Acta Sanctorum*;" but the stories of the annual growth of the martyr's hair on the field at Wistanstow where he was murdered (—a miracle attested by witnesses sent for the purpose of examination by archbishop Baldwin—) and of the subjection of his relics to the ordeal of fire, by the unbelieving Norman abbot Walter, are there altogether unnoticed.

§ 30. The last entry in the Appendix is a short list of the abbots from the point where our history ends to the Dissolution, taken from Cotton MS. Vesp. B. xv. This has been previously printed in the *Monasticon*; but as several errors are found in that copy, it has been deemed worth while to include it here for the sake of their correction, as well as to give some degree of completeness to the history of the abbey.

VI. § 31. Of the authenticity of the history contained in the following pages, there can, as to its main facts, be no doubt. What Marleberge relates of the story of his own times, although tinged with the colouring of his own views and feelings, bears every appearance of truthfulness; what he relates of earlier history he declares that he has faithfully copied from

ancient documents or collected from trustworthy narrators.¹ It is worth noticing that the greater part of the miracles attributed to S. Egwin are related by prior Dominic from oral tradition (pp. 24-5, 42), *e. g.*, the legend of the destruction of Alcester, and those belonging to the tenth and eleventh centuries, and may, therefore, without impeaching the good faith of the author, be reasonably supposed to be presented to us in the shape in which they came to him, with the accretions of generations, amongst whom, as in our own day, a good story lost nothing in the telling. Some of the later stories, however, reach to within fifty or sixty years of the time of the writer.

§ 32. Upon comparing, however, Marleberge's narrative of several circumstances in which the church of Worcester was concerned, with the parallel record preserved by Heming, the historiographer of that church, in his "Chartularium Wigornense," (published by Hearne, 2 vols, 8vo. Oxf. 1723), it is curious to see how an apparently jealous rivalry (felt in particular by Heming, as the representative of the house which had suffered loss) gives rise to considerable variations, while it becomes difficult to determine which side deserves most credit for impartiality and candour. For instance, the Evesham chronicler, in relating the good deeds of abbot Agelwy, mentions Bengeworth among the lands which he had acquired with great labour and expense, and held in perfect peace without any question. If, however,

¹ See pp. 94, 102. It is probable that when, at p. 94, the author testifies to the faithfulness of his narrative, the passage may be derived by Marleberge from an earlier chronicle, which terminated about the death of abbot Agelwy; the writer there appearing to say, that some of

the things he has *already* narrated are things of which he was himself an eyewitness; while he goes on to add, that "*nunc in fine hujus operis,*" he will give the names of certain lands acquired for the church.

Heming is to be believed, Agelwy's acquisition ought not in this case to be reckoned among his "bene gesta;" for the former tells us (vol. i. pp. 269-70) that the land in question was held by one Ærngrim¹ under Worcester, but in consequence of Urso d'Abetot having unjustly seized other land belonging to that church at the same place, Ærngrim had recourse to Agelwy as the most powerful patron he could secure, and, renouncing Worcester, paid suit and service for his land to the abbot of Evesham. The latter, however, soon contrived, by means of tricks and artifices, to oust Ærngrim altogether, and, although all the neighbours cried out upon the injustice of his act, his power and eloquence (which made even the Normans fear him) soon silenced these. Heming goes on to say that this method of acquiring property by crafty pretences was not at all uncommon with Agelwy; and that he was hence continually engaged in disputes with his friend bishop Wulstan, who, being an earnest soldier of God, was no match for Agelwy in worldly wisdom, whence it happened that many lands and houses were lost by Worcester to Evesham. But after Agelwy's death, upon Wulstan's beginning to offer special and earnest prayers for the repose of his soul, the latter was immediately attacked by a most violent fit of gout, (the disease from which the abbot had died,) from which he was warned by a divine revelation that he could not recover until he ceased his prayers. Acting upon this intimation, he was, without the help of medicine, restored in a few days. Hence the embittered Wigornian annalist draws this conclusion:—"unde colligere possumus quantæ damnationis sit terras et possessiones monasteriorum invadere et monasteriis auferre, quando

¹ Ernegrin is mentioned in Domesday as holding land at Bitford, Warwickshire, under Odo.

His name occurs in our text at p. 97.

“ etiam pro ipsis raptoribus exorari Deus aversatur” (p. 273). It is very evident that the loss of some of the Worcester lands to Evesham, in whatever way it happened, made Heming guilty of great injustice in his character of Agelwy. The matter-of-fact account given in our text of the good deeds of the latter is too plain and straightforward to be rendered unworthy of belief by the petty and obscure insinuations of the annalist of a rival and disappointed monastery.

§ 33. Another instance in which very different accounts appear in the two narratives, is with reference to the loss of lands experienced by Evesham in the time of abbot Walter. If Heming’s circumstantial account (vol. i. pp. 80–83) be true, as it certainly appears to be, Evesham was deprived, at any rate, of fifteen hides in Hampton and four in Bengeworth, (if not of other possessions,) with more appearance of justice than our annalist would allow. A formal suit was instituted between abbot Walter and bishop Wulstan, on the claim of the latter to *soc* and *sac*, and all other rights and services, for lands in Hampton and Bengeworth. In pursuance of the king’s writ, the cause came to trial at Worcester, before Gosfrid, bishop of Coutances, and the barons of Worcestershire and the neighbouring counties, when the bishop produced various aged witnesses who deposed to the rights of the church of Worcester in the time of Edward the Confessor, while the abbot was only prepared to make oath for himself on his own behalf over the relics of S. Egwin. The latter, thereupon, seeing the hopelessness of his case, abandoned his opposition to the claim of Wulstan, and that claim was subsequently confirmed by a royal writ. It is not clear whether this suit was connected with that described in our text as ending in the loss of twenty-eight villages, including Hampton and Bengeworth, and which is said to have been decided at a great court held at a place called

Gildenborough. However this may be, it appears that the abbey soon regained possession of some of these lands, since a writ was shortly issued by the king re-granting a portion to the abbey. This writ, with two other documents, is added at the end of the preface, on account of the illustration which it affords of the text.¹

§ 34. It is singular that, in the otherwise full account of Agelwy's abbacy, the expedition of Aldwin of Winchelcumbe, together with a deacon of Evesham named Alfwy, and an unlettered brother named Reinfrid, to restore the wasted monasteries in Northumbria, is passed over without notice. It was in the year 1074 that these three Benedictines set out, taking nothing with them but the necessary books and vestments for the divine offices, which formed the burden of one ass; but the result of that poor mission was the revival of the monasteries of Wearmouth and Jarrow, of Streonshalch or Whitby, and Lastingham, from which sprung St. Mary's at York.² Two distant allusions only are found in our texts to this interesting occurrence; the first at p. 255, where, after mentioning the church of St. Mary at York, Marleberge adds, "*quod monasterium a fundatione sua ita confœderatum est monasterio Eveshamensi ut quasi unum corpus et una ecclesia reputentur;*" and the second at p. 258, where he speaks of Randulph as having been consecrated "*in propria ecclesia, quia in abbazia Eboracensi.*"

§ 35. Another important and interesting instance of an off-shoot from Evesham, taking deep root in still

¹ Other documents are printed in Heming, i. 75-78. Some particulars about the lands at Hampton, Upton, Wilton, and Lench, lost in abbot Walter's time, are printed from Vesp. B. xxiv. in Tindal's Evesham, p. 75.

² The story is told by Simeon of

Durham. Hist. Dunelm., lib. iii. capp. 21, 22, pp. 198-208, 8vo. Lond. 1732. Reference is made to a Bodleian MS. of Simeon by Dugdale as "*Laud H. 52.*" and by Tindal (Hist. of Evesham) as "*H. 76, fol. 3 b.*"; the correct reference is now *Laud 748, f. 24 b.*

more distant soil, wins allusion (and nothing more than passing and indistinct allusion) at p. 325 of our text. We are there told that monks from Evesham founded a flourishing monastery at Odensee, in Denmark. The facts are these. At the request of king Eric the Good, who died in 1103 (*L'Art de Vérifier les Dates*, vol. ii. p. 83), and of bishop Hubald, who was an English Benedictine, twelve brethren were sent from Evesham to Odensee, and there established a Benedictine foundation.¹ A charter of king Waldemar, dated 1174 (printed from Cotton MS. Vesp. B. xxiv., fol. 16, in Dugdale's *Monast.*, vol. ii. p. 25), recognizes and confirms the dependence of Odensee as a cell to Evesham, and speaks of its foundation by his grandfather Eric. Other deeds relating to the intercourse between the two monasteries are preserved in the same MS., and in Harl. 3,763. Pontanus, in his "*Rerum Danicarum Historia*" (fol. Amst. 1631, p. 205), says that Odensee was founded by Nicholas, brother and

¹ These twelve brethren are mentioned in a list of the members of the abbey preserved in the Register in Vesp. B. xxiv., fol. 37 b, which list in the Chronicle in Harl. 3,763, and in the extracts in Vesp. B. xv. (f. 18) is said to apply to the period of abbot Robert's prelaty; and, since William Rufus is said to have been instrumental in sending them to Denmark, their mission must consequently, from these data, have occurred between the years 1088–1096. The list has been printed elsewhere; but to correct errors, as well as on account of its intrinsic interest, it may be worth while to subjoin it. "Fuerunt in Evesham 67 monachi, et ex his fuerunt 12 in Dene-marchia, quos rex Willielmus juvenis illuc transmisit, et 5

"moniales, 3 pauperes ad Mandatum" (translated by Tindal, 'three "paupers at command"!'), "3 clerici qui omnes habent tantum quantum monachi. 65 servientes fuerunt in monasterio, scilicet, 5 in ecclesia, 2 in domo infirmorum, 2 in cellario (cancellario, Vesp. B. xv.), 5 in coquina, 7 in pistino, 4 qui faciunt cerevisiam, 4 sertores (servitores in balneario, Harl. 3763, and Vesp. B. xv.), 2 in balneario, 2 sutores, 2 in pomærio, 3 hortulani, 1 ad ostium claustrum, 2 ad magnam portam, 5 ad vineam, 4 qui serviunt monachis quando pergunt foras, et quatuor piscatores, 4 in camera abbatis, 3 in aula, 2 vigilantes." The total number of the servants is 63, not 65.

successor to Eric, in 1110; but this is irreconcilable with all the particulars given in other accounts.

VII. § 36. With regard to the chronology of that portion which relates to the first ten or twelve years of the thirteenth century, some difficulty has been experienced; but a careful consideration of the course of the narrative has, it is hoped, resulted in a correct assignment of dates.

§ 37. That the dispute with the bishop of Worcester began in the year 1202, is proved by the date of the papal commission in the following year, printed at p. 132, by the allusion at p. 118 to the burning of Worcester cathedral, and thenceforward by the whole subsequent narrative. The following chronological abstract may be useful in pointing out the course of the history:—

- 1195. First complaint against abbot Norreys to the archbishop while acting as legate (p. 106).
- 1198–9. Second complaint, while the archbishop was in Normandy (p. 107). [He returns to England immediately after the death of Richard I., in April; *Matt. Paris*, p. 196.]
- 1201. About the beginning of the year (“anno præterito,” p. 119) the archbishop visits Evesham (p. 107).
- 1202, Aug. The bishop of Worcester attempts to visit Evesham, but is repulsed (p. 109).
 Sept.–Oct. The case of his claim to visit heard before the archbishop (pp. 121–3).
 About Dec.? The bishop appeals to Rome, and goes there himself (p. 123).
- 1203. He returns with a commission from the pope, dated 22nd May, for the examination of the facts in England, reserving the questions of law (pp. 130, 132).

1204, Sept.-Nov. While the suit is proceeding in England, the abbot and Marleberge set out for Rome, to be prepared to carry on the appeal on the points of law (pp. 141-2).

1205, Jan.-Oct. Marleberge is at Piacenza, Pavia, Rome, and Bologna.

24th April. Judgment is pronounced in England upon the existing facts, two years after the commencement of this suit (p. 131).

The abbot returns to England after the judgment has been given (p. 148).

During Dec. (p. 168) the question of the exemption of the abbey is argued before the pope, the pleadings ending on Thursday, Dec. 22, and judgment being given on Saturday (p. 169). [The accidental mention that Christmas Day fell on the *Sunday* (p. 169), materially assists in determining the chronology; a reference to Professor De Morgan's *Book of Almanacs* showing that it fell on that day in 1205.]

1206, "Pontif. nostri 8," Jan. 25. The sentence is definitively sealed (p. 183).

Jan. Pleadings on the question of the exemption of the Vale.

Feb. 3. Commission to try the case in England (p. 192).

April 16. One year after the judgment given in England in favour of the bishop ("anno revoluto"), the abbey is declared exempt (p. 198).

Oct. 19. Council of Reading (p. 202).

1207. "Post recessum legati," [who left England immediately after the council at Reading, *Matt. Paris*, p. 114], the case of the Vale is argued before the English delegates (p. 221).

1208. But it is stopped by the Interdict (p. 223), pronounced on 23 March.

1213. The legate Nicholas arrives in England [about Michaelmas, *Matt. Paris*, p. 246] to remove the Interdict (p. 229). [The interdict, however, was not actually taken off until 29 June 1214.]
Nov. 20. He comes to Evesham.
Nov. 21. Hears Marleberge's charges against the abbot.
Nov. 22. Deposits the abbot (pp. 234, 247, 252).
-

§ 38. In conclusion, the editor has only the pleasant duty to discharge of acknowledging the favours he has received during the prosecution of his labours; firstly, from Edward Bond, Esq., in frequent and ready help during several visits to the British Museum; secondly, from Felix Knyvett, Esq., in most courteous assistance when the editor, by the kind permission of his Grace the late Archbishop of Canterbury, visited the library at Lambeth; thirdly, from J. H. Clifton, Esq., deputy registrar of Worcester, in readily affording all facilities for the examination of the diocesan and conventual registers under his charge.

Oxford, December 1862.

APPENDIX TO PREFACE.

I.

WRITS FOR THE RECOVERY OF LANDS.

[Vesp. B. xxiv. f. 24, Preface, p. xlii., Text, p. 97.]

W. REX Anglorum, Lanfranco archiepiscopo et Odoni Baiacensi episcopo et omnibus baronibus suis totius Angliæ, salutem. Sciatis me dedisse Deo et sanctæ Mariæ et W[altero] abbati de Evesham, Westun et Swellam et Beningwrtham et alias terras quas ipse abbas dirationavit coram multis baronibus meis Agildeburga, et volo et firmiter præcipio ut cum tali lege et libertate teneat ipsas terras sicut unquam antecessor ejus melius tenuit tempore Regis Edwardi et meo, et præcipio ut nullus super defensionem meam de illis terris aliquam calumniam ei faciat.

Odo Baiocensis episcopus Wlstano episcopo, Urso et Durando et Wal., vicecomitibus de Wirecestreshire et Gloucestreshire et Warewicscire, et omnibus fidelibus Regis, Francis et Anglis, salutem. Sciatis omnes quod dominus meus W. Rex reddidit Deo et ecclesiæ de Evesham et W[altero] abbati illas terras quas ipse abbas explacitavit coram vii. schires ad Gildeneberga contra omnes injuste eas quærentes, hoc est, Weston et Swella et Beningwrtha et Bivinton, Withlakesford et Oleberga et Kinewarton et Hildeburewrtha et Rageleia, et constanter defendo ex parte Regis ut nullus amplius super hoc ei injustitiam faciat, sed istas et omnes alias terras cum magno honore et pace teneat, et nemini inde respondeat nisi Regi.

II.

CHARTER OF CONFIRMATION GRANTED BY WILL. II. TO
THE ABBEY, A.D. 1100.[*Ibid.* f. 25 b.]

W. REX Anglorum Ur[soni] vicecomiti et cæteris vicecomitibus et ministris sub quibus ecclesia de Evesham habet terras, salutem. Sciatis quod ego volo et præcipio ut illa ecclesia habeat et teneat totum honorem qui pertinet ad eam cum tali honore et pace et libertate, cum terris et legibus et consuetudinibus, cum clericis et laicis, sicuti unquam melius habuit tempore regis Eadwardi et patris mei et meo; et sicuti abbas dirationavit coram me contra episcopum, sic et defendo, ut nec episcopus nec aliquis potens homo super ecclesiam et super abbatem de his rebus aliquid invadat aut injustitiam faciat. Quod si aut episcopus aut aliquis alius de his rebus quæ ad ecclesiam pertinent, et quæ pater meus ei concedit et ego concedo, quasi super abbatem reclamaverit, abbas non respondeat ei neque placitum teneat nisi in curia mea. Neque episcopus ordinationes aut synodos ibi per se teneat, aut ordines faciat, nisi ab abbate loci rogatus fuerit ut faciat. Scripta est hæc carta anno Dominicæ Incarnationis M^o. C^o., præcipiente Rege W. Test. A[nselmo] Cant. arch., et M[auricio] episcopo London., et R[oberto Bloet] episcopo Lincoln., et R[adulpho Flambard] episcopo Dunelm. et abbate G[ilberto] de Westm., et abbate R[icardo de Albineio] de Sancto Albano, et Eud[one] dapifero, et W[illielmo Giffard, episc. Winton.] cancellario, et multis aliis baronibus totius Angliæ, in sollemnitate Paschali, in quarta feria Paschæ, apud Winton.

ERRATA.

Page 36, line 3, "possessionbus," *read* "possessionibus."

„ 78, marg., A.D. 976, *read* A.D. 975.

„ 104, line 4 from bottom, *insert* [et] before "capitulum."

„ 107, marg. 1199 or 1200, *read* 1201.

„ 119, two last lines "et nobis—nostris," *read* "et, nobis omnibus præ-
"sentibus, in scriptis nostris."

„ 122, line 14, *dele* comma after "pasebat."

„ 133–140, running date, A.D. 1204, *read* A.D. 1205.

„ 195, line 29, "ammadvertant," *read* animadvertant."

„ 205, note 1, "A. III.," *read* "A. II."

„ 211, lines 22–25, punctuate thus: "In Brethfortona, in uno [&c.]
"in dominico; in villinagio [&c.] dimidia; et decimæ—."

„ 214, note, "infimarius," *read* "infirmarius."

„ 218, line 17, "præter quam," *read* "præterquam."

„ „ line 19, "Avena," *read* "avena."

„ 219, line 8, after "in Rogationibus," *insert* a semicolon.

„ 255, line 32, "remuntiauit," *read* "renuntiavit."

„ 256, line 16, "ecclesiæ," *read* "ecclesia,"

„ 269, note 2, "ordinavit," *read* "ornavit."

„ 279, line 18, "eusdem," *read* "ejusdem."

„ 284, line 4, after "sericis," *insert* a comma.

„ 286, line 13, "super quem," *read* "super quam."

„ 305, line 7, "refectorarii," *read* "refectorariæ."

CHRONICON ABBATLÆ DE EVESHAM,

AD ANNUM 1418.

CHRONICON ABBATIÆ DE EVESHAM.

Incipit Prologus in Vitam beati Egwini Episcopi et Confessoris, et de Miraculis quæ Deus per eum dum hac mutabili luce adhuc frueretur operari dignatus est, editus a Dominico Priore Eveshamiæ.

DIVINORUM series et altitudo mysteriorum, quanto sæpius recitatur, attentius auditur, diligentius consideratur, tanto audientis animus auditu expavescit, admiratione obstupescit, magnitudinis consideratione evanescit; unde Psalmista, Accedet homo ad cor altum, et Ps. lxiv. 6. exaltabitur Deus. Quanto enim homo accedere et accedendo ascendere ad Deum nititur, tanto Deus exaltari et exaltando elongari conspicitur. Nam quum sævus furor Chaldaici regis tres illos ex Judea gente pueros in fornacem misisset, ipsamque fornacem pice ac cæteris ignium fomentis succendi omnimodis elaborasset, quanta divinæ fuit eminentia gloriæ quod illi per flammæ illæsi deambulabant, hymnum Deo canebant, tamque morosa et ordinata supputatione universa Dei opera ad Ipsius laudem provocabant! Ipsa tyranni rabies id contuendo exterrita pertimuit. Denique alius ejusdem imperii tyrannus quum Daniele in lacum leonum misisset, et ipsos leones longa dierum inedia sævientes in ipsam pæne rabiem convertisset, quanta virtus divina emicuit, quod leones, fame prorsus addicti, coram se virum expositum videbant et nullo eum morsu attingere audebant! Ipse tyrannus id condigna extollens admiratione, in vocem laudis atque confessionis potentiæ supernæ erupit. Quemadmodum vero sub temporibus legis, quæ, sicut ait Apostolus, iram operabatur,

- Rom. iv. 15. terroris et comminationis Deus exercebat judicia, ita sub temporibus gratiæ tanquam filiis suis suæ benignitatis evidentiora demonstrat indicia. Quanta enim gratia quod supra pectus tantæ majestatis, ipsius scilicet Omnipotentiae, discipulus tanquam in sinu matris recumbebat! Merito humana debilitas ad tantæ
- Habak. iii. 2. magnitudinem virtutis exclamat, Domine, audiui auditum tuum, et timui; consideravi opera tua et expavi. Nec solum in anterioribus, verum et modernis temporibus multa et multum præclara dignationis suæ circa nos Deus aliquando præbet insignia. Diverso quippe temporum successu tanquam diversis noctium horis per orbem sidera producit, viros equidem religione approbatos, scientia præclaros, sermonis facundia et dignitate adornatos, signorumque magnificentia ubique admirandos, quibus nulla hæreticorum versutia, nulla Stoicorum, nulla Academicorum, nulla denique philosophorum contraire potest astutia. Sicut enim sol aureus suo exortu universa noctis nubila exturbat, ita veritas per eos ubique falsitatis machinamenta subvertit et dissipat. Inter quos, memoria nostra, velut sidus conspicuum exortum est in Britanniae partibus, sub regibus Merciorum Ædelredo et Kenredo, beatus vir Egwinus, cujus actibus digne scribendis ipse vix sufficeret, si adesset, Homerus. Quantus proinde ego qui ejus vitam scribere præsumo? Longe prorsus infra pedes aliorum positus, et digne illius excellentiam stylo commendare omnino impotens atque nescius. Verum si per me vita illius aliis utcumque innotescit, obtinenda est venia, quoniam in templo Dei sunt phialæ,
- 2 Tim. ii. 20. sunt et cyathi. Eorum itaque auctoritate coactus et oratione adjutus quorum præceptioni me parere et morem gerere expedit, Deo opitulante, conabor pro viribus meis describere quis ille vir fuerit tantus, quo stemmate sanguinis ortus, quos habuit mores, demum quos edidit actus.

Explicit Prologus.

*Incipit Liber Primus de Vita Sancti Egwini Episcopi
et Confessoris, et Miraculis quæ Deus per eum
dum hac mutabili luce frueretur operari dignatus
est, abbreviatus a Thoma priore Eveshamiæ.*

LECTIO I.

TEMPORIBUS regum Ethelredi atque Kenredi, qui Merciorum regimen obtinuerunt, in territorio Wigornensi extitit religiosus vir cui nomen erat Egwinus, regali ex prosapia ortus. Qui postquam adolescentiæ tempus transegit, gratiam Dei multam obtinuit, illustratione veri luminis et Sancti Spiritus aspiratione irradiatus, sicut bonorum actuum¹ subsequens comprobavit effectus. Quantum enim in eo crescebat successus temporis, tantum excrescebat totius intentio et studium probitatis. Assiduus erat in lectione, cordis sui agrum pervigili excolebat sollicitudine, avellendo quæ nociva noscebat² et inserendo quæ salubria esse dinoscebat. Justus, fortis, constans et prudens, cuique quod suum est exhibere satagebat, ratione considerata labores et pericula non segniter suscipiebat perseverantemque in eis animi tolerantiam ferebat, ac rerum singularum fines diligentissime attendebat. Unde omnia opera sua verendo, juxta illud beati Job, Verebar omnia opera Job ix. 28. mea, sciens quia non parceres delinquenti, ad exequenda Dei mandata pium ac mite cor gerebat; in exterioribus quidem causis sciens ac discretus, fortis et ad omnia consideratus, in divinis autem intelligentia præditus, sapientia plurimum excellebat. Igitur postposita secularis fastus ambitione et bonorum temporalium jocunditate, paupertatem voluntariam propter Deum appetivit, et ecclesiastico cultui divinisque officiis se

¹ actuum] actuum, MS.| ² noscebat], nocebat, MS.

A.D. c.690. omnino mancipavit. Per singulos itaque ordinis ecclesiastici gradus ad sacerdotium usque provectus, mox totam vitam suam ita in contemplationem divinam convertit quatenus in activa conversatione Deum prae oculis semper haberet, illius recordatus quod Scriptura dicit, Timenti Deum bene erit in extremis.

Eccelus. i.
13.

LECTIO II.

Egwin appointed
bishop of
Worcester.
A.D. 692.

Ubi vero Wictiorum sedes pontifice orbata est, clamat clerus, petit populus, beatum virum pro sanctitatis merito ad episcopalem dignitatem sublimandum. Igitur, licet multum reluctans diuque renitens, eligitur ab omni clero in episcopum, rogantibus primoribus et principibus Ethelredi regis Merciorum, quo concedente, immo etiam plurimum cogente, primate etiam Britanniae consentiente et confirmante, ad episcopatum praefatae urbis cum canticis et hymnis assumptus est. Positus igitur in pontificio, statim Divini Verbi factus est inclitus praedicator, bonisque exinde actibus omni conamine operam dedit, tanto humilior quanto altiori sublimatus erat officio. Pater orphanorum, sustentator viduarum, justus iudex oppressorum et consolator erat desolatorum; unde carus Deo et hominibus effectus est. Beatus itaque Egwinus, supra firmam petram fundatus, armis divinis accinctus, doctrinis coelestibus imbutus, potenter eos redarguebat qui sanæ fidei resistebant, leniter vero eos demulcebat qui suavi jugo Christi obediendo colla subdebant. Pravis erat sermo ejus quasi stimulus, mansuetis vero quasi oleum. Fortibus erat durus, humilibus erat mitis et mansuetus. Fortissimus itaque veritatis assertor, vir Dei, populos noviter conversos et gentilitatis plurimum adhuc sapientes et errore antiquo in multis deceptos illicitisque connubiis contra Christianam sectam involutos a faucibus diaboli abstrahere cupiens, atque ab errore paterni delicti et

ab squalore vetustæ gentilitatis convertere desiderans, A.D. 692-
 sæpe luculenter quidem de talibus vitiis ad eos locutus c. 700.
 est. Quumque esset mitissimus ut Moyses, zelatus est
 legem Domini ut Phinees, tremendi iudicii et sempi-
 ternorum tormentorum crebris tonitruis retundens la-
 pidea corda, arguens, obsecrans, increpans, in omni ² Tim. iv.
 patientia et doctrina, instans opportunitate opportuna. ^{2.}

LECTIO III.

Verum quia insanabilibus morbis plerumque officit
 medicina et ratione obvia augetur insania, ab invidis
 et persecutoribus Christianæ religionis sæva tempestas
 contra sanctum Domini excitatur, et veritatis inimici
 in veritatis assertorem seditiosa peste grassantur et
 in ejus angelicam vitam falsis figmentis armantur;
 unde ei Dominica voce beatitudo potius cumuletur:
 Beati, inquit, qui persecutionem patiuntur propter jus-
 titiam. Vulgus enim et populus, cujus vita et intentio ^{St. Matt. v.}
 erat procliva ad malum omni tempore, videns sibi il- ^{10.}
 licita non licere, et assueta vitia relinquere oportere, <sup>Expelled
from his
see.</sup>
 unde proficere debuit inde contra athletam sanctum Dei
 in iram et odium et scandalum exarsit, eumque paul-
 latim conjecturis et adinventionibus et rumoribus malis
 diffamans, inveterata simultate prodita, ab episcopatu
 eum expulit. Permisit potestas primatis, et admisit
 hoc excitatus contra eum livor regius. De eo nempe
 non solum apud regem delatio, sed etiam apud Roma-
 num antistitem ¹ ab inimicis et insidiatoribus perlata
 fuerat accusatio. Tum vero athleta Domini evangelicis
 exemplis imbutus, quum se vidisset ad certamen vocari,
 pro salute errantis populi et pro annihilandis inimi-

¹ antistitem] antistitem, MS.

A.D.c.700. corum figmentis ad apostolicam sedem intrepidus ire disponit, exemplum Domini et Magistri sui sequens, Qui sciens omnia quæ ventura erant super Eum retrorsum non abiit, nec faciem suam ab increpantibus avertit, sed processit, et quærentibus hostibus ultro se tradidit.

St. John
xviii. 4.

LECTIO IV.

Goes to
Rome to
defend
himself.

Before
leaving
England,
he binds
his feet
with iron
fetters, and
casts the
key into
the river
Avon.

Beatus itaque Egwinus, quia jamdudum causa visitandi apostolos decreverat Romam ire, nunc Raphaele archangelo fretus comite, proficiscitur, et felix exul et penitens beatus supremam juris ecclesiastici sedem adiit. Et quamvis coram hominibus se immunem ab illatis sciret et confiteretur, tamen quia coram Deo peccatis se obnoxium esse non diffitebatur, necnon et pro peccatis plebis suæ errantis profecturus in superni arbitrii et Divini examinis judicio, pedes suos vinculis ferreis astrinxit quæ clave poterant firmari ac reserari, ipsamque clavem in fluvium Avenæ projecit. Vincetus igitur servus Jesu Christi Domini nostri Ecgwinus, æmulatus Petrum fluctus calcantem et Paulum in vinculis gloriantem, tanta difficultate tantisque laboribus pervenit ad apostolicam urbem de vinculis apostolicis gloriantem.¹ O fortissimum victorem laborum, O contemptorem humanarum exprobrationum, O hominem angelis et hominibus admirandum, et tot populis et gentibus spectaculum factum! O virum cunctis imitabilem, nec terroribus concussum, nec blandimentis seductum, nec laboribus vic-

¹ "Sanctus quoque Egwinus
"Romam profectus est vinculatus
"compedibus. Campanæ urbis, ut
"fertur, in ejus adventu per se
"sonuerunt, secundum Chronic.

"Cistress., libro v. cap. 23." [Marginal note in a later hand.] i. e. Polychronicon Ran. Higden, Cestrensis. Gale's Scriptores xv., p. 246.

tum, qui inter corporis sui pressuras et abjectiones nec A.D. c.700. mundanas laudes captavit nec aspectus hominum recusavit !

LECTIO V.

Denique ferro vinctis pedibus Romam ingreditur, et, quod maxime quæsiverat, in ecclesia beati Petri apostolorum principis, ad orationem prosternitur. Quod dum vir sanctus vigilantia cura peragit, omnipotens Deus pro servo suo vigilare non desistit. Interim namque famuli ejus pro cibis emendis ad flumen pergunt, quibus venditores piscem offerunt, quo empto et asportato et ex more condiendi exenterato, omnipotentis Dei magnificentia compedum claviculam quibus vir sanctus pedes suos astrinxerat in visceribus¹ piscis inveniunt, ferrumque quod Anglicus fluvijs absorbuerat, Romanus Tiberis exhalat. Pro antiquo igitur statere piscantis Petri, coram multis redditur clavicula famulo Christi, qua se sciret solvendum gratia ipsius cœlestis clavigeri. Intelligens igitur vir Dei peregrinationi assumptæ inesse fructum et optatæ exauditionis effectum, per omnia voluntati Dei se subjiiciens, coram cunctis clavem accepit et vincula quibus astringebatur reseravit. Tanta miraculi novitas in omnes erupit, Romam implet. Qui miserabilis ac noxius putabatur, sanctus et venerabilis comprobatur. Quis illum videre non certabat? Quis ab eo benedici non festinabat? Ipse etiam venerandus papa Constantinus, cognito sancti viri adventu et solutionis compedum miraculo prælibato, auditis etiam laboribus ejus et angustiis in itinere perpensis, illum ad se venire fecit, volentem sibi prosterni digna reverentia detinuit, et quem auctoritate apostolica benedixit propter sanctitatis meritum ab eo benedictionem suscepit.

The key is found in the belly of a fish caught in the Tiber.

Egwin's favourable reception by the Pope.

¹ *visceribus*] *viceribus*, MS.

LECTIO VI.

A.D. c.700. Condigna itaque a pontifice Romano beatus Ecgwinus exceptus honorificentia, ad celebrandum ante illum missarum solemniam, et ad ejus singulare colloquium et consilium frequenter acciebatur et gratiose audiebatur. Non enim erat sermo ejus fatuus vel inutilis, sed sale spirituali conditus; sanæ fidei doctrinam et Christianæ moralitatis formam sapiebat. Paterno ille hunc affectu amplectebatur; hic per omnia illi debita reverentia subditus obsequebatur. Tandem controversiæ suæ et itineris causa coram ipso Christianitatis summo judice recitata et omnimoda ventilatione examinata et ad votum diffinita, cum apostolica benedictione et literis apostolica consignatis auctoritate, in quibus magnorum dignitas privilegiorum continebatur, cum gloria triumphi ad propriam sedem remeavit in Angliam. Ubi vero nuntii de illius reditu ad regis audientiam pervenerunt, auditis miraculis quæ Deus per servum suum dignatus est operari, plurimum gratulatus jocunda illum suscepit exultatione, et auctoritate apostolica a Britanniarum primate restitutus est in propria sede. Quo in cathedra pontificali restituto, sicut lux orta est justis et rectis corde letitia, sic obstructum est os loquentium iniqua, et omnis iniquitas oppilavit os suum. Sic [ut] dicit Scriptura, Quum justus resurgit, impius emoritur; sic adversarii ejus aut confunduntur aut convertuntur. In ampliorem igitur a rege susceptus amoris gratiam et familiaritatem specialem, ex amico amicissimus, ex familiari familiarissimus apud regem effectus, quæ volebat apud eum facile obtinebat.

He returns
to England
and is re-
stored to
his see.

Ps. xcvi.
11; lxiii.
11; cvii.
42.

[Prov.
xxiv. 16?] Received
into new
favour by
King
Ethelred.

LECTIO VII.

Egwin obtains from Ethelred the place
Iisdem sane temporibus locus erat in territorio Wigornensi dumis ac vepribus condensis incultus, qui a modernis Eveshamia appellatur, tunc vero temporis

Hethomme nuncupabatur. Hunc vir Dei concupiverat, (called Hethomme) quia ibi clavem in aquam projecerat; et a rege Merciorum Æthelredo expetiit ac obtinuit, in quo pastores gregum ad victualia servorum Dei nutrienda constituit. where he cast the key into the Avon. Ex quibus unus Eoves nomine plura portenta et signa Vision in eodem loco sæpe cernens, quadam die vidit ibidem seen there by Eoves, virginem præclarissimam ipsius solis fulgorem sui splendore devincentem, librum in manibus tenentem, et cum one of the King's herdsman. aliis duabus virginibus cœlestia cantica psallentem. A.D. 702 or 703. Quod quum idem pastor domino suo beato Ecgwino intimasset, vir Domini rem tacitus considerabat, et secum in animo revolvens Dominum Jesum Christum de sacra Virgine natum prius pastoribus gregum per angelum annuntiatum et eisdem in præsepi demonstratum, quod a parvo homine audierat non parvipendebat, sed per se ipsum, invocato Jesu Christi nomine cum jejuniis et precibus, id investigare studuit. Quadam igitur die, expletis nocturnis officiis et vigiliis, summo mane, adjunctis sibi tribus sociis, cum psalmodiis et precibus ad designatum locum nudus pedes pergit, eminusque relictis sociis ipse interius processit, diutiusque terræ accubans cum lachrymis et gemitu implorabat respectum misericordiæ Redemptoris, cum interventu Ipsius sanctæ Genitricis. Surgenti igitur illi ab oratione tres virgines The same vision of the B. Virgin seen by Ecgwin. non minoris splendoris et gloriæ quam prius apparuere, quarum quæ media eminebat præcelsior omnique nitore splendentior aliis præfulgebat, liliis candentior, rosis vernantior, odore inæstimabili fragrantior, librum quoque manibus præferens. et crucem aurea luce radiantem. Quumque cogitaret hanc Domini Genitricem esse, virgo præcellentissima, quasi favens tam piæ æstimationi, adorantem prætensa quam tenebat crucē benedicit, et cum tali valefactione disparuit.

LECTIO VIII.

A.D. 703.
He dedi-
cates the
place to
God and
the B. Vir-
gin.

Egwin goes
to Rome
with the
kings
Cenred
and Offa.
A.D. 709.

Privileges
granted to
Egwin's
foundation.

Gavisus itaque vir sanctus super his, intellexit esse divinæ voluntatis ut locus ipse Dei cultibus conservaretur et propitiationi sæculorum Ipsius beatæ Genitrici consecraretur. Voverat enim ab olim inter varias temptationum angustias, si Dominus prosperum faceret desiderium suum, ædificaturum se Domino templum; unde, modo nactus locum tanto indicio a beata Maria præelectum, Deo et ipsi Dei Genitrici ad solvendum votum eundem deputavit locum. Ipsum igitur protinus emundavit, opus a Deo præsignatum inchoavit et decenter ad finem perduxit, possessionibus etiam multis a regibus Angliæ impetratis eundem locum ditavit. Modico post hoc tempore, Kenredus rex Merciorum, anno videlicet quinto regni sui, et Offa rex Orientalium Saxonum, Romam ire pergentes, cœnobii quod construere cœperant auctorem beatum Ecgwinum et magnam itineris sui causam, veluti testem tam manifestæ ostensionis beatæ Virginis Mariæ, socium ejusdem itineris sibi acciverunt. Hunc vero laborem beatus Ecgwinus libens subiit, ut ecclesia quam exstruxerat a Romano pontifice omnimodam libertatem ab episcoporum subjectione obtineret. Quod et ipse Kenredus rex, ad quem jus patronatus ejusdem ecclesiæ pertinebat, omnimodis procurabat. Igitur Romam amica itineris societate profecti, coram summo pontifice Constantino, qui tunc apostolicæ sedi præsidebat, causas itineris sui aperuerunt, et plurima de beneficiis suis regia libertate contulerunt in loco ostensæ visionis, immo manifestæ ostensionis beatæ Virginis, sicut ipse summus Pontifex in privilegio suo asserit, et de ipsa ostensione æque ita certum esse tenendum præcipit quemadmodum de beati Ecgwini bonitate non dubitavit. Ipsas vero donationes et beneficia præfati reges in ipsorum privilegiis nominatim determinaverunt et apostolica auctoritate corroborari fece-

runt; et eundem locum sub testimonio tantæ auctori- A.D. 709.
tatis ita ampliatus, totum liberum quoad temporalia,
Deo et sanctæ Ejus Genitrici et beatis apostolis Petro
et Paulo contulerunt. Summus vero pontifex locum
illum ut sibi donatum, quem regia potestas regiæ
libertati donavit, et ipse auctoritate Dei et sanctorum
apostolorum et sua quoad spiritualia donavit, sicut
in ipsius privilegio continetur. Omnibus igitur itineris
sui causis rite peractis et ad votum completis, cum
benedictione apostolica, prospero gressu, in Angliam
sunt regressi. Quo dum venissent, secundum formam
mandati apostolici a Brithwaldo, Britanniarum primate,
illis in partibus in quibus manifestatio habita fuisse
refertur, concilium totius Angliæ, episcoporum videlicet
sacrique ordinis religiosarum personarum optimatumque
regni cum proceribus suis, coactum est.

LECTIO IX.

Concilio itaque de grege Dominico ex mandato apos- The royal
tolico in nomine Domini coadunato, et privilegiis tam grants con-
summi pontificis quam regum in communi perlectis, firmed at
cuncti laudem et gloriam Deo dederunt, et clamantes the council
dixerunt, "Benedictus Deus Qui per servos suos talia of Alces-
operatur et præparat in terris unde animæ salventur ter, A.D.
in coelis. Nos vero quicquid in hac constitutione papa 709.
venerabilis exercet et imperat, suscipimus et laudamus; [Wilkins,
quicquid vero reges et principes nostri in loco Concilia,
Ethomme contulerunt, concedimus et confirmamus." i. 72.]

His vero ita expletis, et soluta in pace universa quæ Consecra-
illuc convenerat concione, sicut sancta synodus decre- tion of
verat beatus Ecgwinus et Wilfridus episcopus ad locum Evesham
præfatum perrexerunt, et ipsum in honore Dei et beatæ by Wilfrid,
Ejus Genitricis et apostolorum Petri et Pauli et om- archbishop
nium Sanctorum in festivitate eorundem dedicaverunt. of York.
Et ex præcepto apostolico constituta est ibidem con- A.D. 709.

A.D. 709. gregatio monachorum quæ minus in illis partibus tunc habebatur, ovile videlicet divinitus præostensum, apostolica auctoritate fultum, regia libertate donatum, cleri et populi benedictione sancitum. Postquam vero beatus Ecgwinus optatum diem vidit quod locus quem extruxerat dedicaretur, et monachilis ordo ad serviendum Deo inibi constitueretur, jam exinde omissis terrenorum negotiorum curis, se ad contemplativum vitæ contulit statum. Exemplum etiam Domini secutus se humiliando, episcopali sede dimissa, inibi effectus est abbas. Et idcirco justum videbatur summo pontifici, sicut ipse testatur, ut eadem ecclesia ampliorem dignitatem a sede apostolica merito sui obtineret. Constituit igitur in nomine Domini ut isdem locus sub monarchia proprii abbatis liber existeret, et ut omnis qui hæc quæ ipse statuit destruxerit aut male contaminaverit vel infringere voluerit, seu in loco monachorum clericos immittere tentaverit, sit maledictus et anathema coram Deo et angelis Ejus imperpetuum; ille vero qui hæc conservaverit et adauxerit quod benedictionibus repleatur et a Deo in æternum conservetur exoravit.

Egwin resigns his see.
c. 710.

LECTIO X.

Multas etiam alias libertates et immunitates et episcopales dignitates, quibus idem monasterium usque in hodiernum diem excellentissime pollet, contulerunt postmodum Romani pontifices eidem loco, tum ut sancto et sibi donato, tum ad honorem beatæ Dei Genetricis Mariæ quæ eundem sibi elegit, tum ob reverentiam beati Ecgwini episcopi; quæ in privilegiis ejusdem cœnobii expresse continentur, et cum summa reverentia et cautela diligentissima et cura exactissima ibidem observantur. Indutus igitur monachum vir Dei Ecgwinus cœpit amplius verbis et doctrinis plueri, virtutibus et miraculis coruscare, curas mundi postponere,

damna rerum temporalium simplici animo tolerare: ut A.D. 710-
 de eo veraciter posset dici quod antea dictum fuerat ^{717.}
 in prophetis, Qui sunt isti qui ut nubes volant, et ^{Isaiah lx.}
 quasi columbæ ad fenestras suas? Et sicut dicit Apos- ^{8.}
 tolus, Nostra autem conversatio in cœlis est, ita iste ^{Philipp. iii.}
 sanctus conversabatur in terris ut animus et intentio ^{20.}
 ejus semper esset in cœlis. Sacræ insistebat lectioni;
 debitis castigabat corpus inedia et vigiliis. Humilis
 erat in habitu, in sermone jocundus, in prædicatione
 devotus, in moribus venerabilis, in orationibus pervigil,
 in lectione assiduus, in vultu angelicus, in affectu pius,
 in virtutibus admirabilis, in bonitate amabilis, in pie-
 tate laudabilis, multis etiam fulgens miraculis. Nam, ut
 cætera omittamus, inter lachrymas et singultus quæ
 nocte ac die indesinenter omnipotenti Deo fundebat,
 sæpe angelorum visitationibus demulcebatur, et aliorum
 sanctorum qui de hoc sæculo excesserant continuis
 consolationibus refovebatur. Beatam vero Dei Genitri-
 cem Mariam ita toto affectu et spiritu, toto corde et
 amore amplectebatur, ut nunquam a memoria ejus
 excideret, nunquam in verbis ipsius deesset; cujus
 visitatione et consolatione servus Dei recreatus, omnia
 quæ mundi erant omittebat, et quæ Dei erant indesi-
 nenter exercebat. Miseris condolebat, pauperes recreabat,
 esurientes pascebat, sitientes potabat, nudos vestiebat,
 infirmos visitabat, mortuos sepeliebat, orphanis et vi-
 duis, secundum Apostolum, solamen exhibebat, et ab ^{S. James i.}
 hoc sæculo immaculatum se custodiebat. ^{7.}

LECTIO XI.

Virtutum itaque universarum avidus executor et
 vitiorum insectator beatus Egwinus, ubi ad cygneam
 ætatis speciem pervenit, Omnipotentis Dei nutu, Qui
 sanctos suos salubriter verberat, in monasterio quod
 construxerat in diutinam decedit ægritudinem. Quam
 quum patientissime amplecteretur, mortemque sibi jam

A.D. 717. instare persensisset, coram fecit adesse filios quos Deo genuerat, et eos hac extrema monuit adhortatione.
 “ Vixi, fratres, apud vos, nec pudet vixisse. Feci
 “ enim quod potui, quamvis omnino exiguum sit quod
 “ feci. Quid agere et a quibus vos oporteat declinare
 “ dixi, quibuscumque modis dicendum esse existimavi.
 “ Ostensa igitur rectitudinis via precor ut gradiamini.
 “ Quæ enim in futuro retributio? Si gaudium, erit
 “ æternum; si tormentum, erit perpetuum. Nil vero
 “ inter utrumque medium. Nec vos decipiat præsentis
 “ umbra felicitatis. Fugit enim velut umbra, et nun-
 “ quam in eodem statu permanet. Ipse Qui Via est,
 “ Veritas et Vita, viam iniquitatis a vobis amoveat,
 “ viam justificationum suarum vos instruat, illamque
 “ amovendo et hanc instruendo felici perseverantia
 “ vos ad vitam perducatur æternam.” Et Patri eos
 immortalis commendans, accepto viatico, plenus dierum
 et plenus virtutum vita excessit, tertio Kalendas Januarii.
 Quantus vero exinde moeror fuerit in fratribus monas-
 terii, quantus in principibus et optimatibus patriæ dolor,
 quanta tristitia in clero, quanta desolatio in populo,
 quanta in viduis et orphanis et pauperibus acclamatio,
 supersedemus dicere quia non possemus edicere. Per-
 diderant enim principes regni optimum in sæcularibus
 consiliarium, clerus doctorem et magistrum præcipuum,
 populus rectorem et iudicem justissimum, pupilli et
 orphanis dispensatorem largissimum.

Death of
 Egwin,
 30 Dec.
 A.D. 717.

LECTIO XII.

His burial. Concurrit igitur ordo monasticus, occurrit et clerus
 ad beati viri exequias; ruunt catervatim populi utri-
 usque sexus ad tanti viri exuvias. Una ex parte fune-
 bria personabant; alia ex parte cantica lætitiæ resona-
 bant; hinc luctus et lachrymæ quia defunctus erat,
 inde gaudium et exultatio quia cælum obtinebat.
 Triumphus quodammodo celebritas videbatur, non funeris.

Celebratis igitur missarum solemnibus et aliis ex more A.D. 718. peractis obsequiis, positum est corpus ejus cum debito honore in loco quem prius elegerat sibi. Apposuit epitaphium scriptor, non leonina dictatum cantilena, sed simplici commendatum stilo et descriptione non ficta.

“ Rupe sub hac vili tegitur vir summus, et urna Epitaph.
 “ Clauditur angusta quem subvehit alta per orbem
 “ Veri fama volans. Genus hic spectabile duxit,
 “ Et mores habuit præclaros magnaue gessit.
 “ Ecclesiam fecit Evesham quam modo dicunt,¹
 “ Ditavit terris, et multa nobilitavit
 “ Libertate locum. Qui regni jura tenebat
 “ Omnimodam scripsit; subscripsit curia regni,
 “ Et qui Romanam sedem tunc papa regebat,
 “ Confirmavit eam proprio testante sigillo.
 “ Vita migravit quum solis per Capricornum
 “ Tertius ac decimus medians² existeret ortus.”

Multis miraculorum signis in eodem loco Deus evidenter postea monstravit quanta sanctus vir Ecgwinus apud Eum gratia in cœlis eminebat. Orbatis lumine lumen ad ejus nominis invocationem restituebatur, auditu privatis auditus reddebatur, debilibus virtus amissa reformabatur et omne ab eis infortunium amovebatur. Nec solum ab incommodis exterioribus per ejus merita consilium obtinebatur, verum et ab interioribus animarum incommoditatibus auxilium divinitus adipiscebatur. Super his ergo viri sancti fama per patriam divulgata, ad impetranda tam corporis quam animæ remedia frequentia populorum ad eundem locum veniens, multa ipsum celebritate longe lateque in sublimi attollebat, ad gloriam et laudem Ipsius Qui cum Patre et Spiritu Sancto vivit et regnat Deus per om-

¹ Ecclesiam fecit quam nunc dicunt Evesham. Godwin, De Præsul.; Leland, Collectanea, i. 300.

² medians] moderans. Leland, ibid.

- nia sæcula sæculorum. Amen. Attollant igitur poetæ quanta velint amplificatione Babylonem mirifice turritam, Niniven trium dierum itinere spatiosam; nos ista jure attollimus et attollendo præferimus ædificiorum mœnia. De illis ad inanem sæculi pompam exstructis
- Eecl. xii. 8. ait Ecclesiastes, Vanitas vanitatum et omnia vanitas :
Ps. lxxxvi. 3. de istis testatur Scriptura, Gloriosa dicta sunt de te, civitas Dei. Non solum enim ex insensibili materia ibi Deo ædes constituuntur, verum ex rationali atque immortalī animarum substantia gloriosæ et perennes domus ibi ædificantur. Illorum magistratus, quia in armis, in curribus et in equis confidit, obligatur et cadit: horum ducatus, in nomine Domini spem sibi totam affigens, ad certamina expeditus assurgit erectusque persistit. Nulla hunc exercitum violentia
- Rom. viii. 35. superare potest; quis enim, secundum Apostolum, separabit eum a caritate Christi? Nulla prorsus tribulatio, seu ferri, seu inediæ, seu alioris, seu cujuslibet terreni furoris. Nulla denique hunc astutia subvertet, quoniam hæc acies spiritualiter die ac nocte in excubiis suis
- Cant. iii. 8. perstat, sicut in Canticis Canticorum dicitur, Uniuscujusque viri ensis super femur suum propter timores nocturnos. Quid plura? Eum habet tutelam et propugnatorem Qui suos milites ad hæc bella mittens
- St. John xvi. 33. et adhortans, ait, Confidite; Ego vici mundum. Quem ambitum civitatis et murum? Qui nullo ariete labari, nullo adversariorum impulsu potest impelli, quoniam
- Is. xxvi. 1. Ipse Salvator ponetur in ea murus et antemurale.
- Ps. cxx. 4. Nulla suffodi potest fraudis machina, quia non dormit neque dormitat Qui custodit Israel. Horum ergo Christi pugionum castra sunt ista beati Ecgwini ædificia et alia per orbem monachorum cœnobīa. Hæc autem scripsimus propter poeticas in sæcularibus gestis acclamationes et propter eos qui rei gestæ simplicem annullare solent stilum nisi variis verborum fucis veritas depingatur, depingendo varietur, variisque immutata figuris veritas non esse videatur.

Nunc autem redeamus ad ea quæ, ut vitæ historiam seriatim texeremus, in vita sancti Ecgwini interserere prætermisimus. Nulli enim unquam sacrorum dogmatum scriptori contigisse legimus, tum ob sui ipsius insufficientiam, tum ob rei scribendæ ineffabilitatem, tum ob lectorum fastidium, quin¹ aliqua memoria digna in suis scriptis inserere omiserit. Unde beatus Johannes Evangelista, Multa alia signa fecit Jesus in conspectu discipulorum suorum quæ non sunt scripta in libro hoc. Sic et nos quum caritati vestræ vitam sancti Ecgwini scriberemus, ne fastidiosus lectoribus tædium generaret prolixitas, multa omisimus quæ hic stilo commendare dignum duximus, quorum quædam in ejus sacra depositione, quædam vero tantum in ejus sanctissima translatione sunt legenda. Et primum cartam beati Ecgwini scribamus quam post dedicationem ecclesiæ Eveshamensis dictavit. Unde plures in ea denotantur possessiones quam in illa quæ Romæ confecta erat vel in illa quam Brithwaldus dictavit, illæ videlicet quas beatus vir medio tempore inter cartarum confectionem adquisivit. Multas enim postea beatus Ecgwinus ecclesiæ Eveshamensi adquisivit possessiones, quæ omnes sub eadem libertatis forma a regibus eidem ecclesiæ sunt collatæ sub qua et illæ quas Romæ fecerat confirmare. Est autem forma cartæ hujusmodi.

St. John
xx. 30.

Carta Beati Ecgwini Episcopi.

In nomine Domini nostri Salvatoris Christi. Ego Ecgwinus Wictiorum humilis episcopus volo manifestare in ista carta qualiter ego primum per Sancti Spiritus inspirationem istum locum elegi et monasterium ædificavi in Homme, in honore Omnipotentis Dei et sanctæ Mariæ Virginis. Contigit quodam tempore, ut ego breviter hic narro, quod ego sæpe in laboribus multarum visionum ductus fui. Qua de re arsit mihi in animo per Sancti Spiritus inspirationem, quod ego, si Dominus

Egwin's
foundation
charter,
A.D. 714.

¹ *quin*] *qun*, MS.

A.D. 714. prosperum faceret desiderium meum, unum locum ædificare deberem ad laudem Domini mei et sanctæ Mariæ Virginis et omnium Christi electorum, et etiam mihi ad æternam retributionem antequam ab ista mutabili vita discederem. Postquam igitur ab urbe Roma reversus fui ubi clavem in ventre piscis inveni quam in fluvium juxta Hethomme projeceram, cogitans locum illum sanctum, concupivi eum, et quum tunc maxime florerem in diebus Ælredi regis Merciorum, cœpi eum benigne precari ut mihi concedere dignaretur eundem locum qui Ethomme vocabatur. Satis ille libenti animo quod poscebam concessit, quia et Dei amicus et salutis animæ suæ erat studiosus. In quo loco quum beata Virgo Maria euidam pastori gregum, Eoves nomine, comparuisset, (ob cujus viri sanctitatem eundem locum Eoveshamiam nuncupavi,) et ipse eandem apparitionem mihi intimasset; statim, subjunctis jejuniis et orationibus, ad eundem locum nudus pedes, adjunctis mihi peccatori tribus sociis, accessi, et eandem gloriosam Virginem clara luce ibidem manifeste videre merui, et quum cruce aurea quam manu gestabat mihi benedixisset, disparuit. Tanto itaque indicio nactus locum proposito meo congruentem, statim illum emundavi, et opus a Deo præsignatum inchoavi. Ad quod complendum dedit mihi Ælredus rex Stratfordam et castellum de Chadelburi, et illud vetus monasterium quod Fladeburi nominatur, quod sibi evenit ex hereditate uxoris suæ, Ostrith vocatæ,¹ et ego illud vetus monasterium dedi Æthilhardo Wictiorum subregulo pro terra quæ erat in Stratforda quam injuste occupaverat. Postquam vere Æthelredus rex factus est monachus, Kenredus qui successit ei in regnum Merciorum et Offa rex Orientalium Anglorum, de hereditate quæ illum contingebat in regno Merciorum, dederunt eidem ecclesiæ octoginta quatuor mansas in circuitu loci illius qui dicitur Homme, in utraque parte fluvii illius qui vocatur Avena, in possessionem ecclesiæ, pro remedio animæ suæ et successorem suorum. Post parvum denique tempus a prædicti reguli fratre, Oswardo nomine, aliam terram obtinui, id est, viginti mansas in loco qui Twiford appellatur. Et post hæc Ælthilricus, Osheri regis filius, et Balterius, religiosus sacerdos, uterque eorum octo mansas pro divina religione; et ita completæ² sunt ecclesiasticæ possessiones cxx. mansæ, sicut infra scriptum est, et in libro manifestatur terra et termini ejus quem scripsit Brythwaldus archiepiscopus et dictavit consensu principum quorum nomina infra notata sunt. Post duos annos Aldelmus religiosus episcopus migravit ad Dominum, quod ego per re-

¹ *vocatæ*] *vocata*, MS.

| ² *completæ*] *completi*, MS.

velationem agnoscens, convocatis fratribus et obsecundariis A.D. 714. meis, excessum venerandi patris eis aperui; concitoque gradu ad locum ubi sacrum corpus ejus jacebat, quinquaginta ferme milibus ultra Meldunense monasterium¹ positum deveni, et ad sepulturam adduxi et honorifice sepelivi, mandans ut in quocunque loco sacrum corpus in asportatione pausaverat sacræ crucis erigerentur signacula. Post non multum tempus famosus rex et mihi plurimum amicus, Kenredus, et Offa rex Orientalium Anglorum, Romam ire disponentes, rogaverunt me ut comes et socius itineris eorum existerem. Quod negotium, tum quia omnino eramus obnoxii ad invicem, libens concessi, tum quia cœptum opus ad optatum finem jam expleveram, ipsumque opus apostolica confirmari auctoritate optabam, et ab ipso in posterum eidem ecclesiæ omnimodam libertatem ab episcoporum exactionibus obtinere satagebam. Volebat, monebat, etiam ut id procurarem rex Kenredus ad cujus hoc patrocinium attinebat. Igitur Romam amica itineris societate profecti, ad limina sanctorum Apostolorum conscendimus ac debitas Deo gratias exsolvimus, quia tam nos quam omnia nostra incolumes et jocundi ieramus. Dein Romanæ et apostolicæ apicem dignitatis debita cum reverentia adeuntes, coram [eo²] ingressi, benigne satis et ad votum ab eo fuimus excepti. Postulata et accepta coram eo dicendi licentia, itineris et laboris nostri causam sibi aperuimus, ejusque consilium et auxilium exquisivimus. Audivimus optata dignationis ejus responsa, et ex condicto quæ disposueramus vota et dona Deo sub testimonio tantæ auctoritatis offerentes, donavimus Deo et sanctis Apostolis Ejus et ecclesiæ Romanæ sub manu et dispositione Romani papæ cœnobium Eveshamense quod extruxeramus multis possessionibus ampliatum; totumque liberum coram Deo et sanctis Apostolis Ejus et coram summo Christianitatis pontifice ipsum locum esse concessimus, fecimusque apostolica et regia corroborari auctoritate donationes et privilegia quæ illi loco concesseramus. Præsidebat tunc Romanæ sedi reverendus papa Constantinus; cujus literas et auctoritatem et confirmationem super hac donatione et libertate cum impressione ipsius sigilli suscipientes, admodum lætati sumus. His ita omnino ad libitum nostrum expletis, expetita ab apostolico benedictione, summo cum tripudio reditum aggressi, arridente nobis felici fortuna, prosperissimo rerum omnium nostrarum statu, in Angliam sumus reversi. Deinde post parvum tempus reversionis nostræ, ex mandato apostolico fuit sapientum conventus in loco qui Alneceastre vocatur, et Kenredus rex omnibus quod Romæ feceramus notificavit, nobis ad æternam retributionem et successoribus nostris;

The
Witena-
gemot at
Alcester.

¹ monasterium] manasterium, MS. | ² Inserted by a later hand.

A.D. 714. et omnes bene salutavimus, et apostolicam benedictionem sub papæ sigillo dedimus; et ipsi læti illud idem confirmaverunt verbi et fidei jussione; et Bryhtwaldus archiepiscopus ex ore omnium et terram loci et libertatem in carta descripsit. Tunc elegerunt sapientes ut dominus Wilfridus episcopus et ego privilegium idem ad locum eundem afferremus. Eadem¹ autem die qua illuc pervenimus Omnium Sanctorum erat festivitas, et eadem die Wilfridus episcopus et ego ecclesiam quam construxeram² Deo et sanctæ Mariæ et Christi electis omnibus consecravimus, et cartam cxx. mansarum et loci libertatem quæ hic continetur super altare posuimus, et sic coram omnibus locuti fuimus:—“Domine Deus, Qui in cœlis
 “habitas et omnia creasti, conserva illum qui locum istum
 “pæficabit et conservabit, et hanc Dei hereditatem et hanc
 “libertatem confirmabit quam Deo obtulimus. Nos etiam
 “præcipimus in Dei Omnipotentis et omnium virtutum cœlestium nomine, ut neque rex, neque princeps, neque minister,
 “nec ullius ordinis homo, id præsumat ut locum istum sanctum
 “diminuat, aut sibi in privatam potestatem aliquid vindicet³;
 “sed sit locus hic, ut nos optamus, gregibus et Dei pastoribus
 “ejusdem loci in usum, et bene dispositus in potestate proprii
 “abbatis secundum regulam Dei et beati Benedicti. Si autem
 “aliquis (quod absit!) avaritiæ spiritu arreptus vertere velit,
 “judicetur ante tribunal Dei, et nunquam in Christi veniat
 “memoriam, sed nomen ejus deleatur in ævum de libro viventium, et ligetur æternarum pœnarum nodis in inferno, nisi in
 “hac vita pœnitens emendet. Si quis autem has res bene
 “conservare voluerit, Dominus Deus et omnes Sancti Ejus
 “conservent eum, et lætificent animam ejus in terra viventium,
 “et dent æternam mercedem in hac vita et in futura⁴.”

Hujus privilegii descriptio scripta fuit ab Incarnatione Dominica anno DCCXIV., horum testimonio quorum nomina infra-scripta videntur, post parvum tempus migrationis beati Guthlaci de hoc sæculo. “Ego Kenredus, rex Dei dono Merciorum,
 “venerando episcopo Egwino hanc libertatis donationem concedens, dono et signo agiæ crucis Christi munio. Ego Offa,
 “rex Orientalium Anglorum, hanc præfatam donationem in
 “nomine Sanctæ et Individuæ Trinitatis sub crucis sigillo
 “concessi et subscripsi. Ego Brythwaldus archiepiscopus hanc
 “donationem sub sigillo sanctæ crucis confirmans subscripsi.”
 Et multi alii subreguli, episcopi, abbates et presbyteri subscripserunt, sicut in authentico habetur.

¹ *Eadem*] Eadem, MS.

² *construxeram*] contruxeram, MS.

³ *vindicet*] vendicet, MS.

⁴ *futura*] futuro, MS.

Hæc nos pæne verbum ex verbo subsecuti sumus, sicut ipsemet vir sanctus in cartis suis ex maxima parte scribendo est prosecutus. Et licet scriptorum non sit eadem manus, ejusdem manus et stili seriem fidei relatione summatim transcripsimus.

Ecce audistis, fratres mei dilectissimi, in ista carta, (ne lucerna accensa sub modio absconderetur, sed, ut luceret omnibus qui in domo Domini sunt, super can-
delabrum poneretur, et videntes bona opera beati Eg-
wini glorificemus Patrem nostrum Qui in cœlis est,) St. Matt. v. 15.
quanta per eum Dominus clara opera et miraculosa, dum adhuc ista mutabili luce frueretur, operari dignatus est. Quorum quædam, quia in vita ejusdem ea vobis plenius scripsimus, dilucidare hic non oportet. Sed hoc est mirabile in oculis nostris, quod beatus Ecgwinus in hac peregrinatione positus tam per multa locorum intervalla longe distantia quam prope posita in spiritu cognovit. Ecce enim, audistis qualiter excessum religiosi antistitis Aldelmi per revelationem cognoverit. Quum enim gloriosi præsules, beatus videlicet Ecgwinus et sanctus Aldelmus, ita mutuo caritatis vinculo se ad invicem diligerent et sibi confederarentur, ut non solum eadem dignitates, quum uterque esset episcopus et abbas et uterque binas regeret ecclesias, sed et morum gravitas et vitæ sanctitas vere faceret spirituales esse germanos; tanta circa eos caritas effulserat, quod sicut in vita sua dilexerunt se, ut quamvis corpore separarentur, tamen in morte spiritus eorum non sunt separati. Quis ergo non credat eorum spiritus conjungi in cœlis, quamvis eorum corpora separarentur in terris, quorum in mortis articulo, ut frater fratri funeris obsequia exhiberet, tam subito et tam miraculose spiritus et corpora conjungebantur. Sed in his, sicut in beatis Ambrosio et Martino, Omnipotentis Dei sunt collaudanda magnalia, circa quos consimile miraculum contigisse non ambigitur, ad Ejus laudem et honorem Qui in sanctis suis semper et ubique est glo-

riosus ; Qui vivit et regnat per omnia sæcula sæculorum
Amen.

*Qualiter beatus Ecgwinus aquam de terra
produxerit.*

Egwin,
while cross-
ing the
Italian
Alps, ob-
tains a
miraculous
supply of
water.

Denique non prætereundum esse decrevimus memo-
rabile miraculum quod per servum suum beatum Ec-
gwinum hoc itinere Romano manifeste operari dignatus
est Dominus. Quadam itaque die quum sanctus vir et
qui cum eo erant per abrupta montium iter agerent,
venerunt in terram in qua non erat aqua. Populo
igitur præ angustia laboris et fervore caloris sitiente,
nec unde situm relevaret habente, quia beatus Ec-
gwinus in tanta veneratione a compatriotis habebatur,
quidam, sanctitatis viri Dei increduli, similes populo
quondam Israelitico, quasi ab altero Moyse a beato
Ecgwino petierunt aquam ad bibendum. Alii vero
fideles, incredulos increpantes, de viri sanctitate plenam
fiduciam reportantes, ex fide plena, caritate non ficta
et spe certissima ut sic pastorali cura eis subveniret,
hoc idem a beato viro postulabant. De quorum fide
confisus beatus Ecgwinus simul cum ipsis in orationem
se prostravit, et facta oratione cum lachrymarum flu-
mine, ecce, subito in medio illorum ex arida terra fons
erupit aquæ limpidissimæ. Igitur prius increduli, viso
miraculo, ad veritatem conversi, credentes vero in fide
roborati, voces ad sidera tollentes laudes Altissimo de-
derunt, et, tam divino miraculo confortati ¹ quam aqua
divinitus data cum paucis cibariis quæ secum habebant
refocillati, in fortitudine cibi et potus illius diætam
alacriter peregerunt. Factumque est sic ut qui prius a
multis justus ignorabatur tunc ab eisdem sanctissimus
haberetur, simul omnibus qui aderant Deum collaudan-
tibus Qui in sanctis suis semper est et ubique mirabilis.

¹ confortati] conconfortati, MS.

Et condigne satis. Futurum enim erat ut, eo reverso in patriam, ex ore ejus fluerent aquæ vivæ, salientes in vitam æternam, et per verbi ejus attractum ex montuosis et saxosis cordibus auditorum Divini gratia amoris et spiritualium dulcedo prosiliret virtutum, ad Ejus gloriam Qui vivit et regnat per omnia sæcula sæculorum. Amen.

De Subversione Alecestricæ, et quare fabri ibi vigere non possunt.

Quoddam miraculum per beatum Ecgwinum dum adhuc luce hac frueretur perpetratum, stilo perfectius commendandum nostris temporibus est reservatum. Quod ideo in vita sua neminem prædecessorum nostrorum scripsisse credimus, quia per ipsius facti evidentiam et publicam notitiam ejusdem miraculi dignam adhuc habeamus memoriam, nec ab hominum recedat memoria quod adhuc probatur fide oculata. Sed quia fugacis ævi longinquitas gestorum solemnium memoriam abolet, et quæ publice facta fuerunt profunda oblivione sepiendo tanquam infecta reddere festinat, longævo veracis scripti testimonio illud posterorum memoriæ tradendum dignum duximus. Tale quid circa illum divinorum secretarium, beatum videlicet Johannem Evangelistam, contigisse legitur: quum enim tres Evangelistæ prius eo scripsissent Evangelium, nullus illorum in serie sui Evangelii illa duo præcipua, immo, quamvis mirabilia universa Domini opera, præ cæteris tamen excellentiora¹ mirabilia, de cæci nati illuminatione et de quatruiduani Lazari scripsit resurrectione²; quamvis tamen beato Hieronymo mirabilius videatur quod Dominus noster Judæos ementes et vendentes in templo, ubi idem Judæi dominabantur, flagello ex funiculis facto de eodem templo ejecerit, quod immensus exercitus³

Miraculous
destruction
of Alcester.

¹ *excellentiora*] *excelltiora*, MS.

² *resuscitatione*] *resucitatione*, MS.

³ *exercitus*] *excercitus*, MS.

facere non poterat. Sed hoc, quod de cæco illuminato et Lazaro resuscitato scribenda beato Johanni sunt reservata, non solum ob beati Johannis prærogativam factum esse credimus, immo etiam propter ipsorum miraculorum excellentiam et publicam notitiam. Hæc enim duo Domini facta inter ea quæ gessit in corpore præ cæteris lucentia propter sui magnitudinem et facti solemnitatem in tantam admirationem et venerationem, ut a sæculis inaudita, hominibus facta sunt, quod tribus Evangelistis necessarium non videbatur ea per scripturam memoriæ hominum commendare, quæ se per sui prærogativam omnium mentibus inscribebant. Sed ille vere theologus, non solum memor præteritorum sed etiam cognitor occultorum et præsagus futurorum, Johannes videlicet Evangelista, futurum certissimum quod superabundaret iniquitas et multorum refrigeret caritas, quamvis et ille multa scribere omisisset, (sicut idem testatur dicens, Multa et alia signa fecit Jesus in conspectu discipulorum suorum quæ non sunt scripta in libro hoc,) tamen hæc propter ipsorum et sui ipsius prærogativam et privilegii dignitatem Evangelio suo interseruit, ne, refrigesciente caritate, eorum ab hominum mentibus memoria recederet, quod et tunc pro parte apud quosdam accidisse conspexerat. Unde et nos, vix præterita vel pauca ad memoriam revocantes, præsentia non intelligentes, futura penitus ignorantes, posteris super ignorantia præcavescentes, miraculum illud stilo commendamus quod nos facturos prius caritati vestræ promiseramus.

St. John
xx. 30.

Quum igitur beatus Ecgwinus operibus caritatis totus afflueret et indesinenter insisteret, maxime tamen totis viribus prædicationi operam dedit, sciens quia “qui
“ converti fecerit peccatorem ab errore viæ suæ salvabit
“ animam ejus et operiet multitudinem peccatorum.”
Erat itaque juxta Evesham castrum, Alneestre nomine, tunc temporis Angliæ famosissimum, regale videlicet mansum, et regiæ mansioni aptissimum, veluti nemoribus consitum, fluminibus piscosis et rivulis jo-

St. James
v. 20.

cundis circumdatum, necnon muris et turribus vallatum. Sed quia multotiens ex adipe prodit iniquitas, quanto magis rerum terrenarum opulentia et temporalium bonorum abundantia ejusdem loci habitatores affluebant, tanto magis gulæ et luxuriæ dediti, vacantes ventri et lateri, studentes avaritiæ et cupiditati, misericordissima Dei clementia se indignos efficiebant. Horum siquidem perpetuæ ruinæ et animarum jacturæ compatiens beatus Ecgwinus, eorum opinioni et errori succurrendum putavit. Fervebat namque beati viri circa idem castrum ardentius caritas eo quod in eodem loco, ex mandato apostolico, a Brithwaldo Britanniæ primæ, concilium totius Angliæ, episcoporum videlicet sacrique ordinis religiosarum personarum optimatumque regni cum proceribus suis, fuit pro eo et per eum non multo prius coadunatum; et ibidem in nomine Domini, privilegiis tam summi pontificis quam regum in communi perlectis, Eveshamense cœnobium sit liberum denuntiatur, et, ex præcepto apostolico, ab inde progredientibus episcopis in ecclesia Eveshamensi sit congregatio monachorum constituta, quæ minus in illis partibus tunc habebatur, ovile videlicet divinitus præostensum, apostolica auctoritate fultum, regia libertate donatum, cleri et populi benedictioni sancitum, sicut privilegia ejusdem ecclesiæ testantur. Ad hunc ergo locum accedens beatus Ecgwinus, obsecrando, increpando, verbum Dei annuntians opportune, importune, in omni mansuetudine et pietate, in omni patientia et doctrina, illis gentibus prædicavit regnum cœlorum, et non tacuit vitia eorum. Sed gens illa absque consilio et sine prudentia, et cervicis duræ, immo induratæ, nec assueta vitia relinquere nec saluberrimis monitis sancti viri volebat acquiescere, sed nec ejus salutiferæ doctrinæ aliqua ratione obviare, neque sapientiæ et spiritui qui in eo loquebatur poterat resistere. Unde, et quum palam nec posset nec auderet dicere, Recede a Job xxi. nobis quia vias tuas nolumus, ne verbum Dei disse-^{14.}minaretur varias discurrit ad artes. Quum enim castrum

The smiths
of Alcester
drown
Egwin's
preaching
with the
noise of
their ham-
mers and
anvils.

St. Luke x.
16.

No smiths
ever able
afterwards
to ply their
trade at
Alcester.

illud, veluti nemoribus undique consitum, conflandi ferrum locus esset aptissimus, et fabris et ferri exclusoribus maxime repleretur, gens incredula, detestabilior populo qui in prædicatione beati Stephani ne audirent verbum Dei aures suas obturabant, incudes ferreis malleis quibus maxime abundabat per plateas et vicos castrî circumquaque tanto strepitu continue percutiebat, ut beati viri sermo non audiretur et ut a castro recedere cogeretur. Beato igitur Ecgwino castrum exeunte, immo jam longe a castro agente, præ concussionem, immo confusione, malleorum et incudum adhuc tinniebant ambæ aures ejus acsi percutientes incudes eum sequerentur; et respiciens neminem vidit nisi solum discipulos suos, et levatis in cælum oculis, flexis in terra genibus, contra artem fabrilem castrî illius Dominum imprecatus est. Res mira et omni admiratione digna! Dominus, dicti sui non immemor, Qui vos spernit Me spernit, Se in servo suo contemptum et repulsum reputans, non tantum castrî illius arti fabrilî maledixit, sed et ipsum castrum subvertit. Nam castrum ipsum terra absorbuit; ita quod, novo super veteri qualitercumque re-edificato, usque in hodiernum diem in constructione novarum domorum in fundamentis earum antiqua ædificia reperiuntur. Justo etiam Dei judicio, Qui ipsum locum et ejus habitatores in eo in quo deliquerunt punivit, per quingentos annos et amplius usque ad tempora nostra poenam eis inflixit, duraturam quamdiu Ei Qui inflixit placuerit, videlicet, quod nunquam postea in eodem loco aliquis artem fabrillem recte exercuit, nec aliquis eam exercere volens ibi vigere potuit, quamvis multi hoc tentaverunt facere, nec usque in hodiernum diem profecerunt, quum usque nunc castrum illud ab arte fabrilî suspensum permanserit, ut vere de eo dici possit,

Culpa demi potest, poena perennis erit.¹

¹ "Pœna potest demi, culpa perennis erit." Ovid. Epist. ex Ponto, lib. I. i. 64.

Nam ad delendam culpam illius loci et placandam iram beati Ecgwini, vel in signum reconciliationis foederis inter beatum virum et eundem locum, vel nescimus quo alio Dei iudicio, locus in quo ilium quondam ejusdem castris fuerat datus est ecclesiae Eveshamensi, ut, quasi per principale domicilium quod sanctus Ecgwinus in eodem loco obtinet, omnibus sit liquidum beatum virum quondam per praedicationem suam in bello illo spiritali in eodem loco contra aereas potestates obtinuisse¹, quamvis tunc hoc liquidum constet non fuisse. Si vero alicui haec praedicta quae diximus incredibilia videntur, ad locum praefatum accedat; et fide oculata per ipsam rei evidentiam et facti notitiam et famam publicam, haec ita pro certo inveniens, beatum Ecgwinum, immo Deum, laudabit, Qui in sanctis suis semper est gloriosus per omnia saecula saeculorum. Amen.

*Explicit Liber Primus de Vita Sancti Ecgwini, et de
Miraculis quae per eum Dominus operari dig-
natus est dum hac luce frueretur.*

*De Compositione Legendae in Translatione Sancti
Ecgwini.*

*(Haec quae sequuntur usque ad secundum librum non
legantur nisi in Translatione tantum.)*

Rogatus fui aliquando a fratribus ut vitam eximii martyris Wistani advocati nostri sine solœismo et alio vitio, quod nondum factum fuit, stilo commendarem prolixiori; necnon et vitam sanctissimi patroni nostri beati Ecgwini episcopi, quae prolixius tractaba-

¹ Sic. Read, victoriam obtinuisse.

tur, salvo per omnia historiæ tenore, in tantum abbreviarem ut fastidiosi auditores tædio non afficerentur, ita videlicet stilum temperans, quod utraque pro temporum qualitate natalitiorum eorundem in eisdem festivitibus ad legendam in nocturnis vigiliis sufficeret. Magis itaque de eorum sacra circa eosdem sanctos devotione quam de mea confusus eloquentia, immo omnem spem ponens in Eo Qui linguas infantium facit disertas, fratrum voluntati velut præcepto obtemperavi, et utrumque opus, non prout volui sed prout potui, Deo adjuvante complevi. Quæ quum domino Cantuariensi corrigenda legissem, et ipse ea approbando commendasset, et quum eadem fratribus placuissent, iterum crebro pulsaverunt me precibus suis ut in translatione ejusdem patroni nostri beati Ecgwini tantæ festivitati congruentem et specialem legendam ad nocturnas vigiliis, quæ minus apud nos adhuc habebatur, eis componerem. Ego vero, quamvis petitionem illorum veluti ratione nitentem intelligerem exaudiendam, quum etiam sæpe puduisset me quod in tanta festivitate de tanto patrono nihil speciale ad nocturnas vigiliis legebatur, tamen videns tantum opus supra me esse, diu distuli præbere eis assensum. Et hoc ideo maxime quia quum miracula sanctorum in eorum translationibus legi consueverint, putabam in legenda infra octabas omnia quæ de eodem patrono nostro scripta erant, esse consummata et expensa. Fratribus tamen in voluntate sua perseverantibus, sæpe et multum mecum cogitare cœpi, volens eorum voluntati satisfacere, unde sermonis sumerem materiam et exordium, postulans ab Eo auxilium Cujus Spiritus ubi vult spirat, et Qui dat omnibus affluenter et non impropere. Interim autem librum qui de ejusdem beati viri miraculis scriptus est legens et relegens, tandem duo tantum miracula inveni quæ in legenda infra octabas posita non erant. Quibus lectis et perspicaciter intellectis, inveni ea maxime proposito me convenientia et operi prælibato

aptissima, videlicet, de phoca magno pisce contra solitum modum talium piscium in flumine Avene apud Eovesham in festivitate prædicti viri beati ad esum servorum Dei invento, et de homine ferreis vinculis astricto a sanctis Apostolis Petro et Paulo ab urbe Roma Eoveshamiam transmissio et a beato Ecgwino solvendo¹. Quæ quum mente concepissem et plenius intellexissem, ultra quam credi possit admiratus sum, et quasi in extasi præ gaudio factus sum eo quod clavis David aperire dignata est, et introductus sum in cellam vinariam in qua mihi tam egregium demonstratum est exemplar. Quis unquam non credat hæc divina facta dispositione? Vel quis dubitet hæc tam solemnia miracula in tam solempni solemnitate legenda, divino reservata esse iudicio? Credat qui voluerit, quia ego credo, Dei providentia ita factum esse. Nam omne datum optimum et omne donum perfectum de sursum est, descendens a Patre luminum. Igitur de casu tam admirabili obstupefactus, per rei tamen tantæ eventum confortatus, opus mihi injunctum aggrediens, ad finem qualemcunque usque perduxî, Illo adjuvante sine Quo nihil est sanctum, nihil validum, Qui cum Patre et Spiritu Sancto vivit et regnat Deus per omnia sæcula sæculorum. Amen.

St. James i.

17.

¹ Sic. Read, *solutio*.

IN TRANSLATIONE SANCTI ECGWINI.

LECTIO PRIMA.

Quum virtus divina, fides præclara, et vita immaculata sanctos efficiat Christi confessores, occulto quodam Dei judicio quorundam coram hominibus clarescentibus¹ miraculis ita lucent bona opera quod videntes glorificent Patrem suum Qui est in cœlis, et illos per quorum merita talia fiunt miracula venerantur in terris; quorundam vero ita in occulto fiunt opera bona, quod solus Pater eorum cœlestis Qui videt in abscondito sit eorum retributor et retributio. Dominus enim et Salvator noster Qui solus novit quos elegerit pro locorum, temporum et personarum qualitate, quibusdam ad vitam prædestinatis et fidelibus, ad morum ædificationem et fidei ipsorum roborationem, signa et prodigia ostendit, ut suorum vita et opera servorum imperpetuum ecclesiæ suæ sint in exemplum; quibusdam vero ad mortem præcitis et reprobatis ut generationi malæ et perversæ nullum signum nisi Jonæ dandum prænunciavit.

LECTIO II.²

Merito ergo in sanctorum natalitiis eorum vita, per quam Deo Qui videt in corde probantur accepti, legitur; in eorum vero translationibus eorum opera et miracula recitantur, per quæ eorum sanctitas hominibus qui vident in facie manifestatur³. Gaudeamus igitur, fratres dilectissimi, qui tale ac tantum meruimus habere protectorem et patronum, beatum videlicet Ecgwinum episcopum et confessorem, qui pro innocentia pura, vita honesta, et rectæ fidei doctrina cum sanctis Dei meruit coronari in cœlis, et propter opera præclara et miracula manifesta quæ pro eo Deus operari dignatus est, inter sanctos confessores honoratur in terris. Quia ergo ejusdem patroni nostri

¹ *clarescentibus*] clarecentibus,
MS.

² These divisions of the Legend
are, with the exception of the first,

inserted by a later hand in the
margin.

³ *manifestatur*] manifestantur,
MS.

vitam in ejusdem depositione legendam pro temporis qualitate caritati vestræ prolixius transcripsimus, nunc aliqua de ejus operibus et miraculis in ejus translatione legenda pro temporis angustia breviter perstringamus. Beatus itaque Ecgwinus episcopalis officii cura suscepta, non tam honorem quam onus se suscepisse intelligens, magis prodesse quam præesse concupivit; immo magis operarium in horto Dominico se constitutum cognovit ut operaretur et custodiret illud.

LECTIO III.

Excoluit igitur beatus Ecgwinus hortum Dominicum removendo nociva et apponendo utilia, sicut Dominus dicit: Ecce, Jer. i. 10. inquit, posui te ut dissipes et evellas et ædifices et plantes. Dissipes et evellas vitia, ædifices et plantes virtutes. Dissipes arbores infructuosas, evellas herbas inutiles. Ædifices arbores fructuosas, plantas herbas utiles. Sic et beatus Ecgwinus assumpsit arma dissipandi, securim videlicet asperæ increpationis, et posuit eam ad radicem arboris infructuosæ, et falcem, acutam ut herbas nocivas eradicaret; ut pro saliunca ascenderet Is. lv. 13. abies et pro urtica cresceret myrtus. Accepit etiam instrumenta ædificandi, putatorium videlicet veræ instructionis et fossorium saluberrimæ admonitionis, et usus est potenter opere et sermone, secutus Jesum Qui cœpit facere et docere.

LECTIO IV.

Scivit namque beatus Ecgwinus quia qui fecerit et docuerit St. Matt. v sic homines hic magnus vocabitur in regno cœlorum, et qui arce 19. seminat parce et metet, et qui seminat in benedictione, de benedictionibus metet in vitam æternam. Sed beati viri semen aliud 2 Cor. ix. 6. cecidit secus viam et conculcatus est, et volucres cœli comederunt illud. Et aliud cecidit super petram et natum aruit, St. Luke viii. 5-7. quia non habebat humorem. Et aliud cecidit inter spinas, et simul exortæ spinæ suffocaverunt illud. Expectavit tamen ut Is. v. 2. faceret uvas, fecit autem labruscas; et terra mala spinas et tribulos protulit ei, et vinea sua, conversa in amaritudinem, odore suo malo a cella vinaria eum expulit. Videns igitur vir sanctus quia hoc genus dæmonii non nisi jejuniis et oratione St. Matt. xvii. 2. ejicitur, de episcopatu conversus est in exilium, de prædicatione in peregrinationem.

LECTIO V.

The miracle of the key again narrated.

Quum igitur de propriis meritis non præsumeret, post beatam Dei Genitricem summo opere beatos apostolos Petrum et Paulum quibus Dominus potestatem non solum corpora sed etiam animas et mentes hominum ligandi et solvendi tradiderat, in auxilium implorandos credidit, ut velamen a cordibus plebis suæ errantis amoveretur. Ut ergo facilius per eos a Domino exaudiretur, eorum limina petenda decrevit. Et ut corpus inter eundem attenuaret, vinculis ferreis pedes suos astrinxit quæ clave poterant firmari ac reserari, et clavem in fluvium Avene projecit. O vere prælati erga subditos caritas ineffabilis, qui se ipsum vinculis ferreis astrinxit ut subditi a vinculis peccaminum solverentur! O fides constantis hominis fidei Abrahæ comparabilis, qui per corporis sui mortificationem filios a morte animæ credidit suscitandos! O beati viri spes admirabilis, qui ut sciret an misericors Deus peccata plebis sibi commissæ dimitteret in terris, humano auxilio se destituens, divinæ pietati se commisit solvendum a vinculis!

LECTIO VI.

Arrepto itaque itinere tot regionum digito gentium est demonstratus, aliis dicentibus quia bonus est, aliis non, sed seductor et criminosus. Tandem tanta difficultate tantisque laboribus pervenit ad apostolicam urbem de vinculis apostolicis gloriantem. Denique ferro vinctis pedibus Romam ingreditur, et, quod maxime quæsiverat, in ecclesia beati Petri Apostolorum principis ad orationem prosternitur. Quod dum vir sanctus vigilantia cura peragit, Omnipotens Deus pro servo suo vigilare non desistit. Interim famuli ejus pro cibis emendis ad fluvium pergunt, quibus venditores piscem offerunt. Quo empto et asportato et ex more condiendi exenterato, Omnipotentis Dei magnificentia compedum claviculam quibus vir sanctus pedes suos astrinxerat in visceribus¹ piscis inveniunt; ferrumque quod Anglicus fluvius absorbuerat Romanus Tiberis exhalat. Pro antiquo igitur statere piscantis Petri coram multis redditur clavicula famulo Dei, qua se sciret solvendum gratia ipsius coelestis clavigeri. Intelligens igitur vir Dei peregrinationi suæ inesse fructum et optatæ exauditionis effectum, per omnia voluntati Dei se subjiciens, coram cunctis clavem accepit et vincula quibus astringebatur reseravit.

¹ *visceribus*] *viceribus*, MS.

LECTIO VII.

Quis jam non dixerit beatum Petrum ad artem suam veterem, videlicet piscatoriam, reversum, qui quasi in reti suo piscem ad urbem per tot maria traxit ut fratrem suum a vinculis corporis absolveret. Ne itaque alicui hæc quia inusitata jam impossibilia videantur, conferantur ista his quæ propter ipsum Deus post beati viri depositionem mirabiliter operari dignatus est; et si videbuntur mirabilia, desinent tamen videri impossibilia, quia ea quæ eventus assiduitate didicimus¹ quasi quodam usu sæpe in habitum mentis vertimus. Sancita igitur a patribus dies annua qua beatus Ecgwinus adiit cœlestia regna, quot annis post depositionem ejus illuxerat festiva, sæpe superius miraculis illustrata. Quæ inter natalitia Domini solemnia duplicata populi et familiæ suæ refulget lætitia, quasi corona aurea sole reperiussa. Accurrit solito populosa frequentia ad celebria tanti patris gaudia. Nox ipsa luciflua et dies præclara cantu et laude continuatur excelsa cum jocunditate festiva, nec desunt solita Christi beneficia servitoribus vel hospitibus suis parata, nec desunt post missarum solemnia competentia refectionum insignia. Sed modo piscium deerat copia, ut mirabilior appareret Dei gratia.

LECTIO VIII.

Quum ergo super hoc ipso mane pastoris officiositas fratres devota alloqueretur caritate, supervenit quidam qui dixit se miræ magnitudinis piscem conspexisse in ipso quod subterfluit monasterio flumine. Continuo illuc concurritur; spiculis, jaculis, et cunctis armamentis præda obruitur, capitur, extrahitur; atque coram pedibus ministrorum Domini exponitur, qui piscis a scholasticis phoca² nominatur. Extollit populus visum miraculum, et clamosa laude cunctorum glorificatur in sancto suo Ecgwino Largitor omnium bonorum. Nunquam enim antea visus est hujus generis piscis in hoc flumine, sed neque in tota patria inventus est tantæ magnitudinis in hoc genere; qui, distributus largifluæ, et domesticis et advenis suffecit gratificæ. Nonne pium est credere ob meritum sancti Ecgwini beatum Petrum, quasi arte sua piscatoria, eadem potestate qua

Miracle of the capture of a seal in the Avon.

¹ *didicimus*] didiscimus, MS.

| ² *phoca*] foca, MS.

prius a flumine Anglico piscem ad refectionem conservi sui beati, videlicet Ecgwini, Romam traduxerat, nunc eadem virtute piscem hunc a mari magno ad idem flumen Anglicum, contra solitum cursum hujusmodi generis piscium, ad sustentationem servorum et veneratorum ejusdem coepiscopi sui transmisisse?

LECTIO IX.

Miraculous release of a penitent from his self-imposed fetters. Adhuc aliud miraculum post depositionem beati Ecgwini per ejus merita a Domino patratum, ad superioris quod Dominus pro eo dum in hac vita esset operari dignatus¹ est confirmationem, in medium deducamus. Quodam alio itaque tempore vir quidam scelerosus², quasi alter ille latro qui a dextris³ crucis Dominicæ in cruce dependebat et scelera⁴ sua Domino confitebatur, pro suis reatibus Deo spontaneam ultionem exhibendo, novem vinculis ferreis se astrinxit in diversis corporis sui membris⁵. Qui, non Dominum tentans sed Divinæ voluntati per omnia se subjiciens, apud semetipsum decrevit se nunquam ab his vinculis absolvi nisi Dominus illum a vinculis peccatorum ostenderet absolutum. Digna igitur pro factis se subire confessus, non de suis meritis confisus, sed laboribus desudans, jejuniis et orationibus insistens, meritis et precibus sanctorum se commendans, ferri hoc pressus pondere per diversorum limina sanctorum pergens, ut a vinculis tam corporis quam animæ absolveretur devotissime postulabat. Cujus fidem et spem, necnon cordis contritionem, laborem et operis satisfactionem, Dominus ex alto prospiciens, jam per diversorum sanctorum merita, quos idem pœnitens in circumjacentibus et longe positis regionibus per multa temporum curricula adierat, octo circulos ferreos quibus fuerat astrictus dissolverat.

LECTIO X.

Nono vero circulo durius astringebatur, carne videlicet circumquaque intumescendo, super quo dissolvendo principalem potestatem habentes tam corpora quam animas ligandi et solvendi, beatos videlicet Apostolos Petrum et Paulum, credidit

¹ *dignatus*] *digatus*, MS.

² *scelerosus*] *celerosus*, MS.

³ *dextris*] *destris*, MS.

⁴ *scelera*] *celera*, MS.

⁵ *membris*] *menbris*, MS.

adeundos. Quorum limina quum adiisset et eorum suffragia postulasset devotissime, tale in somnis recepit responsum: "Vade in Angliam, et beati præsulis Ecgwini locum debito venerationis cultu require, et misericordiam obtinebis." Surgens itaque a somnis beatus pœnitens gaudet se pro parte accepisse quod quæsiverat. Exaudiverant enim eum Apostoli ut consilium darent, non ut [in] præsens plene liberarent. Accepta itaque spe certissima eorum sibi non abfuturum auxilium quorum receperat consilium, quem cogebat necessitas delationem tam gravem patientissime sustinuit, quia non aliter potuit obtinere quod expetiit; et cum tali valefactione itinere arrepto, ædem sancti Ecgwini adiit, in cujus basilica quum per multos dies jejuniis et orationibus expetitam et expectatam misericordiæ opem præstolaretur, quadam die, hora tertia a fratribus monasterii devotissime decantata, et missa, ut moris est, celeberrime subsecuta, hora perceptionis Divini Mysterii vere pœnitenti divinum non defuit ministerium.

LECTIO XI.

Nam virtute divina tanta vi nonus¹ ille circulus dirumpitur ut ipse fragor in choro a fratribus audiretur, acsi ferrum malleo percuteretur. Et ipso impetu fractionis a loco ubi secus altare pœnitens orabat ferrum illud in chorum dejiciebatur acsi manu hominis jactaretur, ut divinæ miserationis opitulatio omnibus manifestaretur. Eventus igitur ordine, facti serie et rei veritate a fratribus monasterii diligentius inquisitis, pulsantur classica, et clara voce cum gratiarum actione attolluntur Dei magnalia. O quam veridica Domini sententia, qua secutos se his quæ ipsi Eum fecisse viderant similia, immo majora, St. John facturos promiserat. Ecce enim omnibus pie credentibus patet xiv. 12. luce quidem clarius, quod Dominus beato Ecgwino, quem mirabiliter solverat a vinculis, potestatem contulerit mirabilius solvendi alios a nexibus tam animæ quam corporis. Ad illum namque quem ab Anglia Romam traduxit a vinculis ferreis ab Apostolis solvendum, de eadem urbe in Angliam per eosdem Apostolos misit istum pœnitentem a circulo ferreo ab eodem liberandum. Celebremus igitur, fratres dilectissimi, devotissime tanti patris translationem, quem Dominus Omnipotens tot, tantis, et tam mirandis virtutibus glorificat in terris et nobis manifestat glorificatum in cœlis.

¹ *nonus*] novus, MS.

LECTIO XII.

Gaudeat præcipue Ecclesia Eveshamensis et cum summa devotione et spirituali gaudio lætetur, quæ tot ejus beneficiis honoratur, tot possessionibus ab eo sibi acquisitis ditatur, tot libertatibus exaltatur, et privilegiis per eum et propter eum sibi collatis munitur. Maxime autem corde et ore simul Christum veneretur, quod propter vitæ ejus honestatem et fidei meritum beata Virgo Maria in eodem loco per manifestam ostensionem et corporalem præsentiam se manifestavit eidem; et quia ibi steterunt beatæ Virginis sacratissimi pedes, idem locus sanctificatur et a summo pontifice Constantino locus sanctus nominatur. Extollant vocem in beatissimi viri laudem specialius monachi Eveshamensis cœnobii, qui per ipsum a summo pontifice ovile divinitus præostensum, apostolica auctoritate fultum, regia libertate donatum, cleri et populi benedictione sancitum, appellantur, sicut privilegia ejusdem cœnobii testantur; ad gloriam et laudem Domini nostri Jesu Christi, Cui est honor et imperium cum Patre et Spiritu Sancto per omnia sæcula sæculorum. Amen.

*Qualiter sit constitutum festivitatem Translationis
Sancti Ecgwini hoc tempore solemniter esse cele-
brandam.*

Embassy
from Eng-
land to
Hardica-
nute in
Flanders,
1039, after
the death
[not of
Canute,
but] of
Harold
Harefoot.

Magnifico rege Canuto de hac vita decedente, opti-
mates Angliæ, ut juraverant et fidem sibi dederant,
fieri statuere; accitisque quibusdam baronibus jusserunt
ut pro filio regis Eardecanuto quantocius irent, eumque
ad Angliam deducerent. Qui, præcepto obtemperantes,
maturant propter quod missi erant explere. Aderat
tunc inter eos quidam episcopus nomine Æilwardus,
qui sub eisdem temporibus binas ecclesias regebat,
scilicet episcopatum Lundoniæ civitatis et abbatiam
sancti Ecgwini. Is dum in medio mari cum cæteris
legatis navigaret, repente advenit turbidus auster, nec
defuit frigidissimus boreas, eurus etiam zephyrusque
videbantur adesse. Ita nempe huc illucque vagabunda
navis flatibus ferebatur, ut putares omnes ventos inter

se vicissim iniisse certamen. Nunc navi¹ versus æthera A.D. 1039.
 fluctibus sublata, nunc ad ima eisdem dejecta, omnem
 spem salutis perdiderant. Exoritur nauticus clamor,
 stridor rudentium, undique lethalis dolor accumulatur.
 Tandem tempestate devicti et pæne in ultimam despe- Narrow
 rationem deducti, post pacem in commune perlatam, escape
 Deo Omnipotenti se suasque animas lachrymose commen- from ship-
 daverunt. Quum ecce venerabilis pontifex Æilwardus, wreck,
 recordatus merita sancti Deoque dilecti patris Ecgwini,
 geminas ad sidera palmas extendens, talia refert: "O
 dilecte pater, Ecgwine, tui servi nunc miserere, nosque
 pariter a præsentis periculo mortis eripe." Vovit etiam
 hujusmodi votum: "Si Deus Omnipotens per tua dul-
 cissima merita dignatus fuerit in præsentiarum liberare,
 scrinium tibi ex auro et argento faciam præparare, et
 sanctam solemnitatem tuam amplius quam antea fuerat
 jubebo cum honore frequentari." Vix verbum comple-
 verat, quum mox, non paulatim verum gregatim, præ-
 cipiente Domino, tranquillitas redire, solaris radius
 illucescere, simul omnia in prosperum cedere; nautæ vero
 cum gaudio cursum extendere, ac cum summa velocitate
 terram petere. Et statim ad Flandrense litus appulsi,
 nimium "optata potiuntur arena." Inde ad Hearde- Virg. Æn.
 canutum pervenientes, qui ea tempestate cum matre i. 176.
 sua apud comitem Flandriæ hospitabatur, communem
 assensum populi sibi per omnia pandunt. Sicque ut
 futurum regem Angliæ illum cum veneratione assu-
 mentes, cum ingenti lætitia in Angliam repedarunt,
 eumque regem, ut mos est, constituerunt. Prælibatus
 igitur episcopus Æilwardus, non immemor sponsionis
 suæ, statim ut ad propria venit opus quod voverat ac-
 celerari jussit. Perfectoque scrinio cum auro et argento
 adornato in quo nunc ossa patris nostri sancti Odulfi

¹ navi] navis, MS.

A.D. 1039. honorifice recondita servantur, indixit omni populo cum pontificali auctoritate, ut cum summa frequentia undique convenirent ad celebrandam solemnem translationem reliquiarum sanctissimi patris nostri Egwini, *iiii^o* idus Septembris. Servabantur namque reliquiae ejusdem patris iisdem temporibus in quodam scrinio quondam precioso fulvoque metallo bene adornato, sed jam pridem a Dacis circum circa expoliato. Veniente igitur die sancito, suffragia sancti cuncti efflagitare, omnes pari voto quoquo modo poterant servitio tanti patris insudare, festinabant. Denique statuto tempore adveniente quo reliquiae in scrinium sibi paratum transferrentur, conveniunt cum pontifice alii venerandi sacerdotes, parantur cruces et cerei, multaque honestas omnimodis condecorata cumulatur. Ordinata itaque processione, maxima cum reverentia, in hymnis dulcisonis Deum praedicantes, voces attollunt in excelsis laetantes. At postquam ad locum reliquiarum ventum est, libantes incensum cum thuribulo, multo metu ac modestia, cum maxima dignitate, transferunt reliquias sancti patris et protectoris nostri Egwini in scrinium sibi officiosissime praeparatum. Haec fuit causa qua primum Translatio sancti Egwini constituta est. Tunc namque a praefato pontifice est statutum, ut cum frequentia populari, uti hactenus fit, altissime eadem Translatio quotannis celebraretur.

Transla-
tion of the
relics of
St. Egwin,
by Abbot
Ælward,
10 Sept.

*Incipit Prologus Libri Secundi de Miraculis Sancti
Egwinī quæ Deus per illum operatus est postquam
ab hac mutabili luce decessit; editus a Dominico
Priore Eveshamiæ.*

Quum divina Omnipotentis Dei miracula per sanctos viros mirabiliter ostensa varios et multiplices fructus ea pie considerantibus proferant, non incommodum duximus pauca breviter prælibare, quatenus mens tam dulci memoriæ intenta virtutem hujusmodi considerationis valeat secundum rationem perpendere; magnum namque fructum legentibus et audientibus, si digne id egerint, perspicue manifestant, quoniam et placidior a mundanorum phantasmate memoria custoditur, et sæpenumero tantorum patronorum exemplis cœleste regnum non negatur. Inde enim exit quamplurima dulcedo laude Divinitatis, arduus etiam amor, sanctorum gloria, favor præteritorum, emendatio præsentium, spes futurorum bonorum. Unde, quia multa quæ Deus per beatum patrem nostrum sanctum Ecgwinum dignatus est operari, negligentia et incuria scriptorum scimus oblivioni tradita esse, proinde congruum videtur memoriæ literarum tradere ea quæ a fidelibus et credulitate dignis viris potuimus secundum rei veritatem indagare. Id enim ut ageremus, multarum instantia precum et obedientia præcipientium fratrum et maxime amore sancti compulsi sumus. Præclaræ igitur virtuti obedientiæ animum submittentem, illa præcipue studuimus depromere quæ ab ipsis a quibus sunt visa percepinus, prout gesta constant in ipsa veritate. Nullo modo quippe decet præterire singula, licet non possimus tanti viri explicare universa. Sit igitur, Sancto Spiritu opitulante, principium narrandi quod cognovimus sanctum Dei Ecgwinum in antiquo tempore fecisse per virtutem Dei.

*Incipit Liber Secundus, de Miraculis Sancti Egwini
quæ Deus per illum operatus est postquam ab hac
mutabili vita decessit.*

*Qualiter feretrum Sancti Egwini sub ruina ecclesiæ
illæsum sit conservatum.*

A.D. 959. Regnum Angliæ pater sancti Eadwardi regis et martyris rex Eadgarus obtinuit, rex jure vocandus. Rex enim Eadgarus Deo erat humilis ac devotus, Christianis sanctionibus obtemperans existerat et subditus; in armis strenuus et fortis, hostibus erat ferox et immanis; æquitatis justissimus executor, sed cum moderamine pietatis, suis erat, salva imperii majestate, mansuetus et mitis. Felix ea tempestate Anglia, felix, inquam, ea tempestate Anglia. Ecclesiarum status integerrime vigeat ubique: sacri ordines divinis mancipati solummodo mysteriis, vacabant scripturis et aliis actionibus ecclesiasticis. Ipse laicalis ordo libens ac promptus debite institutum religionis exsequebatur. Opima tellus ad votum respondebat omnibus in rebus.

A.D. 960. Præerat tunc cœnobio Evesham abbas Oswardus, quantum ad humanam attinet æstimationem vir approbandis moribus. Sub cujus regimine, occulta animadversione divina, ecclesia ipsa ruit quam beatus Egwinus extruxerat. Ruit ergo, ac secum universa subruit, subruens confregit, confringendo comminuit. Magnus igitur exinde apud omnes timor, mœror ac dolor; sed pro reliquiis beati viri supremus ac pæne solus apud omnes timor, mœror ac dolor. Verebantur quippe quod beati viri reliquiæ sub strage tanta omnino essent comminutæ, minutatimque in pulverem coactæ jam nulla possent discerni certitudinis assertionem. Verum ubi mundantes locum ad id ventum est, tam disposite inter

Miraculous preservation of the relics of St. Egwin amidst the ruins of the church.

saxa circumjacentia locatum adeoque sanum et incolume A.D.c.960.
 vas illud repertum est, quod fractura in eo nulla, nulla
 prorsus ulla in parte in eo videretur læsura. Quibus-
 cumque enim suæ animadversionis Deus intentaret
 vindictam, circa hunc beatum virum gratiæ ac accep-
 tationis suæ magnam ostendebat ubique evidentiam
 Ipse super omnia Deus benedictus in sæcula. Amen.

*Item de quodam rustico qui dum reliquias Sancti
 Egwini de terra tollere debuit, propriam barbam
 avulsit.*

Rege Æthelredo, Eadgari magni regis filio, fecundissimum [Æthelred
began to
reign
A.D. 978.]
 Angliæ regnum devote gubernante, viro plurimo vir-
 tutum flore redimito, fuit quidam avaritiæ pesti supra
 modum deditus, ac per hoc salutis suæ nimium incuriosus,
 qui ad hoc, inimico humani generis instigante, prorupit,
 ut de terra sancti Ecgwini magnam partem laboraret
 invadere, quatenus invasam juxta sui juris libitum
 valeret possidere. Contradicitur a multis sanctum locum A country-
man en-
deavouring
to swear
away land
from the
Abbey,
loses his
beard.
 tueri cupientibus, et præcipue ab ejusdem loci abbate
 nomine Oswardo. Controversia multiplicatur, et variis
 objectionibus causa diatim aggravatur, donec, judicium
 sententia, in commune decernitur dies ad hanc causam
 finiendam. Igitur die constituta fiunt preces studiosius,
 Deus et Ejus sancti deposcuntur attentius. Peracta
 supplicatione et missis ex more celebratis, ad locum
 designatum cum reliquiis sancti Ecgwini properatur;
 ab omnibus in adjutorium sanctus Domini vocatur.
 Adest et rusticus cum suis barbarice frendens; confertur
 in medio procerum quæstio, verum finis nullus poterat
 adesse huic¹ negotio. Tandem, lite terminata, a judicibus
 statuitur ut manu propria rusticus reliquias sancti

¹ huic] hujus, MS.

A.D.c.978. Ecgwini de terra quam calumniabatur tollens, sibimet eandem terram jurando acquireret. Erat vero idem rusticus vir grandævus, barba valde proluxa barbatus. Assurgens itaque, veste deposita in medio, barbam propriam concludit palmo; "Per istam," inquit, "barbam sanctum auferam, quia mea est terra, et ego eam possidebo jure hæreditario." O mira Dei virtus! Vix emissum evolaverat verbum, et ecce totam barbam coram cunctis lapsam ita projecit ad terram acsi apposita esset, non naturaliter nata. Obstupuere omnes; vident annosum rusticum sine barba universi: quosdam ira, alios dolor, omnes demum commovet risus. Sic qui alienam injuste cupiverat invadere terram, jure cum ipsa terra propriam perdidit barbam. Per omnia benedictus Deus, Qui in sanctis et per sanctos suos talia operatur.

De alio rustico qui quum perjurio terram Sancti auferre vellet, proprium cerebrum¹ effudit.

Miraculous death of a country-man who claimed land held by the Abbey.

Quidam in vicino rusticus erat, ut id hominum genus sæpius se habet, moribus agrestis et (intemperanti cupiditate) parvi lucri gratia ad omne malum pronus atque infrenis. Exarsit illi animus ad invadendam juris ecclesiæ beati præsulis Ecgwini terrulam. Appetivit, appetendo surripuit, surripiendo invasit, et invasam juris sui jam esse rustica pervicacitate jurare cœpit. Calumniatur, pejerat, ac pejerare² non cessat. Tandem in causam res ponitur, et altercationi huic audiendæ ac definiendæ dies statuitur. Sanxerunt ergo judices ut die statuto rusticus ille super calumniose invasam terram

¹ *cerebrum*] cererebrum, MS.

| ² *pejerare*] pegerare, MS.

veniret, suamque illam terram esse in qua consistebat A.D.c.978. juraret. Concessit arridenti animo rusticus, pluris habens obolum quam abjurandæ fidei suæ periculum. Ad diem ergo statutum qua controversiarum finis habendus erat, uterque ad locum accessit, subituri sententiam quam super hac re juris ac legis periti decreverant. Summo mane ipsius diei prior ecclesiæ, vir morum venerandus honestate et actuum probitate, nomine Wiredu, ante sancti reliquias humi prostratus, obnixe diu oravit; orans Deo et sancto causam suam commendavit; commendando septem psalmos quos ex more pœnitentiales dicunt, lachrymose omnino decantavit. Peroratis suppliciter psalmis, fratres ut hoc ipsum agerent summopere admonuit; et cum reliquiis beati Ecgwini ad subeundam iudicii censuram pergit ipse, et cum eo plurima fratrum multitudo. Affuit ex parte alia rusticanus cum multo rusticorum tumultu, atque tergiversationibus populosis rem turbare ac verum inquietare conantur. Tandem compulsus est ad sacramentum accedere rusticus. Sumpserat de domo sua pulverem et eo subtilares suos impleverat, ut tuto jurare posset quod supra terram suam consisteret. O vere rustica (non dico astutia sed) stultitia, vel fortasse satis condigne rustica dicetur astutia! Arbitrabatur fortassis quod Deum latere posset fraus quæ in tellure¹ lateret; at etiam in subtilari Deus fraudem rustici comprehendit. Nam ubi rusticus ipse ad reliquias juraturus manum porrexit, ferreo falcastro quod in manu gestabat, nescio quo casu, in cerebro percussus, subito ad terram mortuus ruit; et ignominiosa, sed quali illum decebat, morte vitam cum terra sancti coram omnibus amisit. Hoc divinæ comminationis terrore et qui aderant et qui longe lateque audiebant exterriti, exinde locum

¹ tellure] telluri, MS.

venerando, metuendo et amando nil omnino adversus illum forisfacere tunc erant ausi. Itaque benedictus Deus mirabilis existens in sanctis suis. Gloriosus enim in Se, gloriosa in sanctis suis et per sanctos suos operatur ubique; Qui vivit et regnat per omnia sæcula sæculorum. Amen.

De quodam artifice.

A sculptor employed upon the shrine of St. Egwin miraculously healed of a wound.

A.D.
1044-1058.

Tempore pacifici regis Eadwardi, summi et ultra communem valentiam laudabilis principis, dominus abbas Mannius cœnobium sancti Ecgwini devotissime regebat, vir Deo carus et omnibus subjectis amabilis. Hic inter cætera quæ multum extollenda operatus est, scrinium sancto Odulfo fieri decrevit, quod opus ut vidit in melius ire studuit sancto Ecgwino dedicare. Aderant tum quamplures artificiosi, quorum omnium magister erat quidam, pater videlicet domini Clementis postmodum Eoveshamensis prioris. Is quum, sicut hujusmodi opus exigit, sæpius fundendo et tundendo ac cum scalpro incidendo labori insisteret, quadam die more solito sedens et cum scalpro parvas imaginulas diligentissime coaptans, subito casu tam graviter manum sinistram cum ferro quod tenebat vulneravit ut per mediam manum gutta sanguinis alia ex parte stillaret. Commotus itaque tam repentino casu, "O sancte," inquit, "Ecgwine, nonne hic assum in tuo servitio? Si quicquam de servitio miseri peccatoris curas, jam "ostende." Dixit; et statim, divina medela accedente, et dolore et vulnere per sancti viri merita caruit. O virum mirabilem, omniumque ore prædicandum! Non interposuit tempus medelæ, sed, ad exemplum Marci evangelistæ, mox post dolorem vulneris sanitatem per Deum superinfudit.

[Acta
Sanctorum,
25 April,
p. 348.]

De reliquiis Sancti Ecgwini furatis et revocatis, furibus infirmitate percussis.

Matrona quædam, Alghitha nomine, dum sæpius tempore prædicti regis Eadwardi ecclesiam sancti Ecgwini frequentaret, venit ei in mentem ob amorem sancti omnimodis tentare si quicquam de reliquiis ejus valeret acquirere. Cœpit igitur callide volutare qualiter desiderium suum posset facilius perpetrare. Accitis itaque secreto pueris loci, eisque, ut fertur, dona tribuens et ampliora promittens, rogavit quatenus sibi de reliquiis sancti Ecgwini vel modicum quid clam perquirerent, ut per hoc majorem mercedem ab ea perciperent. Sciebat enim illam ætatem minus habilem intelligentiæ leviusque posse decipi. Præbent assensum pueri, et cœpere quærere tempus et horam qua¹ sine notitia aliorum implerent promissum. Verum quid non audet ardens cupiditas? Per infirmam ætatem perficit avaritia suum officium. Pergunt nocte pueri ad sancti Ecgwini fœdus, apertoque velociter scrinio, furto auferunt magnum thesaurum, omni margarita preciosiorem. Proh dolor! Temerariis manibus irreverenter tractant membra² sancti, et, sublata³ parte brachii cum uno dente, matronæ studuere clanculum deportare. Verum enimvero super tam incredibili audacia non diu distulit, ut in sequenti patuit, vindictam⁴ sumere ultio divina. Nam sumens prædicta matrona diu desideratum thesaurum, læta repedavit ad propria. Locatis igitur honorifice secundum suum posse reliquiis sancti Ecgwini in mundissimo locello, credebatur se diutius gavisuram de furto. Quum ecce! sanctus Domini Ecgwinus per visionem matronæ noctu apparens, jubet eam se ipsum proprium repor-

A.D.
1044-1058.
Theft and
recovery of
part of the
relics of
St. Egwin.

¹ *qua*] quo, MS.

² *membra*] menbra, MS.

³ *sublata*] sublate, MS.

⁴ *vindictam*] vidietam, MS.

A.D.
1044-1058.

tare ad locum, dicens se injuste ab ipsa inde fuisse sublatum. Negligit illa imperata, et identidem secunda admonita est ejusmodi visione. Sed quum nec sic obtemperaret, verum ob nimiam cupiditatem habendi visiones phantasiæ deputasset, tertia demum visione venit sanctus Ecgwinus, [et,] valde commotus, jubet ut se reduceret. Qua negante, "Prius," inquit sanctus, "quam crastinus Titan solito refulserit, velles meis obtemperasse præceptis." Quid moras nectimus? Matrona diluculo surgit apertis oculis cæca, sicque dum præsentia usa est vita, pulcherrimos habens oculos, permansit in perpetua cæcitate. Misit tamen postea, licet sero, ad Mannium, ea tempestate abbatem monasterii sancti Ecgwini, quærens licentiam habendi reliquias, et promittens se feretrum ex auro et argento adornatum ob honorem reliquiarum facturam. Spopondit etiam ipsum serinium cum reliquiis, et insuper terram propriam quæ Suella ab incolis vocitatur, quum vita decederet proculdubio sancto Ecgwino ejusque servis daturam. Quam sponsionem, licet peccato filii sui præpedita per se implere nequiret, implevit tamen postea Omnipotens per dominum ac prudentissimum Agelwinum abbatem, successorem videlicet domini et artificiosissimi Mannii abbatis. Nam idem abbas et prædictam villam, quæ sibi in vadimonium tradita fuerat, ob difficultatem reddendæ pecuniæ judicio obtinuit, et etiam scrinium quum apud Wigorniam recognovisset per Dei adjutorium suo dominio mancipavit, quod usque in præsentiarum in monasterio sancti Ecgwini servatur. Hactenus de matrona. Pueri vero supra commemorati qui præfati furti auctores exstiterunt, judicio Dei demum graviter subjacuerunt. Nempe quidam ex eis in aqua necatus est, quidam vero quoad vixit¹ molestia corporali pæne sine intercapedine² gravissime detentus est.

¹ quoad vixit] quo advixit, MS. | ² intercapedine] inter carpedine, MS.

De quodam muto loquelæ restituto.

Clarissimum Omnipotentis Dei miraculum per beatum ^{A.D. 1042-1066.} confessorem suum Ecgwinum mirabiliter servis suis in- Healing of the dumb, the crippled, the leprous, &c.
sinuatum, ad medium censemus deducendum. Erat tempore præfati regis quidam homo in Anglia apud Cantiam qui, pro causa soli Deo cognita, mutus in hanc lucem materno utero profusus, dolorem parentibus maximeque sibi diatim exaggerabat. Is tandem in juventute, divino admonitus instinctu, per memoriam sanctorum versus Romam ire disposuit. Incipiens ergo iter constitutum, Romam usque perveniens, tribus ibidem annis ad limina Apostolorum devote pro infirmitate sua supplicans permansit. Cui quum nihil remedii pro voto occurrisset, post trinam revolutionem annorum meditabatur maximo cum mœrore si quippiam sibi posset fieri in salutem. Ecce quadam nocte per dulcem quietem astitit sibi quædam persona albis vestibus induta, hujusmodi deprimens oracula: "Quid hic," inquit, "tam diu jacens frustra consumeris? Revertere ad patriam tuam Angliam, quære inibi monasterium sancti Ecgwini, illucque vadens cum oblatione, Dei et illius sancti misericordiam deprecare, statimque sanaberis." Obtemperans igitur mutus divino mandato, extemplo¹ ad natale solum repedavit. Veniens autem in Angliam, indicio ductus, per divinum auxilium recto itinere ad monasterium sancti Ecgwini pervenit. Erat vero tunc dies sabbati. Igitur cunctis fratribus in choro astantibus, venit prædictus vir candelam manu gestans quum vespertina synaxis decantaretur, pergensque ante altare diutius oravit sicque candelam obtulit. Qua oblata, rursus ad orationem stetit. Res mira et vehementer stupenda! Quum coram cunctis astaret mutus, subito cadens rivum sanguinis ex ore cœpit excreare, nimiaque præ angustia in pavimento circumquaque

¹ *extemplo*] extimplo, MS.

A.D. 1042-1066. volutare. Finita ergo vespertina prece, accessit ad illum qua excreans jacebat dominus Ævicius, ea tempestate prior loci, cum quibusdam senioribus, interrogans quid haberet aut cur sanguinem excreans sic jaceret. Surgens itaque homo in medio fratrum, oculosque cum manibus ad Deum intendens, demum lingua resoluta, hanc primam ita cœpit vocem formare: "Sic me "adjuvet Omnipotens Deus meusque dominus sanctus "Egwinus per cuius meritum in me misero tale "miraculum operatus est Christus, sicut vobis vera "dixerim." Sumensque principium orationis omnia seriatim pandit, ut supra habetur comprehensum. Qua narratione finita, fratres exhilarantur, convocatur etiam populus, ora relaxantur in summis Dei laudibus; incipientesque "Te Deum laudamus," classicum sonant diutius, extollentes Dei miracula quam poterant dulcius, Qui est super omnia benedictus Deus.

De quodam contracto reformato.

Illud etiam non videtur prætereundum quod sub eodem tempore in quodam homine, cunctis apud Eoveshamiam¹ notissimo per beatissimum patrem nostrum sanctum Egwinum credimus patratum. Erat enim idem miserando infirmitatis genere detentus, qui nec surgere quidem poterat nisi dextra lævaque baculis sustentaretur, ambulans vero uno pede suspenso quasi tripes miserabiliter gradiebatur. Tali autem infirmitate diutius possessus, nullo genere medelæ poterat mederi. Nam pes ejus cum tibia et coxa in tanto fuerat tumore conversus ut quasi monstrum quoddam fere ad instar humanæ medietatis intumescens, miserabile præberet spectaculum. Veniens igitur quadam die ad locum ubi sancti Egwini reliquiæ conservantur, humiliter coram altare suspirare, intimo ex corde gemere,

¹ *Eoveshamiam*] Eoveshamium, MS.

ac cum magna intentione Dominum et sanctum Ecgwinum cœpit deprecari. Fratres autem eadem hora per Dei providentiam in choro erant præsentes, quorum presagam mentem cerneret ex vultuum indicio quodam modo trepidare, spem futuri miraculi concipere, sanctum Ecgwinum devotius exposcere, in commune Dei ineffabilem misericordiam expectare. Infirmi sanitatem, sancti gloriam, sui loci honorem, opperiebantur. Quam vera prophetica admiratio! Mirabilis Deus in sanctis suis! Dum enim cunctorum astantium corda divinitus tacta ad futuri præstolationem viderentur arrecta, ecce vident infirmum dextra lævaque baculos suæ miseriæ adjuutores abjicere, ipsum in terram cadere, pedem infirmum extendere, donec omni passione solutus, gaudens exurgeret cum Dei laudibus. Accurrere universi, singuli quasi rei ignari hominem interrogare, plaudere, admirari, Dominum et sanctum Ecgwinum collaudare cœperunt. Fit strepitus in ecclesia, sonantur classica, attolluntur cantica divina; omnium in Dei laudibus reserantur corda. Prælibatus vero vir, tantarum laudum materia, proprios coram altari sancto relinquens baculos, cunctis spectantibus, sanis pedibus remeavit ad propria, clara voce benedicens Dominum Qui regnat in sæcula.

A.D.
1042-1066.

De quodam leproso sanato.

Eisdem temporibus quidam leprosus visu horrendus, dolore pæne intractabilis, universo corpore deformis, memoriam sancti Ecgwini devotus expetiit, et ab imo pectore gemitus effundens sanctum Dei ut sui miseretur cum spe salutis creberrime deprecabatur. Tandem diu desiderata advenit meritis beati viri miseratio divina; condonatur petenti infirmo sanitas laudibus plena. Posses namque videre scabiem veluti quoddam scutum de corpore cadere, virum undique sanum effectum quamplures Deo et sancto gratias agere, infirmitatem comminus depositam quid fuerit testari, ipsum

A.D. 1042-1066. vero hominem quid sit omnibus cernentibus voce clarius corpore sanato ostendere. Unde voces et cantica, plausus et jubilamina Deo magnifice libantur, Qui a sæculo facit mirabilia.

De multiplici genere languentium sanatorum per sanctum Ecgwinum.

De miraculis sancti Ecgwini multa inquirentes, et super his sæpenumero colloquentes cum personis fide dignis et veneranda bonitate adornatis, id a compluribus compertum memoriæ studuimus mandare quod in antiquo tempore ante adventum Normannorum in Angliam, Dei operante clementia, tanta miraculorum frequentia monasterium sancti viri illustrabatur, ut raro die sabbati solares radios occuluerit quo non qualicumque infirmitate vel molestia detentus gratam per sanctum Ecgwinum medelam aliquis æger obtinuerit. Videres plerumque si adesses nunc unum, nunc duos, nonnunquam plures ægrotantes, causa salutis adventasse, coram altare modo accedere, modo ab aliis delatos adesse, in terram volutare, preces effundere, gemitum emittere, in commune salutem sperare. Hos cæcos, illos vero claudos, quosdam surdos, alios autem mutos, nonnullos leprosos sive paralyticos vel molestia ferri astrictos, aut qualibet alia infirmitate obsessos, cerneres adesse. Dæmoniacy vero in tam miseranda conglobatione non defuere. Verum in tali cuneo sæpe gratia divina per sancti Ecgwini merita adesse, cæcos illuminare, claudos erigere, surdis auditum reddere, mutis linguam restituere, leprosos mundare, paralyticos sanare, cæterosque ægrotantes non differebat curare, plures etiam ferro pro criminum abolitione graviter devinctos meritis sancti Ecgwini mirabiliter liberare. Nam quum quidam hujusmodi passione pressus ad sancti Ecgwini patrocinium expetendum se devote obtulisset, et circa sanctorum memoriam frequentius incubans Dei et Ejus

sancti misericordiam expetiisset, adeo quadam die suam pietatem magnifice declaravit Omnipotens ut tanta vi ferrum ab infirmo excusserit quod longius a propria sede resiliens totam ecclesiam tinnitum intentam reddiderit, cunctis qui aderant mirantibus et Deum una dulcimode laudantibus, Qui tanta et tam mira in sanctis et per sanctos suos manifestare dignatur miracula.

A.D.
ante 1066.

*Qualiter Sperckulfus monachus vidit beatam Mariam
apud Evesham in cryptis.*

Ea tempestate solemnitas sancti Ecgwini maxima cum veneratione honorificentissime celebrabatur, populi etiam multitudo certatim affluebat, ingens apparatus, maxima frequentia, copiosa lætitia pari modo renitebant. Tum globus monachorum aliunde adventantium non minimo decori fuisse privatis videbatur. Inter quos quidam religiosus et valde venerabilis vitæ monachus Coventrensis, nomine Sperckulfus, solitus erat monasterium sancti frequentare, in sanctorum festivitibus advenire, altaria circuire, in orationibus pernoctare, lucubrando animum supernis intendendo, matutinos cantus cum psalmodia præveniando, omnimodis devote agendo, Dei sibi misericordiam cooptare. Is quum in quadam sancti Ecgwini festivitate solito more adveniens, nocturnales hymnos in vigiliis cum psalmodia persistens præoccuparet, in crypta Deo sanctoque Ecgwino consecrata quo tum rite solitarius residebat, admirabilem visionem conspexit. Nam quum Daviticum canticum ex ordine devotius revolveret, vidit primo limina cryptæ divina virtute recludi, dehinc paulatim domum in qua sedebat superno lumine illucescere, demum quamplurimo fulgore ejectis tenebris irradiari. Quumque ad hoc spectaculum territus animum et una oculos convertisset, ecce conspicit processionem quam maximam sanctorum spirituum advenientem, quæ maxima pulchritudine ac

Vision of
St. Egwin's
celebrating
mass in a
crypt.

A.D. ante 1066. summa honorificentia digesta mirabile specimen intuenti præstabat. In qua quidam pueri luminum portitores cum candelabris præcedebant, dehinc ephcebi sequebantur, post quos seniores veneranda canitie renitentes gradiebantur. Hi omnes albis stolis induti mirum spectaculum præbuere. Ad ultimum quædam persona pontificali habitu supra quam dici potest mira venustate redimita advenit, quam dextra lævaque bini seniores simili habitu adornati deducebant. Accedentes ergo coram altare sancti Ecgwini, plurima cum modestia astantes matutinale officium exordiuntur. Quo cum summo honore expleto, unus ex eis ad missam decantandam se præparavit. Mira res! Missa incipitur, ac mirabili dulcedine more solito decantatur. Solenni vero missa finita, horisque canonicis honorifice decantatis, haud secus quam intraverat totum illud collegium seriatim procedendo domum egreditur. Dehinc, modico intervallo expleto, ante matutinale officium classica pulsantur. Ad hæc credenda, licet iusjurandum tam venerabilis viri corda audientium authentica veritate confirmaverit, non minimum tamen veneranda illius vita ad omnem dubietatis caliginem detergendam proficit. Omittentes ergo quam constans et infatigabilis in oratione et vigiliis, quam alacer divini verbi auditor, quam frequens in Dei servitio perstiterit, illud dicendum arbitramur quod tantæ fuerit abstinentiæ ut raro quarta vel sexta feria cibum sumpserit. Unde, quia Deo fidelis permansit, Ejus secreta conspiciere meruit. Non solum enim prædictam vidit visionem, sed, quod est mirabile dictu, quum idem monachus quadam nocte in ecclesia Dei Genitricis, quæ tunc temporis miro decore constructa habebatur, in illius solemnitate vigilans pernoctaret, ecce universis ecclesiæ januis sponte reclusis, cum inæstimabili claritate et decore conspicit simili modo processionem venientem, sanctumque Æcgwinum cum alia quadam reverenda persona, totius mundi lumen, miserorum et peccatorum

Similar
vision of
St. Egwin
and the
B. Virgin
in the Lady
Chapel.

omniumque Christianorum refugium et solatium, Dei scilicet Genitricem et semper Virginem Mariam, sublimissime, ut digna est, deducentem. Pervenientes igitur ante altare sanctæ Mariæ venerandus pontifex sanctus Ecgwinus post matutinale officium honorifice decantatum, missarum solemnia maxima venustate exorditur. Cerneret monachum ista tuentem mente deductum trepidare, animo fluctuare, ac secum talia alternatim revolvere, "Quid est istud videre? Num sensum meum perdi? Putasne istius ecclesiæ monachi hic suum officium peragunt? Sed hic neminem recognosco ex illis. An spiritus sint vel corpora quæ video? Nonne hic quidam assunt quos diu ex hac luce subtractos intelligo?" Viderat namque in illo globo quosdam quos et Eveshamensis monasterii monachos et jam defunctos noverat. Hac igitur ambiguitate compulsus, accedit secreto ad quendam, et quæ esset cui missa decantaretur inquit. Ad quem paucis, "Tace: num ignoras dominum nostrum sanctum Ecgwinum beatæ Dei Genitrici et semper Virgini Mariæ sacrum mysterium celebrantem?" Territus ille hujusmodi responsione, locum repetens rei exitum præstolabatur. Itaque peracta missarum celebratione, horisque sanctæ Mariæ ex ordine decantatis, iterum duo episcopi cœli reginam et mundi dominam humillime dextra lævaque assumentes, eodem modo quo prius inducere, cum processione et summa gloria reduxere.

A.D.
ante 1066.

De quodam canonico Turonensis ecclesiæ.

Istiusmodi vero rei exempla late suppetunt. Compertum quippe habemus quendam canonicum olim Turonis Deo sanctoque Martino servientem quodam modo uniformem vidisse visionem. Qui quum, stultitia inductus, glisceret rescire causam cur in Ordinatione seu Translatione sancti Martini quæ in æstate celebratur

Similar
Vision of
St. Martin
seen at
Tours.

nullus hominum post decantatum completorium ecclesiæ auderet remanere, studuit seipsum subtus quoddam altare clanculo occulere donec, cunctis pro more discedentibus, ejus rei causam quiret explorare. Quid amplius? In conticinio noctis, quum solus vastam ecclesiam vagabundis oculis perambulare, subito videt ecclesiæ limina patefacta, intransentemque mirabilem processionem, sanctum vero Martinum portam salutis et, post Deum, primam spem Christianorum sanctam Mariam honorifice dextra ducentem. Quæ, quum in medio ecclesiæ constitisset, incepit hanc antiphonam, "Non vidi justum derelictum nec semen ejus quærens panem," eamque sola mira cum dulcedine modulando ad finem usque perduxit. Post hæc ad sepulchrum sancti Martini cum processione pergit, peractoque propter quod venerant, respexit sancta Maria clericum ista cernentem, et statim ad sanctum Martinum quasi commota subinfert, "Quis est hic clericus solus ausus hac ecclesia temere remanere?" Cui sanctus Martinus ad ejus genua se provolvens, "Mitissima domina, miserere! Noster est clericus; jube quod placet." "Tui causa," inquit angelorum regina, "huic ignosco; verum præcipe ut se præparet, quoniam post tri-duum temporale sæculum perdet." Quod ut dictum, sic factum.

Quum igitur his et aliis quampluribus exemplis intelligamus Deum et Ejus sanctos ecclesias sanctas frequentare, qua instantia bonis operibus et Dei servitio condecet Omnipotentis famulos insudare; cum quanta reverentia debet Christianus in domo Creatoris sui persistere! Dilecta etenim Deo valde sunt loca ad quæ Ipse cum sanctis dignatur sæpius venire visitanda. Verum quoniam tempus expostulat, ad miracula patris et protectoris nostri Egwini unde paululum digressi sumus, stilum vertamus. Debemus enim tanto operi morem gerere, ut in futuro mercedem a Domino queamus percipere.

*De quodam sanato et quodam fure de mortis
articulo misericorditer liberato.*

Reverendissimo abbate domino Ægelwino Eove-
shamensium rectore prudentissimo hujus vitæ modum
faciente, viro quo post sanctum Ecgwinum coram sæ-
culo nullus utilior et insignior ipsa in ecclesia exstitit,
tempore magni Willelmi regis Anglorum et ducis Nor-
mannorum, dominus Walterus Eoveshamensem abbatiam
regendam suscepit. Is quum esset vir peritiæ multoque
decore et omni facetia condecoratus, novis rebus, ut
fieri solet, animum tradidit. Ecclesiam namque recenti
opere delectatus incepit, et antiquum opus quod tum
temporis ex pulcherrimis in Anglia exstitit, paulatim
destruxit. Cernereres, mirum dictu! tam magnum anti-
quitatis opus in solam cryptam insimul congestum.
Cæterum, deficiente copia operandi, in magna angustia
procuratorem operis fore. Difficultate namque rerum
idem locus cingebatur, tum petrarum, tum lignorum,
tum, quod maxime in humanis necessitatem juvat,
pecuniarum. Qua necessitate compulsus, dominus abbas
Walterus, convocatis ad se binis fratribus loci, honori-
fice omnibus necessariis sufficienter dispositis, cum re-
liquiis sancti patris nostri Ecgwini illos per Angliam
direxit. Qui præcepto spiritualis patris obedientes,
quum aliquotiens Angliam peragrassent, tanti patroni
meritis adjuti, pecuniam plurimam suæ ecclesiæ acqui-
siverunt, et etiam multorum salvationis ac sanitatis
emolumentum per sanctum Dei ab Omnipotente con-
cessum nobis veraci stylo transcribendum tradiderunt.
Proferamus ergo in medium pauca de multis, ad de-
clarandum virum virtutis.

Quum prædicti fratres ad Oxinefordiam fulti reli-
quiis sancti Ecgwini lætabundi pervenissent, et verbum
Dei, populo spectante, prædicassent, quidam vir magnæ,
ut postmodum claruit, fidei, ad feretrum sancti Ecgwini

A.D.
1077-1086.

Two
monks tra-
vel through
England
with the
relics of
St. Egwin
to raise
money for
rebuilding
their
Church.

A.D.
1077-1086.

A thief at
Oxford
miraculously
detected.

inter cæteros humiliter accessit, ternas orationes coram cunctis devotissime complevit, et per singulas preces manum ad marsupium mittens indeque triplicem oblationem sumens, sancto Dei fideliter obtulit. Verum antiquus hostis haud talia passus: quendam ex suis, qui uti palea inter triticum aderat, ardenti cupiditate instigavit, ut fidei viro in sacris orationibus intento clandestino damnum inferret. O mira insania! Omnibus fere ad superna intentis, ipse infelix, ut membrum diaboli, prope virum approximat, et de ejus marsupio denarios quot prævalet latenter abstrahit. Duplicat nefarium opus, et identidem tertio instaurat simile facinus. Sed sanctus Ecgwinus non diu distulit damnare furantis manus. Nam quum infelix tertio manum injecisset marsupio, exaruit continuo, et veluti clausa retenta est in eodem loculo. Videres furem trepidare, pallescere, veluti dementem oculos circumjacere, omnimodis mortem suspectam habere. Tandem causam intelligentes qui aderant, furem comprehendere, factum mirari, sanctum Dei sublimi voce collaudare, cœperunt. Fit plausus circumquaque, judicant furem interitum ire, ex statuto maturant perficere. Monachi vero reliquias sancti secum deferentes non prius desistunt a precibus quam, adjutorio sancti Ecgwini, instantia precum vincunt judicum statutum. Sicque in una re duplicem benignitatem per sanctum suum ostendit Omnipotens, quum et servum suum de furto, et furem misericorditer liberavit de mortis articulo.

De quodam puero sanato.

Plerique fidelium virorum audientes famam virtutum sancti Ecgwini, in seipsis sunt experti quam proximus Deo et quam efficax adjutor se in necessitate devote invocantibus beatus vir habeatur. Nam quidam dives, Ivo dictus, homo Hugonis de Grantemainilo, quum suus filius gravissima infirmitate decoctus in articulo

mortis jamjamque detineretur, ipsemet pro filio suo sanctum Ecgwinum devote supplicaturus, comperta ipsius fama, cum candela et oblatione ad ejus monasterium accessit. Indixit tamen suis hominibus antequam a domo qua infirmus jacebat discederet, ut si interim puer moriretur¹ sibi cum festinatione statim nuntiaretur. Veniens igitur ad ecclesiam sanctæ Dei Genitricis Mariæ sanctique Ecgwini, coram altare accedere, caput humillime in terram declinare, oblationem offerre, Deum suppliciter adorare, sanctumque Ecgwinum cum lachrymis devote pro filio exorare studuit. Ibique tota die cum sequenti nocte in vigiliis et orationibus, ardentem candelam manibus gestando, permansit, sæpius humi se prosternens et pectus tundens, donec mane facto ad revisendam prolem eum animus compulisset. Oblata ergo portione candelæ et licentia a sancto petita, cum spe iter assumptum relegebat. Et ecce unus ex suis in medio itineris occurrens, renunciavit domino proprium filium sanissimum effectum. Miratur pater; jubet ut quando vel quomodo id sit factum edicat. Cui famulus, "Quum lutea aurora hodie claresceret et lucem solitam per cœli centrum diffunderet, qualitatem facti nobis ignorantibus sanus apparuit vester filius." Audiens hoc pater, ardentius iter aggressus, ad dilectam sobolem pervenit quantocius. Accurrens igitur filius obviam, patrem sanus et incolumis amplectitur, funduntur cum gaudio lachrymæ, sancti Ecgwini magnalia prædicantur utrobique. Hic pater cum filio, illinc omnis præsens familia, maximo tripudio resonabat. Ad ultimum sciscitatur filium pater quomodo ei sanitas adveniret. "Novit," inquit filius, "Omnipotens Deus me sanum esse, sed qualiter mihi sanitas acciderit ignorare." Tunc iterum omnes benedicebant Dominum et sanctum Ecgwinum, per quem tale miraculum insigniter est propalatum.

A.D.
1077-1086.
Cure of
the son of
Hugh de
Grente-
maisnil's
steward.

¹ *moriretur*] *moreretur*, MS.

De quodam in expeditione liberato.

A.D. 1077-1086. Sub iisdem diebus duobus monachis cum reliquiis sancti Ecgwini pergentibus, ventum est ad maximam civitatem Angliæ, Lundoniam. In qua quum fecissent verbum Dei ad populum, adstabat cum cæteris quidam miles Petri de Valonia, Willielmus Spinetus nuncupatus. Qui quum intente semina verbi Dei in agro cordis sumpsisset, talem ibidem radicem fixit unde postea in necessitate maxima dulcem fructum percepit. Succedente enim tempore dum cum domino suo in citeriorem Britanniam in expeditione adversus Walenses pugnaturus equitasset, quadam die cum sociis dolose ab hostibus insidiis circumseptus pæne morti est addictus. Nempe universis coequitibus suis telis inimicorum obrutis et neci traditis, ipse solus in medio hostium positus, quum nec se posset defendere nec manus inimicorum evadere, in ultimam horam prope devenerat miserabili certamine. Nam tanta lassitudine ipse et sonipes super quem sedebat opprimebantur, ut nec idem manibus et armis pugnare nec equus eum quoquam valeret deferre. Reminiscens ergo virtutum quæ de sancto Ecgwino apud Lundoniam audiverat, ex intimo pectore ingemiscens, "O Domine," inquit, "Qui semper in tribulatione Te invocantibus præsto es, si vera constant quæ de sancto Ecgwino episcopo audivi, jam nunc per ejus merita a præsentis periculo mortis me libera." Continuo, oratione finita, advenit repente fortitudo tanta, ut et ipse virtutem insolitam et equus cui præsidebat velocitatem perciperet permaximam. Statimque per sancti viri merita ab inimicis mirabiliter ereptus, Deo et sancto Ecgwino exinde mansit devotus. Veniensque postmodum ad sancti viri monasterium, promissum reddit votum, offerens super altare oblationem et devotam sancto fundens ex imo affectu precem. Convocans autem priorem loci, a principio enunciat fidem verbi, sicut ex ordine habetur comprehensum in superiori.

Preservation of Sir William Thorney in a battle with the Welsh. [Circa 1092?]

Qualiter feretrum sancti Ecguyini in flumine submersum, siccum permanserit; et qualiter serviens cum brachio ejusdem in eodem flumine submersus evaserit.

Res admonet ut quoddam mirum per sanctum A.D. 1077-1086.
 Ecgwinum coram multis insinuatam lectori offeramus Preservation of the
 legendum. Reliquiæ sancti viri quocumque deporta- relics in
 bantur maximo honore cingebantur summaque dili- the passage
 gentia custodiebantur. Dum igitur quadam die custodes of the river
 sanctarum reliquiarum ad flumen quod Trenta ab accolis Trent.
 vocitatur pervenissent, et rapidam ipsam aquam trans-
 meare necessarium duxissent, monachus quidam ex ipsis
 nomine Heremannus, timens fluminis immanitatem et
 tremendam præcipationem maximeque pro sanctis
 reliquiis sollicitus, ipsemet ante se super equum scrinium
 sancti Ecgwini deportare studuit, ut si quid periculi
 accidisset meritis sancti viri protegeretur. Cuidam
 vero ministrorum præcepit ut brachium sancti Ecgwini
 de collo suspensum maxima cum reverentia conservaret.
 Posthæc, ductore præcedente, primum monachus cum
 reliquiis sancti, postmodum cæteri quaquaversum seque-
 bantur. Verum monachus, Dei providentia, a recto
 vado paulatin aberrans et in profundum fluminis cum
 magno timore equitans, circumfusionem aquæ ad pec-
 tora usque patiebatur. Ea ad enucleationem virtutum
 sancti Ecgwini provenere, ut quanti meriti apud Deum
 sit sanctus facillime possis pervidere. Nam quum
 præfatus monachus flumen ut diximus transmeasset, in
 tantum sanctum suum clarificavit Omnipotens, ut nec in
 theca scrinii nec in aliquo vestimento monachi una sal-
 tem¹ gutta aquæ quiret reperiri, sed veluti per fluctuantes
 segetes seu silvas in autumnali tempore equitatum isset,
 ita a natura elementalis aquæ discriminatus appareret.

¹ *saltem*] *saltem*, MS.

A.D. 1077-1086. Quis adstantium et tam mira videntium secundum posse non laudabit Dominum? Quis tam insigne prodigium minus prædicabile æstimaverit quam si super aquas ierit? Utrunque etenim contra legem naturæ fieri certum est. Quis scientium tam clarum miraculum quoad vixit non aliis in opportunitate prædicare studuit? Veruntamen Omnipotens non in hoc solummodo facto modum declarandorum meritorum sancti viri statuit, sed statim in eodem loco haud multum dissimile miraculum per dilectum suum sanctum Egwinum manifestavit. Minister enim cui brachium sancti Ecgwini superius commendatum diximus, dum cum eodem brachio non recto tramite vadum attentaret, in gurgitem incidit permaximum, in quo pridie navis una demersa fuerat. Quod quum in litore adstantes cernerent, pallescere, trepidare, cum ingenti tumultu et dolore ad Dominum exclamare, sanctumque Ecgwinum cum lachrymis invocare cœperunt. Monachi vero tum pro famuli periculo, tum pro brachio sui protectoris in maxima angustia exstitere: omnes in commune nomen sancti Ecgwini cum clamore invocavere. Quum ergo diu multumque sub aquarum mole vir prælibatus latuisset, omnesque qui aderant hunc jam necatum existimarent, tandem super aquas vivus apparuit, et tertio immersus tertioque super liquidum elementum visus, demum per virtutem sancti ad terram extrahitur fessus, ubi tam insigne miraculum cunctis adstantibus est ostensum, ut nec in theca brachii sancti Ecgwini nec in vexillo quod infra positum servabatur vel una solummodo aquæ gutta apparuerit, neque quicquam in eo madidum repertum fuerit. Obstupuere universi; pariter collaudant magnalia sancti Ecgwini; ejusque ministerum apprehendentes et ad domum deducentes læti prope eum permanent, curam impendentes. Qui quum plurimum aquæ ab ore dimisisset, postera die sanus et incolumis ceptum iter accelerat cum cæteris.

De cereis sine adjutorio hominis accensis.

Alio tempore dum reliquiæ sancti Ecgwini a mon-^{A.D.}
asterio sancti Pancratii deferrentur, processione præ-^{1077-1086.}
cedente cum cruce et ardentibus cereis, repente vi^{Various}
ventorum cerei exstincti sunt. Sed quum uno pæne^{miracles.}
miliario processissent, rursus cerei divinitus accensi,
ardentes, cunctis mirantibus, visuntur.

*De muliere cujus infans ex utero rupto fuerat
extractus.*

Præterea multi diversarum infirmitatum morbo
detenti, quum de aqua benedicta unde brachium sancti
Ecgwini lotum fuerat hausissent, celerem sanitatis
effectum maturius percepere. Quædam etenim mulier
cujus infans infra materna viscera¹ morti addictus
fuerat, nec, sicut plerisque, abortivus exierat, verum
in materno utero computruerat, dum de aqua unde
sancti Ecgwini brachium erat lotum cum spe salutis
sumpsisset, statim in sequenti nocte vigilando cum
cognatis et amicis ante feretrum sancti, dirupta est alvus
illius, venienteque aurifabro cum forcipe et infantilia
ossa jam fere medio anno putrescentia a maternis
visceribus extrahente, quæ prius jugi dolore et maximo
fetore torquebatur postmodum sanitati reddita est.

De altera muliere sanata.

Altera item mulier cujus brachium miserrime fuerat
contractum, per beatum Ecgwinum coram multis
sanata est.

¹ viscera] vicera, MS.

De virtute sancti Ecgwini pacificandi homines.

A.D.
1077-1086.
Various
miracles.

Omnibus autem pie intuentibus liquet sanctum Dei Ecgwinum filium pacis exstitisse, cujus reliquiis tam miram Dominus gratiam conferre dignatus fuerit ut quantacumque quilibet discordiæ peste discissi fuissent, præsentibus ejus reliquiis mox in pacis gremio filiis pacis consensissent. Nam quum quidam ita nece carorum indurati essent ut, neque auctoritate regali seu episcopali vel cujuslibet dignitatis devicti, paci assensum præberent, advenientibus in id locorum sancti Ecgwini reliquiis, confestim janua pacis in commune omnibus patefacta est. Omnes præsentibus in hoc facto obstupescere, nonnulli etiam præ gaudio flere cœpere.

De eodem.

Rursus in civitate Wintonia vir quidam, acerbitate interfecti filii prope in amentiam versus, ita indevincibilis permanserat, ut nulla precum instantia multo temporis ad pacis concordiam potuerit inflecti. Ventum est ad illam civitatem cum reliquiis sancti Ecgwini, et finito sermone pro quo venerant, admonentur sanctarum reliquiarum custodes quatenus paci studerent. Quumque sermo pacis exortus esset, et preces ad prædictum virum pro amore sancti inflectendum subjunctæ fuissent, non valens ille ulterius præsentiam reliquiarum et vim verborum sufferre, coram cunctis fugam iniit. Cerneret illum a multis insequi, nec a quoquam posse comprehendere. Mox virtute sancti Ecgwini spontanee reductus, ante sanctas reliquias corruit, sine mora omnia indulgens firmissima pace concessa. Quo facto, quam multorum ora in Dei laudibus relaxata sunt!

De muliere a gravi infirmitate sanata.

Mulier quædam in Dorobrevi triennio gravissima infirmitate detenta est. Hæc quum cognovisset re-

liquias sancti Ecgwini illuc adventasse, misit per manus nuntiorum suam oblationem ad feretrum, ampliora promittens si Deus per sancti viri merita sibi optatæ sanitatis concederet gaudia. Sequenti vero die ipsa mulier læta et incolumis propriis manibus ad sanctum Ecgwinum suam oblationem detulit, collaudans Dominum et ejus fidelem servum sanctum Ecgwinum.

A.D.
1077-1086.
Various
miracles.

De homine vincto, soluto et liberato a morte.

Solemnis dies sancti Ecgwini erat in proximo quum quidam ejus minister comprehensus in latrocinio morti adjudicatus est. Impositus ergo miser ille super vile jumentum, vinctis manibus post tergum, deducebatur juxta monasterium sancti Ecgwini ad locum suo capiti periculosum. Qui recordatus futuri diei magnam solemnitatem et sancti Ecgwini miram benignitatem, de jumento cui insidebat sponte cecidit, et ad monasterium sancti fugiendo pervenit; inveniensque ostium apertum statim ingreditur, et coram altare sancti Ecgwini adjutorium postulans prosternitur. Mirum dictu! continuo manicæ dissolutæ liberas manus hominis reddidere. Ita per merita sancti Ecgwini et a ligamine manuum et ab insectatione prosequentium inimicorum liberatus, sancto amodo proinde gratias agens permansit.

De illaeso cadente ab ecclesia Eveshamiæ.

Nec prætereundum remur quod multis oppido mirum visum est, neminem in destructione monasterii sancti Ecgwini de vita periclitatum. Quadam namque vice quum tigna presbyterii studuissent dejicere, adstabat quidam operarius in media¹ domo super trabes, molitus

¹ in media] imedia, MS.

A.D.
1077-1086.
Various
miracles.

quomodo ad tigna dejicienda valeret insistere, quum repente omnia insimul tigna ruinam maximo fragore dedere, et pariter ruentia¹ mortem vicinam in medio trabium adstanti intentavere. Quid faceret miser, quo se verteret, subita ruina interceptus ignorabat. Tempus consilii aberat. Projiciens ergo se inter binas trabes nequaquam interlaqueatas, ipsasque hinc et illinc geminis manibus apprehendens, superveniens pondus ita illæsus sustinuit. Tunc qui adstaret potuisset videre omnes præsentēs veluti exsanguēs effectos trepidare, præ timore vociferari, una sanctum Ecgwinum ab omnibus invocari. Compresso igitur tanto clamore, præfatus vir mirabili sinuamine ad superiora reductus, exsurgit incolumis et lætus, Dominum collaudans et sanctum Ecgwinum humillimis vocibus, cunctique id cognoscentes gratias retulerunt pro divinis mirabilibus.

De quodam raptore percusso infirmitate, et, pecunia restituta, sanato.

Pandendum vero cunctis pie legentibus videtur mitissimum Dei servum sanctum Ecgwinum non solum subjectis et ejus tutelam humiliter expetentibus adjutorem benignissimum, verum enimvero etiam eum eique commissa contempnentibus vindicem durissimum. In multis enim necessitatibus maximis et diversis semper præsto fuit suis servis se invocantibus. Sæpe etiam in gravissimis placitis expetitus, mirum adjutorium præbuit exposcentibus. Plerumque vero victoriam affuturam per evidentissimas visiones multifariam tremebundis insinuavit. Quas ob nimiam copiam omittentes, fastidioso lectori brevitati studentes morem gerimus. Id autem cunctis tam sanctum virum cognoscentibus liquet, raro quempiam eum impune con-

¹ *ruentia*] ruentes, MS.

tempissime, vel injuriam sibi suisque sine vindicta irrogasse. Unde licet multimoda et magnifica suppetant exempla in mediocribus et in spectandis etiam personis, unum tamen ex compluribus, magis summatim tangentes quam narrantes, causa brevitatis, subnexuimus. Quidam avaritia et typo superbiae distentus, improbitate magis quam vi, aliquot nummos a ministris sancti Ecgwini haud æqua lance acquisivit. Quamobrem sanctus vir injuria suorum commotus, per visionem hominem alloquitur, jubens ut quod injuste de se acquisiverat reportaret. Minatur insuper damnum gravissimum ni obtemperatum ierit affuturum. Sed quum ille paululum credulus minime obsecundaret, de equo cadens detrimentum corporis incurrit. Admonetur iterum; et nec sic obaudiens, simili damno gravius percellitur. Verum sanctus Ecgwinus non prius destitit quod suum erat tertio expetere, donec prædictus vir, gravissima infirmitate decoctus, vellet, nollet, per quendam reverendum archidiaconum denarios quos injuste acquisiverat ad altare sancti Ecgwini remitteret. Venit ergo archidiaconus ad monasterium sancti Ecgwini, convocans ad se priorem loci cum cæteris fratribus, coram altare rem gestam ex ordine pandit. Nec mora: indulgent fratres misericordiam poscenti, nummi offeruntur, reus absolvitur, infirmus a sancto Dei divinitus curatur.

Sæc. xi.

*De virtute sancti Ecgwini circa incendia
exstinguenda.*

Inter cætera quæ sanctus ac dilectus Dei Ecgwinus multa et mira servis suis dignatus est intimare, omnem facundiam ea videntur excellere quæ in igneo elemento valde admiranda novimus eum misericorditer egisse. Hæc licet tam multa sint ut vix quisquam studiosorum omnia comprehendere sufficiat, ad declaranda tamen cætera tria in medium breviter proferamus consideranda. Apud monasterium sancti Ecgwini prædium

A.D.
post 1030.

quoddam ditissimarum domorum a domino Ælfwardo episcopo et abbate fuerat ædificatum, quod maximo honori deditum a multis divitibus frequentebatur per annum. Hoc, peccatis exigentibus, igne invasum, miserabile cunctis videntibus præstabat spectaculum. Commoti qui aderant universi ad patrocinium currunt sancti Ecgwini, asportant ejus feretrum ad locum periculi, et per medium unius domus ad quam maxime ignis vergebat deferentes reliquias sancti, rei exitum præstolantur, de virtute sancti pontificis confisi. Mira dicturus sum! Statim ut ad illam domum ignis pervenit, unam medietatem consumpsit, aliam dimisit; nec ultra ausus est ignis suum protelare incendium quam quo sancti Ecgwini deportatum fuerat feretrum. Sic sanctus pontifex et suam ecclesiam liberavit et præclarum miraculum ostendit, et voces Dominum confitentium in sublimi extulit. Hujusmodi vero miraculum bis demonstratum est per sanctum Dei Ecgwinum.

De eodem.

Nec minus illud erat quod in eodem elemento per sanctum Ecgwinum operatus est Christus. Circa ecclesiam sancti viri quædam altissima et maxima sepes de spinis in vicino fuerat constructa, quam quum ignis ex vicinis domibus emissus invasisset, maximum timorem servis sancti pontificis incussit. Timebant enim omnes ne per vicinam sepem monasterium sancti Ecgwini ab igne corriperetur. Concurrent igitur ad ecclesiam, arripiunt scrinium sancti, deferunt quantocius ad ignem, ac super sepem prope incendium ponentes, talia efferunt vociferantes, "Domine sancte pater Ecgwine, si vis, te ipsum ab incendio defende." Vix emissum est verbum quum, ecce! tantum crepitum reddidit incendium quasi super ignem aquam infunderent utres centum. Mox viribus exemptis, insimul totum consopitum est incendium. Quis cernentium in tam

mirabili facto non laudavit Dominum? Omnibus Sæc. XI.
etenim est patefactum multum apud superos posse
beatum Dei confessorem Ecgwinum.

De eodem.

Monasterium sancti patris nostri Ecgwini sæpe, ut
retulerunt qui viderant, incendio consumptum foret,
nisi hoc virtus sancti pontificis pia defensione protegeret.
Allatis namque ad locum incendii sancti viri reliquiis,
plerumque vis ventorum aliorum retorquebatur, non-
nunquam vero ipsum incendium consopiebatur. Nam
quum quodam tempore maximo prope monasterium
flagrante incendio, sancti Ecgwini scrinium per angus-
tissimum tramitem inter duas domos a fratribus defer-
retur, continuo ut in id locorum est ventum, omne
pariter incendium cessavit consopitum. Nec plus erat
spatii quod sanctus fuerat delatus quam longitudo pedis
unius. Remansit ergo una domus ab igne illæsa, alia
vero periit consumpta. Hinc itaque rogemus Dominum
virtutum, ut per tantum patronum Ecgwinum solvat
vincula peccatorum nostrorum, et pascat nos gratia bene-
ficiorum suorum, et convertat aut excidat capita adver-
sariorum, et in die belli et in ruina mundi obumbret
nos scuto bonæ voluntatis et velamento alarum suarum,
et liberet ab igne vastationum et a flamma vitiorum
et a suppliciis æternorum incendiorum, perducaturque nos
ad hujus patris nostri consortium, cum quo Ipsum
auctorem omnium laudemus in sæcula sæculorum.
Amen.

[LIBER TERTIUS.]

PARTICULA PRIMA.

Incipit prologus libri tertii.

Ne bonorum et malorum post mortem apud homines eadem sit conditio, bonorum videlicet egregiis actibus cum factoribus suis commorientibus et malorum pravis operibus cum actoribus suis consepultis, veteres Graii scripti remedium objecere prudenter, et scriptores suos, quos dixere historiographos, ad conscribendas rerum historias studiosius exciverunt, ut vocis vivæ silentium vox scripta suppleret. Romani vero Græcorum æmuli perpetuandæ virtutis causa non solum styli assumpserunt officium sed et statuas adjecerunt, et sic, tam veteres representando quam provocando posteros, virtutis amorem, tum per oculos tum per aures ad interiora multipliciter demissum, imitantium mentibus firmitus impresserunt. Porro patrum gesta sanctorum, quos frequentius commemorat et commendat ecclesia, neminem ad imitandum accenderent, si conscia veritatis antiquitas legendam nobis historiam non reliquisset. Et nisi Dominus tam in Novo quam in Veteri Testamento quæ sint fugienda et quæ imitanda tum scribendo tum aliis scribenda expressisset, nullus bona a malis distinxisset. His et aliis exemplis instructi, ut benefactorum ecclesiæ Eveshamensis a tempore foundationis suæ memoria sit in benedictione, et ut gloria eorum tractu temporis non marcescat, nec eximia eorum gesta oblivio posteritatis exstinguat, sed ut quod ab eis magnifice factum fuit posterius sumant in exemplum,

eorum gesta stylo commendare dignum duximus, nec non et eorum qui ejusdem ecclesiæ bona distraxerunt malefacta denotabimus, ut nos bonorum exemplis informati a malis male alienata revocare studeamus, et quæ ab eis fuerunt dispersa congregare nitamur. Ad quod faciendum tanto facilius provocabimur et arctius astringemur, quanto magis in periculum animæ suæ ipsos ea fecisse, et possessores non minus periculose, immo perniciosius et magis injuriose et sine ratione, ea possidere, cognoverimus.

Explicit prologus.

Incipit Liber Tertius,

De constitutione Eveshamensis cœnobii, et benefactoribus et malefactoribus et abbatibus ejusdem ecclesiæ, et operibus eorum bonis et malis, collectus et compositus a Thoma priore Eveshamiæ ex variis cartis et scriptis et factis manifestis.

A.D. 714. Anno igitur ab incarnatione Domini septingentesimo quartodecimo sanctus ac Deo dignissimus antistes Ecguinus postquam ecclesiam Wigornensem veluti pastor bonus tertius gloriosissime rexerat, sextodecimo episcopatus sui anno, quum longo confectus fuisset senio, præfatam sedem pontificalem ex toto reliquit, constituto pro eo, secundum suum velle et electionem, venerabili viro Wilfrido episcopo. Ad locum istum primitus ab eo Evesham appellatum, quem (Sancti Spiritus revelatione et beatissimæ Dei Genitricis semper Virginis Mariæ manifesta apparitione confortatus,) diligentissime primus in honore ipsius angelorum et hominum reginæ per sex annos construxerat, mente et corpore

Ecgrin resigns the see of Worcester and retires to Hethomme and Wilfrid succeeds him.

pariter rediit, atque in magna contemplatione Dei, veluti in vita sua plenissime habetur, usque ad ultimum diem transitus sui novem annis sanctissime vivens hic permansit. Sciant ergo omnes hujus sanctae ecclesiae filii atque amici perfecte eam diligentes tam praesentes quam futuri, quod locus iste tunc temporis nihil pertinebat ad Wigornensem ecclesiam cui ipse episcopus praeerat, sed, ut praefati sumus, divino admonitus instinctu, a rege Æthelredo filio Pendan regis, cujus meminit Beda venerabilis presbyter in gestis Anglorum, illum obtinuit, et monachilem congregationem pro amore Dei, atque salute animae suae primus omnium hic constituit. Hic autem nomina possessionum quas idem reverendus pater noster beatus Egguinus huic ecclesiae acquisivit, et eorum nomina a quibus eas obtinuit, ut eorum memoria sit in benedictione, denotanda dignum duximus.

Hethomme
did not be-
long to the
see of
Worcester.

Hist. Ecc.
iii. 11;
iv. 21.

*Nomina benefactorum Eveshamensis cœnobii
et possessionum ejusdem.*

Benefac-
tors to
Evesham.

Anno igitur ab incarnatione Domini septingentesimo primo, Rex Merciorum Æthelredus, filius Pendæ, in honore beatæ Virginis Mariæ, dedit viro venerabili Ecgwinno episcopo Hethomme. Anno incarnati Verbi septingentesimo tertio dedit idem rex ecclesiae beatæ Mariæ constructæ in Hethom, postquam beata Virgo Maria in eodem loco comparuerat, beato Eggwino Chadelburi, Fladeburi et Stredfort, quam postea, mortua Ostritha regina, occupavit Æthellardus Wicciorum subregulus, donec beatus Ecgwinus daret eidem pro ea Fladeburi. Eodem anno dedit Offa¹ rex eidem ecclesiae in Hethom, Huffam, tres Lutletonas, Poddenho, Huni-

A.D.
701-703.
Grants of
Æthelred,
king of
Mercia.

Grants of
Offa, king
of Essex.

¹ "prædictus Æthelredus," rex Merciorum. "dedit;" Harl. MS. 3763, f. 57; Kenred and Offa, with

the date of 709, but marked as spurious, in Kemble, Cod. Diplom., vol. I. p. 70, from Vesp. B. xxiv.

- burne, Aldintone, Baddeseie, Bretfortone et Wikewane. Sed Oswardus, mortuo Æthellardo subregulo fratre ejus, occupavit postea eandem terram viginti mansarum in Thuiforde donec beatus Egwinus tradidit ei Stredford. Anno ab incarnatione Domini septingentesimo sexto, Æilwardus Wicciorum subregulus, consentiente rege Kenredo, dedit ecclesiæ beatæ Mariæ in Hethomme Ambresleiam. Eodem anno Ailricus, Osheri regis filius, consentiente rege Kenredo, dedit ecclesiæ beatæ Mariæ in Hethomme Childeswikewane, et Walterus Dudde,¹ sacerdos, Suelle Majorem. Anno ab incarnatione Domini septingentesimo octavo, Kenredus rex Merciorum, filius Wlferi, dedit ecclesiæ beatæ Mariæ in Hethomme ex una parte Avenæ, Nortonam, Echeslench, Chirchlench, Mortonam, Bivintonam, Hulebarewe, Witheleiam, Sanburne, Kinewartune, Salford, et alteram Salford; ex altera parte Avenæ, Hamtone, Bengwithe, Willerseie, Dunnintone, Bradewelle, Tetlestrope, Stowam, Malgareshuri, Burthtone.² Anno ab incarnatione Domini septingentesimo undecimo, rex Merciorum Chelredus, filius Æthelredi regis, dedit ecclesiæ beatæ Mariæ in Hethomme Raggeleiam, Arewe, Eccleshale, Wileshale, Addrichestone, Dorsintone, Brome, Mulecote, Bunintone, Hildebururthe, et unam hidam in Budifordia.³ Anno ab incarnatione Domini septingentesimo sextodecimo Ethelbaldus, filius Alewi, rex Merciorum, dedit ecclesiæ beatæ Mariæ et domino Eggwino primo abbati de Eovesham Hactone, Brainesford, Hamptone juxta Wictium emptorium, Houptone, Wittone, et Lench Bernardi,⁴ Westone, Hudicote, Stoke.
- A.D. 706. Grants of Ailward, sub-regulus of the Hwiccas, and others.
708. Grants of Kenred, king of Mercia.
711. Grants of Ceolred, of Mercia.
716. Grants of Ethelbald of Mercia.

¹ "Balterus filius Dudde," Harl. 3763, f. 57. His charter is given in full in the same MS. at f. 65 b., from which it is printed under the name of Uualdhari in Kemble, Cod. Diplom., vol. i., p. 66.

² Harl. MS. 3763 adds "Wicwone."

³ The charter is given in Harl. MS. 3763, f. 60, with the date of 710; but at f. 57 of the same MS. the gift is assigned to 711. Printed in Kemble, vol. i., p. 72.

⁴ "Lench Alnoth juxta Chadelbure." Harl. 3763, f. 60 b.

Hæc autem fuit causa commutationis supradictarum villarum de Fladeburi, Stradford et Tuiford. A.D. 716. Æthelard claims Fladbury as heir to Q. Ostryth. Æthelardus Wictiorum subregulus, cognatus Ostrithæ reginæ et regis Offæ, ea mortua sine liberis, quia Chelredus non erat filius ejus, et rege Ethelredo facto monacho, dicens regem non posse hæreditatem uxoris suæ alicui conferre, occupavit Stredford, quia ibi fortior erat, donec beatus Ecgwinus redderet ei Fladeburi quia erat hæres reginæ Ostrithæ. Quo defuncto sine liberis, Oswardus frater ejus occupavit injuste viginti mansas Osward claims Stratford as heir to Offa. in Tuiford, ut hæres Offæ regis de terris ejus in regno Merciorum, donec beatus Ecgwinus reddidit ei Stredford, dicens, fratrem suum illam juste tenuisse, et injuste pro propria hæreditate de Fladeburi ei contulisse. Sed episcopi Wigornia, fortiores nobis, ut suo prædecessori datas postea eas acquisiverunt, et ecclesia nostra cui datæ erant illis injuste caret. Post decessum vero beati Ecgwini quas possessiones huic ecclesiæ alii contulerint et nomina conferentium, ut et eorum in orationibus nostris perpetua habeatur memoria, hic subnectendum bonum et utile putavimus. 721. Anno igitur ab incarnatione Domini septingentesimo vicesimo primo, prædictus Ethelbaldus rex dedit Grants of Ethelbald of Mercia. ecclesiæ beatæ Mariæ in Eovesham unam portionem quam accolæ Sele nuncupant,¹ cum statu trium mansium in loco ubi salsæ aquæ ebulliunt, quæ debet reddere annuatim trescentas sexaginta mittas salis. Dedit etiam capellas sancti Albani et sanctæ Margaretæ in Wigornia, cum pluribus domibus circumjacentibus. Anno ab incarnatione Domini septingentesimo quin- A.D. 757. [777.] quagesimo septimo Thingfuth rex Merciorum dedit Of [Thingferth] Offa. ecclesiæ beatæ Mariæ et sancti Eggwini in Eovesham, Eunlade, Deillesforde, Chesteltune, Cornewelle, Salford,

¹ "Unam portionem mansionis in wico emptorio salis, quem nos Salt-wich vocamus." Charter in Cotton Vesp. B. xxiv, f. 23 b. Printed in Kemble (marked as spurious), vol. I. p. 81., with the date of 716-7,

- A.D. 774. Derneford, Schiptone.¹ Anno ab incarnatione Domini
 [840.] septingentesimo septuagesimo quarto Bertulfus rex
 And of Bertulf, of Merciorum dedit ecclesiæ beatæ Mariæ Virginis et
 Mercia. beati Ecgwini, Pebewrtham, Quentonam, Sloptra.² Anno
 A.D. 973. ab incarnatione Domini nongentesimo septuagesimo
 [962.] tertio Huue þe Huuede, comes Warewikia, dedit ecclesiæ
 Of Huue, beatæ Mariæ et beati Ecgwini, consentiente rege Eadgaro,
 earl of Warwick. Wiltakesford et Grestone Minorem.³ Anno ab incar-
 A.D. 986. natione Domini nongentesimo octogesimo sexto Ethel-
 Of king Ethelred. redus rex Angliæ, frater beati Ædwardi, dedit ecclesiæ
 beatæ Mariæ in Evesham et ecclesiæ beati Eadwardi
 in Stowia unam mansam sitam juxta Malgaresburie.
 Quod jus antiquitus quidam raptor, Wlfric Ripa voca-
 mine, a præfato monasterio inique abstulit, sed præfatus
 rex Ethelredus hoc eidem monasterio postea reddidit.⁴
- A.D. 1018. Anno ab incarnatione Domini millesimo octavo decimo⁵
 (1020.) Of Canute. Kanutus rex Angliæ dedit ecclesiæ beatæ Mariæ et

¹ These grants are assigned in Harl. MS. 3763, f. 57 b., to the year 780, and are said to have been made by "Offa, filius Tinfrith, rex Merciorum." This is confirmed by the charter itself, which is copied (in a hand of the 12th cent.) at f. 61 of the same MS., with the date of 777, under which date it is printed by Kemble, but marked as spurious, vol. I., p. 157.

² "Anno ab Incarn. Domini 840, Bertulfus rex Merciorum dedit . . . Pebewrtham, Quentonam, Mapellesborghe." Harl. MS. 3763, f. 57 b. The charter itself is copied at f. 61 b. of the same MS., and printed in Kemble, vol. II. p. 6, where it is marked as spurious. Beortulf reigned in Mercia from 838 to 851: *Flor. Worc.*

³ In the above-mentioned MS., at f. 57, this grant of Huue þe Huuede is assigned to the year 986, but a

third date is given at f. 62 in the charter itself, viz. 962, under which it is printed in Kemble, vol. II., p. 382. The granter there describes himself as "Vuathe Hwede, vicecomes Warwichie."

⁴ The charter of King Ethelred, by which this manse was restored in the year 1016, is given in Harl. MS. 3763, f. 62 b., in which any future spoiler is warned, "ne ipsi talis multatio accidat qualem auidimus illi Wlfrico Ripa accidisse. Hoc est, quod corpori ejus sepulto in Glastonia non licuit quiescere antequam in stagnum, Fearniga-mere vocabulo, projiceretur." The charter is marked as spurious in Kemble, vol. III., p. 364.

⁵ In Cotton Vesp. B. xxiv., f. 18, and in Harl. 3763, f. 63, where the deed is given at length, the date assigned is 1020, under which it is printed in Kemble, vol. VI., p. 178.

beati Ecgwini Baddebi et Newham. Idem Kanutus A.D. 1020. dedit quinque terras in Gloucestre et duas in Winchelcumbes et unam in Norhamtone. Anno ab incarnatione Domini millesimo quinquagesimo quinto Eadwardus rex Angliæ dedit ecclesiæ beatæ Mariæ et beati Ecgwini Suuellam Minorem et Graftone Majorem, et concessit quod *poth* et mercatio essent apud Eovesham. Alio vero tempore Warinus Bussel dedit ecclesiæ de Evesham ecclesiam de Penwrtham et tertiam partem decimarum de dominico de Lailonde et de Meoles et Farintone cum pertinentiis suis. Ricardus Bussel dedit ecclesiæ Eoveshamensi sex bovatas terræ in Longeton et totam ecclesiam de Lailonde et quartam partem piscariæ de Penwrtham et unum rete liberum et capellam de Meoles. Albertus frater ejus dedit duas bovatas terræ in Lailonde et assartum de Blakesha. Ricardus vero episcopus Conventrensis per cartam suam hæc omnia cum prioratu nobis confirmavit. Comes autem Rogerus Pictavensis [dedit nobis¹] Hocwike; hanc tenemus de rege. Nigellus constabularius² Cestriæ medietatem de Thelewelle, et unam piscariam et unam hidam in Goldhore. Milo Crispin dedit dimidiam hidam in Hildendone. Brien filius comitis dedit ecclesiam de Hildendone. Alnod sacerdos dedit ecclesiam beati Michaelis in Cornhulle, London. Robertus de Stafford dedit Wrottesleiam et Liventonam. Willielmus Fossard³ dedit ecclesiam de Huntintun. Hugo filius Rogeri dedit nobis Suleston et unam carrucatam terræ de hæreditate Margaretæ uxoris suæ ad petitionem ejusdem, et Paganus de Muers dedit eidem loco insulam quæ dicitur Serpham. Willielmus de Harewecurt dedit nobis quinque solidos in molendino de Westun. Robertus de Kikeswic dedit nobis decimas de Pikerleye. Isti fuerunt hujus ecclesiæ principales et primi bene-

A.D. 1055.
Of Edward
Conf.

Various
subsequent
benefac-
tors.

¹ In margin.

² "Johannes constabularius."
Harl. MS. 3763, f. 58.

³ "Ricardus Fossard." *Ibid.*

factores, quibus pro misericordia sua magna benefaciat Deus et retribuatur eis secundum retributionem quam retribuerunt nobis, respondens ipsis secundum benefacta eorum, ut centuplum accipiant in regno cœlorum. Sed quia tum per varias temporum incommoditates et bellorum incursus, tum per malignorum hominum impugnationes et invasiones, tum per prælatorum et subditorum hujus ecclesiæ insufficientiam, malitiam, et negligentiam, a pluribus malevolis Dei et ecclesiæ hujus inimicis diversis temporibus hæc bona multimodis direpta et subtracta dinoscuntur, et iterum, per gratiam Dei, per sufficientiores, diligentiores, et magis quæ Dei erant quam carnis et sanguinis diligentes, malignorum prælatorum et subditorum bonos successores, pro magna parte revocata et redintegrata consistunt, tam malefactores quam benefactores, tam dispersores quam redintegratores ut utrique dignam remunerationem et mercedem, justitiam et misericordiam consequantur, stylo, licet insufficienti, commendabimus. Hoc etiam in subsequenti opere diligens lector attendat, quod si aliquando alium a prædictis aliqua ex prædictis huic ecclesiæ contulisse scriptum invenerit, magis revocasse quam de novo contulisse intelligat; quamvis acquirenti, conservanti, et dispersa revocanti, eadem merces a Domino debeatur. Igitur omnes possessiones a sanctissimo patre nostro beato Egwino acquisitas integerrime sine diminutione et cum summa libertate decem et octo abbates post ejus depositionem possederunt, quorum nomina sunt hæc: Primus ab eo Æthelwold; abbas secundus, Aldbore; abbas tertius, Aldbath; quartus, Aldfefert; quintus, Tildbrith; sextus, Cutulf; septimus, Aldmund; octavus, Credanus sanctus;¹ nonus, Thincferth; decimus, Aldbald; undecimus, Ecbrith; duodeci-

Names of
18 abbots
who suc-
ceeded
Egwin.

¹ In the time of Offa, who, at his request, confirms a charter of Ceolred, Vesp. B. xxiv., f. 23 b. Other

charters signed by him are dated 777, and between 778-781; Kemble, Cod. Dipl., vol I., pp. 159, 177.

mus, Elferd; tertius decimus, Wlfard;¹ quartus decimus, Kinelm; quintus decimus, Kinath; sextus decimus, Ebba; septimus decimus, alter Kinath; octavus decimus, Edduinus abbas.² Isti omnes pariter per ordinem hanc abbatiam integram atque indivisam cum terris et possessionibus et magna libertate veluti pater Eggwinus dereliquit quamplurimis annis tenuerunt.

De prima destructione Eveshamensis ecclesiæ, et dispersione monachorum et substitutione canonicorum, per Alchelmum et Wlricum laicos et Osulfum episcopum.

Deinde vero defuncto abbate Eaduuino, et rege Æd-
 mundo, non illo sancto, regnante, quidam nefandissimus princeps hujus patriæ, Alchelmus nomine, a rege
 eodem juvenili ætate minus sapiente hanc abbatiam
 obtinuit, et quasi lupus rapax, primus raptor hujus
 ecclesiæ, gregem Christi dispersit, servos Dei monachos
 inde fugavit, terras et possessiones sibimet accepit,
 quosdam canonicos in loco monachorum (quibusdam
 terris sibi relictis) constituit, et quamdiu vixit
 contra Deum et omnes sanctos Ejus iniquissime tenuit.
 Post ejus denique mortem diversi homines sub diversis
 regibus laicali potentia locum istum possederunt,
 veluti erat quidam sanctæ ecclesiæ raptor iniquissimus
 nomine Wlfricus, et episcopus quidam nomine Osulfus,
 et ita de una potestate in aliam potestatem contrariam
 res hujus monasterii miserrime distrahebantur, quoad-
 usque rex pacificus Ædgarus in regno confortatus,
 sapientium consilio et maxime sancti Dunstani archi-
 episcopi, synodum totius Angliæ fecit congregari, in qua

Alchelm obtains the abbey, expels the monks, and introduces canons.
 A.D. 941-946.

Wulfrie and Osulf, bishop of Ramsbury, possess the abbey.

¹ His signature is attached to a Mercian charter of 851, marked as spurious by Kemble, Cod. Dipl., vol. II., p. 44. The signature of an abbot of Evesham named Wilfy

occurs in another spurious deed of 868, printed *ibid.*, p. 92.

² The signature of an "Eadwine, abbas," is attached to charters of 931 and 934. *Ibid.*, pp. 174, 197.

Monks re-
stored in
accordance
with the
decree of
the council
held in
A.D. 969.¹

præfatus archiepiscopus Dunstanus et sanctus Osualdus archiepiscopus ac beatus Æthelwoldus Wintoniensis ecclesiæ antistes, omnesque alii episcopi et abbates et principes hujus patriæ affuerunt, ibique decreverunt ut omnes ecclesiæ quæ destructæ fuerant a monastica religione restaurarentur.

De reformatione ejusdem ecclesiæ et revocatione monachorum et amotione canonicorum per beatos Dunstanum et Ethelwoldum et per Oswaldum abbatem.

Oswald
appointed
abbot.

Qua de re sanctus Athelwoldus jussu regis et beati Dunstani et aliorum magnatum communi decreto ad plures ecclesias transiens, abbates et monachos constituens, tandem ad istum locum venit et Oswardum abbatem hic constituit, commendans ei terras et possessiones quas Alchelmus Christi adversarius post mortem Eadwini abbatis abstulit.

De secunda dispersione² monachorum et substitutione canonicorum per Alferum et Godwinum laicos et Algesium episcopum.

The monks
again ex-
pelled by
Alfhere,
ealdorman
of Mercia,
A.D. 976.

Deinde vero, defuncto rege pio Eadgaro, et filio ejus Eaduardo, qui postea martyr effectus est, juvenili nimium ætate et sensu simplici regnante, et ideo parum fortiter regno suo dominante, dux quidam sceleratissimus, Alferus nomine, potentissimus hujus patriæ dominator, monachos iterum de multis ecclesiis expulit. Hic namque ad istum locum pergens monachos iterum hinc expellens, canonicos paucos constituens, hanc villam Eovesham et Uffenham et reliquas hic in circuitu sibi in dominio assumpsit, fratri suo, Alfuardo nomine,

¹ Wilkins, Concilia, I. 247. The extracts "ex Chronico Monasterii Eveshamensis" in Cott. MS. Vesp. B. xv., f. 17, fix 960 as the year of Oswald's appointment. His sig-

nature is attached to a charter of 966, marked as spurious by Kemble, Cod. Diplom. vol. III., p. 1.

² *dispersione*] *dispersione*, MS.

Ambresleie dedit, et octo hidas apud Bivintone quibusdam militibus suis tradidit, presbyteris vero quicquid sibi placuit de terris ecclesiæ concessit. His temporibus quidam potens homo Vfa nomine, vicecomes videlicet supra Wareuicscire reddidit huic loco cum corpore suo defuncto villam Withlagesford, quinque hidas. Sed presbyteri qui tunc temporis præfuerunt nimis incauti postea filio suo, Wlfgeato nuncupato, ipsam terram eo tenore dederunt ut post mortem ejus ecclesia iterum cum tota substantia quæ ibi tunc reperta fuisset eam reciperet. Sed hæc donatio ad ecclesiæ damnum longo tempore duravit, scilicet usque quo abbas Ageluuus, tempore sancti Eaduardi regis, a Wigodo regis barone digno pretio eam comparavit. Quandam etiam villam nomine Mapeldreboreh, quinque hidas habentem, ipsi presbyteri cuidam viro nobili, Agelmaro nomine, similiter suo die concesserunt, sed ita injuste concessa usque in hodiernum diem ea caret ecclesia. Has et alias de his terris quas habebant potentibus hominibus iccirco dederunt ut adjutores plures haberent, ne monachi eos iterum ex hoc loco expellerent. Sed, Dei gratia, in vanum laboraverunt. Igitur dux Alferus, de quo superius præfati sumus, in ægritudine constitutus, de vita sua desperatus est. Quapropter vocavit ad se quendam monachum, Freodegarum nomine, qui cum eo conversabatur, et dedit ei abbatiam, Eovesham videlicet et Uffenham, et alias terras simul quadraginta hidas quas ipse habebat, Reliquas vero terras ecclesiæ presbyteris et aliis amicis suis prius dederat. Sed ipse abbas Freodegarus ad locum istum perveniens pauco tempore hic potuit commorari, quia clericos fortiores se inveniens nullo modo valuit eos hinc expellere. Qua de re quendam potentem hominem adiit, Godwinum nomine, qui tunc temporis terram habuit Tofecestre appellatam, et obtinuit ab eo ut mutuo sibi daret hanc terram pro ista abbacia. Placuit autem id præfato principi, atque ad regem Æthelredum, fratrem beati Ædwardi martyris,

A.D.
976-989.

Alfhære
gives
Evesham to
Freodegar,
a monk.

Freodegar
exchanges
the abbey
with God-
win for
Towcester

A.D. 989. accessit, donans sibi trescentas mancusas¹ auri eo tenore ut sibi abbatiam hæreditario jure perpetuo donaret. Rex igitur cupiens habere illud aurum stulte concessit sibi hunc locum. Protinus ille huc pergens presbyteros sibi subjecit, omnique abbatia injuste res et possessiones ejus diripiens sicut volebat dominari cœpit. Deinde post aliquantum tempus rex prædictus dedit hanc abbatiam cuidam episcopo, Agelsio nomine.² Sed is iterum post non multum tempus iram regis incurrens ab episcopatu dejectus mare transiit et nunquam reversus est. Deinde rex dedit eam cuidam alii episcopo, Æthelstano vocato.³

King Æthelred afterwards gives the abbey, first to bishop Agelsy, and secondly to bishop Æthelstan.

De secunda revocatione monachorum et prima subjectione Eveshamensis ecclesiæ episcopis Wigornia per Aldulfum episcopum et Aluricum abbatem.

Quo defuncto, Aldulfus episcopus Wigornia a rege eam obtinuit, et primus libertate sua fraudavit et suæ jurisdictioni subjecit. Ille autem constituit hic abbatem, Alfricum nomine,⁴ post cujus etiam mortem Alfgarus abbas præfuit. Inter hos omnes quoque semper Goduinus quadraginta habuit hidas, videlicet hanc villam Eovesham et Uffeham, Ambresleie, Burhton, Lenewike, ita ut nec episcopi nec abbates plus possent habere quam solummodo ecclesiam et reliquas terras quas presbyteri tenuerunt.

Aldulf, bishop of Worcester, obtains the abbey, c. 996.

De redemptione terrarum a Godwino per Brihtmarum abbatem.

Defuncto iterum isto abbate Alfgaro, Brihtmarus quidam abbas præfuit huic loco. Qui vir venerabilis

Abbot Brihtmar redeems

¹ mancusas] manculas, Vesp. B. xv.

² Qu. Æthelsige, bishop of Sherborne from 979 to 993?

³ Probably Ælfstan, bishop of London, who died in 995 or 996.

A bishop of Rochester of the same name died in 995.

⁴ Ælfrie witnesses a charter granted by king Æthelred in 997. Kemble's Cod. Diplom. vol. III., p. 303.

Goduuinum coram multis principibus hujus patriæ A.D. c. 1010-1014. frequenter placitavit, eo quod injuste terras ecclesiæ the abbey possideret. Qua de re dijudicatum est ei, ut tantum lands from Godwin. aurum quantum regi dederat sibi redderet, et ipse terras ecclesiæ jure reciperet. Quod et ipse libenter fecit, et quadraginta hidas ecclesiæ restituit. Huic vero abbati quidam nomine Ageluinus abbas successit, et suo tempore abbatiam istam ut decessor ejus reliquerat¹ integram conservavit.

De secunda invasione possessionum hujus abbatiæ per Godwinum.

Quo etiam ex hac luce instabili migrante, sæpedictus Godwin Godwin again takes Goduuinus sanctæ ecclesiæ adversarius per potentiam possession of the abbey lands. suam abbatiam istam iterum invasit, terras et possessiones diripuit, suoque dominio contra Deum miserabiliter mancipavit. Et hoc sine jussione regis fecerat, eo A.D. 1013. quod ipse eodem tempore mare transiens adiit comitem Normanniæ Rodbertum, cujus filiam habebat uxorem, fugiens namque quasi imbellis verecundose persecutionem Sueinonis regis fortissimi Danorum, qui tunc temporis maximam partem hujus patriæ cum maximo exercitu invaserat.

De plena revocatione possessionum hujus ecclesiæ et particulari reformatione libertatis ejusdem, et plena expulsionem Godwini per Eilwardum abbatem, et aliis operibus ejus.

Sed eodem pagano duce secundo adventus sui anno A.D. 1014. divinitus extincto, rex Æthelredus patriam reversus But is finally expelled by quendam monachum Ramesiensem, Alfuardum nomine, abbot Ælfward. constituit abbatem in hoc loco, Qui vir venerabilis

¹ reliquerat] reliquirat, MS.

A.D.
1014-1016.

Godwin is
killed at
the battle
of Assan-
dun.
A.D. 1016.

huc adveniens, fretus auxilio Dei atque regis, pervasorem juris hujus sanctæ ecclesiæ, Goduuinum videlicet, cum magna fortitudine hinc expulit, et terras abbatiæ hujus sicuti melius fuerant antiquitus, Dei gratia annuente, viriliter omnes acquisivit. Goduuinus vero qui eas injuste habuit, eodem anno Dei nutu in bello contra regem Danorum, Cnutonem Sueinonis filium, facto occisus est. Ita denique post mortem abbatis Eaduuini a tempore regis Ædmundi, non illius qui vere sanctus appellatur sed alterius, usque ad finem fere regni regis sæpedicti Æthelredi, quod laboriosissime triginta annis tenuit, diversi huic loco præfuere prælati, laici videlicet, presbyteri, episcopi, et abbates, et ideo nimirum res et ornamenta hujus sanctæ ecclesiæ quæ pater noster Ecgwinus vel alii qui post eum pacifice eidem præfuerunt direpta atque in diversis locis distracta dinoscuntur. Et multa digna memoria hic facta profundæ oblivioni traduntur, de quibus aliquid magis pie arbitrari elegimus quam aliquid præsumptuose diffinire; quamvis ob totius loci sanctificationem, locum sanctum dividendo et loca a locis distinguendo, strictius et discretius loca in quibus facta sunt specificari non curemus, quum tamen ea infra ambitum hujus cœnobii facta nequaquam dubitemus. Sed hoc est mirabile in oculis nostris quod in tot et tantis tribulationibus et tam variis et subitis personarum hic injuste dominantium mutationibus, privilegia Constantini papæ¹ quæ reverendus pater noster beatus Ecgwinus acquisivit, vel ab episcopis Wigornia quum huic ecclesiæ dominabantur, vel a clericis quando huic loco præfuerunt, maxime quum talium contra incursus concepta et scripta sint, omnino non fuerint demolita. Sed hoc per Dei misericordiam et interventum Ejusdem gloriosæ Genitricis Mariæ factum esse credimus, quæ, sicut locum quem elegit penitus periclitari

¹ Wherever the word "papa" occurs in the text, there has either been substituted for it (as in the

present instance), the word "episcopus," or it has been simply erased.

passa non est, sic et ejus jura et juris confirmationes ad ejusdem ecclesiae reformationem illaesa conservare dignata est. Vir vero prudens Ælwardus abbas, qui etiam sub Cnutone rege Londoniensis ecclesiae episcopus effectus est, non tamen hujus loci gubernationem deserens, laboriose, veluti praefati sumus, omnes terras ante habitas revocavit, et Bradewellam pro sex marcis auri redemit a consanguineo suo rege Cnutone. Qui rex reliquias beati Wistani et nigram casulam meliorem cum aliis ornamentis ad eam pertinentibus huic ecclesiae contulit. Iste etiam rex dedit huic ecclesiae Baddebi et Neueham. Idem vero Ælwardus episcopus et abbas sanctissimas corporis reliquias fere omnes beati Odulfi confessoris a mercatoribus eas Londonias portantibus mercatus est digno pretio, id est, centum marcis, atque ad istum locum quem maxime dilexerat transmisit, laudabiliter reservandas hic perpetuo. Libros etiam plurimos tam divinos quam grammaticos de Londonia transmisit. Iste etiam abbas, postquam Aldulfus episcopus Wigorniae hanc abbatiam sibi et successoribus suis subjecerat, primus abbatum in libertatem proclamavit, et in tantum obtinuit quod venerabilem virum Avitium hujus ecclesiae priorem decanum Christianitatis totius vallis constituit, quam nunquam libertatem ecclesia ista postea amisit. Qui prior et decanus fuit a rege Cnutone et ab aliis principibus hujus patriae plurimis valde dilectus et honoratus pro sua sanctitate. Iste prior quasi ex paterna hereditate duas villas Baddebi et Neueham huic sanctae ecclesiae reddidit. Hoc idem fecit postea beatus Wlsius quum parentes sui easdem villas iterum injuste occupassent; de una enim erant parentela. Ejus etiam hortatu Leoffricus comes et Godgiva comitissa, eo quod pater erat confessionum suarum, prudentissime mundum in plurimis spernentes, eleemosynis et orationibus diligenter instantes, Coventreiam abbatiam pluresque alias ecclesias pro amore Dei gloriose aedificantes, terris et possessionibus et plurimis ditabant ornamentis honestis.

A.D.
1016-1035.

Ælfward
appointed
bishop of
London (c.
A.D. 1034)
but re-
tains his
abbacy.
Canute
gives the
relics of S.
Wistan to
the abbey.

Ælfward
purchases
the relics
of S. Odulf.

Appoints
the prior
Avitius to
be the dean
of Christi-
anity for
the valley
of Eve-
sham.

A.D.
1016-1035.
Leofric and
Godiva of
Coventry
build the
church of
the Holy
Trinity at
Evesham :
[Ben-
gworth ?]

tissimis. Hanc etiam abbatiam valde diligentes hono-
rabant, facientes hic honorabilem ecclesiam in honore
Sanctæ Trinitatis, in qua fecerunt constitui crucem non
modicam et imaginem sanctæ Dei Genitricis Mariæ
sanctique Johannis Evangelistæ argento et auro hono-
rabiliter fabricatas ; nec non etiam villam quandam,
Shuocham nomine, et viridem casulam et minorem
nigram capam et multa alia ornamenta preciosa huic
loco contulerunt. Supra namque retulimus hoc quod
in privilegiis patris nostri Ecgwini reperimus, videlicet,
quod ipse centum viginti hidas huic loco ex utraque
parte fluminis hujus quod dicitur Avene acquisivit,
hanc villam videlicet Eovesham et Lencwike ex parte
ista, Hamtune quoque et Beningwrthe ex alia ; sed hæ
duæ Hamptone et Beningwrthe cum aliis terris plurimis
ablatae et a diversis hominibus, sicut superius dictum
est, sunt possessæ a tempore Ædmundi regis usque
ad tempora Cnutonis regis sub hoc Ailuuardo epi-
scopo et hujus loci abbate. Ipse igitur rex Cnuto
in primo anno regni sui quendam ducem super
omnes potentiores hujus terræ pro causis quas
noverat fecit occidi, Edricum nomine, cum quo etiam
et aliis plurimis suis militibus quidam potens homo
Normannus vocabulo, frater videlicet hujus Leofrici
comitis, perimitur ejus jussione. Quapropter rex, quo-
niam Leofricum plurimum dilexerat, ut emendaret erga
eum [propter]¹ mortem fratris sui, fecit eum comitem
et principem super omnes terras, ab ista Wigorniensi
provincia usque ad Scotiam, insuper et terras fratris sui,
quæ plurimæ erant, sibi concessit. Inter has namque
villam supradictam Hamptune quinque hidas Leofricus
accepit, quam frater suus Normannus donante rege
Æthelredo plurimis annis possedit. Quum autem aliquot
annis ipse comes eam possideret, et frequenter huc
veniendo amicitiam atque notitiam præfati prioris Avitii

Death of
Eadric and
Norman,
A.D. 1017.

Leofric
appointed
by Canute
ealdorman
of the mid-
land and
northern
counties.

¹ Inserted in a later hand.

et aliorum fratrum, ecclesiam illam quam prædiximus ^{A.D.} ædificando multaue beneficia ¹ peragendo, ex toto ha- ^{1035-1044.}
beret, tandem cognoscens quod pater noster Ecgwinus ^{He restores}
primitus eam huic ecclesiae obtineret, rogatu omnium ^{Hampton}
fratrum pro alia terra quam prius dederat, Suocham ^{to the}
nomine, ita omnino liberam huic ecclesiae perpetualiter ^{abbey.}
concessit, quemadmodum ipse, rege donante, longo
tempore possedit, et veluti in carta sua quæ in fine
hujus operis habetur perscripta apertissime demon-
stratur. Venerabilis igitur prior iste Avicius anno ab ^{Death of}
Incarnatione Domini millesimo tricesimo octavo ex hac ^{prior}
luce discessit, et in eadem ecclesia sanctæ Trinitatis ^{Avitius,}
coram eadem religiosa comitissa Godgiva venerabiliter ^{A.D. 1038.}
sepultus extitit, cujus et memoriam habuit quam diu ^{Bishop}
vixit. Postea vero gloriosus Ailuuardus Londoniensis ec- ^{Ælfward}
clesiæ, ut prædiximus, antistes, hujus ecclesiæ pastor piis- ^{is refused}
simus, in ægitudine constitutus, jussit suis ut huc eum ^{admission,}
deducerent, cupiens, si Deus disponeret, in hoc loco ^{when mor-}
quem plurimum ante dilexerat, membra ² sua fragilia ^{tally sick,}
perpetualiter requiescere. Sed quidam fratres atque laici ^{into the}
quos ipse antea divitiis et honoribus plurimum exaltans ^{abbey.}
huic loco præfecerat, diabolico instinctu ad maximum
damnum hujus sanctæ ecclesiæ contra eum rebelles
effecti, per legatos sibi mandaverunt quod si huc veniret
omnes monachi discederent. Quo audito, vir ille vene-
rabilis plus quam dici valet contristatus, et pro his
nefandissimis traditoribus suis nimium huic loco iratus, ^{He is car-}
toto animo ad Ramesiensem ecclesiam conversus, ubi ^{ried to}
prius fuerat monachus fecit se deduci, et omnia orna- ^{Ramsey,}
menta quæ secum portabat, videlicet casulas, capas, ^{and dying}
pallia plurima multaue alia ornamenta quæ huic loco ^{there,}
offerre cogitabat, versa vice præfatae ecclesiæ Ramesiæ ^{27 July,}
omnia condonabat. Et ita millesimo quadragesimo ^{[Cotton.}
quarto anno ab Incarnatione Domini vitam temporalem ^{Vesp. B.XV.}
finiens, ibi sepultus requiescit. ^{f. 17 b.]}
^{A.D. 1044,}
^{is there}
^{buried.}

¹ *beneficia*] beneficia, MS.

| ² *membra*] membra, MS.

A.D.
1044-1054.

De Abbate Mannio et sanctis operibus ejus.

Manny
consecra-
ted abbot,
10 Aug.,
A.D. 1044.

Eodem anno, facto concilio¹ apud Londonias, Mannius hujus ecclesiæ monachus abbas a rege Æduardo, secundo videlicet anno regni ejus, eligitur, atque ad istum locum quarto idus Augusti consecratur. Hic vir venerabilis valde et sacris litteris aliisque plurimis artibus fuerat imbutus, videlicet cantoris, scriptoris, pictoris, aurique fabrilis operis scientia pollens, super omnes alios fere hujus patriæ magister optimus habebatur. Apud Cantuariam vero atque ecclesiam Coventreiam sicuti in multis aliis locis plurima opera tunc temporis valde laudabilia operatus est. In isto denique loco ecclesiam majori opere quam antea fuit construere coepit, et usque ad bonum finem consummando consecrari fecit. Villa quæ appellatur Chirichlench suo tempore reddita est huic ecclesiæ. Similiter et Witheleia primitus a patre nostro Ecgwino acquisita, et tempore Ædmundi regis veluti plures aliæ usque ad sua tempora ablata, iterum, Dei gratia, sibi est reddita. Feretrum etiam sancti Egwini ex argento, auro, et lapidibus pretiosis composuit, in quo erant tres lapides magnam partem ecclesiæ de nocte illuminantes, in quo opere quoddam miraculum contigit divinitus, ut credimus, peractum. Nam quidam inter aurifices post abbatem magister aliorum, Godricus nomine, quum sculperet quandam imaginem quæ deberet poni in illo scrinio, contigit ut manum sinistram cum artificiali² subula mediam perfoderet; at ille, statim sanguinem extergens nihilque doloris sentiens, sed quodam ligamine vulnus manus suæ ligans, crastina die surgens de lecto, reperit ipsam plagam ex omni parte curatam. Quam rem mox ostendit abbati, qui simul cum fratribus gratias et laudes referunt Deo omnipotenti sanctoque Ecgwino suo patri. Idem artifex Godricus postea, tem-

The abbey
church re-
built, and
consecra-
ted 10 Oct.,
1054.
(Sax.
Chron.)

Miraculous
healing of
Godric, a
goldsmith
employed
upon the
shrine of
S. Egwin.

¹ concilio] consilio, MS.

| ² artificiali] artificiali, MS.

pore Walteri abbatis, monachus factus, plurimis annis vivens in bona conversatione sancto fine quievit in pace. Fecit etiam idem abbas Mannius feretra beati Odulfi et sancti Credani; missalem librum atque Psalterium magnum propria manu descripsit ac laudabiliter depinxit, nec non et plura alia opera huic ecclesie laudabiliter operatus est. Ante septem fere annos ex hac luce sue transmigrationis, justissima Dei clementia, patientiam ejus volens probare sicut et sancti Job, permisit eum incurrere gravissimam atque insanabilem corporis infirmitatem quam Greci *paralysin* appellant, ita ut, dissolutis omnibus membris¹, ultra non valeret aliquid disponere de ista abbacia.

A.D.
1054-1059.

Manny incapacitated
by paralysis.

*De ampliacione hujus cœnobii per Ælwinum abbatem
et magnificis ejus actibus.*

Qua de re prudenti usus consilio quendam de suis monachum elegit ad id officium honestis moribus valde probatum, tam generis nobilitate quam divina lege ac sæculari prudentia plurimum valentem, nomine Agelwinum, qui multo antea tempore episcopatum Wigornensis ecclesie sub Aldredo archiepiscopo laudabiliter rexerat,² et nunc sub eo jure præpositi totius abbacie hujus curam agebat. Misit quoque eum cum quibusdam fratribus et honorabilibus sæcularibus personis ad regem Æduardum gravibus morbis demonstrans se esse oppressum, orans et multum supplicans ut huic viro abbatiam istam

Agelwy consecrated abbot
at Gloucester, 23
April, 1059.

¹ *membris*] *menbris*, MS.

² Ealdred, bishop of Worcester, was elected to the archbishopric of York 25 Dec. 1060, but retained also his former see until 1062. If, therefore, the text means that Agelwy acted as Ealdred's commissary while the latter, as archbishop, held Worcester *in commendam*, it

could only have been *after* his appointment to the abbacy, not "multo antea tempore." The date usually assigned to Agelwy's appointment is that of A.D. 1058, but the passage below which mentions that he held his office for seven years during the reign of Edw. Conf., carries it on one year later.

A.D.
1059-1066.

Death of
abbot
Manny,
6 Jan.,
1066.

ex toto traderet et abbatem pro eo faceret. Quod rex prudens cognoscens ejusque piæ petitioni annuens, fecit eum apud Glocestre (ubi tunc curiam suam tenebat) coram multis principibus hujus patriæ ab Aldredo archiepiscopo honorabiliter in Paschali solemnitate die festivitatis sancti Georgii martyris consecrari, et ab illo tempore tam sibi quam cunctis baronibus suis carus, et inter primos necessarios consiliarius habebatur. Reversus namque domum cum multis optimatibus ex parte regis grandi honore atque amore suscipitur tam a fratribus quam ab omnibus hujus sanctæ ecclesiæ populis. Quam diu vero abbas suus Mannius supervixit maximam ei curam gerebat, constituens duos de melioribus personis cum quibusdam servientibus qui die noctuque ei humiliter deservirent. Ipse autem frequenter eum visitans, quæ volebat humili devotione obediendo perficiebat, nec unquam quamdiu supererat in loco abbatis causa humilitatis stare volebat. Transiit quoque vir ille Mannius eadem nocte et hora, ut fertur, qua rex gloriosus Æduuardus, festivitate videlicet sanctæ Epiphaniæ Domini, quorum animas, ut credimus, angeli suscipientes deduxerunt in gaudium Domini sui. Vivente autem isto Dei cultore rege Æduuardo septem annis abbas Ageluius huic loco præerat, pluresque terras tam ab eo quam ab aliis bonis hominibus obtinebat quarum nomina inferius demonstrabimus. Defuncto nempe rege isto et Haraldo regnum accipiente, quicquid volebat ab eo impetravit. Deinde rege Willelmo ipsum Haraldum Dei judicio expugnante, totaque Anglia secundum velle suum ex toto dominante, tam episcopi quam abbates multique nobiles hujus patriæ latitabant, ejus persecutionem atque ferocitatem fugientes. Iste tamen abbas Ageluius confidens in Domino ad eum accessit, Deique gratia donante super omnes fere hujus Angliæ gentis barones maximam amicitiam apud eum obtinuit, quam usque ad ultimum diem sui obitus idem rex erga eum fideliter servavit. Plures itaque abbatiæ aliæque

ecclesiæ terras et possessiones illo tempore Normannis A.D. 1066-1072
 invadentibus perdiderunt, sed ipse Dei nutu non
 solum nullas perdidit sed majoribus opibus et hono-
 ribus abbatiam istam multipliciter adauxit. Et quo-
 niam rex sapiens cognoverat eum virum prudentem,
 pæne omnes hujus gentis homines sæculari sapientia
 præcellentem, commisit ei curam istarum partium terræ, Agelwy
 videlicet, Wirecestrescire, Gloucestrescire, Oxeneford- appointed
 scire, et Wareuikescire, Herefordschire, Stafordscire, governor
 Scrobschire, ita ut omnium hujus patriæ consilia atque of the
 judicia fere in eo penderent. Et non solum in istis midland
 partibus, sed etiam per totam Angliam ubicumque counties
 veniebat, tam Franci quam Angli pro justissima lege by Will. I.
 tenebant quicquid ipse legibus sæcularibus dicebat.
 Quotiescunque ad placita vel ad sciras pergebat,
 undique concursus populorum eum frequentabat, quisque
 pro sua necessitate consilia atque auxilia contra adver-
 sarios humiliter postulabat: unde comites et vicecomites
 cunctique regis barones optimum consiliarium naturali
 scientia præditum eum cognoscentes, quasi dominum
 illum venerabantur. Et ubicumque veniebat vel ad
 curiam regis seu alicubi ad placita semper nobilitas
 hominum sequebatur eum, atque humili obsequio ei
 famulabatur. Iisdem namque temporibus erat vir re-
 ligiosus simplex et rectus Wigornensis ecclesiæ antistes,
 Wlstanus nomine. Hic cognoscens abbatem Ageluuium
 virum prudentem tam apud regem quam apud
 omnes principes ejus sæculari prudentia et fortitudine
 plurimum valere, sæpissime ad se convocans et ipse ad
 illum veniens ejus consilio atque auxilio utebatur in
 multis utilitatibus ecclesiæ suæ. Qua de re vir ille
 venerabilis ejus fretus judicio ac fortitudine quam-
 plurimas terras antea perditas acquisivit. Contigit autem
 eo tempore Williclmi regis ut Thomas archiepiscopus
 Eboraci prudens homo episcopatum Wigornensis ecclesiæ
 vellet subicere suæ ecclesiæ. Ad hanc rem defen-
 dendam duas marcas auri abbas sibi accomodavit et
 unam dedit, et ita, Deo opitulante et abbate verbo et

A.D. 1072.
 The archbp.
 of York
 endeavours
 to subject
 Worcester
 to his see.
 [Wilkins,
 Concilia. I.
 324.]

A.D. 1067-1077. opere consilium et opem ferente, libertatem ecclesiæ suæ servavit. Et quoniam episcopus erat vir bonus et pater suarum confessionum, quasdam terras sibi dedit quarum nomina ista sunt, videlicet, Bisepesdunne et Cagecote, et ipse sibi mutuo concessit villam quæ vocatur Milecote. Non solum autem huic ecclesiæ sed et omnibus ubicunque fuerat advocatus beneficiorum suorum suffragia gratanter impendere studuit. Nam quadam vice vocatus ab archiepiscopo Lanfranco, quasdam terras diu ablatas Cantuariensi ecclesiæ Christi ipse iudex et testis acquisivit. Pro qua re usque in hodiernum diem anniversarius depositionis ejus dies ibi in ecclesia¹ illa observatur. Abbatia etiam de Gloecestre in primis, venerandæ memoriæ Serlone abbate ibi veniente, tunc temporis erat pauperrima, sed, eodem abbate humiliter rogante, multimoda frequenter ei sua impendit levamina. Rex etiam Willielmus tollens abbatem Wincelcumbensem, Godricum nomine, fecit constitui in captivitate apud Gloecestre moxque huic abbati Ageluio suam abbatiam commisit, quam fere per tres annos quasi propriam in cunctis gubernando servavit. Deinde rex donavit illam cuidam abbati Galando nomine, et, eo post modicum tempus ex quo eam accepit defuncto, iterum isti abbati Ageluio committitur, qua longo tempore postea uti propria dominabatur. Pater quoque pauperum, iudex viduarum, pupillorum, orphanorum, peregrinorum, omnium miserorum consolator erat piissimus, eleemosynas largifluas ubicunque pergebat fecit distribui benigniter omnibus. Nam in primis temporibus sui regni rex Willielmus fecit devastari quasdam sciras istis in partibus propter exules et latrones qui in silvis latitabant ubique, et maxima damna pluribus hominibus faciebant, videlicet Eoveruicscire, Ceastre-scire, Scrobscire, Stafordscire, Deorbiscire, unde maxima multitudo senum, juvenum, mulierum cum parvulis suis famis miseriam fugientes dolentissime

Lands exchanged with Wulstan bishop of Worcester.

Agelwy's obit observed in Canterbury Cathedral.

Custody of Winchcombe abbey given to him by Will. I., A.D. 1067-77.

He relieves the poor fugitives from the counties wasted by the Conq. A.D. 1068-1070. [Sax. Chr.; Stubbs in Twysden's X. Scriptt., col. 1708.]

¹ *ecclesia*] ecclesia, MS.

huc veniebant, quos omnes ille vir miseratus pro posse suo alebat. Plures namque diu absorpti durissima fame, dum cibum avidius sumerent moriebantur. Jacebant miseri homines per totam villam tam in domibus quam deforis, nec non et in cœmeterio isto languidi, huc antequam venirent fame consumpti, et idcirco ut cibum corporis sentiebant plurimi vita deficiebant. Qua de re facta est magna mortalitas multo tempore de talibus hominibus, ita ut quotidie fere quinque vel sex homines, aliquando plures, miserabiliter morientes a priore hujus loci sepeliebantur. Et quoniam plurimi pueruli inter eos habebantur, unicuique servienti vel ministro hujus ecclesiæ, nec non et quibusdam fratribus ad hoc posse habentibus, unum puerulum dominus abbas ut alimento corporis sustentarentur commendabat. Quorum nonnulli probi viri postea effecti, in multis officiis fratribus honeste serviebant. Erat quippe tunc temporis quidam prior hic, juvenis quidem corpore sed tamen morum probitate ætatem transiens, Alfricus nomine, qui fecit dorsellos capituli. Hunc abbas constituit, ut omnes supervenientes peregrinos et pauperes devote susceperet, atque necessaria vitæ sollicitè administraret eis. Præcepit etiam celerrario et omnibus præpositis abbatiæ hujus ut ei in omnibus obedirent, et quicquid ad opus egenorum constituerat, videlicet, omnem decimationem suam et insuper quicquid necessarium haberet sine dilatione abundanter ei redderent. Solebant illis temporibus multi peregrini de Aquitannia, de Hibernia, ac de aliis terris plurimis huc venire, quos omnes iste suscipiens necessaria præbebat. Et quoniam pater Benedictus in Regula jubet, ut “mensa abbatis cum peregrinis et hospitibus” fiat, semper de mensa quoque sua ipse abbas quotidie tredecim pauperes largiter reficiebat; præter istos, ad Mandatum duodecim pauperes sive esset domi seu foris specialiter usque ad diem obitus sui habebat, qui victum et vestitum in omnibus veluti unus monachus semper habebant. Quorum pedes et manus

A.D.
1070-1077.Prior
Alfric.[Reg. Bened.
cap. lvi.]

The customary and munificent alms-deeds of abbot Agelwy.

A.D. 1070-1077. aut per se aut per priorem suum, qui maxime hanc curam sub eo gerebat, quotidie lavari aqua calida humiliter volebat. Inter hos namque pauperes quidam erant leprosi, quorum manus et pedes sicuti aliorum libenter lavando osculabatur. Isti namque omni nocte ad matutinos, et in die ad utrasque missas et ad omnes horas debebant sine dilatione venire, nec alicui licebat vel domum aut alicubi remeare vel discedere sine licentia prioris qui, ut diximus, maximam curam super eos gerebat. Hiemis quoque tempore, videlicet a festivitate Omnium Sanctorum usque ad Pascha, venientes ad matutinos in ecclesia remanebant usque ad diem, orationibus vacantes, et ita primo mane aut ipse abbas aut prior faciebat ad eos sicut supra dictum est Mandatum Domini quotidie. Omnibus noctibus principalium festivitatum pro abbate et fratribus debebant tota nocte in ecclesia vigilare usque ad mane. A festivitate Omnium Sanctorum usque ad Natale Domini et iterum a Septuagesima usque Pascha, ter in hebdomada, videlicet die Dominica, quarta et sexta feria, unusquisque eorum, abbate donante, accipiebat singulos denarios. Similiter ipsis primis diebus Natalis Domini, Paschæ, Pentecostes, et omnibus summis festis per annum, denarii tam illis quam aliis pauperibus misericorditer ab eo erogabantur. Et quando aliquis eorum moriebatur protinus prior in loco suo alium constituerebat. Erant nempe pauperes cæci, claudi, et ita debiles ut tamen possent ad ecclesiam venire et secundum quod dictum est vivere, nisi major infirmitas aliquem eorum impediret. Præter istos suprascriptos et præter omnes advenientes pauperes et peregrinos, quinquaginta habebat egenos qui quotidie sibi constitutum accipiebant cibum. Et non solum talibus pauperibus, sed etiam pluribus nobilibus ad eum confugientibus, paterna hæreditate omnique¹ substantia miserabiliter sublata rege Willielmo iubente, factus

¹ *omnique*] *ominique*, MS.

est refugium et adiutor piissimus in maximis necessitatibus. Quotiescunque ad curiam regis vel alicubi iter ageret et aliquis pauper nudus occurreret, mox aliquem de suis hominibus exspoliabat et pauperi vestimenta ejus dabat, sed suo postea dupliciter reddebat. Omni namque anno quatuor vel quinque dies ante Natale Domini et iterum post diem Palmarum tota hebdomada ante Pascha quasi exercitus magnus pauperum et peregrinorum huc solebant venire, quibus omnibus tam per se quam per monachos vel fideles laicos eleemosynas largiter ministrando erogare, Mandatum Domini faciendo manus et pedes lavare, quibusdam vestimenta, plurimis calciamenta, multis studuit denarios benigniter erogare, omnes quoque lætos fecit hinc recedere. Cunctis etiam noctibus præcipuarum solemnitatum per annum ad honorem Dei et sanctorum Ejus, coram unoquoque altari fecit candelam ardere tota nocte usque mane; plures namque missas secundum quod tempus habebat quotidie solebat libenter audire, et ad unamquamque earum sacerdoti sacra solemnia celebranti unum vel plures denarios cum magna cordis compunctione studebat offerre. Et quoniam erat tam divitibus quam pauperibus erogator largissimus, dedit ei Divina elementia copiam rerum maximam in omnibus. Ornamenta quoque acquisivit plurima, videlicet, casulas, cappas, pallia, crucem magnam, et quoddam altare auro et argento pulcherrime operatum, necnon etiam quandam capellam valde honestam in honore sancti He builds the chapel of St. Nicholai construi et consecrari laudabiliter fecit. Ante Nicholas. suum tempus duo fratres hujus loci diabolico instinctu seducti, quasdam reliquias de feretro furati sunt sancti Egwini patris nostri, et tradiderunt eas cuidam matronæ nobilissimæ Aldithe nomine, sed alter eorum, Repetition of the story of Aldith and the relics of St. Egwin. Alfrieus vocabulo, qui auctor erat sceleris, volens huc redire, Divino judicio cadens in isto flumine periit de terra viventium pro tanto crimine. Apparuit ergo vir Dei sanctus Ecgwinus ipsi matronæ in visione semel et

A.D. 1070-1077. iterum, et tertia nocte iubens minando ut suas reliquias quantocius huc ad ecclesiam reportaret. Sed illa, fœminea decepta cupiditate, nullo modo volens id perficere, Dei iudicio mox percussa est perenni oculorum cæcitate. Qua de re plus quam dici valet timore perterrita, veniens huc ad abbatem Mannium et fratres, clamans se ream et culpabilem et impetrans ab eis indulgentiam, obtinuit ab eis ut quamdiu viveret eas possideret, fecitque statim honorabiliter fieri auro atque argento hoc minus feretrum sancti Ecgwini et reliquias intus reponi. Sed post mortem ejus filius suus, Arnisius vocabulo, paternæ hæreditatis effectus hæres, quasi imprudens vivendo luxuriose atque insipienter perdidit cuncta quæ habebat, et istud feretrum sancti Ecgwini cuidam potenti homini custodiendum commendabat. Quod ut abbas Ageluuus cognovit, protinus adveniens, recto jure illud debere esse proprium hujus sanctæ ecclesiæ adplacitavit, et ita, Dei gratia opitulante, suum velle impetravit, et ad istum locum cum magna reverentia, processione maxima contra facta tam fratrum quam populorum, reportari fecit. Hactenus de isto domino abbate Ageluuio plura locuti sumus, sed testis est Deus, testes omnes angeli et sancti Ejus sunt, quia quicquid tam de illo quam de aliis supra retulimus, veracem narrationem ad notitiam tam præsentium quam sequentium fratrum et amicorum hujus sanctæ ecclesiæ fideliter fecimus. Partim namque in antiquis cartis hujus loci reperimus, partim a fidelissimis viris audivimus, partim nos ipsi oculis nostris perspeximus. Nunc igitur in fine hujus operis volumus per ordinem terras demonstrare quas ipse a rege Æduuardo et ab aliis bonis hominibus laboriosissime maximaque pecunia redimendo acquisivit huic sanctæ ecclesiæ, et usque ad mortem absque omni quæstione in pace tenuit magna cum libertate. In Wiricestrescire, Beningwrthe, Heamtune; ultra Wiricestre, Uptun, Wittune, Leinch, Eacesleinc, Ciricleinc. Quum erat præpositus sub Mannio

This history compiled from authentic sources.

abbate, Bivintune, Dailesford, Eunilad, Brainesford, Actune. Hæc fuit terra patris sui, has duas villas dedit Ursoni pro Beningwrthe quam injuste occupavit, sicut medietatem iterum postea fecit, et omnes tres injuste detinet. In Wareuicscire, Witlakesford, Aruue, Eccleshale, Rageleia, Eatherichestum, Brome, Graftun et alia Graftun, Hildesburguurthe, Saltford. In Glocestrescire, Suuelle, Ceasteltun et alia Ceasteltun, Cornuuelle, Quenintun, Sciptun, Saldford, Deorneford, Stoke, Westun, Hudicote, Peppenurthe, Dorsintun, Mulecote et alia Mulecote. De his terris quasdam obtinuit ab ecclesia Wigornensi quas prælati ejusdem ecclesiæ injuste occupaverant, scilicet Actun, et Beninguurthe, Mulecote et Westun, Eunilade et Dailesford, et plures domos in Wigornia, sed Stredford et Fladeburi non revocavit. De his terris quas, ut diximus, suo tempore acquisivit, quibusdam bonis hominibus pro magna necessitate et honore ecclesiæ dedit, et inde Deo et sibi fideliter quamdiu vixit serviebant. De aliis terris quas antecessores sui acquisiverunt nihil omnino dedit, sed in manu sua usque ad obitum ad necessitatem fratrum honorabiliter tenuit. Nec unquam alicui parenti de his vel de aliis terris aliquid concessit, sed terras parentum suorum quascumque poterat habere ecclesiæ tradidit. Omni tempore vitæ suæ non continue sed frequenter dolorem pedum gravissimum quem Græci *podragra* appellant, patiebatur. Et hac infirmitate ante finem suum diutissime fatigatus, tandem anno Dominicæ Incarnationis millesimo septuagesimo septimo plenus dierum, in vera confessione sanctoque viatico Corporis et Sanguinis Domini percepto, coram fratribus et filiis eum nimio dolore plangentibus, quos paterno amore dilexerat, quartodecimo Kalendas Martii hominem exivit et quo Divinæ clementiæ placuit spiritum transmisit. Cujus animæ succurrat et misereatur summa pietas Dei: Amen. Quando enim ipse primitus abbas effectus est, non erant hic nisi

A.D.
1070-1077

Agelwy
dies of
gout,
16 Feb.
A.D. 1077.

A.D. 1077. duodecim fratres ; tunc vero quum obiit triginta sex dimisit, quibus abbatiam maiorem et abundantiore[m] terris et possessionibus quam unquam antea fuit, omnibus bonis plenissimam, dereliquit, et quinque archas plenas argento ad novam ecclesiam construendam quam facere disposuerat, reliquit.

De operibus abbatis Walteri bonis et malis, et de amissione terrarum quas Ælwinus abbas congregaverat, et constructione hujus ecclesiæ ex pecunia ab eodem Ailwino ad hoc congregata.

Walter, a monk of Cerisy, diocese of Bayeux, Normandy, appointed abbot in May, A.D. 1077.

Tertio quoque mense post discessum patris hujus Ageluuii, misit rex huc quendam monachum de monasterio quod vocatur Cerasia, Walterum nomine, literis tam liberalibus quam grammaticis undecunque eruditissimum, qui fuit capellanus Lanfranci archiepiscopi. Hic vero abbas effectus, omnem abbatiam hanc sicuti antecessor suus habebat suscepit. Sed quia tunc temporis juvenis erat ætate, minus sæculari prudentia præditus quam oporteret, sequens consilia quorundam juvenum parentum suorum ad maximum damnum ecclesiæ, noluit homagium a pluribus bonis hominibus quos prædecessor suus habuerat suscipere, eo quod terras omnium si posset decrevit auferre. Qua de re in iram et odium contra eum conversi, ad Odonem fratrem regis, Baiocensis ecclesiæ episcopum, qui tunc temporis sub rege quasi quidam tyrannus præfuit huic patriæ, miserunt, falsa accusatione dicentes abbatem Ageluuium per fortitudinem, non recto jure, tantas terras acquisivisse. Quapropter præsul præfatus, nefandorum hominum consilio depravatus, cupiditate etiam iniquissima res ecclesiæ habendi nimium illectus, regem fratrem suum adiit, et tam pecunia¹ quam iniquis suis accusationibus terras sancti monasterii hujus sibi dari

¹ *pecunia*] peccunia, MS.

obtinuit. Protinus ergo quasi lupus rapax concilia¹ malignantium in loco qui dicitur Gildenebeorge jubet congregari, quinque videlicet sciras, ibique plus per suam iniquam potentiam quam recto jure ex triginta sex terris quas abbas Ageluuius per dignam pecuniam ecclesiæ acquisivit, viginti octo villas fecit eidem abjurari et suo iniquo dominio usurpari. Quarum nomina hic subtitulantur: Beningwrthe, Heamtun, Uptun, Wittun, Aruue, Ecleshall, Raggeleie, Saltford, Eathe-ristun, Brome, Graftune, Ceasteltun, et alia Ceasteltun, Cornuuelle, Quenintun, Sceiptun, Saltford, Deorneford, Stoke, Hudicote, Peppeuurthe, Dorsintun, Milecote, et alia Milecote, Actun, Branesford, Winleshale, Bivintone, Budiford, Eunilade, Deilesford, Westune, Leinch quam Ursini tenent contra Rotulum Winton. De hiis vero Walterus abbas Westune Hamptune et medietatem de Beningwrthe (quam Ernegrim tenuit) revocavit, medietatem vero quam episcopus dedit Assere occupavit Urso. Sed parvo post tempore justo Dei judicio rex Willielmus contra fratrem nefandum nimium commotus, fecit eum durissimis vinculis ferreis alligari et usque ad diem obitus sui in arcta custodia teneri. Similiter fere omnes perjuros hujus ecclesiæ divina ultio citius ex hac luce miserabiliter extinxit. Iste abbas, licet tot terris privatus, numerum tamen fratrum et rigorem ordinis sollicitè auxit. Ipse tamen primo fecit clericum decanum et senescallum jure hæreditario de consanguineis suis, priore senescallo amoto. Fecit etiam cryptas et ecclesiam superius usque ad navem, excepta turri quam non perfecit nisi arcus et primas fenestras, maxime de pecunia quam Ageluuius abbas ad hoc opus reliquerat, Vineam etiam ultra aquam ille primitus fieri fecit. Terra de Hildedun et Penuurtham Hocuue et piscatio apud Theleuuelle suo tempore reditæ sunt huic ecclesiæ. Libros multos fecit. Dicitur

A.D.
1078-1085.
Odo, bishop
of Bayeux,
deprives
the abbey
of twenty-
eight vil-
lages.

Abbot
Walter
builds the
crypts, and
the upper
church as
far as the
nave, and
commences
the tower.

¹ *concilia*] *consilia*, MS.

A.D. 1086-1122. tamen quod fere omnes milites hujus abbatiæ hæredita-
verit.¹

De operibus abbatis Roberti.

Abbot Robert, A.D. 1086. Huic substitutus est Robertus monachus de Gimeges
cujus tempore per Randulfum cancellarium regis forum
de Stowa fuit acquisitum. Iste multas terras dicitur
distribuisse consanguineis suis, sicut et prædecessor
ejus.

De operibus abbatis Mauricii valde bonis.

Abbot Maurice, A.D. 1096.² Huic successit Mauricius hujus ecclesiæ monachus.
Iste fecit capitulum et dormitorium et privatum locu-
torium cum capella sanctæ Mariæ Magdalenæ et
multa ornamenta ecclesiæ acquisivit, et multa alia
bona fecit.

De operibus Abbatis Reginaldi summe bonis.

Abbot Reginald A.D. 1122.³ Isti substitutus est Reginaldus, monachus Glouces-
triæ, nepos comitis Milonis Herefordiæ, cujus adjutorio
et aliorum consanguineorum amovit domos militum de
Kinewertun et de Coctun et aliorum a loco ubi modo
est hortus monachorum et crufta sancti Kenelmi, qui-
bus quasi obsessa fuit abbatia. Totam etiam abbatiam
et cœmeterium muro optimo vallavit, et villam aqua
circumdedisset, sicut apud Quikewelle patet, nisi
salubri consilio prædicti comitis impediretur, ne forte
locus tam munitus a rege occuparetur. Magnam etiam
partem murorum navis ecclesiæ sicut adhuc distingui

He en-
closes the
abbey with
a wall.

¹ His death occurred on 20 Jan.
1086. Harl. MS. 3763, fol. 168 b.;
Cotton, Vesp. B. xv. fol. 18.

² *Ibid.*

³ *Ibid.* The contin. of Flor.
Worc. says that he was consec. by
bishop Simon of Worcester, 27 Jan.
1130.

potest fecit, et refectorium, et regulare locutorium A.D. cum capella, et aulam hospitum cum camera et 1122-1149. magnam coquinam fecit, et duo brachia, scilicet¹ Builds part of the nave, the refectory, &c. sancti Ecgguini et sancti Osuualdi, et magnum Textum, et crucem hujus ecclesiæ pretiosiore, et culmen feretri sancti Ecgguini in recompensationem feretri quod abbas Mannius fecerat, et tempore suo, instante werra et urgente fame ut dicebant, filii Belial multi monachi hujus ecclesiæ, abbate ignorante inter prandendum, auro et argento et lapidibus spoliaverunt. Duo etiam thuribula et candelabra deaurata fecit. Campanas etiam, Benedictum videlicet et socium² ejus, fecit, et tintinnabula, scilicet Gloucestre et socium² ejus, acquisivit. Magnum etiam dorsellum et duo sancti Ecgguini de choro fieri fecit. Majorem etiam nigram capam et multa alia vestimenta, libros etiam et ornamenta, huic ecclesiæ acquisivit. Iste Appeals to Rome against Simon, bishop of Worcester, etiam tempore papæ Innocentii secundi pro libertate ecclesiæ tuenda contra episcopum Simonem pedetentim cum eo Romam ivit, et in libertatem viriliter conclamavit et in parte obtinuit, et super eo privilegium A.D. 1139. prædicti papæ acquisivit.³

De sanctis et virilibus actibus abbatis Willielmi.

Huic successit Willielmus de Andeuilla monachus Abbot Christi ecclesiæ Cantuariæ, ubi jacet sepultus ad caput William de Andeuille, beati Thomæ Martyris, qui antequam illuc iret causa A.D. 1149. visitationis quando ibi a domino est visitatus, vidit in somnis, sicut fratribus retulit, quod sol sepultus erat ad pedes ejus. Quæ visio interpretationem accepit processu temporis, postquam beatus Thomas sepultus

¹ *scilicet*] silicet, MS.

² *socium*] sotium, MS.

³ "Postremo de labore suo ei requiem dedit Deus viii. Kal. Sept. (25 Aug.) A.D. 1149." Harl. MS.

3763, f. 169; Vesp. B. xv. f. 18.

For a letter written by him, with reference to his controversy with the bishop of Worcester, see *infra*, p. 112.

A.D.
1149-1160.

Benge-
worth
castle de-
stroyed.

est ad pedes ejus. Iste audacter Willelmum de Bello Campo et complices suos, qui muros cœmeterii destruxerant et bona ecclesiæ tempore werræ rapiebant, in facie inermis armatos excommunicavit, quare nullus eorum secundum religionem Christianam et ritum Christianorum decessit; sed et eadem die multi ex eis ab hominibus abbatiaë occisi sunt, quorum unus miles, cognomento de Abetot, ab eis occisus apud Almeleiam est sepultus extra cœmeterium nec adhuc reconciliatus. Viriliter etiam castellum quod erat Bengewrthe ad caput pontis contra eundem Willelmum obtinuit et funditus destruxit, et cœmeterium ibidem consecrari fecit.¹

De parvo Rogero, sed factis magnanimo.

Abbot
Roger,
A.D. 1159.²

Huic substitutus est Rogerus monachus sancti Augustini Cantuariæ, qui parvo tempore, viriliter tamen sicut abbas prior, vixit, et molendina juxta pontem [de Evesham³] fecit.

De regulari conversatione Adæ abbatis, et bonis operibus et malis tempore ejus peractis.

Abbot
Adam,
A.D. 1160.

Does much
for the
comple-
tion and
enrichment
of the
abbey.

Isti successit Adam monachus Cluniacensis⁴ de Caritate. Iste ferme vixit triginta annos, et felicia habuit tempora, et multa bona hic ejus tempore facta sunt, et ipse viriliter egit et beneficientes adjuvit, et multos ad benefaciendum hortatus est et coegit. Ejus enim tempore feretrum sancti Ecgwini perfectum est, et aquæductus et lavatorium multorum bonorum virorum adjutorio facta sunt. Iste fecit duas maximas campanas,⁵ et emit magnam nigram casulam de nigris secundo meliorem, et capam rubeam cum avibus aureis

¹ "Obiit autem ii. Non Januar. (4 Jan.) A.D. 1159." Harl. 3763; Vesp. B. xv.; and Lambeth 589 from Vitell. E. xvii. and xii.

² Ob. 4 Jan. 1160. *Ibid.*

³ Interlined, in a later hand.

⁴ *Cluniacensis*] Cluniasensis, MS.

⁵ "Jesum scilicet et Gloriosam." Harl. 3763, f. 169.

et stolam et manipulum cum tintinnabulis¹ et alia A.D. 1160-1191.
 vestimenta emit, et multa obedientiariorum emere compulit,
 quædam redemit et quædam varie ornavit et bene disposuit, et Novum Testamentum et Vetus glossata huic ecclesiæ acquisivit. Pistrinum etiam, bracinum et granarium et vetus infirmaria, quæ nunc est thalamus abbatis, et privatum dormitorium ejus tempore facta sunt. Indaginem etiam de Uffeham domos et vivaria et thalamum qui nunc est ad infirmariam et letricium capituli ipse fecit. Claustrum etiam, quod Mauricius et Reginaldus abbates pro parte fecerant, et navis ecclesiæ, cum adjutorio decani de Welles maxime et aliorum bonorum virorum, ejus tempore perfecta sunt. Et ipse multas fenestras vitreas apposuit, et multas apponi fecit. Duas etiam hidas terræ in Neuueham pro centum marcis emit ecclesiæ isti ab illis qui dicuntur de Wattuilla. Calicem etiam aureum in ægritudine in qua decessit fieri fecit, quem Rogerus abbas postea distraxit pro redemptione regis Ricardi. Partem etiam illam de Raggeleie quæ de feodo modo est et Kingleyam, quæ fuerunt quondam vaccaria hujus ecclesiæ, et postea caducum per exilium Wiberti Trunket, quas de consensu ejusdem post reversionem ejus et ad petitionem domini Regis dederat Rogero filio Willielmi, postea ab Henrico filio ejusdem Rogeri redemit. Sed prædictus successor eas ne exhiberet pro eis sex homines tantum in vita eorum, sine consensu conventus, retento tantum molendino, remisit.² Hic etiam insignia episcopalia præter annulum primo ecclesiæ isti acquisivit, et privilegium Alexandri papæ quod bene operatur ad libertatem. Verum molendinum de Samburna et Hocwike et Farintone et Wrotesleie et Livintone ad firmam posuit et virgatam terræ in Evesham Ernaldo Cambelango. In Baddebi

¹ "tintinnabulis argenteis, et
 "ii. albas bonas compares cum nigris
 "paruris et circulis aureis." Harl.
 3763, f. 169.

² The passage "modo est ...
 remisit" has been substituted by the
 original scribe in the place of a
 shorter passage erased.

A.D.
1160-1191.

Richard de
Spakeston,
dean of
Wells,
(1160-
1174.)

fratri prioris manerium. In Salforde Waltero Grim quasdam terras male dedit et quasdam amisit veluti juxta Oxoniam Goldore et Hildendune quas potuit retinuisse. Hic etiam primo confirmavit officium portæ per cartam ecclesiæ Henrico cum quadam muliere quæ petiit illud jure hæreditario. Viginti etiam libras de Bertona quæ prius libere pertinebat ad cameram monachorum sibi appropriavit.¹ Ejus tamen tempore fuit Ricardus decanus de Welles qui acquisivit redditum quindecim marcarum de ecclesia de Ambresleia² ad opera ecclesiæ istius et optimas confirmationes earundem, et qui fecit aulam quæ nunc est abbatis. Iste etiam decanus pensionem ecclesiæ de Baddebi [duarum marcarum³] et quosdam alios redditus acquisivit, unde cereus ante magnum altare et corpora sanctorum perenniter ardens appositus est. Cujus etiam maxime auxilio, et ecclesia et ornamenta et omnia prædicta perfecta sunt. Igitur quamvis prædecessores istius abbatis fuerint viri religiosi et valde ordinati, iste tamen abbas dicitur præ cæteris ordinem reformasse.⁴ Hæc vobis fideliter scripsimus sicut cognovimus et vidimus pro parte, pro parte vero a fidelibus relatoribus audivimus et didicimus.⁵

*De intrusione Abbatis Rogeri, et qualiter monachos depresserit tam ecclesiæ Christi Cantuariæ quam ecclesiæ Eveshamensis.*⁶

Abbot
Roger
Norreys,
A.D. 1191.

Huic successit Rogerus,⁷ nullius monasterii monachus, quia quum esset quondam monachus⁸ ecclesiæ Christi Cantuariæ propter prodicionem missus est in carcerem a conventu, et eo quod revelasset secreta capituli

¹ The two preceding sentences have been substituted in the text for a shorter passage which has been erased, and one or two words are, in consequence of the close writing and blotting, rather uncertain.

² "Ombresleye." Harl. 3763, f. 169 b.

³ Inserted in the margin, in a later hand.

⁴ He died 12 Nov. 1191; Harl. 3763 and 229, and Lambeth MS. 589, p. 40, from Vitell. E. xvii.

⁵ *didicimus*] *didiscimus*, MS.

⁶ *Eveshamensis*] *Eveshamsis*, MS.

⁷ "dictus Norreis." Harl., *ut sup.*

⁸ *monachus*] *monachus*, MS.

domino Balduino Cantuariensi archiepiscopo qui tunc A.D. 1191. temporis adversabatur monachis, volens erigere capellam de Hakintune. A quo carcere, juratoria data cautione de stabilitate, egressus nescio per quæ loca¹ nudus, effugit manus eorum et a Cantuariensi archiepiscopo honorifice est susceptus, qui eum lateri suo quasi socium² individuum junxit, et postea, invitis monachis et reclamantibus, priorem ecclesiæ ejusdem præfecit; sed non profecit, quia nunquam postea universitati reconciliatus est, quamvis exactissimam diligentiam et multas expensas ad hoc postea apposuerit, et sic inde exclusus nullius monasterii monachus remansit. Quem quum monachi nollent recipere ipse intrusit se, et omnes possessiones monachorum invadendo sibi usurpavit, et bona eorum diripuit, et monachis victum et vestitum subtraxit, et prioratum eorum per filios Belial ministros suos ne monachi exirent observavit, tantum duorum fratrum fugitivorum fultos auxilio. Duos etiam fratres ad ipsum archiepiscopum destinatos honoris gratia statim capi fecit et a se divisos custodiæ mancipari. Tandem studuit archiepiscopus eum alteri præficere ecclesiæ. De qua præfectura, quasi spiritu prophetico præventus, ita scribit Alanus abbas Theokesberię in libro de demolitione capellæ de Hakintona ubi etiam omnia prædicta de eo plenius scribit:—

His previous history as monk and prior of Christ Church, Canterbury.

Interim vero ob reverentiam archiepiscopi ne videretur et ipse in hac parte succubuisse, ipso rege id procurante, vix semel nominandus sed ubique damnandus Rogerus Norreis, Dei et ecclesiæ Suæ hic et ubique inimicus manifestus, in Eoveshamensem promovetur abbatem, conventu illius ecclesiæ quantum licuit reclamante, sed adversus æquitatem prævalente malitia, hic ille sicut promeruit de mercede iniquitatis agrum possedit. In hujusmodi autem introitu qualis sequetur exitus, Ipsum non latet Judicem Qui examinatur est meritorum, etc.³ Acts i. 18.

¹ "per cloacam;" Gervase of Cant.: Twysden's Decem Scriptores, col. 1519. "per cloacas;" Harl. 3763, f. 169 b. and Vesp. B. xv. fol. 18.

² *socium*] *sotium*, MS.

³ The passage commencing at the words "tantum duorum," and including this quotation from (a hitherto unknown work by) Alan of

A.D. 1191-1195. De hoc sui ipsius ingressu ipse abbas Rogerus sæpe dicere consueverat quod dominus rex pro servitio suo dedit ei hanc abbatiam, ac si diceret, "Non per ostium sed aliunde ingressus sum in ovile ovium;" et revera a nullo capitulo fuit postulatus, sicut canones fieri præcipiunt. Iste abbas magnanimum se exhibebat et multis litteris abundare videbatur, facundus enim erat et eloquentia pollebat. Curialis etiam nimium extitit et dapsilis, et gloriosus in mensa, cibis et potibus abundantius affluens, et quibus et quando volebat copiose et honorifice hæc largiebatur, non ut Christi militem, ut beatus Sebastianus, sed ut exordinationes suas sub absconso chlamyde tegeret.¹ Erat enim vinolentus et luxuriosus super omnes monachos Anglicanos, quamvis se monachum non confiteretur, et simplicem fornicationem mortale peccatum esse non concederet, et per hoc mulieres seduceret, nisi incestui vel adulterio jungeretur, quamvis ipse nec his nec illis parceret, ut dicebatur. Et nos ex parte hæc vera esse cognoscimus, stylum tamen temperamus, Deo teste, propter ordinis reverentiam. Et quum talis esset post paucos annos postquam huc venerat, quibus satis modeste erga conventum se habebat, in tantam superbiam elatus est ut quasi pro multis litteris suis et dapsilitate sua videretur insanire, et ecclesiam, capitulum, claustrum et refectorium, fere penitus cum cura animarum et observantia ordinis abjecit. Per multos enim annos ante depositionem suam septem vel amplius capitulum non tenuit, in refectorio non comedit, in claustro cum fratribus non sedit, ecclesiam raro introivit, et tam in ecclesiam quam claustrum capitulum cappatus venire consuevit, et camisiis et lintheaminibus, ut de cæteris exordinationibus circa vestimenta taceamus, palam utebatur. Monachos etiam tanto contemptui habere cœpit,

His immo-
rality.

His viola-
tion of
monastic
rules.

Tewkesbury, is substituted in the MS. for a shorter passage which has been erased.

¹ "Sub chlamyde terreni imperii

"Christi militem agebat absconditum." Vita S. Sebastiani, auct. Ambrosio, inter Acta Sanctorum, vol. ii. p. 265.

quod non propriis nominibus nec monachos, sed caniculos, vassallos et ribaldos nominare consueverat. Et si aliquando pro defectu ciborum murmurarent, quod sæpe non sine causa contingebat, eos prebendarios suos nominavit, et ideo quod placeret ei ipsis daret; et quasi ad proprii criminis excusationem omnes indifferenter mœchos vocavit. Verum quamvis in tanto despectu haberemur, tamen hæc fuit in nostro pectore cura minor, sed super hoc magis dolebamus quod abbas noster, ut diximus, non tantum alienavit se a nobis, sed etiam victum et vestitum nobis subtraxit, et ea in abyssum suum convertit, et cameram et sacristariam et alias obedientias¹ in manu sua quantum ei placuit tenuit. Aliquando quibusdam falsis fratribus ad firmam tradidit, retinens aliquando sibi et approprians meliorem portionem obedientiarum et aliam tradens falsis fratribus. Aliquando etiam commutavit, nobis inconsultis, bonas portiones cum pejoribus, veluti Burthonam quæ fuit de camera cum Samburna quæ est de celeraria. Ita nos spoliavit aliquando camera quod per multa tempora multi fratres ob defectum froccorum, nec chorum nec capitulum sequi poterant, alii, quod pejus erat, ob defectum cucullarum et femoralium nec divina celebrare nec in conventum intrare poterant. Per multos etiam dies in solo pane et aqua viximus, et multis in pane duro et cervisia parum differente ab aqua sine pitancia fuimus. Ipse vero deliciis affluebat cum quibusdam fratribus, et tum per quartam partem anni, tum amplius, apud Baddebi, et iterum apud Bradeuuelle vel Burctun, in quibus maneriis nobilia et quasi regia ædificia construxerat, moram faciebat, et ventri et lateri vacabat omni tempore usque ad depositionem suam. Nos vero, teste Deo, apud Eouesham cupiebamus saturari de secundo pane quem famuli ejus comedebant, et non erat qui daret nobis.

A.D.
1191-1195.
Accus-
tomed to
call the
monks,
puppies,
vassals,
and ribalds.

Appropri-
ates the
abbey pro-
perty.

Stints the
brethren in
clothes and
food.

¹ *obedientias*] *obedientias*, MS.

Prima querela monachorum contra abbatem archiepiscopo tunc legato et [de] assignatione reddituum ad pitanciarium.

A.D. 1195-1198. Tandem, inedia urgente, ad nos reversi, conquesti sumus super his domino Huberto Cantuariensi archiepiscopo tunc temporis totius Angliæ legato. Sed abbas ad callida argumenta conversus, muneribus promissis et datis et quibusdam fratribus corruptis, obediētiis nobis ad tempus restitutis, pacem sibi comparavit, et sic tunc a manu domini legati evasit, assignatis tamen pro bono pacis ex præcepto domini legati certis redditibus ad pitanciarium, quia prius vina et medones de celario et carnes de lardario abbatis statutis temporibus ad hoc accipere consuevimus, unde magnum murmur et magni defectus sæpe continebant. Restituta etiam nobis tunc est ecclesia sancti Laurentii per dominum legatum, quam prius abbas dederat, nobis reclamantibus, cuidam clerico suo Gilberto, et sic per istas tribulationes in melius reparati sumus. Legatione autem finita post annum, abbas iterum monachos subpeditavit, et tam redditus pitanciarie quam redditus operis et omnes redditus eorum fere sibi iterum appropriavit, et infinitam pecuniam sibi congregavit, maxime de iis quæ ad monachos pertinebant, per quam pecuniam monachos eum sæpe accusantes ab accusatione viriliter repulit et eos prout voluit sibi subjugavit. Multos enim magnates regni et maxime justiciarium per ciborum dapsilitatem et munerum largitionem, quæ temporibus necessitatis abundantissime effundebat, sibi amicos comparaverat. Monachi vere nihilominus semper insidiabantur ei et vitia ejus pro posse suo impugnabant. Ipse vero eos parvipendens et conatus eorum, ipsos persequabatur et odio habebat, et quosdam a domo postea ejecit. In quosdam vero in thalamo suo missos a conventu manus violentas injici fecit, in alios præcepit injici. Sed

Upon complaint to archbishop Hubert, as legate, matters are mended for a time,

A.D. 1195.

But about a year after the abbot renews his oppression.

Geoffrey Fitz-Peter, chief justiciary, the abbot's friend ;

A.D. 1198.

tamen, Deo adiutore, semper manus ejus vivi effugimus, quamvis dicatur quod quidam ob defectum necessariorum perierunt. A.D.
1198-1200.

Secunda querela conventus archiepiscopo non tunc legato, et commutatione Samburne pro Tetlestrop, et turris constructione.

Iterum miseria et inedia compulsi hæc ferre non potentes domino Cantuariensi, ut suo speciali legato quamvis jam non generali, in transmarinis agenti, (unde abbas sæviendi assumpserat audaciam¹) scripserunt monachi suas afflictiones et abbatis tyrannidem et exordinationes, qui postquam rediit valde commotus venit Eueshamiam, et ibi de his quæ audierat diligentem fecit inquisitionem. Sed abbas et tunc etiam ad nota subsidia confugiens, fratribus corruptis sicut prius per munera et amicos suos, obedientiis nobis restitutis, pacem sibi comparavit.² Recepit tamen ea vice pro bono pacis Samburne³ iterum, et dedit nobis Thatlestrope ad cameram loco Burtune, et sic semper tribulatio profuit. Sed adhuc parvo tempore pax duravit; nam iterum, parvo post occupato archiepiscopo pro causa de Lamei[the⁴], pejus quam unquam prius nos flagellavit, et omnia nostra sibi appropriavit, et facta sunt novissima nostra pejora prioribus; et sic sæpe habuimus redditus ad nos pertinentes et sæpe eis spoliati eramus. Et quamvis tot adversa sustineremus tamen per quendam magnanimum et magni consilii

Second
complaint
to the
archbishop,
A.D. 1198.

But in the
year 1199
or 1200
things
grow worse
than ever.

¹ *audaciam*] audatiam, MS. The archbishop sailed into Normandy 28 Sept. 1198. Gervase of Cant. in Twysden's Decem Scriptores, col. 1615.

² "Sed abbas ad callida argumenta
" confugiens, muneribus promissis
" et datis, et quibusdam fratribus

" corruptis, obedientiis conventui ad
" tempus restitutis, pacem sibi com-
" paravit." Harl. 3763, f. 170.

³ "Samborne quæ prius, inconsulto
" conventu, commutaverat pro Bor-
" tone quæ fuit de camera." *Ibid.*

⁴ The three last letters are added
by a later hand.

A.D. c.
1200.

The tower
built by
Thomas de
Northwick,
a monk
famous for
his medical
skill.

virum et bonum monachum, magistrum videlicet Thomam de Northuuic, qui per sapientiam suam et maxime physicam qua pollebat magnam gratiam totius patriæ sibi comparaverat, turrim ecclesiæ ereximus, convertentes redditus pitanciarie quandocunque¹ eos habuimus et omnia alia quæcunque nobis subtrahere potuimus in opus illud.

Hactenus de his: veniam autem nunc ad ea quæ pro libertate ecclesiæ passi sumus in labore et ærumna, in fame et siti, in frigore et nuditate, in itineribus sæpe, periculis fluminum, periculis latronum, periculis in civitate Romana, periculis in solitudine, periculis in mari, periculis in falsis fratribus, ut minus sapiens dico, plus omnibus passus sum ego. Deus et Pater Domini nostri Jesu Christi scit, Qui est benedictus in sæcula, quod non mentior.

2 Cor. xi.
31.

¹ *quandocunque*] quancunque, MS.

PARTICULA SECUNDA.

Incipit particula secunda qualiter episcopus mandaverit se venturum causa visitationis, et [de] fatuo responso abbatis.

IN diebus illis erat dominus Malgerius episcopus A.D.1202.¹ Wigorniae, vir justus et timens Deum. Iste abbas ex-
ordinationibus condolens et nostræ miseriæ compatiens, Malgere, bishop of Worcester, claims the right of visiting the abbey.
zelo bono ductus, indulgentiam a domino papa maxime
propter correctionem status nostri, ut ipse sæpe dicebat,
impetravit, videlicet ut liceret sibi ecclesias diocesana
lege sibi subjectas, appellatione remota, visitare. Et
scripsit abbati sub hac forma: "Noveritis quod tali
"die veniemus ad vos, causa visitationis eadem die
"vobiscum moram facturi." Abbas vero visis literis
post cibum in die Assumptionis beatæ Mariæ, juris Aug. 15.
civilis quam canonici ignarus, nullius communicato
consilio, respondit, "Bene venerit," pro parvo reputans,
ut erat dapsilis, quod episcopus cum eo hospitaretur, The abbot misunderstands the bishop's letter.
non capiens intellectum litterarum. Recedente itaque
nuntio cum tali responso, facta est contentio inter discipulos
abbatis quidnam sibi vellet tale mandatum, et
quia juris peritus eram vocatus sum ego qui eram in
clauastro, quibusdam dicentibus quod episcopus venit
videre abbatem ut amicus, aliis non, sed ut abbatem
deponeret quia odio eum habebat. Ego vero dicebam
quia si eum causa visitationismitteret, ex vi verbi
hujus "causa visitationis" et ratione prædictæ in-
dulgentiæ quam apud Gloucestriam, ubi visitationem

¹ This date is ascertained from the course of the narrative, and the dates of several papal documents in the year 1206.

A.D. 1202. incep̄erat, jam exhibuerat, quod episcopus potestatem habebat tam in capite quam in membris¹ errata usque ad depositionem et degradationem corrigere, et quod nihil libertatis amodo ecclesiæ nostræ relinqueretur si eum ut diocesana lege subjecti admitteremus; quare statim dissuasi, immo ex parte conventus prohibui, ne eum sub tali forma admitteret.

De controversia et dissensione conventus de admittendo vel non admittendo episcopo.

Discussion
in the
abbey.

Mane autem facto convenimus cum abbate nostro ut de admittendo episcopo vel non admittendo sufficientius tractaremus, et facta est inter nos magna dissensio et multi parietes facti sunt. Quibusdam enim fautoribus abbatis bene erat qui cum ipso in stercore suo quasi sus in volutabro computruerant; isti semper ita vivere vellent ut quotidie cum abbate suo splendide epularentur. Hi litem nolebant, scientes quia lites magnas expensas requirunt; alii autem valetudinarii, alii vero senes, alii hic nutriti quibus alia loca erant incognita, propter nimias litis expensas timentes majorem inedia, et etiam, si ita res urgeret, fratrum dispersionem, quærebant ut pax fieret in diebus suis, qui, licet in aliis non faverent abbati, in hoc tamen casu communiter cum eo steterunt. Isti omnes cum abbate dicebant

Arguments
in favour
of submission
to the
bishop.

quia res de qua agebatur valde ardua erat et supra vires ecclesiæ et nostras, dicentes totam abbatiam etiam si monachi nihil ex ea perciperent tantis sumptibus non sufficere, non tacentes quod episcopus valde favorabilis erat, utpote vir sanctus et in scientiis profundus, ecclesiæ Romanæ cardinalis, et a domino papa speciali quadam dispensatione propter magnas virtutes quibus pollebat in episcopum consecratus, et præ cæteris episcopis, ut dicebatur, dilectus, quod ex multis argumentis comprobabant, addentes quod multi abbates

¹ *membris*] *menbris*, MS.

et monachi ante nos fuerunt qui nos scientia, mori-
bus, sanctitate et sæculari prudentia præcellebant et
nobis præfulgebant, et illi tam ardua non attentaverunt,
et tamen pie et sancte et juste vixerunt in hoc sæculo,
et divitiis et honoribus gavisi sunt. Nos vero prop-
ter exordinationes nostras Deo et hominibus minus
favorabiles, immo quasi contemptibiles habebamur et
pauperes. Jus etiam nostrum valde exile et infirmum
dicebant, maxime eo quod a ducentis vel trecentis annis
retro episcopi Wigornenses omnes fuissent sollemniter
cum processione sollemni ad divinorum celebrationem
et procuracionem sufficientem in ecclesia nostra admissi,
et abbates nostri supra memoriam hominum ab episco-
pis Wigorniae benedictionem acceperunt et eis profes-
sionem fecerunt, et chrisma et oleum et ordines ab
eisdem monachi susceperunt, et ideo præsumptuosum
et superstitiosum videri tam longam consuetudinem
et tantorum virorum sequi vestigia nolle, et tam
sanctorum magnorum et prudentum prædecessorum
nostrorum metas et vitæ fines velle transgredi, et
etiam si quod jus ad proclamandum in libertatem
haberemus, per tantum et tam longum abusum, immo
contrarium usum, videatur penitus abolitum et abro-
gatum. Objiciebant etiam nobis quod nos juvenes quæ-
rebamus litem causa evagandi, scientes quia nos qui
liti insisteremus semper bonis abundaremus sicut tanta
causa exigebat, illi vero domi inedia perirent. Et illi
qui hæc dicebant erant de senioribus populi, qui quasi
videbantur regere ecclesiam nostram, et revera de filiis
prudentioribus lucis hujus erant in generatione sua, et
si aliqui illorum zelum bonum habebant tamen non
secundum scientiam. Alii nec zelum habentes bonum,
quærebant quæ sua erant non quæ Jesu Christi, sed
favorem et pacem captantes multos fratres seduxerunt
qui quum non essent ex nobis a nobis exierunt, et us-
que ad diem sententiæ pro nobis latæ nobiscum amplius
non ambulaverunt, et adhuc ex corde quidam nobiscum
non ambulant quamvis nobiscum de libertate partici-

1 St. John.
ii. 19.

A.D. 1202. pentur et gaudeant.¹ Erant ibidem tunc et alii fratres habentes zelum Dei secundum scientiam, zelantes libertatem sicut legem Phinees, scientes quod libertas res est inæstimabilis, qui propter ea quæ audiverant quasi

¹ At the foot of this page of the MS. is inserted in another, but nearly contemporaneous, hand the following letter from abbot Reginald, (whose contest with Simon, bishop of Worcester, respecting the privileges and exemptions of the abbey is noticed at p. 99,) to his famous kinsman Foliot. Its turgid and affected style is the common fault of its period, but it possesses one singular peculiarity in having a few lines written in rough rhyming verse, although arranged by the scribe in prose order:—

“ Domino medullitus dilecto,
“ G[ilberto, sc. Foliot] abbati
“ [Gloucestriæ; *inserted afterwards*], frater Reginaldus abbas
“ Eveshamiæ, germen odoris Israel.
“ Hebetudini meæ imputo quod
“ vobis parcius innotesco, licet et
“ hebetudo per se citius innotescat.
“ Lippus solis jubare delector, nec
“ solis vitium est pravitas oculorum.
“ Montem sole illustratum aspicio,
“ sed æger procul solem campestris
“ revisentem opperior. Quorsum
“ hæc? Dum nostrum triste vivere
“ deploro, gaudeo Tullium in hæc
“ tempora reservatum, Tullium in-
“ quam, qui urbem providentia re-
“ servavit et peritia superbis ora
“ reclusit. Vos ego Ciceronem,
“ vos etiam rigidum Catonem, vos
“ Augustum fariferum dixerim;
“ Marcum severitate, Catonem
“ æquitate, Augustum frugalitate.
“ Quumque hæc virtutes trifariæ
“ sint morum nitore velut argento
“ vermiculatæ, gaudemus vos velut

“ optato sidere nubila nostra inter-
“ polare. Huc veniant fessi, rogi-
“ tent discrimini (*sic*) pressi. Omni-
“ bus ipse bonus alleviabis onus.
“ Vita dabit meritum, fugiet fraus
“ quæque peritum. Nec lædi pote-
“ rit qui tibi fisus erit. Alterutræ
“ litis compescis jurgia mitis.
“ Quemvis causa gravet, pars tibi
“ quæque favet. Quum igitur pre-
“ tium de peritia habeatis ut recta
“ dirigatis et prava corrigatis et in
“ omnibus auctoritatem habeatis, me-
“ minisse vos libeat avunculi vestri
“ vos carne et spiritu præ omnibus
“ diligentis, scilicet ne veritas causæ
“ nostræ, tam antiquis et probabi-
“ libus munimentis fulta, voluntario
“ vel casuali iudicio vacillet. Ju-
“ vantes nos veritas juvabit, quia
“ quicquid contra nos æmuli nostri
“ emendicant superbæ et fraudu-
“ lentæ est. Juvat nos annosa
“ possessio, antiqua regum et pro-
“ cerum collatio, tum denique Ro-
“ mana conscriptio. Romæ me
“ nemo interpellavit, coram legato
“ nullus appellavit, qui semper in
“ palam veni. Quid me retro la-
“ cessunt? Wigornia nos collibe-
“ rales, nunquam servos, habuit; et
“ quæ nunquam possederunt cur de
“ possessore quæruntur? Libuit
“ cuilibet fidem dare; fecit quod
“ voluit. Nescio conscientiam. Ego,
“ in libertate ecclesiæ natus, debeo
“ liberam ancillam facere? Liber-
“ tatem nostram sacramento, armis,
“ manu, quavis ratione, tuebimur.
“ Ut a nostris accepi, (S. Joh. viii.
“ 33), ‘nemini servivimus unquam.’

furore accensi, cum sanioris consilii fratribus, sicut A.D. 1202. quondam Mattathias cum filiis suis et amicis, firman-^{i Macc.} tes facies suas steterunt ex adverso, opposcentes se mu-^{ii. 16.} rum pro domo Domini, eligentes mori in curia Romana^{Ezek.} ad quam reversio nostra et ecclesiæ nostræ est et erat, xiii. 5. quam subire plenam subjectionem et servitutem et libertatis ecclesiæ suæ perpetuam subversionem. Et The replies. dixerunt, "Quare detraxistis sermonibus veritatis? Ad Job vi. 25. "detrahendum verba componitis et nitimini subvertere "libertatem ecclesiæ vestræ. Non timeatis paupertatem vestram vel litis expensas, quia si maneria nostra impignorare voluerimus vel si pecuniam a Judæis "sub usuris voluerimus vel in curia Romana a Romanis sub pœnis statutis, inveniemus qui usque ad mille "marcas vel amplius quantum voluerimus accommodabunt nobis, sub testimonio sigilli capituli nostri, "quia conventus quasi immortalis est. Et nos in longa "tempora solvendam pecuniam accipiemus et non dispergemur. Episcopus autem non inveniet qui ali- "quod manerium ejus loco pignoris accipiat, nec qui pecuniam ei mutuo det nisi in modica summa, quia "si episcopus moreretur statim pignus liberaretur, et "nisi creditor probaret demonstrative quod in necessarios usus ecclesiæ pecunia esset expensa, successor "debitum solvere non teneretur; quare nos in expensis "magis possumus quam episcopus. Quod dicitis episcopum esse favorabilem tam apud Romanos quam alios, "hoc non timeatis, quia causa sua ecclesiæ Romanæ "odiosa est, veluti quæ contra eam est instituta, et "causa nostra, quæ libertatis est, inter omnes causas "magis favorabilis est, et maxime apud ecclesiam "Romanam, cui volumus, sicut debemus, nullo medi-

"Vos nisi tæderet, me scribere
"multa liberet. Sed tu multa brevi
"percipis aure levi. Pectore sin-
"cero sociari te mihi quero: nam
"quocunque voles vertere fata soles.
"Linea sit stabilis consanguinitatis

"herilis. Jamque memento mei
"conditione spei. Vale." A letter
from Foliot to the archdeacon of
Worcester in behalf of Evesham
will be found in the preface.

A.D. 1202. “ ante subjeci; quæ etiam diligit exemptiones.¹ Et
 “ apud dominum Cantuariensem favorabiles sumus, cui
 “ cura animarum nostrarum et correctio status hujus
 “ ecclesiæ a domino papa specialiter sunt commissa.
 “ Quod dicitis ante nos fuisse et majores et sanctiores
 “ viros, verum est, et in hoc bene patet quod nunquam
 “ illi pleno jure ut dicecesano subjecti erant Wigor-
 “ nensi episcopo. Si vero nos episcopum causa visita-
 “ tionis admiserimus, quod antecessores nostri nunquam
 “ fecerunt, nihil libertatis ecclesiæ isti remanebit. Si
 “ exordinati sumus, ecce tribulatio, pœna peccati et
 “ exordinationis nostræ; qua tribulatione correpti,
 “ patienter sustineamus et emendemus in melius quod
 “ negligenter peccavimus, et non rememorabuntur om-
 “ nes iniquitates nostræ nec coram Deo nec coram
 “ hominibus. Quod autem dicitis prædecessores nostros
 “ admisisse episcopos solemniter, et abbates fecisse
 “ eis professionem, et benedictionem et chrisma et
 “ oleum et ordinationes ab eis recepissee, verum est,
 “ et male factum est illud, et periculum imminet
 “ nobis. Sed, benedictus Deus! semper cum pro-
 “ testatione libertatis et cum reclamazione facta
 “ sunt ista, quare præscriptionem non timemus, et de
 “ jure nostro (per gratiam Dei conservantis nobis
 “ privilegia nostra) certissimi sumus, nisi præscriptio
 “ obsit, cujus interruptio facillime probatur. Et si
 “ in judicio possessorio succubuerimus, quæ cura? quum
 “ quasi certi simus quod in petitorio obtinebimus; et
 “ quia ambigua sunt fata causarum, miser est qui
 “ sponte se offert servituti dum stare potest in libertate,
 “ maxime quum nil pejus possit ei contingere quam
 “ ut servus efficiatur. Et absit a nobis quod bonis ec-
 “ clesiæ in deliciis abutamur, et illa quæ libera creata
 “ est ancilletur æternaliter, quod nec etiam amodo locus
 “ sit ei in libertatem proclamandi, et sic injuste pereat,
 “ et non sit qui condoleat, quum satis abunde habeat

¹ *exemptiones*] *exemptiones*, MS.

“ unde defendatur. Ergo state nobiscum si vultis, quia A.D. 1202.
 “ nos neque pro vita neque pro morte a libertate re-
 “ cedemus, nisi per sententiam domini papæ, quod nun-
 “ quam continget, quod dominus papa videlicet contra
 “ se ipsum et ecclesiam Romanam et tot privilegia
 “ Romanorum pontificum sententiam det. Nos vero
 “ parati sumus omne pondus litis in nos suscipere, et
 “ adire curiam Romanam, et stare ibi pro libertate,
 “ non ut evagemus ut vos dicitis, sed ut ibi moriamur
 “ si forte transierint dies nostri; et sicut fuerit volun-
 “ tas in cœlo sic fiat.” Hæc nos sanioris consilii
 fratres cum fletu dicebamus. Abbas vero, constantiam
 nostram videns, considerabat omnia verba hæc, conferens
 in corde suo; et communicato consilio missi sumus tres
 monachi in crastino ad episcopum, qui libertatem et
 jus ecclesiæ nostræ protestaremur et quod nequaquam
 eum causa visitationis admitteremus, et pro jure ecclesiæ
 et contra omnia gravamina quæ propter hoc nobis con-
 tingere possent appellaremur; quod et factum est.
 Episcopus vero se nihilominus venturum et secundum
 indulgentiam domini papæ, appellatione remota, jure
 diœcesano, corrigenda tam in capite quam in membris¹
 se correcturum asserebat.

Three
brethren
sent to the
bishop to
protest
against his
visitation,
and to
threaten an
appeal to
Rome.

*De dolo abbatis ut accepta securitate status sui epis-
copum admitteret et nos ei dolo traderet.*

Quod quum abbati retulissemus ad callida argumenta
 et assueta præsidia se convertit, et per quosdam fami-
 liares suos sollicitavit episcopum si quo modo posset ad
 hoc inducere eum, ut accepta securitate status sui,
 videlicet quod in personam suam non animadverteret,
 eum admitteret. Hoc enim prius fecerat cuidam
 episcopo Wigornensi, Johanni videlicet de Constantiis,
 quem ad capitulum admisit et statuta ejus et decreta
 scripta et lecta, reclamantibus fratribus, ibidem custo-

The abbot
endeavours
to make
terms with
the bishop
for himself,
but fails.

¹ *membris*] *menbris*, MS.

A.D. 1202. dienda suscepit, sed dedit ei sexaginta marcas et renunciavit usui mitræ, tunicæ, dalmaticæ et sandaliorum omnibus diebus vitæ illius episcopi ne in personam suam animadverteret. Sed iste episcopus nihil simoniace facere voluit, sed tamen distulit diem adventus sui in alium diem.

De fuga abbatis et repulsione episcopi.

The abbot
retires to
Bradwell.

Veniente igitur die abbas summo mane recessit Bradeuuellam, et relictis ovibus mercenarius fugit quia non pertinebat ad eum de ovibus, quia non est ingressus per ostium in ovile ovium, sicut prius dictum est. Nos vero ut acephali magis de recessu abbatis quam de adventu episcopi consternati, timentes eum invenisse gratiam in oculis episcopi, videntes etiam quod pro anima nobis res erat, accinximus nos, et invocantes adjutorium Dei viriliter stetimus ex adverso; et summo mane, anticipantes horam canonicam, celebravimus capitulum nostrum multis ex causis, scilicet ut cum episcopo iterum non ingrederemur prætorium, et ut longo tractatu quid facto opus esset deliberaremus.

Arrival of
the bishop,
Aug. 23,
1202.

Veniente itaque episcopo, de communi consilio obserata sunt ostia tam cellæ hospitum quam stabuli et coquinæ, et omnia suppellectilia episcopi et equi et phaleræ equorum posita sunt sub divo, quia non erat ejus locus in diversorio. Portæ vero et ostia ecclesiæ, qua omnes Christiani ingrediuntur, aperta erant. Et ingrediens episcopus per claustrum recepit se in ecclesiam, et facta oratione, quum sedisset juxta majus altare, vocati sunt abbas et conventus noster voce præconia, et, aliis sedentibus in claustro, comparuimus coram eo duodecim ad hoc electi ut judicem responsis aggrederemur. Et episcopus, demisso¹ vultu et simpliciter ut erat vir sanctus, dixit, "Deo teste, compassus miseriæ vestræ et desolationi hujus ecclesiæ, veni huc propter vos ut statum

He summons the
monks to a
chapter.

¹ *demisso*] *dimisso*, MS.

“ vestrum et ecclesiæ vestræ in melius reformem, A.D. 1202.
 “ Igitur convenite omnes in capitulo, et audite man-
 “ datum domini papæ, et obedite mihi ut episcopo vestro
 “ sicut faciunt cæteri monachi vicini vestri, et bene erit
 “ vobis.” Et ego, in cujus ore posuerunt verba sua <sup>Marle-
 quia juris peritus eram, licet minor essem omnibus <sup>berge's
 fratribus meis, sic respondi: “ Domine episcope, de bona <sup>reply.
 “ voluntate vestra gratias agimus vobis, et bonum zelum
 “ vestrum retribuat vobis Dominus. Verum quia ea
 “ quæ dicitis sine perpetua subversione libertatis¹
 “ ecclesiæ nostræ et detrimento honoris nostri et periculo
 “ animarum nostrarum, immo perpetua damnatione
 “ earum, facere non possumus, eligimus magis tempora-
 “ liter hic flagellari et temporalium sustinere defectum
 “ donec a domino papa per legatum suum visitemur,
 “ quam, a non nostro pastore correctionem momen-
 “ taneam accipientes, ecclesiam nostram quæ libera est
 “ ancillando, in perpetuam, a qua resurgere non possumus,
 “ retrudere servitutem.” Et intrante conventu ad
 horam tertiam, dixi episcopo, “ Surge velociter et recede
 “ hinc cito; et exi a nobis. Ecce enim conventus adest
 “ ad opus Dei.” Et episcopus, “ Num minæ?” Et ego,
 “ Utique; stulte enim venistis.” Et episcopus exiens ab
 ecclesia secessit² in capitulum cum abbatibus, prioribus
 et multis clericis, et iterum et secundo et tertio præ-
 conia voce vocati sumus. Et qualibet vice nos duodecim
 coram eo comparuimus, probris et conviciis invicem
 affecti et nos afficiendo, et comminantes episcopo ut
 recederet, semper prædicta repetendo et appellationem
 innovando.</sup></sup></sup>

*Qualiter episcopus excommunicaverit conventum
 excepto abbate.*

Tandem circa horam diei nonam, quum ingredi <sup>The bishop
 deberemus ad sumendum cibum (erat enim vigilia sancti <sup>first sus-
 pends all,</sup></sup>

¹ *libertatis*] liberatis, MS.

| ² *secessit*] cecessit, MS.

A.D. 1202. Bartholomæi) per priorem de Gloucestria et quosdam
 except the alios nuntiavit nobis quod nos et ecclesiam nostram a
 abbot, for divinorum celebratione propter contumaciam suspendit,
 contumacy, and on the excepto abbate, et sic nec petita nec data benedictione
 next day, a nobis recessit. Nos vero appellationi nostræ innitentes
 Aug. 24, solemnus quam prius, si fieri potuit, divina celebra-
 excommu- vimus, et statim post cibum duos monachos¹ suos qui
 nicates them. hic propter combustionem ecclesiæ Wigornensis² mora-
 bantur, mandantes quod illos tantum ut sibi subjectos
 suspenderat et ideo eos a nobis emisimus, illi transmisi-
 mus. In crastino vero misit hic abbatem de Alincestre
 et quosdam clericos, quibus quum nusquam ad nos
 pateret ingressus sicut præcavimus, scientes ea quæ
 futura erant, illi accensis candelis et fixis in porta
 cœmiterii solemniter auctoritate episcopi nos excom-
 municaverunt, excepto abbate. Et hæc non fuit in
 nostro pectore cura minor quod abbas noster a nobis
 semper separabatur, sed maxima causa timoris ne cum
 episcopo collusisset, nec stetit per abbatem quin ita
 fieret. Nos vero nihilominus semper divina solemniter
 celebravimus.

*Qualiter abbas noluit communicare magistro Thomæ
 de Merlebergia monacho propter sententiam epi-
 scopi.*

Marleberge
 is refused
 an inter-
 view by
 the abbot.

Eadem die missus sum a conventu ut nuntiarem
 hæc domino abbati, quamvis a suis omnia ei prius
 nuntiarentur, et, quicquid abbas diceret, injunctum est
 mihi ut ad dominum Cantuariensem procederem et sen-
 tentiæ episcopi peterem infirmationem. Qui quum
 venissem Bradeuuelle ad abbatem, stans deforis et
 quærens loqui ei, responsum est mihi ex parte abbatis
 quod recederem, et quod abbas non loqueretur mihi
 quia excommunicatus eram. Ego vero recessi apud

¹ *monachos*] monacos, MS.

² The burning of Worcester ca-
 thedral happened on April 17, 1202.

Annales Wigorn., in Wharton's
 Anglia Sacra, vol. i., p. 479.

Suellam, manerium de camera, et pernoctavi ibi, co-^{A.D. 1202.}gitans quia nox haberet consilium, et putans quod abbas ebrius esset, sicut quotidie esse consuevit et sæpe bis una die, vel quod tunc haberet ibi aliquam de concubinis suis, propter quas sæpe nos consueverat excludere a thalamis suis, quamvis concubinas suas nobis videntibus in thalamis suis passim consueverit habere. Summo itaque mane veni iterum Bradeuuellam, et non patebat mihi ingressus, nec in melius mutatum est consilium, sed idem responsum recepi quod prius; nondum enim spem amiserat quin episcopum adhuc aliquo modo corrumperet et nos ei dolo traderet. Sed episcopus filius veritatis iniquitati ejus non consensit.

*Qualiter archiepiscopus Hubertus ad monachos contra episcopum sit conversus, et de potestate archiepiscopi in ecclesia Eveshamensi*¹.

Et ego recessi, et tertia die occurri domino Cantuariensi in itinere per tria miliaria ultra Londonias, et eo cum fletu et ejulatu magno ex parte fratrum salutato, tamen satis rhetorice ex ordine narraui ei omnia quæ facta erant, et instanter petii sententiæ episcopi relaxationem, adjiciens in fine, "Pater sancte, res vestra
 " magis agitur quam nostra, et causa vestra est pro qua
 " stamus. In privilegiis enim nostris continetur, quod
 " cura animarum ecclesiæ nostræ a domino papa vobis
 " commissa est, et si quid sinistrae partis inibi comper-
 " tum fuerit oriri, potius auribus vestris deferatur quam
 " per alicujus occultam sententiam locus sanctus deprave-
 " vetur injuste. Et vos anno præterito, si ad memo-
 " riam reducitis, hoc privilegio et jure nostro usi estis,
 " et, episcopo præsentem et non contradicentem, quæ erant
 " corrigenda in domo nostra et nobis omnibus præsentibus
 " et in cryptis nostris tam in capite, quam in mem-

Aug. 27.
 He goes to the archbishop, and meets him three miles from London.

¹ *Eveshamensi.*] Eveshaensi, MS.

A.D. 1222. "bris correxistis, et sic in possessione juris vestri
 "et nostri constituti estis. Ergo, domine, defendite
 "partes vestras et oves vestras." Et archiepiscopus,
 "Bene meminimus omnium horum, et nolumus quod
 "omnibus palam dicatis sed dissimuletis, quia per bea-
 "tum Julianum nec jus nostrum nec possessionem
 "quamdiu vixerimus, Deo dante, amitemus." Igitur
 tam in divinis officiis quam in mensa junxit me lateri
 suo per tres dies, et quum accepissem cibum cum eo
 confortatus sum. Tertia vero die obviavit nobis apud
 Haveringedune magister Johannes de Cerneia, clericus
 episcopi Wigornensis, vir in jure canonico valde pro-
 fundi pectoris, et narravit domino Cantuariensi modo
 suo ea quæ facta fuerant, petens confirmationem sen-
 tentiæ episcopi instanter, et ego in multis contradicens
 ei petii constantissime infirmationem ejusdem. Et ar-
 chiepiscopus, "Magister Johannes, quædam ita sunt ut
 "dicitis, quædam non. Sed bene scimus quod epi-
 "scopus vester non de consilio vestro ut credimus, sed
 "potius magistri Willelmi de Verdun talem præci-
 "pitavit sententiam, non deferens appellationi, in tan-
 "tum conventum, nobis inconsultis." Et revera de
 consilio Willelmi fuit, sicut prius archiepiscopo sug-
 gesseram. "Ite," inquit archiepiscopus, "et quinta
 "die post hanc compareatis coram nobis apud Wigor-
 "niam, et ibi quod justum fuerit statuemus." Et
 accepta benedictione recessimus. Et quum venissem
 domum nuntiavi fratribus quæ facta fuerant, qui, ga-
 visi gaudio magno, cantabant et flebant.

Aug. 29.
 John de
 Cerney
 comes to
 the arch-
 bishop
 from the
 bishop of
 Worcester.

The arch-
 bishop ap-
 points an
 enquiry at
 Worcester.

*De arreptione itineris abbatis ad curiam Romanam
 et revocatione ejusdem, et pace reformata inter
 eum et conventum.*

Abbas vero noster secesserat¹ apud Baddebi, et præ-
 paravit se ad iter ut Romam iret, jam enim plene spem

¹ secesserat] cecesserat, MS.

amiserat de corrumpendo episcopo. Veniente igitur die A.D. 1202. comparuimus coram archiepiscopo, episcopo cum advo-
 catis suis et multis allegationibus petente¹ sententiæ
 suæ confirmationem, et similiter nobis petentibus e con-
 trario infirmationem; et non profecimus, sed datus
 est nobis alius dies apud Lincolniam. Veniens autem
 domum, ex præcepto fratrum secutus sum abbatem nos-
 trum ut eum ab errore viæ suæ revocarem. Jam enim
 iter arripuerat et habitum mutaverat, ut quibusdam
 fratribus nuntiaverat; non enim conventui hæc manda-
 verat. Ego vero procedens inveni eum apud Neweburi
 versus mare in habitu sæculari; et, narrans ei quæ facta
 fuerant, et qualiter dominus archiepiscopus Cantuariensis
 communicavit nobis, consolans etiam eum per verba
 archiepiscopi quæ dixerat mihi, et qualiter spem conce-
 pimur de infirmanda sententia episcopi, promisi etiam
 ei in verbo Domini quod si episcopus obtineret contra
 nos in possessorio iudicio, quod maxime timebamus, (qui
 timor postea evenit nobis,) quod nos nunquam coram
 episcopo aliquid quod faceret ad ejus depositionem ei
 objiceremus, sed fideliter cum eo contra episcopum pro
 statu personæ suæ staremus, si reverteretur et staret
 nobiscum in causa ecclesiæ. Quam promissionem meam
 fratres mei, quum postea Romæ essem, tempore resti-
 tutionis episcopi viriliter compleverunt, stantes cum eo
 usque ad habitus sui dejectionem, quum episcopus circa
 personam suam vellet facere inquisitionem et fratres ei
 nihil dicere vellent, episcopo sub pœna excommunicationis
 præcipiente. Ille vero tali accepta securitate reversus
 est Eveshamiam, et facti sunt amici eadem die abbas et
 conventus, quia autea erant inimici ad invicem.

Sept. 3.
 The cause
 is heard at
 Worcester,
 but ad-
 journed to
 Lincoln.

Reconcili-
 ation of the
 abbot and
 monks, to
 make com-
 mon cause
 against the
 bishop.
 (St. Luke
 xxiii. 12.)

De auxilio conventus ad litis expensas.

Tunc etiam provisum est quod omnia ea quæ prius
 nobis invitis abstulerat, videlicet redditus pitantiariæ

How funds
 are raised
 for the suit.

¹ *petente*] *petende*, MS.

A.D. 1202. qui pertinebant ad potum, salvis paucis nobis caritatibus vini, et fabricæ ecclesiæ, et duo pulmenta scilicet frumenti et fabæ, et wastelli et caritates de cellario exceptis quibusdam certis diebus, et coopertoria, cederent in usus suos, ad sustentationem litis quamdiu lis duraret, et quamvis prius hospitalitas apud nos deperiisset et, rese-cante abbate tam hospitibus quam servientibus abbatia pro voluntate sua liberationes, multi fame periissent, tamen modo concessimus quod hæc omnia cederent in usus abbatis ad litem, et nos nunquam super his quamdiu de voluntate nostra subtraherentur eum accusare-mus. Nos vero, sicut prius nolentes ita modo volentes, per multos annos postea nudis et puris oleribus pro pulmento usi sumus, et eleemosynarius pascebat, servientes nostros; et facta est tranquillitas in mari nostro.

Qualiter archiepiscopus nos pro non excommunicatis habuerit, sententiam episcopi nec confirmando nec infirmando.

St. Luke
xxii. 71.

Igitur pace inter nos sic reformata, abbas noster quasi tyro ut erat magnanimus viriliter præparavit se ad litem apud Lyncolniam ubi honorifice ab archiepiscopo susceptus est et confortatus, et ibi pondus litis versum est super me, in tantum quod propter elegantes allegationes meas abbas meus, ut ipse sæpe fatebatur, in specialem dilectionem recepit me; ipse enim jam audiverat ex ore meo. Sed aliud erat in ore suo, aliud in corde. (Hæc et alia de meipso, Deo teste, ideo vobis dico ut memoriam mei in orationibus vestris habeatis qui de hac libertate gavisuri estis, quia plus omnibus pro ea laboravi.) Sed nec tunc apud Lyncolniam ad plenum profecimus, licet ibi certitudinem de non confirmanda sententia episcopi conceperimus et de adjutorio archiepiscopi, sed datus est nobis alius dies apud Londonias in crastino sancti

Luce Evangelistæ. Et illuc processimus copiose muniti¹ A.D. 1202-3.
 advocatis, episcopus vero constipatus non solum advo- The hear-
 catis, sed etiam fere omnibus episcopis hujus provinciæ, ing of the
 et præcipue astantibus ei Eliensi, tantæ auctoritatis case con-
 viro, et Herefordensi. Tandem post multas et varias tinued at
 allegationes utrimque propositas, archiepiscopus taliter London,
 exorsus est: "Sententiam episcopi licet post appella- 19 Oct.
 " tionem latam nec confirmabimus nec infirmabimus, The arch-
 " ideo præcipue quia causa pro qua lata est commissæ bishop
 " iudicibus delegatis a domino papa. Et tu, domine abbas, leaves the
 " sequere literas tuas et iudices tuos." Et recessimus appeal to
 gaudentes, et prosecuti sumus causam nostram coram be prose-
 iudicibus nostris. Jam pridem enim, me procurante, cuted be-
 nibus viribus meis ut quæstio status moveretur inter fore the
 nos et episcopum et crebro me prædicante quod in brevi papal de-
 moveretur, perquisivimus literas domini papæ videlicet legates, and
 quod episcopus contra privilegia Romanorum pontificum neither
 nobis injuriosus existeret, et per has literas fecimus confirm
 vocari episcopum in prima die litis nostræ ante archi- nor an-
 episcopum apud Wigorniam. nuls the
 sentence.

*De primo itinere episcopi et nostro Romam pro hac
 causa.*

Erant autem iudices nostri de Malbesburia, Abben- The bishop
 donia et de Eignesham abbates, coram quibus quum appeals
 episcopus aliquotiens comparuisset, tandem ab eis ut from the
 sibi suspectis appellavit, et in propria persona appella- delegates
 tionem est prosecutus. Nos vero misimus contra eum to Rome.
 quendam monachum Ernefredum nomine, virum dis- [Decr.
 cretum, bene literatum et optimum notarium, qui in Grat.
 curia Romana diem clausit extremum, et quendam cur- pars ii.
 sorem collateralem abbatis qui literarumstrarum causa ii.
 portitor fuit, qui similiter postea rediens a curia labore qu. vi.
 cap. 16.]

¹ muniti] minuti, MS.

A.D. 1203. consumptus obiit. Hic enim mos semper erat noster quod nos mittebamus unum quasi ex latere nostro et abbas alium quasi ex latere suo, non enim unquam credebamus nos nobis ad invicem. Judicibus vero nostris non deferentibus appellationi, datis magnis iudiciis et diffusis dilationibus episcopo, causam quasi lento pede prosecuti sumus, expectantes quidnam episcopus impetraret.

De iterata depressione conventus ab abbate et dilapidatione immobilium.

The monks
find no
change in
the abbot
for the
better.

Abbas autem noster quasi canis ad vomitum convertens, ut semper consueverat deprimi in adversis et elevari in prosperis, videns quia in longa tempora restitutio episcopi, siquando tamen futura erat, dilata fuit, confisus etiam de eo quod nos vix vel nunquam durante lite inter nos et episcopum contra eum actionem institueremus, quasi securus factus, non iis quæ nos ei concesseramus ad litem sustinendam contentus, cœpit in nos durius grassari quasi expectans ut adhuc Jordanus efflueret in os ejus. Et sacristariam, thalamum et omnes obedientias nostras amplius et durius quam unquam prius sibi appropriavit, et nos fame, frigore et inedia durius quam prædiximus affecit. Nec hoc ei ad cumulum damnationis suæ suffecit, sed quasi sciens quæ super eum ventura erant, antequam deponeretur, ut ipse sæpe dicebat, quod talem redderet abbatiam quod nunquam aliquis post eum ea gauderet, cœpit possessiones ecclesiæ dilapidare, consanguineos suos ditare, dans nepoti suo Rogero assarta de Ambresleia ad valentiam centum solidorum annuorum et amplius, et colludendo cum adversariis nostris, possessiones ecclesiæ pro pecunia in curia domini regis eis concedens, veluti Waltero le Poer in eadem villa de Ambresleia terram quæ fuit Hardingi, caducum ecclesiæ, ad congregandam sibi mammonam iniquitatis; et aliis multas alias, scilicet sex virgatas in Tatelestrop, et

duas in Neuham scilicet Johanni et Hugoni, et ut A.D. 1203.
 quasi tales, deposita villicatione, reciperent eum in St. Luke
 domos suas. xvi. 4.

*De diligentia conventus et tribulatione eorum circa
 revocationem alienatorum.*

Sed nos non ferentes tantam iniquitatem licet cir- The monks
 cumdeditissent nos undique angustiae, quoddam assartum incur the
 quod dederat senescallo nostro ad tuitionem aliorum, anger of
 quod ipse seminaverat, non veriti sumus metere, pro the king
 quo facto et regis iram contra nos excitavimus et in- and arch-
 dignationem archiepiscopi incurrimus. Quantum tunc bishop by
 abbas noster sublevatus et elatus fuerit supersedeo illegally
 dicere quia non possem edicere. Itaque missus sum reaping
 ego et tunc ut animos regis et archiepiscopi quocunque land which
 modo mitigarem et nos in facto isto excusarem. Et the abbot
 veniens ad curiam regis non potui loqui ei, sed minas had farmed
 et opprobria ibi recepi. Veniens ad archiepiscopum prius out.
 ab eo convicia et asperas increpationes sustinui. Tan-
 dem post multas excusationes ita conclusi: "Pater
 "sancte, nostis quia periculosa est desperatio. Obser-
 "vatio ordinis periit apud nos, quia nos fame et inedia
 "perimus. Possessiones ecclesiae nostrae dilapidantur,
 "aedificia nostra diruuntur. Nihil ergo superest, nisi
 "ut nos a loco discedamus. Sed quia turpe est mo-
 "nacho furtim recedere, et inhonestum sine causae cog-
 "nitione habitum relinquere, ex certa scientia haec feci-
 "mus scientes quia contra jura regni fecimus, quamvis
 "de jure civili recte fecerimus, quia quicquid plantatur,
 "seritur vel inaedificatur omne solo cedit, radices si
 "tamen egit; et solum nostrum esse constat, nec sine
 "consensu nostro potest alienari; ergo recte messi
 "sumus quod ille seminaverat in solo nostro. Quum
 "igitur domino regi conquesti fuerimus et ibi auxilium
 "non invenerimus, et quum pluries vocaverimus vos
 "literatorie et viva voce ut perpetuum legatum nobis
 "a domino papa datum, et nolletis venire, communi-

A.D. 1203. "cato consilio tale quid fecimus, et nisi modo veneritis
 "pejora faciemus propter quæ oportebit vos venire et
 "tam in capite quam in membris corrigenda corrigere.
 Marleberge "Sin autem, ut requiratur sanguis noster de manibus
 threatens "vestris, non in occulto sed palam relinquemus habi-
 the arch- "tus nostros ad pedes vestros, ut ante tribunal Domini
 bishop that "nostri Jesu Christi reddatis rationem pro animabus
 unless he "nostris; quamvis coram domino papa sitis inexcusa-
 interferes "biles nisi corrigenda apud nos correxeritis, sicut in
 on their "privilegiis nostris continetur, ad quem nos contra
 behalf, the "vos et abbatem nostrum appellavimus, nisi ad nos
 monks will "veneritis, et sic poteritis amittere curam quam habe-
 renounce "tis de nobis." Et quum audisset hunc sermonem
 their habit. "motus est archiepiscopus. Immo et magistri mei in
 scholis, clerici archiepiscopi, videlicet J. de Tinemue
 et S. de Suuelle et Honorius, exclamaverunt, dicentes
 quia recte locutus sum, murmurantes contra archiepi-
 scopum propter verbum quod subjeci, "Domine pater,
 "consulite famæ vestræ quia abbas noster aperto ore
 "clamat quotidie se non timere quamdiu vos et justi-
 "ciarius vixeritis, exprimens causam, vos diffamando,
 "quod videlicet vobis tantum servierit quod securus
 "sit de vobis." Et archiepiscopus, "Ut sciat mundus
 "quia manus meæ mundæ sunt in hac parte, non
 "erit hoc proverbium amodo in Israel. Per beatum
 "Julianum nos veniemus, et ita corrigenda corrigemus
 "quod secundo opus non erit." Et facto dictum com-
 pensasset, nisi morte præoccupatus fuisset.¹

*Qualiter Thomas monachus captus fuerit ab abbate et
 liberatus per archiepiscopum et clericos ejus.*

Igitur de consilio archiepiscopi secessi² Wigorniam
 ut possessionem nostram de assarto contra abbatem et
 senescallum defenderem, qui illuc convenerant in manu

¹ His death, however, did not happen until two years afterwards,
 13 July, 1205.

² *secessi*] *cecessi*, MS.

forti ut possessionem assarti recuperarent et factum A.D. 1203. abbatis salvarent. Ad hoc enim semper nitebatur abbas, ut de ecclesiis et possessionibus ecclesiæ sine consilio nostro pro voluntate sua posset disponere. Et Marle-
 quum audisset abbas quæ feceram excommunicavit me, ^{berge, having}
 et quum cognovisset quod essem Wigornia gavisus est, ^{been ex-}
 et observavit portas civitatis ut me comprehenderet. ^{commu-}
 Sed ego non veneram ut fugerem sed ut ex adverso ^{nicated by}
 starem, et quum stetissem coram justiciariis, et abbas ^{the abbot,}
 ex adverso cum senescallo objiciens mihi quod eram ^{is seized}
 excommunicatus, orta est dissensio inter justiciarios ^{by him at}
 utrum deberem admitti contra abbatem, et nobis rece- ^{Worcester,}
 dentibus ut super hoc interlocutionem reciperemus, ^{but rescued}
 data est interlocutio contra me, videlicet, me non ^{when on}
 habere personam standi in iudicio quia excommunicatus ^{his way to}
 eram. Et tunc comprehendit me abbas meus ut mitteret ^{prison.}
 me in carcerem apud Ambresleiam, et occideret me ut credebam. Idem enim fecerat monachis Cantuariensibus et cuidam homini nostro Augustino de Salford quem duris cruciatibus occidit, et ideo magis timui, cognoscens ejus tyrannidem. Et quum iter agerem cum iis qui ducebant me, ecce subito apparuerunt mihi tres prædicti viri magistri mei in via qua ambulabam, et statim circumdederunt me et liberaverunt me de manibus eorum, denunciantes eos excommunicatos. Quorum tres morte subita perierunt, videlicet, Simon frater senescalli, qui occisus est a latronibus extra Wigorniam; Matthæus Dolfinus, cognatus abbatis, qui propriæ sagittæ incumbens obiter mortuus est: David Pugio, a Willielmo de Arderne pede percussus in pectore ab equo cecidit, et membris confractis mortuus est. Quartus vero Ricardus de Kent, camerarius abbatis, rogante abbate quum essemus in curia Romana ut injuriam ei remitterem ad petitionem meam a poenitentiario domini papæ absolutus est. Hæc ideo scripsi ut timeant subditi obedire dominis in atrocioribus contra canones sicut illi fecerunt. Ductus itaque sum a prædictis magistris meis ad dominum Cantuariensem qui et ipse venit

[Decr.
 Grat., ut
 supra,
 cap. 2.]

A.D. 1203. Wigorniam eadem die. Qui quum collocasset me a latere ejus dum sumerem cibum, venerunt ex parte abbatis clerici ejus, magistri Robertus de Uulfeia et Germanus, offerentes ei palefridum et cuppam argenteam cum literis abbatis in quibus petebat quod redderet me excommunicatum suum secundum regulam beati Benedicti puniendum et tractandum. Et ego: "Pater sancte, ante sententiam appellavi, et in prosecutione appellationis meae sum, et ideo nulla est sententia abbatis. Quum igitur vestrum sit tueri appellantes, etsi oportuerit me mori vobiscum, non recedam a vobis." Et archiepiscopus nuntiis: "Ite cum exeniis vestris ad abbatem ut servet ea usque dum mittamus pro eis, quia nos in brevi veniemus Eueshamiam, et secundum posse nostrum pacem inter abbatem et conventum et monachum¹ istum, Deo donante, reformabimus." Hæc omnia dicebat, ut erat vir summæ prudentiæ, ne abbatem terreret et ut sine appellatione iudicium ejus subiret. In crastino vero missi sunt ad me priores Johannes et Petrus cum clericis prædictis ex parte abbatis et conventus ut venirem domum quia paratus erat pacem pro voluntate conventus reformare, quod quum nunciassem archiepiscopo, submurmurans dixit quod ad colludendum recessi, et ego, quod non; tandem dixit, "Vade, et per beatum Julianum si ab accusatione quam instituisti coram nobis recesseris animadvertemus in te durius quam in abbatem si victus esset." Et accepta benedictione recessi cum prioribus meis, et veniens domum multos falsos fratres inveni quærentes occasionem adversum me, qui dixerunt me nuntiasse domino Cantuariensi exordinationes domus nostræ. Et verum fuit, quia aliter non potui expedire negotium, quia scriptum est, "Justus in principio accusator sui est." Ego vero rem tacitus considerabam cum quibusdam fratribus fidelibus quibus verba archiepiscopi revelavi, et reformationem pacis impedivi.

Prov.
xviii. 17.

¹ *monachum*] monacum, MS.

De exilio quatuor monachorum pro assarto et de compromissione in archiepiscopum et coarbitros suos, et de prima scriptura consuetudinum et reddituum conventus.

Quarta autem die venit ad nos archiepiscopus et A.D. 1203. ingressus capitulum blande leniterque locutus est ab-
 bati, nobis vero durius, objurgans nos et increpans tam The arch-
 pro assarto quam pro aliis exordinationibus nostris. bishop ar-
 Tandem proposuit ea quæ ego dixeram ei, requirens rives at
 an vera essent, et paucis respondentibus quia sic, ab- Evesham,
 bate vero quod non, et multa contra conventum pro- and the
 ponente, archiepiscopus lite sic contestata excommuni- questions
 cavit omnes qui falsa ei dicerent de statu domus, tam between
 de capite quam de membris, vel vera celarent. the monks
 Et facta singulari inquisitione tam per se quam per cler- and abbot
 ricos suos et viros religiosos, tandem, communicato are referred
 consilio, ita exorsus est archiepiscopus: "Quamvis to arbitra-
 "solus possem corrigere quæ corrigenda sunt, tamen tors.
 "quia debemus omnia facere cum consilio, consulimus
 "si vultis quod abbas eligat unum bonum virum et
 "conventus alterum, in quos simul et in nos compro-
 "mittatis quod appellatione remota arbitrio nostro
 "stabitis, quicquid circa statum ecclesiæ hujus vel
 "personarum vestrarum arbitrando dictaverimus, vel
 "modo statim iudicium recipiatis." Ego vero sciens
 quod abbas a sententia archiepiscopi posset appellare,
 consului conventui ut arbitros eligeremus. Abbas vero
 de facili consensit, timens sibi, et sciens quia reis et
 fugientibus prosunt dilationes et quod nox habet con-
 silium; hic enim semper mos ejus fuit quod omnia
 negotia in diem futurum prorogavit. Et abbas elegit
 Clementem abbatem de Certesia, nos vero Eustachium
 episcopum Eliensem, et firmata est hæc compromissio
 per juramentum utrarumque partium in Verbo Domini
 et per cartam sigillo¹ abbatis et conventus munitam.

¹ sigillo] sigilli, MS.

A.D.
1203-4.

Four monks, including Marleberge, are banished from the abbey for a short time, in the matter of their steward's land.

Conditionem etiam nostram quantum causa nostra permisit correxerat tunc archiepiscopus et abbatem coarctavit. Et tunc primo consuetudines nostras scribi jussit, sed non confirmavit. Sed ut domino regi satisfaceret qui motus erat pro assarto, quatuor ex fratribus relegavit, quorum ego unus eram, sed post quindecim dies ut causam nostram contra episcopum agerem revocatus sum. Quamvis hoc bellum quasi intestinum cum abbate nostro haberemus, nihilominus tamen causam contra episcopum egimus et defendimus tam viriliter et diligenter, sicut rei exitus comprobavit, quod ipse archiepiscopus et alii terræ magnates admirati sunt, dicentes quod nunquam tales monachos¹ viderunt.

Qualiter causam libertatis coram iudicibus communibus egerimus.

Papal commissioners appointed to examine in England the cause between the bishop and abbey, give sentence on the present facts of the case, and refer the questions of right to Rome.

Episcopus enim jam pridem redierat a curia, et literas de consensu² nunciorum nostrorum prædictorum impetratas apportaverat directas episcopo et priori de Coventre et archidiacono Norhamptoniæ, in quibus continebatur quod ipsi causam super exemptione ac subjectione tam monasterii quam ecclesiarum vallis audirent, et in iudicio possessorio sententiarent, super proprietate vero causam diligentissime examinatam ad dominum papam definiendam transmitterent, certum partibus terminum præfigentes, quo cum ipsis instrumentis authenticis (quod valde periculosum fuit nobis) et attestationibus domino papæ se præsentarent, sententiam recepturæ. In cujus causæ actione summa cautela fuit hæc, quam nemo novit præter me solum usque ad publicationem attestationum. Quum enim dominus papa distinxisset, ut audistis, quod iudices in possessorio cognoscerent et sententiarent, in petitorio vero tantum cognoscerent et non sententiarent, adver-

¹ *monachos*] monacos, MS.

[² *consensu*] concensu, MS.

A.D.
1204-5.

sarii nostri a Domino infatuati nobiscum sine distinctione simul et semel in utroque iudicio litem contestati sunt, gaudentes propter litis contestationem et cupientes quocunque modo, ut moris est actorum, pervenire ad eam. Quare indifferenter testes et mixtim tam super proprietate quam possessione admissi sunt, et sic, Deo disponente, causa proprietatis cum causa possessionis citissime sine omni dilatione et difficultate examinata est. Hæc ideo vobis dixerim quia si adversarius noster usus fuisset consilio legis, prius egisset causam possessionis, et nactus possessionem compulisset nos ad onera probationum in causa proprietatis, et sic in longa tempora deferretur examinatio causæ proprietatis, et episcopus diutius, immo forte usque in hodiernum diem, gavisus esset possessione, sicut nos gaudeamus de possessione jurisdictionis vallis, prædictæ legis usi consilio. Igitur quum ventum esset ad publicationem attestationum, tunc primo recordati sunt adversarii nostri quod stulte egerint, et quærentes quod iudices publicarent tantum attestations de possessione, illas vero de proprietate tegerent, nobis reclamantibus ne hoc fieret, immo omnibus publicatis simul utraque lis marte suo discernetur,¹ allegantibus etiam nobis hæc fieri non posse, quia ita commixtæ erant attestations quod nequaquam sine præiudicio et discrimine partis nostræ quin aliquæ publicandæ tegerentur et tegendæ publicarentur poterant separari;—quasi impossibilitate separandi constricti, omnes publicaverunt; et sic utraque causa simul examinata est, et adjudicata est episcopo restitutio plenæ jurisdictionis in nos et monasterium nostrum. Nobis vero possessio plenæ jurisdictionis vallis totius reservata est, et absoluti sumus ab impetitione episcopi in possessorio iudicio de jurisdictione ecclesiarum vallis; et missus est episcopus in plenam

The present jurisdiction of the abbey adjudged to the bishop, and that of the Valley to the abbey, 2nd Sunday after Easter, 24 Apr., 1205; two years from the commencement of the suit.

¹ *discerneretur*] This word, omitted at first in the text and inserted in the margin, is doubtful.

A.D. 1205. possessionem jurisdictionis quoad monasterium et monachos, anno secundo ex quo lis incœperat, dominica qua cantatur Misericordia Domini. Et causa instructa cum attestationibus tradita est utrique parti; et nobis privilegia, episcopo vero eorum transcripta signata, tradita sunt, deferenda ad dominum papam statuto termino, in octavis videlicet sancti Martini proximo sequente, quo cum his omnibus coram domino papa compararemus sententiam recepturi.

Literæ domini papæ per quas causa ista actitata fuit et sententia in possessorio judicio pro episcopo lata.

Hic literas domini papæ per quas hæc causa actitata est, necnon et sententiam in possessorio judicio de monasterio nostro contra nos latam et gravem satisfactionem nostram, simul et in eodem judicio de ecclesiis vallis pro nobis sententiam latam, cum ipsa relatione ad dominum papam facta, huic operi interserenda dignum duxi.

Decree of
the com-
missioners.
[*Richard
Kentensis,
archd. of
Northampt.
A.D. 1200.
Hardy's Le
Neve, vol.
ii. p. 55.]
The com-
mission of
Innocent
III., 22
May, 1203.

Omnibus sanctæ matris ecclesiæ filiis tam præsentibus quam futuris, G[alfredus de Muschamp] Dei gratia episcopus et J[orbertus] prior Coventrensis et R. archidiaconus de Norhamtonia,* æternam in Domino salutem. Literas domini papæ Innocentii tertii in hæc verba suscepimus:—

‘ Innocentius episcopus, servus servorum Dei, venerabili
‘ fratri episcopo et dilectis filiis priori Coventrensi et archi-
‘ diacono de Norhamptonia Lincolniensis dioceseos, salutem
‘ et apostolicam benedictionem. Constitutis in præsentia
‘ nostra venerabili fratre nostro Wigornensi episcopo et
‘ dilectis filiis E[rmefredo] et R. nuntiis abbatis et mona-
‘ chorum Eveshamensium, quum super subjectione ac exemp-
‘ tione ipsius monasterii vellent adinvicem litigare, dilec-
‘ tum filium, B[enedictus] tunc sanctæ Susannæ presbyterum
‘ cardinalem eis concessimus auditorem. In cujus præ-
‘ sentia proposuit episcopus memoratus quod quum abbas
‘ et monachi de Evesham hactenus ecclesiæ Wigornensi diœ-
‘ cesana extiterint lege subjecti, et prædicti loci abbates ab
‘ episcopo Wigornensi benedictionis munus suscipere, sibi
‘ que per libellum professionis canonicam obedientiam exhi-

‘ bere, ad synodum Wigorniae vocati accedere, consueverunt, A.D. 1204.
‘ et ipsos episcopos ad eorum monasterium accedentes cum
‘ processione recipere, ac in multis aliis ipsis quasi devoti filii
‘ obedire, et omnia spiritualia ab ecclesia Wigorniae percipere,
‘ nunc in spiritu contumaci debitam eidem episcopo reveren-
‘ tiam et obedientiam subtrahere moliuntur. Quum enim nu-
‘ per idem episcopus una cum dilectis filiis abbate Winchel-
‘ cumbiae, priore Glocestriae, clericis pluribus et jurisperitis,
‘ certo die praefixo et ab eis recepto ad eorum monasterium causa
‘ visitationis accederet, ipsum recipere noluerunt, sed contu-
‘ maciter resistentes eidem, neque jure uti communi nec speciale
‘ privilegium per quod essent exempti ostendere voluerunt,
‘ sed nec etiam indulgentiam eidem episcopo a nobis conces-
‘ sam, cujus auctoritate de intrinseca et extrinseca religiosarum
‘ domorum administratione quae ipsi dioecessana sunt lege sub-
‘ jectae, appellatione remota, potest cognoscere, curaverunt au-
‘ dire, multotiens requisiti. Episcopus vero, communicato praedi-
‘ ctorum virorum et jurisperitorum consilio, tam manifestam
‘ ipsorum contumaciam et inobedientiam canonica poena per-
‘ cellens, ipsos et eorum monasterium et capellas pertinentes
‘ ad ipsos a divinatorum celebratione suspendit. Sed ipsi,
‘ contumaciae contumaciam adjungentes, illam sententiam con-
‘ temperunt et officium exequi minime formidarunt, Wigor-
‘ nensem ecclesiam ac episcopum memoratum jurisdictione
‘ atque obedientia in eos hactenus habita et obtenta pacifice,
‘ praetermisso juris ordine, spoliantes. Praeterea in ecclesiis
‘ et capellis vallis Eveshamiae quum vacant, personas et vica-
‘ rios instituere, causas matrimoniales et sacrilegii tractare,
‘ licet nullum super his privilegium habeant vel ostendant,
‘ praesumunt et injungere poenitentias publicas et solemnes.
‘ Nuntii vero praefati abbatis et monachorum ex adverso pro-
‘ ponere curaverunt, quod, quum monasterium de Evesham ad
‘ Romanam ecclesiam nullo pertineat mediante, sicut in privi-
‘ legio felicitis memoriae Constantini papae tertii et aliorum
‘ praedecessorum nostrorum noscitur contineri, praedictus epi-
‘ scopus, contra libertatem ab apostolica sede obtentam et jam
‘ per quingentos annos in pace possessam, praesumit contra
‘ justitiam molestare, illud cum omnibus ad idem in diocesi
‘ sua pertinentibus, post appellationem ad nos legitime inter-
‘ positam et coram officialibus venerabilis fratris nostri Can-
‘ tuariensis archiepiscopi et ipso episcopo saepius innovatam,
‘ ecclesiastico interdicto et excommunicationi supponens. Pen-
‘ siones insuper prohibuit eis reddi et multa alia gravamina
‘ eis non cessat pro suae voluntatis arbitrio irrogare. Volentes
‘ igitur tam episcopi praedicti quam memorati monasterii jura
‘ integre conservari, discretionem vestram per apostolica scripta

A.D. 1204. ‘mandamus, quatenus episcopo, si de spoliatione constiterit, sicut justum fuerit appellatione postposita restituto, revocantes in irritum si quid post appellationem ad nos legitime interpositam temere fuerit attentatum, et facientes prædicti interdicti sententiam si rationabiliter lata est usque ad satisfactionem debitam inviolabiliter observari, audiat quæ ad invicem duxerint proponenda, et omnia redigentes in scriptis, eadem sigillis vestris inclusa et originalia etiam, si quæ habent, nobis mittere procuretis, præfigentes partibus terminum competentem quo cum ipsis sententiam, auctore Domino, recepturæ nostro se conspectui repræsentent. Testes autem qui fuerint nominati, si se gratia, odio, vel timore subtraxerint, per censuram ecclesiasticam cessante appellatione cogatis veritati testimonium perhibere, nullis literis obstantibus, si quæ apparuerint harum mentione non habita a sede apostolica impetratæ. Quod si non omnes his exequendis interesse potueritis, tum, frater episcope, cum altero eorum ea nihilominus exequaris. Datum Ferentini xi. Kal. Junii, pontificatus nostri anno vi.’

Hujus igitur auctoritate mandati quum partes in præsentia nostra die ad hoc præfixo consisterent, dictus episcopus intentionem suam juxta narrationem in literis summi pontificis comprehensam concipiens, R[ogorum] abbatem et monachos de Evesham obedientiam et subjectionem quam ipsi prædecessoribus suis episcopis exhibere consueverant, ipsi præter juris ordinem subtraxisse asseruit, sibi quæ tanquam injuste spoliato restitutionem fieri, et sententiam suspensionis, quam in monasterium et abbatem et monachos Eveshamiæ ob contumaciam eorum tulerat, confirmari postulavit. Pars vero abbatis et monachorum intentionem episcopi expressius inficiens, ea quæ domino papæ ex parte eorum suggesta erant et quæ in literis ipsius domini papæ comprehensa sunt, se probaturam proposuit. Itaque super prædictis admissis ex utraque parte sufficienter ad probationem testibus diligenterque examinatis, tandem tempore suo attestaciones publicavimus. Quumque ex attestacionibus, et disputatione super eis copiose habita, aliisque documentis indubitatum redderetur, R[ogorum] abbatem a Willielmo bonæ memoriæ Wigornensi episcopo benedictionis munus recepisse, et tam ipsi quam Wigornensi ecclesiæ professionem in libello solemniter fecisse, procuracionem conventui Wigornensis ecclesiæ die impensæ benedictionis, ut abbatum lege diocesana subditorum et benedictorum moris est, ministrasse, installationemque ab eodem episcopo per personas ad hoc ab eo delegatas ei factam esse; item, quum liquido innotesceret felicitis recordationis episcopum Johannem visitacionis officium apud Evesham explentem et quædam statuta

in capitulo promulgantem, ab abbate et monachis fuisse A.D. 1204. benigne admissum, necnon abbatem prædictum synodo quam idem episcopus apud Wigorniam celebravit tanquam quemlibet ex subjectis abbatibus interfuisse, adeo quod et primum in synodo locum post episcopum sibi vindicaret; præterea, quum luce clarius constaret præscriptos abbatem et monachos oleum, chrisma et ordines ab antiquis retro temporibus ab episcopis Wigorniae percepisse, et omnes in primo adventu suo apud Evesham cum processione, procuratione et debita reverentia, de antiqua consuetudine, ab abbate et monachis fuisse receptos, et eos in memoratis abbate et monachis et monasterio quædam alia quæ juris ordinarii sunt plerumque exercuisse; —Nos, virorum prudentum consilio freti, supradictum episcopum, tanquam indebite jurisdictione¹ sua spoliatum, restituendum decrevimus, et ei ecclesiæque suæ possessionem jurisdictionis in sæpeditis abbate et monachis et eorum monasterio tanquam sibi lege diocesana subditis, salva secundum tenorem mandati apostolici proprietatis causa, sententialiter adjudicamus. Insuper etiam sententiam suspensionis quam idem episcopus in monasterium de Evesham et monachos ob eorum contumaciam tulerat usque ad condignam satisfactionem confirmavimus. Quæ quidem satisfactio secundum dispositionem nostram exhibita est, sicut idem episcopus postea coram nobis in jure confessus est. Ut igitur sententia nostra firmitatis vigorem obtineat in posterum, eam præsentī scripto et sigillorum nostrorum appositione roboravimus.

Forma satisfactionis contumaciæ conventus.

Est autem forma satisfactionis hujusmodi:—

G[alfridus] Dei gratia episcopus et J[orbertus] prior Coventriæ et R[icardus] archidiaconus Norhamtoniæ R[ogero] Dei gratia abbati et conventui Eveshamiæ, salutem in Domino. Noverit universitas vestra nos auctoritate nobis a domino papa commissa² observato juris ordine confirmasse sententiam suspensionis quam dominus Wigornensis episcopus in vos et monasterium vestrum propter inobedientiam vestram promulgavit, quæ juxta tenorem mandati domini papæ usque ad condignam satisfactionem est observanda. Licet autem in vos pro delicti vestri qualitate durius forsan esset animadvertendum, mitius tamen vobiscum agere volentes, modum satisfactionis sub hac forma

The submission to the bishop enjoined upon the monks.

¹ jurisdictione] jurisdictionis, MS. | ² commissa, comissa, MS.

A.D. 1204. temperavimus; videlicet ut monasterium vestrum et tota congregatio vestra ab illa hora qua dominus Wigornensis satisfactionem de delicto vestro recepturus ad monasterium vestrum accesserit ab omni cesset officio divino et campanarum pulsatione per triduum cōtinuum. Quo expleto, assumantur de congregatione vestra tresdecim monachi qui divina celebrent in ecclesia vestra per tres septimanas continuas ad majus altare duntaxat, aliis omnibus præter prædictos tresdecim toto illo tempore ab omni divino officio cessantibus. Completis vero illis tribus septimanis, prædicti tresdecim per tres alias septimanas ab omni divino officio cessabunt, cæteris omnibus qui prius cessaverant ad officium divinum restituti. Decevimus etiam ut in adventu domini Wigornensis ei ad januam majorem abbatiæ vestræ nudis pedibus omnes occurratis, ibique coram eo prostrati de commissio vestro veniam humiliter postuletis, præsentibus et astantibus cum eo quot et quibus voluerit viris religiosis presbyteris et clericis et servientibus. Deinde capitulum vestrum una cum eodem¹ ingressi cum viris religiosis quotquot episcopus secum ducere voluerit, singuli singulas ab eodem recipiatis disciplinas. Hunc autem satisfactionis modum procuratori vestro sententialiter injunximus et universitati vestræ benigne suscipiendum et humiliter observandum mandamus. Valete.

*Sententia pro ecclesia Eveshamensi lata in possessorio
judicio de jurisdictione Vallis.*

Forma autem sententiæ pro nobis latæ est hujusmodi:—

Sentence
in favour
of the juris-
diction of
the abbey
over the
Valley.

Omnibus sanctæ matris ecclesiæ filiis, *illi qui prius*, salutem. Literas domini papæ Innocentii tertii in hæc verba suscepimus; Innocentius et cætera, *ut prius*. Harum igitur auctoritate quum partibus præsentibus causa prænominata in nostra ventilaretur præsentia, dominus episcopus inter cætera proposuit quod episcopi Wigornenses et eorum officiales causas matrimoniales et sacrilegii de parochianis² monachorum in valle consistentibus, tractare et definire solebant, quibus cognitionibus monachi præter juris ordinem ipsum spoliaverunt, ideoque restitutionem sibi fieri postulavit. Admissis igitur super his, prout ordo juris exigebat, testibus, quum epis-

¹ *eodem*] eodem capitulo, MS.;
the latter word being clearly in-
serted by mistake and being marked

beneath with two dots, the ordinary
marks of erasure.

² *parochianis*] parrochianis, MS.

copus prænотата quæ intendebat non probasset, in illo pos- A.D. 1204.
sessorio monachos ab impetitione episcopi, salva proprietatis
causa, auctoritate judiciali absolvimus.

Relatio iudicum ad dominum papam.

Est autem forma relationis huiusmodi :—

Sanctissimo domino et patri in Christo carissimo I[nnocentio] The com-
Dei gratia sanctæ Romanæ sedis summo pontifici, G[alfridus] missioners'
divina permissione dictus episcopus et J[orbertus] prior Coven- report to
treiæ et R[icardus] archidiaconus Norhamptoniæ salutem, et the pope.
promptum in omnibus cum humillima subiectione et debita reve-
rentia famulatum. Receptis sanctitatis vestræ literis in causa
quæ inter dominum Wigornensem et abbatem et monachos de Eve-
sham super statu eorundem monachorum et monasterii sui verte-
batur, eam quæ ex eisdem literis consequencebatur negotii prose-
cutionem cum summa diligentia pro modulo discretionis nostræ
adhibuimus. Ea siquidem quorum tam cognitio quam decisio
nobis fuit commissa licet non sine multo labore et tædio plene
expedivimus. Illa vero quorum inquisitio nobis fuit deman-
data, definitio vero excellentiæ vestræ reservata, utpote de
statu vallis et de exemptione monasterii de Evesham nego-
tium, in præsentia nostra diu et diligenter ventilari fecimus,
et juxta tenorem commissionis vestræ tandem causam ipsam
instructam paternitati vestræ transmittimus, terminum partibus
quo coram vobis sententiam recepturæ compareant, scilicet
diem octavarum beati Martini, præfigentes. Nequid etiam ne-
cessariæ instructionis desit, transcriptum vestræ commissionis
cum attestationibus et partium disputationibus sub sigillis nos-
tris, privilegia quoque originalia ipsorum monachorum, sanc-
titati vestræ transmittimus, in rite actis a nobis dominationi
vestræ debitum exsolventes, in secus gestis vel per incuriam
omissis insufficientiam qua laboravimus humiliter recogno-
scentes. Hoc autem ad instantiam partium adjicimus quod
neutra pars allegationibus in præsentia vestra, si placuerit,
proponendis renunciavit. Item et illud exprimendum duximus,
quod privilegia ipsa monachis de Evesham, transcripta vero
domino Wigornensi, vobis præsentanda de utriusque partis
consensu tradidimus. Præsit diu et semper prosit universali
ecclesiæ sanctitas vestra.

¹ *decisio*] descisio, MS.

*De iterata controversia et dissensione conventus de
subjiciendo se jurisdictioni episcopi vel non
subjiciendo.*

A.D. 1204.

The bishop
endeavours
to concili-
ate the
monks.

Episcopus vero quamvis non posset impedire quominus relatio fieret et causa super proprietate finem sortiretur legitimum, tamen cogitabat monachos seducere, ne, videlicet, instarent quod in petitorio iudicio cito sententiaretur, et eos benigne tractavit, et omnes consuetudines domus eis habere. fecit, et statum illorum in melius reformavit, et quoscunque habere potuit ad sumendum cibum secum apud Fladeburie deduxit, et multos seduxit. In tantum quod multi dicerent quod bonum erat subijci episcopo per quem tam cito talem et tantam status sui consecuti erant reformationem et correctionem; eligentes cum populo quondam Israelitico permanere in servitute sicut illi concupiverunt sedere in Ægypto super ollas carneas magis quam tot et tantis laboribus et inediis et forte in vanum toleratis ad loci sancti et sui ipsius libertatem elaborare. Non illi attendebant miseri quia ecclesiam liberam immo ingenuam natam ancillare et in servitutem retrudere est locum sanctum profanare, quia profani inhabitatores hæc sustinerent dum mortaliter peccando gauderent et epularentur de bonis ecclesiæ, quibus ipsa defendi deberet ne in servitutem detruderetur. Nescientes etiam onera episcopalia, quod, videlicet, non tantum semel in anno, sed quotiens opus fuerit secundum canones visitabit episcopus monasteria sibi subjecta, et procuratio visitationem semper comitatur, et non tantum episcopi sed etiam archidiaconi officiales et ministri eorum in magnum gravamen monasteriorum admittuntur, et equi eorum ad perhendinandum donec per moram ibi meliorentur; et etiam redditus monasteriorum clericis episcoporum et archidiaconorum con-

The au-
thor en-
larges on
the evils of
episcopal
visitation.

ferri solent, et alia dona¹ importabilia quæ nos omnia A.D. 1204. aliquando sustinuimus, et vicini nostri gravius: nec intelligentes quod episcopi ab abbatibus ut monachos deprimerent facillime solent corrumpi, quod nos aliquando experti sumus. Non intellexerunt etiam quantæ expensæ sint necessariae ad sequendum conventicula et vocationes episcoporum, nec scire volebant quod mortaliter peccarent si scientes et volentes ecclesiæ suæ adulterum superinducerent quum habeat sponsum, dominum videlicet Cantuariensem, ecclesiæ nostræ tutorem et nobis perpetuum legatum, cui cura animarum nostrarum a domino papa est commissa, et siquid sinistrae partis apud nos compertum fuerit oriri potius ejus auribus deferatur quam per alicujus occultam sententiam locus sanctus depravetur injuste, ut per ejus corrigatur cautelam et industriam; et qui talem habebant absque onere correctorem² qui corrumpi non potest, quasi relinquentes Jesum petierunt Barraban. Et omnibus diebus vitæ meæ quandocunque ab abbate deprimebamur magis volebant quidam falsi fratres a non suo judice episcopo Wigornensi habere correctionem cum prædictis oneribus quam a patre suo Cantuariensi archiepiscopo sine omni onere, quum idem archiepiscopus nostram habeat unicam ecclesiam in Anglia sibi commendatam et ideo specialissimam post Cantuariensem sibi intitulatam. Quare nequaquam omittere poterit quin ad vocationem nostram ad nos veniat, et corrigenda ita corrigat quod ob defectum ejus ad dominum papam recurrere nos non oporteat.

Sed nec hoc eos terruit, quod ego maxime verebar, ne si episcopus in nos et monasterium nostrum plenam haberet jurisdictionem ad hoc omnimodis operam daret (sicut magister Willielmus de Verdun summus consiliarius ejus sæpe dicebat) quod episcopus abbas noster efficeretur, sicut fuit beatus Ecgwinus prædecessor ejus, sicut fecerunt episcopi Saresburiensis et Bathoniensis

¹ Sic: lege onera.

| ² correctorem] correctionem, MS.

A.D. 1204. contra Malbesburiam et Glastoniam, et maximos redditus earundem abbatiarum sibi appropriaverunt. Nec propter periculum amissionis jurisdictionis vallis moti sunt, nescientes quia impossibile est monasterium subiectum esse episcopo et vallem exemptam, quæ tantundem valet quantum residuum abbatiæ. Sola enim correctio per censuram ecclesiasticam quam habemus in malefactores nostros, quam alii monachi non habent, inæstimabilis est, quam nos habere non possemus nisi curam animarum et libertatem vallis obtineremus. Prudentiores vero hæc videbant, et ideo episcopo non consentiebant.

INCIPIT PARTICULA TERTIA.

*De itinere abbatis et Thomæ monachi, et causis itineris
eorundem, ad curiam Romanam.*

Veruntamen tempore restitutionis episcopi dominus abbas et ego absentes fuimus. Publicatis enim attestationibus, quasi certificati eramus de restitutione episcopi quoad jurisdictionem in monasterio nostro, abbas vero timens ne episcopo restituto eum coram ipso accusaremus, quamvis hoc eum timere non oporteret propter prædictam promissionem nostram, sicut ex post facto claruit, et nos tunc ei sæpius hoc expressimus, tamen præparavit se ut curiam Romanam adiret, per hoc et communem ecclesiæ utilitatem veram causam itineris sui occultans. Timuit enim maxime compromissionem quam feceramus in dominum archiepiscopum et coarbitros suos, coram quibus parati eramus, immo instantanter petivimus, eum accusare usque ad depositionem, quam compromissionem effugere volens et contra eam aliquid impetrare, cupiens ut se a manibus nostris liberaret, nequaquam se ab itinere desisturum prædixit. Conventus vero ejus malitiam non ignorans nequaquam se et causam ecclesiæ suæ ei committebat, sed abbatem ad hoc induxit, licet vix, quod me, quia juris peritus eram et merita causæ nostræ noveram, de communi assensu procuratorem totius causæ coram domino papa constituerunt. Sed nec abbas se mihi committebat, sed socium¹ itineris quendam clericum suum Thomam de Warrewike mihi dedit, ipse vero lento pede subsequebatur. Et antequam iter arriperemus, dominus abbas et ego et prædictus clericus juravimus adinvicem quod in causis ecclesiæ tam realibus quam personalibus quilibet nostrum alteri in hoc itinere fideliter se ha-

A.D. 1204.
The abbot
and Marle-
berge pre-
pare for
their jour-
ney to
Rome.

¹ *socium*] *сотium*, MS.

A.D. 1204. beret, quod nequaquam illi mihi observaverunt, sicut ex post facto plenius vobis patebit. Fratres vero Deo et beatæ Mariæ et beato Ecgwino et aliis patronis hujus ecclesiæ et mihi causam suam et ecclesiæ suæ cum summa devotione et fletu committebant. Ego vero de misericordia Dei et beatæ Mariæ et prædictorum patronorum nostrorum meritis et fratrum orationibus confisus iter mihi injunctum devotissime obediendo suscepi, cum lachrymis et ejulatu, adjungens quod nisi in causa proprietatis obtinerem irrediturus irem, et nunquam nisi in regno cœlorum eorum facies viderem. Proposueram enim si victus fuisset me apud aliquem locum religiosum in urbe tantum damnum ecclesiæ nostræ per me illatum deflendo diem clausurum extremum. Tota enim fere patria, de victoria nostra desperans, per presumptionem meam et superbiam tantam causam et tam arduam supra vires nostras nos fuisse aggressos asserebat.

De primo adventu Thomæ monachi et socii ejus ad curiam, et quid tunc ibi egerint.

Marleberge
leaves Evesham,
29 Sept.
1204, and
arrives at
Rome,
7 Nov.
The pope
at first
promises to
recall the
whole
case to
Rome; and
Marleberge
presents
him with a
silver cup.

Accepta itaque benedictione, valedicens fratribus, in die sancti Michaelis cum prædicto clerico et duobus servientibus in duobus equis iter arripui, et quadragesimo die recessus nostri per gratiam Dei ego et clericus cum equo nostro, quia ipse jam tres mutaverat, urbem sumus ingressi. Et quum ad hoc laboraremus ut literas ad hoc revocatorias obtineremus quod judicium possessorium in Anglia suspenderetur, et super eodem, quia illud maxime timebamus, cum judicio petitorio ad dominum papam fieret relatio, quadam die, quum ad hoc multas induxissem rationes, dominus papa super eo revocatorias¹ mihi benigne concessit. Ego autem super hoc lætus effectus obtuli domino papæ cuppam argenteam sex marcarum; et quum quadam die sollicitarem illum

¹ revocatorias] revocarias, MS.

super literis illis, dixit, "Audivimus quod abbas vester
 "detentus sit in itinere; vade et inquire ubi et a quo,
 "et liberabimus eum, et tunc habebis literas tuas."
 Et quum adhuc instarem proterve, dicens quia literæ
 episcopi non faciebant mentionem de nostris prioribus
 et ideo debui habere revocatorias,¹ dominus papa iratus
 respondit mihi, "Ex certa scientia dedimus tales lite-
 "ras episcopo, et ideo nolimus eas revocare;" et ad-
 jecit, "Est modo responsum tibi." Et ego, "Utique,
 "domine, responsum est, sed de potestate." Et dominus
 papa, "Et non est de jure responsum?" Et ego,
 "Domine, nescio." Et dominus papa commotus præ-
 cepit ut tacerem et recederem.

A.D.
1204-5.

The pope
afterwards
offended at
Marle-
berge's im-
portunity.

*De recessu eorundem a curia ut liberarent abbatem
 captum in Francia, et de dolo abbatis contra
 Thomam monachum, et adventu abbatis ad curiam
 Romanam.*

Et recessimus in octabis sancti Hilarii, et quum venis-
 semus Placentiam audivimus quod abbas noster captus
 fuerat apud Cabilonem. Taceo causam captionis suæ
 quia de ea certus non sum, quum ibi tunc præsens non
 fuero. Timeo etenim verenda patris mei detegere,
 ubi nulla utilitas sequitur ex revelatione, nec grave
 animarum vel ecclesiæ dispendium provenit ex taciturni-
 tate. Tunc mansimus ibi per tres dies ut pleniores de
 abbate audiremus rumores, quia civitas illa in bivio
 posita est. Tertia die audivimus quod liberatus erat,
 licet cum magna rerum suarum et pecuniæ jactura, et
 quod jam Lombardiam fuerat ingressus. Tunc com-
 municato consilio ego et socius² meus divisi sumus ab-
 invicem, utrique nostrum ab altero fide data quod qui-
 cumque nostrum prius obviaret abbati alteri nuntiaret.
 Et ego recessi Papiam, ille vero recessit Vercellum, et
 obviavit abbati nec renuntiavit mihi. Abbas vero, ut

A.D. 1205.
Marleberge
retires to
Piacenza,
20 Jan., and
afterwards
to Pavia.
The abbot
is impris-
oned at
Chalons for
a short
time, but
arrives at
Rome in
March.

¹ *revocatorias*] *revocarias*, MS.

| ² *socius*] *socius*, MS.

A.D. 1205. a me declinaret, per Mediolanum deviando iter faciens,¹ per aliquot dies ibidem moram fecit, et post Diem Cinerum Romam recessit.

De secundo adventu Thomæ monachi ad curiam, et de insidiis abbatis ut eum occideret, et de literis quas abbas contra eum et conventum impetravit.

Marleberge
returns to
Rome in
March.

Quod quum mihi vigilanti, quia res pro anima mihi erat, innotesceret, magis timui, et quamvis periculum mihi immineret et angustiae mihi essent undique, tamen indui mente virum et, accinctis renibus, accepto baculo in manibus, confisus in Domino lento pede secutus sum eum. Et quinto die post eum ingressus sum civitatem, occulte tamen, vestibis divaricatis, et tamen in ipso ingressu portæ civitatis a quibusdam ex familia abbatis cognitus sum. Ego vero, quia valde contremuit eum anima mea, dedi quandam summam pecuniæ cuidam advocato curiæ quem prius noveram, qui si abbas me comprehenderet dedit mihi fidem quod me liberaret. Et sic securior factus accessi ad abbatem, et inveni eum jacentem in lecto, minuerat enim sibi, et eo salutato non respondit mihi verbum, et dixerunt mihi famuli ejus ut recederem ne molestus essem domino suo; et recessi. In crastino vero iterum assumpto mecum advocato meo cum quibusdam testibus, et relictis eis eminus extra domum ut viderent me ingredientem et quærerent me si non egrederer, accessi ad abbatem, petita tamen tunc licentia, et eo salutato non respondit, et adjeci, "Domine, si ita divisi fuimus quum sim procurator causæ nostræ et expensas magnas fecero, et vos, sicut decet, majores, male erit ecclesiæ nostræ; quare melius est si placet vobis quod moram faciam² vobiscum sicut unus de servientibus vestris." Ipse vero tumidas exarsit in iras, et dixit, "Quum odio me habeas et inimicus meus sis et pro-

Interview
with the
abbot.

¹ *faciens*] *fatiens*, MS.

| ² *faciam*] *fatiam*, MS.

“ditor pessimus, admitterem ego te in domum meam A.D. 1205.
 “ut me occideres?” et contumelias et probra et opprobria multa dixit mihi. Et ego blande et leniter dixi, “Domine, non sum proditor, nec hic timere me debetis quum juraverim vobis ante recessum meum ab Anglia me vobis fidelem fore in itinere isto.”

Ille vero post multas altercationes, quasi veneno effuso mitigatus, dixit, “Si fidelis es, sta nobiscum; si infidelis, recede.” Et ego dixi, “Quia fidelis sum, maneo
 “vobiscum.” Et mansi ibi per quindecim dies man- He remains in the abbot's lodgings.
 ducans et bibens, sed abbas non erat mihi loquens.

Veruntamen prima die pervenit ad me edictum abbatis ne egrederer ostium tabernaculi, nec curiam ingrederer nisi cum eo. Hoc ideo fecit ne audientiis interesssem et aliquibus literis ejus contradicerem. Perquisivit enim interim indulgentiam quod liceret ei appellatione remota corrigere irregulares excessus monachorum suorum, et aliam quod liceret ei expellere a domo sua appellatione remota duos pacis perturbatores, unum medicum et alium juris peritum, bonæ memoriæ magistrum Thomam de Northwich et me volens ab hac domo ejicere.

Qualiter Thomas monachus reconciliatus sit abbati in curia, et quid postea ibi egerint et impetraverint.

Erat autem ibi tunc quidam capellanus abbatis Henricus de Coleham monachus, cujus memoria in benedictione sit, pro eo quod animam meam ibi salvaverit. Qui quum audiret abbatem insidiantem vitæ meæ, quadam nocte quum simul jaceremus (sicut semper consuevimus in itinere illo), non enim de die ausus fuit loqui mihi, flens et ejulans dixit mihi, “Doleo super te, frater mi; quære diffugium si potes, quia
 “abbas quærit animam tuam;” contra multas insidias abbatis me præmuniens, et contra modos insidiarum me reddens cautiorem. Tunc tradidi ei quadraginta

Marle-
berge is
warned
that the
abbot lays
plots for
his life.

A.D. 1205. solidos sterlingorum, ne ab abbate eis spoliarer si forte manus in me injiceret. In crastino post meridiem allocutus est me abbas sub hac forma, "Pessime proditor, nondum completa est malitia tua? Quousque durabis in impietate tua? Ecce nihil possumus impetrare in curia ista te impediante. Per reginam angelorum vindicabor in te." Et ego paratus fui cum cultello quem accinxeram lateri meo si manus mihi injecisset defendere me. Et præmunitus et præmeditatus securius respondi, "Domine pater, utinam amovissetis omnes proditores a latere vestro, qui suam imperitiam et insufficientiam ad negotia complenda per proditionem quam mihi imponunt excusant; et utinam nossetis fidelitatem meam et diligentiam in negotiis agendis." Et ille quasi mitigatus respondit, "Si fidelis es et sapiens, ut dicis, dic quid facto opus sit in curia ista." Et quum petiissem super hoc deliberationem, suscepit me in ampliorem gratiam; et tunc in brevi impetravimus confirmationem omnium privilegiorum in præjudicium aliorumceptorum quibus usi eramus, et etiam usum illorum quæ in præjudicium aliorum non sunt concepta. Unde abbas ibi mitra et aliis insigniis¹ episcopalibus coram domino papa pluries usus est. Impetravimus etiam optimam indulgentiam appellandi a quolibet gravamine, in qua plura specialia continentur. Sed contra episcopum, quia jam significaverat episcopus domino papæ quod pro eo lata fuit sententia in judicio possessorio, pendente relatione super proprietate, nihil potuimus impetrare, nec contra compromissionem pro qua venerat, quia juramento firmata fuit. Acceptis etiam mutuo quadringentis marcis, visitavimus dominum papam in valentia centum librarum sterlingorum, et cardinales et curiam in valentia centum marcarum, qui hæc nolverunt accipere donec multis ex eis constaret quod causam non haberemus in curia.

¹ *insigniis*] *insignis*, MS.

*De recessu abbatis a curia, et mora Th[omæ] monachi
apud Bononiam.*

Quum itaque intemperies aeris instaret et moram A.D. 1205.
fecissemus per sex ebdomadas, in crastino octabarum Marle-
Paschæ cum licentia et benedictione domini papæ berge
recessimus ab urbe. Ex consilio etiam domini papæ et leaves
domini Hugulini cardinalis, postmodum episcopi Hos- Rome,
tiensis, quem prius elegeram (quia juris peritus erat) 18 April
ecclesiæ nostræ et causæ nostræ tutorem et protecto- 1205, and
rem, relictus sum ego Bononiæ cum benedictione ab- remains at
batis donec relatio veniret, et ut ibi plenius de causa Bologna
nostra instruerer, et moram ibi faciens per dimidium for about
annum revera multum ibi profeci, audiens quotidie six months.
leges et canones.

*De crudelitate et proditione abbatis circa magistrum
Adam Sortes monachum et miseria et laboribus
ejusdem Adæ in itinere.*

Abbas vero versus Angliam properavit, et quum ve- The abbot
niret Vercellum, occurrit ei magister Adam Sortes compels
monachus¹ noster, in literatura apprimè eruditus, qui one of the
antequam esset monachus¹ rexerat scholas artium li- brethren to
beralium per multos annos, qui missus fuerat a con- follow him
ventu ad proseguendam appellationem quam fecerant on foot
contra sententiam judicum in Anglia quam tulerant throughout
in possessorio judiciò super jurisdictione monasterii pro his home-
episcopo. Abbas autem quum cognovisset causam ad- ward
ventus sui, sciens quod dominus papa in nulla parte journey.
revocaret jurisdictionem judicum, dixit ei ut reverte-
retur cum eo. Ille vero, ut erat simplex et justus,
sciens quia omnia speranda sunt a patre monasterii,
volens regulariter vivere, tres marcas argenti tradidit

¹ *monachus*] monacus, MS.

A.D. 1205. abbati suo quas secum habuit. Et quum esset pedes, defecerat enim ei equus ejus, prima die præcepit abbas ut equus ei conductoreretur, sed non ad finem diætæ, et complevit pedes quod non potuit eques. Simili modo actum est cum eo in crastino, et non apposuit amplius abbas conducere ei equum, et quum non haberet viaticum usque ad unum denarium necesse habuit sequi abbatem propter victus necessaria, et sequebatur pedes abbatem per abrupta montium. Quidam vero de familia abbatis miserti illius, tum per unum miliare tum per duo vel tria fecerunt eum ascendere equos suos, ut misera ejus membra refocillaret et compages membrorum quocunque solamine consolidaret; quod quum abbas comperiisset vel expresse prohibendo vel submurmurando fecit quominus famuli ejus hanc gratiam ei amplius non impenderent. Tunc valde coarctatus amplius eum pedetentim sequi non potuit; sed quia res pro anima ei erat, eum lento pede sequens semper ad finem diætæ pervenit, licet tarde, et semper cum abbate pernoctavit, ita quod abbas super eo admiraretur, non tamen misereretur. Sed ad complendam malitiam suam in eo, sæpe diplomate vel fere utebatur, ut sic eum sequentem vel labore frangeret, vel non potentem sequi post tergum relinquens fame et inedia perimeret. Invidebat enim ei propter scientiam suam, et odio habebat eum propter veritatem suam. Inter hæc omnia, quum idem frater esset magister in Israel et sacerdos Dei altissimi et ut scurra vagus haberetur in domo abbatis, abbas ei sæpe conviciabatur et probris et contumeliis eum afficiebat. Tandem quum videret nec laboribus eum posse frangi nec opprobriis vinci, et venissent Masconam, abbas dixit ei expresse, "Recede a me, societatem enim tuam nolo, et recto itinere vade in Angliam, quia ego per aliam viam circuibo loca sanctorum," et dedit ei unam marcā ad viaticum; et tamen adhuc secutus est eum, et tertia die nesciebat quo diverteret abbas.

De adventu abbatis in Angliam, et qualiter episcopus eum excommunicaverit, et qualiter conventus fideliter secundum quod prius promiserant cum eo steterint.

Tandem venit in Angliam et abbas similiter, sed non tam cito. Quo quum veniret, et episcopus jam pridem in absentia sua adeptus esset possessionem jurisdictionis monasterii, scripsit ei episcopus ut eum reciperet cum fratribus. Abbas vero, clausis januis, episcopum exclusit et eum admittere renuit, appellans auctoritate novæ indulgentiæ nostræ. Sed episcopus non deferens appellationi eum excommunicavit, et quum nullus in partibus istis ausus esset ei communicare secessit¹ Lennam, et ibi morabatur per multum tempus. Interim episcopus accessit ad abbatiam et admissus est a fratribus, et voluit facere singularem inquisitionem de persona abbatis, et quum fratres non immemores promissionis suæ hoc renuerent et episcopus eos propter hoc vellet excommunicare, monachi projecerunt cucullas suas ad pedes episcopi, et dixerunt quod recederent a domo ista donec causa principalis finem sortiretur legitimum. Episcopus vero pietate motus inquisitionem distulit, et sic abbas tunc per conventum evasit manus episcopi.

A.D. 1205.
The abbot on his return to England is excommunicated by the bishop, who meanwhile had, *pendente lite*, obtained present jurisdiction over the abbey.

De tertio adventu Thomæ monachi et adversariorum ejus ad curiam et relatione judicium, et qualiter primo coram domino papa comparuerunt.

Ego vero, interim de causa nostra bene instructus Boloniæ, post festum sancti Michaelis recessi Romam, et in prædictis octabis sancti Martini venit ad me relatio per prædictum clericum abbatis, sed et adversarii

Marleberge returns to Rome in October.

¹ *secessit*] *cecessit*, MS.

A.D. 1205. nostri venerunt, magister videlicet Robertus de Clipstonia et R. persona de Rippel et magister Ernaldus de Bathonia, qui plusquam per quartam partem anni steterat in curia prius pro episcopo contra nos, ne aliquid ibi contra eum impetraremus. Et quum esset episcopus in possessione jurisdictionis monasterii nostri, et debuissent adversarii nostri si prudenter egissent, ut moris est possidentium, subterfugere sententiam, miro modo a Domino infatuati statim obtulerunt se liti, et relationem cum transcriptis privilegiorum nostrorum sigillis judicum signatis domino papæ obtulerunt. Ego vero ultra quam credi possit de eorum stultitia præ gaudio admirans gratias egi Deo, cogitans quod manus Ejus nobiscum operaretur; et vocatus nomine procuratoris Eveshamensis, sicut quamdiu steti ibi semper a domino papa et omni curia nominatus sum, comparui, et præcepit dominus papa quod in tertium diem parati essemus ad litigandum. Ego vero cogitans si Dominus ita providisset, sicut per gratiam Dei postea factum est, quod causa super jurisdictione monasterii qua destituti eramus procederet, illa vero super jurisdictione vallis cujus possessione gaudebamus semper vel in longa tempora differetur, dixi, "Pater sancte, " nondum plene pervenerunt ad me privilegia nostra " quibus causam libertatis et exemptionis ecclesiarum " vallis defendam, nisi tantum ea quæ ad consequen- " dam libertatem et exemptionem monasterii nostri " pertinent." Et rêvera tantum unum Constantini, et aliud Innocentii secundi, et indulgentiæ Clementis et Celestini ad me venerant cum attestationibus et transcriptis omnium privilegiorum. Aliud vero Constantini et illud Alexandri attulit mihi post sententiam latam magister Adam Sortes. Et dominus papa dixit, "Sufficit: volumus enim ut tantum causam super libertate monasterii agatis, super libertate autem vallis " postea agatis." Et gavisus sum de divisione causarum, et quum multum cogitarem quænam esset stultitia

The question of the right of the abbey to exemption appointed for hearing.

adversariorum nostrorum quod tam instanter senten- A.D. 1205.
tiam in causa proprietatis super jurisdictione monas-
terii quærent, in cujus possessione erant constituti,
cito comperi quod timebant ne morerentur si in civi-
tate morarentur, magis quærentes vitam propriam Unhealthi-
salvam facere quam causam domini sui lucrificare. ness of
Sed ego habens preciosiorem causam meam quam ani- Rome.
mam meam, quia, ut sæpe dixi vobis, pro anima mihi
res erat, non quæ mea erant quærebam sed quæ Jesu
Christi et ecclesiæ meæ, nec moram nec mortem timui,
cupiens si opus esset animam meam pro causa liber-
tatis ecclesiæ meæ ponere. Hoc ideo vobis scripsi ut
sciatis omnes homines esse quasi mercenarios in nego-
tiis ecclesiæ nostræ præter solos monachos, et ut nun-
quam negotia ecclesiæ nostræ alicui sine monacho
committatis.

*De secunda apparitione coram domino papa et allega-
tionibus magistri Roberti.*

Igitur die a domino papa nobis constituta coram eo The plead-
comparuimus, et dixit dominus papa, "Tantum de causa ings opened
" principali et de capite dicatis, non de membris.¹" Et before the
magister Robertus de Clipstone procurator episcopi, quum pope, about
esset reus a re, quia in possessione jurisdictionis monas- the begin-
terii erat constitutus, immo et a reatu, sicut per ning of
sententiam contra eum postea latam est declaratum, Dec.
actor effectus est. Ego vero gratias agens Deo cogitabam
quia digitus Domini esset qui mecum operabatur. Et
ut vir facundissimus et in utroque jure, civili videlicet
et canonico, apprime eruditus, quoddam procemium
multis et magnis sententiis involutum et profundis
mysteriis implicatum præmisit, nesciens modum curiæ,
quia dominus papa veluti seriis occupatus talia fasti-

¹ *membris*] *menbris*, MS.

A.D. 1205. *diret.* Et quum in longum protraheret sermonem, dominus papa tædio affectus aliquantum torvo oculo illum respiciens, dixit, "Nolumus tantum præmium; " ad ea quæ res desiderat accede." Et ipse propter sermonis sui interruptionem, ut mihi videbatur, perturbatus, ad iudicium possessorium se convertit, et omnem intencionem suam super eo fundavit, et elegantissime allegans profundis et optimis rationibus nitebatur ostendere sententiam in iudicio possessorio in Anglia pro episcopo rite fuisse latam et esse legitimam, quare ejusdem a domino papa petiit instanter confirmationem. Et quum dominus papa adhuc ei diceret ut breviloxio uteretur, tandem completis allegationibus super prædicta sententia lata pro episcopo in iudicio possessorio, intacta causa proprietatis, subticuit.

*De responsione Thomæ monachi allegationibus¹
magistri Roberti.*

Tum ego dixi, "Pater sancte, quum ad recipiendam sententiam in causa proprietatis super subiectione et exemptione monasterii nostri ad pedes sanctitatis vestræ venerimus, num placet vobis quod his quæ super possessione ab adversario nostro dicta sunt respondeam quum per gratiam Dei et vestram quasi momentanea sit illa possessio episcopi?" Et dominus papa, "Non loquamini," inquit, "amodo de illa possessione, sed tantum de subiectione et exemptione monasterii, et tantum procuratores loquantur ut per eos de facto certificemur, quia uterque vestrum juris peritus est, et quum opus fuerit advocati respondeant nobis de jure." Stetimus enim vallati advocatis nostris; conduxeramus enim nobis optimos advocatos, ego quatuor et adversarius quatuor, sed ego meliores. Præveneram enim adversarium, et elegeram mihi de

¹ *allegationibus*] et *allegationibus*, MS.

totius mundi partibus meliores, magistrum videlicet Merandum Hispanum, quem postea tempore concilii¹ vidi episcopum, qui nulli mortali simul in utroque jure tunc temporis habebatur secundus. Hunc quum regeret scholas Bononiæ dominus Wintoniensis Romam adduxerat, et stetit ibi pro domino rege et episcopis Angliæ contra monachos Cantuarienses super jure eligendi Cantuariensem archiepiscopum. Et alium, quendam videlicet militem Papiensem, Bertrandum nomine, dominum legum, qui nulli totius Lumbardiæ post dominum Assonem in jure civili habebatur secundus. Hunc monachi Cantuariæ adduxerant, et stetit pro eis in prædicta causa contra dominum regem et episcopos Angliæ. Et cum his duobus locutus fui Bononiæ antequam Romam venirent. Habui etiam magistrum Petrum Beneventanum, capellanum domini papæ, postea cardinalem et episcopum Portuensem, qui primus habebatur inter advocatos curiæ; sed et magistrum Willielmum, provincialem clericum domini cancellarii; hac usus cautela ut per istos duos aliqua secreta curiæ discerem, quod et ita factum est. Et dedi primo qualibet die consistorii quinquaginta solidos Proviensium, secundo et tertio quadraginta, quarto viginti. Et quum conqueretur adversarius noster quod subtraxissem ei copiam advocatorum, respondit dominus papa subridendo, "Nunquam defuit alicui copia advocatorum in curia Romana;" et præcepit ut dicerem.

A.D. 1205.
The advocates employed by Marleberge.

De primis allegationibus Thomæ monachi pro exemptione Eveshamensis cœnobii.

Tunc ego, jam pridem cognoscens quia curia breviloquio gaudebat, flens et ejulans dixi, "Pater sancte, postpositis philosophorum figuris, dialecticorum² ænigmatibus et rhetorum coloribus, lingua præ timore

Marleberge's reply.

conciliū] consilii, MS.

[² dialecticorum] dialecticorum, MS.

A.D. 1205. " balbutiente, sermone licet incomposito ad ea quæ
 " res de qua agitur desiderat accedo. Igitur, pater
 " sancte, monasterium nostrum, immo vestrum, a
 " tempore foundationis suæ liberum extitit et ex-
 " emptum, immo, quod majus est, quasi ingenuum
 " natum quia liberum fundatum, et ad hoc pro-
 " bandum habemus privilegia Romanorum pontificum.
 " Dicit enim Constantinus papa quod duo reges Angliæ
 " Kenredus et Offa, cum quibus beatus Egwinus ad
 " limina apostolorum venit, in loco ostensæ visionis
 " plurima de suis beneficiis in præsentia sua regia
 " libertate donata et apostolica auctoritate confirmata
 " contulerunt. Pater sancte, non dicitur quod con-
 " tulerint plurima loco, sed plurima *in* loco, hoc est
 " *de* loco, et dicitur *plurima* de suis beneficiis, non
 " *omnia*. Non enim totum locum qui vocatur vallis
 " Glocestriæ contulerunt sed quædam beneficia in
 " valle Glocestriæ, nec dicitur cui contulerint illa
 " beneficia¹; unde necesse est intelligere quod domino
 " papæ et ecclesiæ Romanæ contulerint ea, quum
 " omnia sint principis et maxime ea quæ non de-
 " terminantur in cuius bonis sint, et quum eo præsentem
 " et confirmantem hæc donata sint. Et quod clausula illa
 " ita debeat intelligi, expresse per subsequencia capitula
 " in eodem privilegio contenta et in sequenti decla-
 " ratur. Dicit enim idem Constantinus in eodem pri-
 " vilegio Britwaldo Brittanniarum primati, ' Constitue
 " ' ovile Christo divinitus ostensum, apostolica auctori-
 " ' tate fultum, regia libertate donatum,' nec dicit cui.
 " Et quum non consueverit summus pontifex præcipere
 " quod aliquod monasterium fundetur nisi quod in solo
 " sibi donato fuerit fundandum, relinquitur quod reges
 " locum illum summo pontifici et ecclesiæ Romanæ
 " contulerint, et illud ovile divinitus ostensum, apos-

¹ " Nota optime hic ad animandum papam contra adversarios nostros ; "
note added in the margin.

“ tolica auctoritate fultum, regia libertate donatum, A.D. 1205.
“ fuisse collatum summo pontifici et ecclesiae Romanae,
“ et ideo, excepto apostolico, ut suum et in suo solo
“ constitutum nulli est subjectum. Ad hoc etiam
“ bene facit quod in eodem privilegio Constantinus
“ statim subjungit, loquens Brituualdo, ‘Tibi autem
“ ‘et successoribus tuis, memorato episcopo Ecgguino
“ ‘assentiente, curam animarum ejusdem ecclesiae prae-
“ ‘cipue injungimus.’ Non enim auferret summus
“ ‘pontifex alicui dicecesano episcopo curam animarum
“ alicujus ecclesiae sicut isti fecit (—quod ex eo patet quod
“ *eo consentiente* alii, ut suo vicario, curam animarum
“ tradidit; non enim requiritur consensus alicujus nisi
“ in his quae in ejus fiunt laesionem;—) nisi ecclesiae
“ specialiter suae, et auctoritate sua fundatae; quod
“ expresse in secundo privilegio Constantini continetur,
“ ubi denuntiat Brituualdo ‘quatenus ecclesias Dei per
“ ‘Brittanniam dispositas tua ipsius et sanctorum
“ ‘apostolorum auctoritate protegas ne quis pervasor
“ ‘cujuscumque ordinis a Deo et nobis constituta pri-
“ ‘vilegia subruat. Inter quas eam quae nuperrime a
“ ‘venerabili viro Ecgguino nostra et regia auctoritate
“ ‘constituta est, praecipue tuae ditioni submittimus.’
“ Ecce quod auctoritate summi pontificis est ecclesia
“ nostra constituta et Brittanniarum primati ut suo
“ legato commissa. Quum ergo sufficienter probaverim,
“ ut mihi videtur, quod monasterium nostrum a tempore
“ foundationis suae fuerit summo pontifici donatum et
“ ejus auctoritate fundatum, sequitur necessario quod
“ illi soli et ecclesiae Romanae sit subjectum, quia nefas
“ esset dicere quod aliquis ordinariam potestatem in
“ rebus et bonis summi ordinarii haberet; nam et hoc in
“ inferioribus ecclesiis video. Non enim aliquis dice-
“ cesanus episcopus in possessionibus metropolitani sui
“ quamvis infra limites dioecesis suae sitis ordinariam
“ exercet jurisdictionem, multo fortius nec in posses-
“ sionibus summi pontificis. Si vero alicui haec ad

A.D. 1205. " plenam libertatem ecclesiæ nostræ minime sufficere
 " videntur, habemus ex eisdem privilegiis et aliis ex-
 " pressam exemptionem. Dicit enim Constantinus in
 " primo privilegio. 'Ipsam ergo locum quem regia
 " 'potestas regiæ libertati donavit, et nos auctoritate
 " 'Dei et sanctorum apostolorum et nostra donamus.'
 " Quum itaque reges dederint locum illum regiæ liber-
 " tati, hoc est sæculari et temporali, et summus ponti-
 " fex Romanæ et ecclesiasticæ libertati donavit. Quum
 " enim summus pontifex indeterminatæ locum dedit
 " libertati, quia beneficia imperatoris amplissime sunt
 " interpretanda, omnimodæ et summæ, id est, Romanæ,
 " libertati donasse intelligitur. Nam quum servi manu-
 " mittuntur Romanæ libertati donantur, et sicut reges
 " donarunt eum libertati quoad temporalia sic et
 " summus pontifex quoad spiritualia libertati donavit.
 " Quod autem privilegium hoc ita debeat intelligi
 " expresse in indulgentiis Clementis et Celestini in-
 " nuitur, ubi dicitur, 'Largitione nostri muneris et
 " 'gratiæ eos duximus decorandos quos fidei meritum
 " 'ac devotionis constantia nobis reddunt acceptos, et
 " 'qui nullo mediante ad jurisdictionem beati Petri
 " 'et nostram specialiter pertinere noscuntur. Hac
 " 'itaque ratione inducti et devotionis et fidei vestræ
 " 'intuitu provocati, tibi, fili¹ abbas, et successoribus
 " 'tuis usum mitræ, annuli, chirothecarum et dalmaticæ,
 " 'tunicæ et sandaliorum, nec non et sacerdotalia vesti-
 " 'menta benedicendi de consueta clementia et de
 " 'benignitate sedis apostolicæ duximus concedendum.'
 " Ecce constat locum nostrum Romanæ libertati a
 " Constantino esse donatum quum per istos constet eum
 " soli Romano pontifici et ecclesiæ Romanæ esse subjec-
 " tum. In secundo vero privilegio Constantini dicitur,
 " 'Constituimus ergo in nomine Domini ut isdem
 " 'locus sub monarchia proprii abbatis sit liber.' Quum

¹ *fili*] filii, MS.

“ igitur monarchia interpretetur *unicus principatus*, A.D. 1205.
 “ constat quod solus abbas ibi principalem potestatem et
 “ jurisdictionem debet exercere, et sic episcopus excludi-
 “ tur; et quod hoc privilegium ita debeat intelligi ex-
 “ presse continetur in privilegio Innocentii papæ secundi,
 “ ubi dicitur, ‘Statuimus insuper ac (prædecessoris
 “ ‘nostri felicitis memoriæ Constantini papæ vestigiis in-
 “ ‘hærentes) decrevimus, ut solummodo penes te et
 “ ‘successores tuos totius domus et ecclesiæ tuæ et
 “ ‘aliorum locorum ad eandem ecclesiam pertinentium
 “ ‘pastoralis cura consistat, et eorundem ordinatio in tua
 “ ‘et successorum tantum tuorum potestate permaneat,
 “ ‘sicut est hactenus observatum, salva per omnia sedis
 “ ‘apostolicæ auctoritate.’ Non dicitur quod aliqua
 “ ibi sit salva episcopi auctoritas, sed tantum abbatis
 “ ibi exerceatur potestas. Ecce manifeste probatur
 “ quod solus abbas noster ibi ordinariam habeat dis-
 “ positionem et jurisdictionem. Si cui vero, quod
 “ tamen non credo, adhuc in dubium venit quin ecclesia
 “ nostra ab ipsa fundatione sit libera, veniamus ad jura
 “ episcopalia quæ habent episcopi in monasteriis non ex-
 “ emptis, et videamus si contra hæc muniti simus per
 “ Romanorum pontificum privilegia. Igitur episcopi ab
 “ abbatibus non exemptis professionem et obedientiam
 “ quum eis benedicunt exigunt et accipiunt, nec ab aliis
 “ possunt benedici quam ab episcopo diocesano. Abbas
 “ vero noster ab episcopo Wigornensi nec benedictionem
 “ accipere nec professionem nec obedientiam ei facere
 “ tenetur. Dicit enim Constantinus in secundo privi-
 “ legio, ‘Defuncto autem abbate, secundum canonicam
 “ ‘auctoritatem vel de ipso monasterio vel de parochia¹
 “ ‘Wictiorum abbas a fratribus ejusdem loci eligatur,
 “ ‘qui in eadem ecclesia libere et canonice sine aliqua
 “ ‘exactione consecratus ob reverentiam venerabilis Egg-
 “ ‘wini annulo in celebratione missarum utatur.’ Ex

¹ *parochia*] parrochia, MS.

A.D. 1205. " verbis hujus privilegii habere potestis quod a quo-
" cumque maluerit episcopo possit abbas noster benedici
" quum in propria ecclesia debeat benedici. Absurdum
" enim esset quod episcopus, si abbas ei subjiceretur,
" ab abbate nostro vocaretur ut ei in propria ecclesia
" benediceret, quum abbas subjectus ad episcopum
" venire debeat propter benedictionem, et subjectus a
" superiore debeat vocari, et non e converso. Et quum
" absque omni exactione debeat benedici, patet quod nec
" professio nec obedientia ab eo debet exigi. Quod
" autem hoc privilegium ita debeat intelligi expresse
" continetur in privilegio Innocentii secundi, dicit
" enim, 'Obeunte vero te nunc ejusdem loci abbate vel
" tuorum quolibet successorum, nullus ibi qualibet sur-
" reptionis astutia seu violentia proponatur nisi quem
" fratres ejusdem loci communi assensu vel fratrum
" pars consilii sanioris elegerit, qui in eadem ecclesia
" absque omni exactione a quocumque maluerit bene-
" dicatur episcopo, dum tamen catholicus sit et gratiam
" sedis apostolicæ habeat et communionem.' Ecce
" manifeste ostensum est abbatem nostrum ab episcopo
" Wigornensi non benedictionem debere suscipere nec
" professionem nec obedientiam ei debere facere. Habent
" etiam episcopi diocesani monasteria sibi subjecta
" tueri et visitare et in eis errata corrigere, quorum
" nullum habet episcopus Wigornensis in monasterio
" nostro. Scribit enim Constantinus Britanniarum
" primati in primo privilegio, dicens, 'Tibi autem, et
" successoribus tuis, memorato Egwino episcopo as-
" sentiente, curam animarum ejusdem ecclesiæ præ-
" cipue injungimus, ut si, quod absit, aliquo diaboli
" impulsu quisquam pervasor aut tyrannus sanctum
" locum minuere aut impugnare præsumperit, tibi a
" Deo concessæ potestatis sententia et anathematis
" percussus verbere, complere non audeat.' Ecce ex-
" presse patet quod, cum cura animarum nostrarum, tu-
" tela totius ecclesiæ nostræ Cantuariensi archiepiscopo

“ sit commissa. Et quod cum tuitione etiam errata A.D. 1205.
 “ nostra habeat corrigere, ut tam tuitio quam correctio
 “ ei committatur, expresse subiungitur in eodem pri-
 “ vilegio, ubi dicitur, ‘ Si quid vero sinistræ partis in-
 “ ‘ ibi compertum fuerit oriri, auribus summi pontificis
 “ ‘ patriæ potius deferatur quam per alicujus occultam
 “ ‘ sententiam sanctus locus injustè depravetur.’ Quum
 “ igitur onera tuitionis et correctionis sequantur ho-
 “ nores et commoda visitationis et procurationis,
 “ merito illi cui onera non imponuntur honores et
 “ emolumenta subtrahuntur. Ex hoc igitur privilegio
 “ patet nullum ab ecclesia nostra prædictorum deberi
 “ Wigornensi episcopo, quum a domino papa Cantua-
 “ riensi archiepiscopo ut suo legato vel vicario hæc
 “ sint commissa, et de consensu Egwini episcopi Wigor-
 “ nensis, cujus consensus non requireretur¹ nisi in ejus
 “ præjudicium aliquid statueretur, quamvis dominus
 “ papa qui vocatus est in plenitudinem potestatis
 “ hæc omnia auctoritate sibi a Deo commissa ex pro-
 “ pria potestate facere possit, nullius requisito con-
 “ sensu vel favore. Et tamen sine ratione talia facere
 “ non consuevit. Et quum possint episcopi infra diœ-
 “ cesim suam in qua maluerint ecclesia non privile-
 “ giata synodum, capitula, ordinationes et missas pub-
 “ licas celebrare, hæc Wigornensi episcopo in ecclesiis
 “ nostris facere ab Innocentio prohibetur ubi dicitur,
 “ ‘ Sanximus etiam ut in abbatia vestra aut in capel-
 “ ‘ lis vestris aliquis episcopus synodum vel capitula
 “ ‘ aut ordinationes aut missas publicas, nisi invitatus
 “ ‘ ab abbate illius loci vel a fratribus, celebrare non
 “ ‘ præsumat.’ Quum etiam non liceat non *exemptis*
 “ sacramenta ecclesiastica nisi a suo episcopo diocesano
 “ accipere, ut nihil nobis desit ad plenitudinem liber-
 “ tatis conceditur nobis ab Alexandro papa tertio ut

¹ *requireretur*] *requiretur*, MS.

A.D. 1205. "ea a quo maluerimus accipiamus episcopo, ubi dicitur, " 'Chrisma vero, oleum sanctum, dedicationes ecclesiarum, " 'consecrationes altarium, ordinationes clericorum qui " 'ad sacros ordines fuerint promovendi, a quocumque " 'malueritis suscipiatis episcopo.' Ecce, pater sancte, " ut mihi videtur, sufficienter ostendi monasterium " nostrum esse liberum et ab omni jurisdictione episcopali prorsus exemptum, et contra omnia jura episcopalia per prædictorum privilegiorum dicta capitula plene esse munitum. Si vero alia sunt jura episcopalia contra quæ per privilegia Romanorum pontificum non simus muniti, petimus ut vos vestigia prædecessorum vestrorum sequentes de consueta clementia et benignitate sedis apostolicæ suppleatis, ne ecclesia nostra, immo vestra, a sui fundatione libera pro modico episcopo serviat. Sin autem, necesse est ut pro his episcopo satisfaciamus." Et hæc cum magno fletu et ejulatu dixi. Et dominus papa conversus ad cardinales, subridendo, vulgariter loquens, dixit, "Iste omnia aufert episcopo, et postea dicit, "habeat episcopus residuum," et convertens se ad adversarium nostrum dixit, "Responde his."

R. Clipstone summoned to reply.

De responsione magistri Roberti allegationibus Thomæ monachi, et qualiter privilegia false fuerunt a magistro R[oberto] accusata, sed a domino papa ut vera approbata.

He impugns the genuineness of the Evesham documents.

Et ille, "Pater sancte, bene dixisset adversarius noster " si privilegia, in quibus omnem vim et potestatem " allegationum suarum fecit et fundamentum totius " causæ suæ posuit, vera essent, quum sint falsa. Nam " carta et stylus, filum et bulla, privilegiorum Constantini penitus in terra nostra ignota sunt. Portitor " vero indulgentiarum Clementis et Celestini fuit " publicus falsarius, Nicholaus de Wareuich, et ideo " eas falsas credimus, et hoc idem de aliis dicimus."

Et dominus papa præcepit ut exhiberem ea, et exhibui. A.D. 1205
 Et dominus papa propriis manibus tractavit ea, et traxit per bullam et cartam si forte posset bullam a filo amovere, et diligentissime intuens ea tradidit cardinalibus intuenda, et quum per gyrum venissent iterum ad dominum papam, ostendens privilegium Constantini dixit, "Hujusmodi privilegia quæ vobis ignota sunt, nobis sunt notissima, nec possent falsari;" et ostendens indulgentias dixit, "Istæ veræ sunt," et restituit mihi omnia. Sed qualiter mihi et ecclesiæ et causæ nostræ timuerim quum per gyrum viderent privilegia cardinales et quum dominus papa ita dure ea tractavit, supersedeo dicere quia non possem vobis edicere. Quamvis nihil mihi conscius essem, tamen scivi quod ille qui habebatur pro falsario, forte quia publicus cursor fuit curiæ, indulgentiarum portitor fuit, et circa privilegia Constantini omnia mihi ignota erant. Sed quum approbata fuerunt, inæstimabili gaudio repletus sum. Et hæc fuit secunda interlocutio pro nobis data. Prima enim fuit quum primo fui Romæ pro revocanda jurisdictione judicum, ne in judicio possessorio sententiarent, quam interlocutionem propriam ipsa papa postea revocavit. Et quum jam esset hora prandendi præcepit dominus papa quod recederemus, et quod adversarius noster aliter responderet quum alias vocati essemus. Et post triduum iterum vocati fuimus, et respondit tunc adversarius noster:—

But they
are attested
by the
Pope.

Three
days' ad-
jourment.

*De secundo consistorio et de objectione præscriptionis
 contra privilegia.*

"Pater sancte, si privilegia vera sunt et videantur
 "operari pro eis, ad libertatem tamen nihil prosunt
 "illis, quia eis usi non sunt, immo episcopi Wigornenses e contrario in monachos et monasterium eorum
 "jure communi tanto tempore usi sunt, quod contra

Clipstone
argument

A.D. 1205. " eos et privilegia eorum jus episcopale præscripsisse
 " videntur, sicut per depositiones testium sanctitati
 " vestræ plenissime patebit." Et incipiens a capite
 allegationum mearum probavit per dicta testium omni
 exceptione majorum quod episcopi contra omnia ca-
 pitula privilegiorum nostrorum jure communi in monas-
 terio nostro usi erant, sicut in aliis diocesana lege
 sibi subjectis. Probavit enim per testes quod episcopi
 abbatibus nostris benedixerant, et quod abbates pro-
 fessionem eis fecerant, et quod episcopi in ecclesia
 nostra solemniter cum processione admissi fuerant, et
 quod missas publicas et solennes in ecclesia nostra
 celebraverant, et quod decreta eorum et statuta ibi
 admissa fuerant, et quod ab eis chrisma et oleum et
 ordinationes receperimus, et quod abbas noster ad
 synodum episcopi venerat. Tunc conversus ad me
 dominus papa dixit, " Procurator, responde." Pro-
 hibuerat enim ne advocati loquerentur de facto, nisi
 de jure tantum et quum opus esset, quia dixit pro-
 curatores nosse factum et jura. Ego sciens quod hæc
 omnia ventura erant super me, bene præmeditatus
 respondi:—

*De responsione Thomæ monachi, contra objectionem
 præscriptionis.¹*

The argu- " Pater sancte, nequaquam ita est ut dicit adversa-
 ment of " rius noster. In nullo enim privilegiis nostris abusi
 prescrip- " sumus, immo legitime et plenissime eis usi sumus,
 tion refuted " ita etiam quod præscriptione contra omnia jura epi-
 by Marle- " scopalia optime muniti sumus. Et si aliquando epi-
 berge. " scopi contra privilegia nostra nitebantur venire, per

¹ *præscriptionis*] *prescriptoris*, MS.

“ optimas contradictiones et juris nostri et privilegiorum A.D. 1205.
“ nostrorum protestationes eorum malitiæ obviavimus,
“ ita quod contra ecclesiam nostram nunquam aliqua
“ currere potuit præscriptio, sicut ex ipsis attestatio-
“ nibus sanctitas vestra liquido perpendet. Quod enim
“ dicit, episcopos Wigornenses abbatibus nostris bene-
“ dixisse et abbates eis professionem fecisse, verum est ;
“ sed capitulo Eveshamensi contradicente hæc facta
“ sunt et abbatibus protestantibus quod salvis privi-
“ legiis suis hæc fecerunt, sicut per tales testes proba-
“ tur. Quod autem dicit episcopos Wigornia cum
“ solempni processione fuisse a nobis admissos, verum
“ est ; sed cum protestatione privilegiorum et carita-
“ tive et pro ecclesiis quæ non probantur exemptæ
“ hæc fecimus, sicut illi testes probant. Ad missas
“ etiam solemnes eos admisimus sed vocatos, sicut in
“ privilegio Innocentii papæ continetur, et sicut tales
“ testes probant. Quod autem dicit statuta episcopo-
“ rum fuisse a nobis admissa, falsum est. Immo sta-
“ tuta Henrici episcopi ab abbate nostro penitus fuerunt
“ apud Fladeburiam refutata et rejecta post traditi-
“ onem. Et decreta etiam episcopi Johannis postquam
“ lecta fuerunt in capitulo omnino a saniori parte
“ capituli contradicta et refutata fuerunt, sicut plenis-
“ sime per hos et illos testes probatur. Quod vero
“ sacramenta ecclesiastica ab eis recepimus, hoc nobis
“ non nocet, quia secundum privilegium Alexandri papæ
“ hoc nobis licet a quo maluerimus episcopo facere, et
“ cum protestatione talis libertatis et auctoritate pri-
“ vilegii illius hoc fecimus, et caritative petivimus et
“ accepimus, sicut per tales testes probatur. Quod au-
“ tem abbas noster ad synodum venit, non nocet, quia
“ pro membris quæ non probantur exempta hoc fecit,
“ et hoc ibi publice protestatus est, sicut illi testes
“ probant.”

A.D. 1205. *De disputatione advocatorum circa usum et abusum privilegiorum et præscriptionem et interruptionem, per tres¹ audientias.*

Two further days of hearing occupied by the arguments of counsel upon points of law.

Tunc dominus papa conversus ad advocatos dixit, "Ecce instructi sumus de facto per procuratores. Nunc autem instruatis nos de jure circa usum et abusum privilegiorum et circa præscriptionem et interruptionem, et cum deliberatione, quum vocati fueritis." Et recessimus. Et post aliquot dies vocati sumus. Tunc advocati nostri tam illa die quam iterum post aliquot dies, per duas videlicet audientias, quam egregie et subtiliter fere omnes utriusque juris, canonici videlicet et civilis, apices et difficultates in allegationibus circa usum et abusum privilegiorum et præscriptionem et interruptionem exhausserint, supersedeo dicere quia non possem vobis edicere. In secundo vero consistorio dixit dominus papa, "Sufficit usque huc dixisse de his. Nunc autem, procuratores, redite ad privilegia, et per ea de jure ecclesiarumstrarum sufficientius nos instruite quando vocati fueritis." Et exivimus. Post aliquot dies vocati comparuimus, et dixit magister Robertus:—

De quinto consistorio et de allegationibus magistri Rodberti super interpretatione privilegiorum.

Argument, at the fifth hearing, Dec. 22, upon the interpretation of the Evesham privileges.

"Pater sancte, prima die proposuit adversarius noster quædam capitula privilegiorum suorum, per quæ nitebatur ostendere monasterium suum esse liberum et exemptum. Sed ego video quædam capitula in eisdem privilegiis prædictis sibi repugnantia. Unde mihi videtur quod, quum privilegia sibi adinvicem sint contraria, nullius² sunt momenti, vel saltem

¹ Sic : lege duas.

| ² nullius] quod nullius, MS.

“ ad plenam libertatem insufficientia, quum per ipsa A.D. 1205.
 “ privilegia quædam jura episcopalia in monasterio illo
 “ episcopo nostro reserventur. Dicit enim Constan-
 “ tinus quod abbas ejusdem loci primum locum post
 “ Wictiorum præsulem sua auctoritate jugiter obtineat.
 “ Sed quum locum illum nec in generali concilio¹ nec
 “ provinciali possit obtinerē, quia hoc alii episcopi
 “ inferiores nostro non permetterent, restat ut ad
 “ synodum episcopalem veniat, et ibi locum illum
 “ obtineat, et sic episcopo subjiatur. In privilegio
 “ vero Alexandri continetur quod Wigornenses episcopi
 “ aliquid injuste ab eis non exigant, sed his tantum
 “ contenti sint quæ antecessores eorum antecessoribus
 “ suis constat rationabiliter exhibuisse. Ergo constat
 “ antecessores eorum aliquid antecessoribus episcoporum
 “ rationabiliter impendisse. Ergo episcopi aliquid petere
 “ possunt, et ipsi hoc eis exhibere tenentur. Ergo
 “ episcopo in aliquo subjiuntur; ergo non sunt plene
 “ exempti, vel potius, quum nullus possit esse in parte
 “ liber et in parte servus, nullo modo sunt exempti.”

*De subtilissima responsione Thomæ monachi et ad-
 vocatorum ejus circa interpretationem privi-
 legiorum.*

Et quum perorasset, respondi ego dicens, “ Mirum
 “ mihi videtur qualiter adversarius noster ponere os in
 “ cælum ausus sit, dicens privilegia Romani pontificis
 “ nullus esse momenti quum etiam instar sit sacrilegii
 “ de sententia ejus disputare. Quum enim dicta testium
 “ secundum leges ita sint interpretanda ut sibi adin-
 “ vicem non sint contraria ne testes perjurii arguantur,
 “ multo fortius privilegia summi pontificis benigne sunt
 “ interpretanda, ut sicut nunquam possunt esse inania,
 “ ita nec sibi unquam sint contraria.” Et post hoc

¹ concilio] consilio, MS.

A.D. 1205. responderunt advocati nostri quod absque prajudicio libertatis ecclesiae nostrae poterat abbas ad synodum episcopi venire et ibi locum primum obtinere, sed non pro capite sed pro membris quae non probantur exempta, et statuta episcoporum quae illa membra contingunt recipere et servare absque libertatis nostrae laesione. Sic enim necesse est et nos aliorum episcoporum in quorum episcopatibus beneficia ecclesiastica habemus, si vocati fuerimus, synodos adire, et quoad illa beneficia eorum statuta servare, non tamen ipsi in monasterio nostro vel in nobis aliquam possunt exercere jurisdictionem. Simili modo dixerunt illud Alexandri intelligendum, videlicet quod aliquid tenebamur exhibere episcopis pro membris quae nondum probantur exempta, sicut et aliis episcopis pro beneficiis quae habemus in eorum episcopatibus. Et subticuerunt advocati. Dominus vero papa conversus ad me dixit, "Procuratur, visne aliter respondere his, ut si forte capitula ista non possint intelligi de membris, quod illis de capite intellectis monasterium vestrum conservetur illaesum liberum et exemptum?" Ego vero, qui ab initio causae hae duo capitula fere usque ad mortem timueram, videns quod timor quem timueram jam evenit mihi, quia jacula quae providentur minus feriunt, bene praemeditatus, dixi, "Pater sancte, ego hae de capite bene expono, et ne libertatem nostram in aliquo laedant eis multipliciter respondeo." Et dominus papa dixit, "Non credimus." Et dixi, "Deo propitio, faciam." Et respondi, "Bene concedo quod abbas noster in synodo episcopali primum locum post episcopum obtineat, sed non ratione abbatiae vel membrorum¹ sed ut nuncius vester et minister. Sic enim dicit Constantinus, ut 'locum primum post Wicciorum praesulem auctoritate nostra jugiter obtineat;' non dicit quod auctoritate propria, ut abbas vel ut persona alicujus ecclesiae, sed ut missus vester. Si quae-

¹ *membrorum*] *menbrorum*, MS.

“ ritis ad quid missus, dico ad hoc, ut videat ne episco- A.D. 1205.
 “ pus aliquid contra privilegia Romani pontificis statuatur,
 “ et ne ecclesiam domini papæ, videlicet Eveshamen-
 “ sem, in aliquo lædat. Et hoc dico ad similitudi-
 “ nem illius quod idem papa Constantinus Britwaldo
 “ Britanniarum primati in eodem privilegio præcipit,
 “ ‘ dicens, ‘Tuæ fraternitatis denunciamus quatenus
 “ ‘ ecclesias Dei per Britanniam dispositas tua ipsius
 “ ‘ et sanctorum apostolorum auctoritate protegas,
 “ ‘ ne quis pervasor cujuscumque ordinis a Deo
 “ ‘ et nobis constituta privilegia subruat; inter quas
 “ ‘ eam quæ nuperrime a venerabili viro Eguuino
 “ ‘ nostra et regia auctoritate constituta est tuæ ditioni
 “ ‘ præcipue submittimus, ut tibi et posteris tuis
 “ ‘ potestate divinitus concessa ab omni eam adversa-
 “ ‘ riorum impugnatione liberam in perpetuum reddas.’
 “ Quum igitur gratia vestri et in privilegio nostro
 “ domino Cantuariensi præcipitur ut privilegia nostra
 “ et ecclesiam nostram protegat et defendat, quis
 “ dixerit hoc abbati nostro pro propria ecclesia¹ et in
 “ proprio privilegio non esse injunctum? maxime quum
 “ absurdum esset archiepiscopum, qui nos tueri tene-
 “ tur, propter hoc ad synodum episcopi venire. Re-
 “ linquitur ergo abbati faciendum, quod facere non
 “ potest archiepiscopus, ut videlicet abbas intersit
 “ synodo episcopi ad tuitionem privilegiorum nostro-
 “ rum, et hoc auctoritate domini papæ, non aliqua sua
 “ propria necessitate. Quod autem dicit Alexander
 “ quod Wigornenses episcopi his contenti sint quæ
 “ antecessores nostros antecessoribus suis constat ratio-
 “ nabiliter exhibuisse, quum non constet antecessores
 “ nostros antecessoribus suis aliquid rationabiliter ex-
 “ hibuisse et jam productionibus testium sit renuntia-
 “ tum, et non probaverunt aliquid fuisse eis rationabi-
 “ liter a prædecessoribus nostris exhibitum, constat nos

¹ *ecclesia]* et in propria ecclesia, added in the text, but marked beneath
 with the signs of erasure.

A.D. 1205. "nihil debere eis exhibuere. Non enim hoc nomen
 " *quæ* hic aliquid implicat nec implicate ponitur, sed
 " magis quasi sub conditione dicitur, ut is sit sensus,
 " quod Wigornenses episcopi his contenti sint *quæ*,
 " id est, *si quæ*, antecessores nostros antecessoribus suis
 " constat rationabiliter exhibuisse. Si enim domino
 " papæ constitisset quod antecessores nostri anteces-
 " soribus episcopi aliquid impendissent, illud expres-
 " sisset. Sed quia de nullo exhibito vel exhibendo ei
 " constitit, ideo sub conditione dixit, et probandum
 " quod esset exhibendum episcopo reliquit. Ergo quum
 " nihil probavit exhibitum, nihil est exhibendum."
 Et ad hanc interpretationem confirmandam quasdam
 leges quas a domino Assone, tunc temporis legum do-
 minorum domino Bononiæ, non sine pretio didiceram,
 induxi. Quum igitur conclusissem, et placuisset ei
 simulque assidentibus, ut mihi videbatur, dixit mihi
 dominus papæ, "Visne amplius allegare?" Et ego,
 "Pater sancte, sufficit mihi: peto sententiam, nisi ad-
 "versarius noster aliud dixerit." Et respiciens ad
 adversarium nostrum, dixit, "Renuncias tu allegationi-
 "bus?" Et ille, "Renuncio." Et dominus papa,
 "Discedite, et scribite nobis summatim allegationes
 "vestras, et detis nobis hac die, et confidite in Do-
 "mino, et per gratiam Dei in brevi habebitis senten-
 "tiam." Et recedentes uterque nostrum seorsum suas
 scripsit allegationes, nos vero brevius quam hic sint
 scriptæ et subtilius et melius, et tradidimus eas do-
 mino papæ in vespera.

*De jejunio orationibus et eleemosynis Thomæ monachi
 postquam in causa fuit conclusum et allegatio-
 nibus renuntiatum.*

Tunc bene sciens ego quod jam ad humanas ratio-
 nes nullus erat recursus, ad divina præsidia, sanctorum
 videlicet suffragia, eleemosynas, orationes et jejunia sum
 conversus. Erat autem feria quinta, dies scilicet Jovis.

ante Nativitatem Domini, quæ instante die Dominica A.D. 1205. erat celebranda, et circuiti loca sanctorum commendans eis me et causam ecclesiæ meæ, et cuilibet egeno tam petenti quam non petenti de bonis ecclesiæ conferens, in continua oratione jejunos permansi usque ad sabbatum postquam latâ fuit pro nobis sententia. Sabbato vero summo mane accessi ad curiam, et cujuslibet cardinalis ingredientis pedes tenens magis lachrymis quam verbis motum animi mei indicavi, ut scilicet servorum suorum et ecclesiæ suæ misererentur. Supplicavi et tam miserabiliter quod non solum cardinales sed etiam adversarii mei et omnes qui me viderunt mei miserebantur. Tandem perseverante me in oratione, circa horam diei nonam exivit de thalamo dominus papa cum cardinalibus. Et quum sedisset, vocati sumus procuratores Eveshamiæ et Wigornię, et confortatus sum eo quod præponerent me adversario meo in casu illo, quamvis fere semper ita consueverant apparitores, multotiens enim benefeceram eis ut liberiorem haberem ingressum; idem enim ibi sunt apparitores et ostiarii. Et quum staremus sicut consuevimus ex adverso ad invicem, dixit dominus papa, "State simul in medio. Jam enim non est lis inter vos¹ quia pacificata omnia sunt." Et non intellexi primum quid loqueretur, sed postquam Spiritus Sanctus datus est nobis per sententiam domini papæ omnia nuda et aperta erant oculis meis. Et quum conjungeremur, dixit dominus papa:—

*De sententia domini papæ et adventu magistri
Adæ monachi ad curiam.*

"Causam quæ vertebatur inter venerabilem fratrem nostrum Wigornensem episcopum et dilectos filios nostros abbatem et conventum Eveshamiæ super subjectione et exemptione cœnobii Eveshamensis dili-

Sentence pronounced in favour of the monastery, 24 Dec. 1205.

¹ vos] nos, MS.

A.D. 1205. "gentissime examinavimus, et inspectis privilegiis et
 "attestationibus et perspicaciter intellectis, eam sen-
 "tentialiter determinavimus et in scriptum redigi
 "fecimus, et præter consuetudinem nostram per scrip-
 "turam eam recitari volumus." Et surgens magister
 Philippus primus notariorum, postea Trojanus epis-
 copus, dixit, "Abbati et fratribus Eveshamensis cœ-
 "nobii," etc. Et quum audissem quod scriberet nobis,
 revixit spiritus meus. Novi enim modum scribendi
 domini papæ per moram quam feceram in curia, quod
 multum profuit causæ nostræ, quia non scriberet nisi
 victori. Unde quum episcopus habeat eandem senten-
 tiam quam et nos, procurator ejus non potuit impe-
 trare ut in sententia episcopi scriberet episcopo, sed
 nobis sicut et in nostra. Et quum legisset sententiam
 latam pro nobis, ivimus ad pedes domini papæ tam
 victus quam victor, ut mos est, gratias agentes, et
 quum inclinarem me ad osculandum pedes domini
 papæ tum præ gaudio tum præ jejunio defecit spiritus
 meus et factus sum fere exanimatus, ita quod non
 potui surgere, et præcepit dominus papa ut sublevarer.
 Et quum jam quasi a gravi somno evigilassem, dixit
 dominus papa ut acciperem notam et diligenter inspi-
 cerem si forte quid esset corrigendum et nunciarem
 ei, et, accepta benedictione, cum nota recessi gaudens.
 Et quum venissem ad ostium, inveni magistrum Adam
 Sortem stantem, qui venerat tunc ab Anglia cum qui-
 busdam instrumentis, et suscepto eo in osculo pacis,
 quum simul cibum sumpsissemus, confortati sumus,
 gratias agentes Deo pro omnibus beneficiis Suis, Qui
 fecit nobiscum secundum magnam misericordiam Suam,
 Qui vivit et regnat per omnia sæcula sæculorum
 Amen.

Marle-
 berge
 faints for
 joy and
 through
 long fast-
 ing.

*Transcripta privilegiorum quorum auctoritate sen- A.D. 1206.
tentia lata fuit pro exemptione Eveshamensis
ecclesiae.*

In hoc loco tam ipsa privilegia quorum auctoritate sententia pro nobis lata est quam ipsam sententiam per quam quasi ab Ægyptiaca servitute liberati sumus, huic scripto interserenda bonum et utile putavi.

Primum privilegium Constantini papae.

Constantinus episcopus servus servorum Dei Brithwaldo¹ Bull of
Britanniarum primati salutem et apostolicam benedictionem. pope Con-
Venerabilem virum Egwinum episcopum, quem bis tua fra- stantine,
ternitas ad apostolicam sedem misit, etiam nunc secundo ma- A.D. 709.
nipulis justitiæ refertum tibi remittimus, monentes quatenus
sic suos effectus adjuvando proseguaris, sicuti illum a Deo
incepisse et in via Dei cucurrisse cognovisti. Porro de visione
illa, immo aperta ostensione, qua se beata virgo Maria ei
manifestavit æque ita certum esse teneamus quemadmodum de
viri bonitate non dubitamus. Denique vigilantiam tuam ad-
monemus quatenus illis in partibus in quibus manifestatio
habita fuisse refertur, concilium² totius Angliæ cogas, epi-
scopos sacrique ordinis religiosas personas illuc convenire fa-
cias, optimatesque regni cum proceribus suis adesse præcipias.
Quibus in nomine Domini congregatis denunciamus quod duo
reges Angliæ Kenredus et Offa cum quibus jam dictus epi-
scopus ad limina apostolorum venit in loco ostensæ visionis
plurima de suis beneficiis in præsentia nostra regia libertate
donata et apostolica auctoritate confirmata contulerunt, qua-
tenus ibidem congregatio monachorum secundum regulam me-
morandi patris Benedicti, quæ minus in illis partibus adhuc
habetur, possit instaurari et indesinenter Christo famulari.
Ipsas autem donationes et beneficia præfati reges in ipsorum
privilegio nominatim determinaverunt et a nobis corroborari
fecerunt. Igitur, frater dilecte, quoquomodo Christus annun-
ciatur lucrum Christi inquire,³ opus Christi exerce, promul-
gatisque in concilio undique⁴ sentiis tum a Deo ostensæ

¹ *ecclesiarum* struck out in MS.;
ecclesiae inserted in Cotton Vesp.
B. xxiv., fol. 74.

² *concilium*] consilium, MS.; con-
cilitium, Vesp.

³ *inquire*] require, Vesp.

⁴ *undique*] om. Ibid.

A.D. 1206. visionis, tum apostolicæ auctoritatis, tum regie libertatis et
 [709.] donationis, tum tui ipsius clerique et populi assensus et favoris, constitue ovile Christo, divinitus ostensum, apostolica auctoritate fultum, regia libertate donatum, cleri et populi benedictione sancitum. Tibi autem et successoribus tuis, memorato episcopo Ecgwino assentiente, curam animarum ejusdem ecclesiæ præcipue injungimus ut si, quod absit, aliquo diaboli impulsu quisquam pervasor aut tyrannus sacrum locum minuire aut impugnare præsumperit, tibi a Deo concessæ potestatis sententia et anathematis percussus verbere, complere non audeat; si quid vero sinistra partis inibi compertum fuerit oriri, auribus summi pontificis patriæ potius deferatur quam per alicujus occultam sententiam sanctus locus depraveatur injuste. Ipsum ergo locum quem regia potestas regie libertati donavit et nos auctoritate Dei et sanctorum apostolorum et nostra donamus, ut nullus cujuscumque ordinis homo hoc quod constituimus depravare aut minuire præsumat. Qui hoc destruxerit aut male contaminaverit, sit ille maledictus. Qui vero conservaverit¹ et adauxerit, benedictionibus repletur. Scripta est hæc epistola anno Dominicæ Incarnationis septingentesimo nono in ecclesia Salvatoris Lateranensi, præcipiente et confirmante Constantino apostolicæ sedis antistite, astantibus et confirmantibus regibus Angliæ Kenredo et Offa, rogante venerabili viro Ecgwino episcopo coram archiepiscopis et episcopis et principalibus² et nobilibus diversarum provinciarum, cunctis clamantibus et dicentibus, Quicquid in hac constitutione vestra sanctitas exercet, laudamus, concedimus et confirmamus. ✚ Ego Constantinus Romanæ sedis episcopus per signum sanctæ crucis has donationes et libertatem confirmavi. ✚ Ego Ecgwinus³ humilis episcopus confirmavi. ✚ Ego rex Kenredus corroboraui. ✚ Ego rex Offa consensi.

Secundum privilegium Constantini.

Second Bull of Constantine. A.D. 713. Constantinus episcopus servus servorum Dei Britwaldo Britanniarum⁴ primati salutem et apostolicam benedictionem. Divina dispensatione ad hoc promoti ut apostolica auctoritate paci ecclesiarum insistamus, tuæ fraternitati denunciamus qua-

¹ *conservaverit*] servaverit, Vesp. B. xxiv.
² *coram archiepiscopis*] coram pluribus archiepiscopis. Ibid.

³ *Ecgwinus*] Egwinus. Ibid.
⁴ *Britanniarum*] Brithanniarum. Ibid.

tenuis ecclesias Dei per Britanniam dispositas tua ipsius et A.D. 1206.
sanctorum apostolorum auctoritate protegas, ne quis pervasor [713.]
cujuscunque ordinis a Deo et nobis constituta privilegia sub-
ruat. Inter quas¹ eam quæ nuperrime a venerabili viro Ecg-
wino² nostra et regia auctoritate constituta est tuæ ditioni
præcipue³ submittimus, ut tibi et posteris tuis potestate divini-
tus concessa ab omni eam adversariorum impugnatione liberam
in perpetuum reddas. Justum enim nobis videtur ut quoniam
isdem venerabilis Ecgwinus⁴ exemplum Domini [secutus]⁵
se humiliando inibi effectus est abbas, iccirco hæc ecclesia,
secundum quod per legatum suum Ethelwoldum⁶ expetiit, am-
pliores dignitates a nostra sede sui merito obtineat. Consti-
tuimus ergo in nomine Domini ut isdem locus sub monarchia
proprii abbatis sit liber ab omni tyrannica exactione, et nullus
cujuscunque ordinis homo aliquod gravamen ibi inferre audeat.
Defuncto autem abbate, secundum canonicam auctoritatem vel
de ipso monasterio vel de parochia Wictiorum abbas a fratribus
ejusdem loci eligatur, qui in eadem ecclesia libere et canonicè
sine aliqua exactione consecratus, ob reverentiam venerabilis
Egwinus annulo in celebratione missarum solummodo utatur,
primumque locum post Wictiorum præselem nostra auctoritate
jugiter obtineat. Si quis igitur hoc privilegium infringere
voluerit, sive in loco monachorum clericos immittere tentaverit,
coram Deo et angelis Ejus in perpetuum sit anathema. Si quis
vero hanc nostram auctoritatem servaverit, conservet eum Deus
in æternum. Scripta est hæc epistola anno Dominicæ Incar-
nationis septingentesimo tertio decimo, præsidente apostolicæ sedi
papa Constantino et ✠ hoc signum sanctæ crucis propria manu
faciente.

Privilegium Innocentii secundi.

A.D. 1138.
16 April.

Innocentius episcopus, servus servorum Dei, dilecto filio
Reginaldo⁷ abbati Eveshamensis monasterii ejusque succes-
soribus canonicè substituendis in perpetuum. Sicut injusta
poscentibus nullus est tribuendus effectus, ita legitima desi-
derantium non est⁸ differenda petitio. Hoc nimirum intuitu,
dilecte in Domino fili Reginalde abbas, tuis justis postulationi-

¹ etiam, added in Vesp. B. xxiv.

² Ecgwino] Egwino. Ibid.

³ præcipue] om. Ibid.

⁴ Ecgwinus] Egwinus. Ibid.

⁵ secutus] Ibid.

⁶ Ethelwoldum] Ethelwaldum.
Ibid.

⁷ Reginaldo] Reinaldo. Ibid.
fol. 74 b.

⁸ est] om. Ibid.

A.D. 1206. bus impertimur assensum, et monasterium Eveshamiæ cui, [1138.] Deo auctore, præsides, quod a tempore foundationis suæ sedes apostolica specialibus decrevit privilegiis honorandum, sub beati Petri et nostra protectione suscipimus, et præsentis scripti privilegio communimus; Statuentes ut quascunque possessiones, quæcunque bona, idem locus in præsentiarum juste et canonice possidet, aut in futurum concessione pontificum, largitione regum vel principum, oblatione fidelium, seu aliis justis modis poterit adipisci, firma tibi tuisque successoribus et illibata permaneant. Sepulturam quoque ejusdem loci liberam esse omnino decrevimus, ut eorum qui se ibi sepeliri deliberaverint devotioni et extremæ voluntati nullus obsistat. Sancimus etiam ne in vestra abbazia aut in capellis vestris aliquis episcopus [synodum]¹ vel capitula aut ordinationes aut missas publicas nisi invitatus ab abbate illius loci vel a fratribus celebrare præsumat. Oblationes etiam quæ in eadem abbazia vel in cæteris ecclesiis vestris ad manum pontificis vel cujuslibet ibi missam celebrantis offeruntur vestris usibus cedant, nec eisdem personis eas sibi retinere aut clericis vel laicis distribuere liceat. Decimas insuper quas hucusque canonice obtinuistis in refectioes pauperum vel in ædificia et ornamenta ecclesiarum, distribuendi juxta consuetudinem apud vos hactenus habitam liberam vobis concedimus facultatem. Liceat quoque vobis clericos vel laicos e sæculo fugientes, nisi forte certis ex causis excommunicati sint, absque alicujus contradictione ad conversionem suscipere, et ea quæ de jure suo legitime secum attulerint usibus monasterii cedant. Prohibemus sane ne altaria, cœmeteria, decimæ, et quæcunque alia ejusdem monasterii juris existunt, a quolibet auferantur vel minuantur, nec pro communi terræ interdicto vestrum monasterium a divinis vacet officiis, sed clausis januis, exclusis excommunicatis vel interdictis, divina liceat vobis officia submissa voce celebrare, et debita sepulturæ tam vobis quam famulis vestris impendere. Obeunte vero te nunc ejusdem loci abbate vel tuorum quolibet successorum, nullus ibi qualibet subreptionis astutia seu violentia præponatur, nisi quem fratres ejusdem² loci communi assensu vel fratrum pars consilii³ sanioris elegerint. Qui in eadem ecclesia absque omni exactione, a quocunque maluerit benedicatur episcopo, dum tamen⁴ catholicus sit et gratiam sedis apostolicæ⁵ habeat et

¹ *synodum*] Vesp. B. xxiv., fol. 74 b.

² *ejusdem*] ejus. Ibid.

³ *consilii*] concilii, MS.

⁴ *tamen*] dummodo, Vesp. B. xxiv.

⁵ *sedis apostolicæ*] Romanæ sedis. Ibid.

communione[m]. Sane dignitates et libertates omnes sancto A.D. 1206. Egwino¹ episcopo ipsius² loci fundatori ac postmodum abbati [1138.] ab apostolica sede concessas et scripto confirmatas, consuetudines etiam quas peculiare ejus merito hucusque tenuistis in parochiis, in processionibus, in ordinationibus, inconvulsas vobis manere sancimus. In chrismate ab episcopo accipiendo et per ecclesias vestras gratis distribuendo, sicut hucusque consuevistis teneatis. Statuimus insuper, ac, prædecessoris nostri felicis memoriæ Constantini papæ vestigiis inherentes, decrevimus³ ut solummodo penes te et successores tuos totius domus et ecclesiæ tuæ et aliorum locorum ad eandem ecclesiam pertinentium pastoralis cura consistat, et eorundem ordinatio, sicut hactenus est observatum, in tua et successorum tantum tuorum potestate permaneat, salva per omnia sedis auctoritate apostolicæ. Si quis sane in posterum hanc nostram constitutionem sciens contra eam temere venire tentaverit, potestatis honorisque sui periculum patiatur, et a sacratissimo corpore et sanguine Domini nostri Jesu Christi alienus fiat, atque in extremo examine districtæ ultioni subjaceat. Conservantes autem hæc, omnipotentis Dei et beati Petri ac Pauli apostolorum Ejus gratiam consequantur. Amen, Amen, Amen.⁴ Ego Innocentius catholicæ ecclesiæ episcopus subscribo.⁵ Ego Lucas presbyter cardinalis tituli sanctorum Johannis et Pauli subscribo. Datum Laterani per manum Almerici sanctæ Romanæ ecclesiæ diaconi cardinalis et cancellarii, sexto decimo kalend. Maii, indictione secunda, Incarnationis Dominicæ anno millesimo centesimo tricesimo octavo, pontificatus domini Innocentii papæ secundi anno decimo.

Privilegium Alexandri tertii.

A.D. 1163.
June 5.

Alexander episcopus, servus servorum Dei, dilectis filiis Adæ abbati monasterii Eveshamensis ejusque fratribus tam præsentibus quam futuris regularem vitam professis in perpetuum. Piæ postulatio voluntatis effectum debet prosequente compleri, ut et devotionis sinceritas laudabiliter enitescat et utilitas postulata vires indubitanter assumat. Quocirca, dilecti in Domino filii, vestris justis postulationibus clementer annuimus, et præfatum monasterium in quo divino mancipati

¹ *Egwino*] Egwino, Vesp. B. xxiv.

² *ipsius*] ejusdem. Ibid.

³ *decrevimus*] decernimus. Ibid.

⁴ Amen. † Ibid.

⁵ † Ibid.

A.D. 1206. [1163.] estis obsequio, et prædecessoris nostri felicitis memoriae Innocentii papæ vestigiis inhærentes sub beati Petri et nostra protectione suscipimus, et præsentis scripti privilegio communimus; Statuentes ut quascunque possessiones, quæcunque bona, idem monasterium in præsentiarum juste et canonice possidet, aut in futurum concessione pontificum, largitione regum vel principum, oblatione fidelium, seu aliis justis modis, præstante Domino, poterit adipisci, firma vobis vestrisque successoribus et illibata permaneant. Decimas fructuum vestrorum a quadraginta annis ab ecclesia vestra canonice et inconcusse possessas, in refectioes pauperum vel in ædificia et ornamenta ecclesiarum, distribuendi, juxta rationabilem consuetudinem apud vos hactenus habitam, liberam vobis concedimus facultatem. Liceat vobis insuper clericos vel laicos liberos et absolutos e sæculo fugientes, absque alicujus contradictione ad conversionem suscipere, et ea quæ de jure suo legitime secum attulerint usibus monasterii cedant. Prohibemus sane ne altaria, cœmeteria, decimæ et quæcunque alia ejusdem monasterii juris existunt, a quolibet auferantur vel minuantur. Sepulturam quoque ipsius loci liberam esse concedimus, ut eorum devotioni et extremæ voluntati qui se illic sepeliri deliberaverint, nisi forte excommunicati vel interdicti sint, nullus obsistat, salva tamen canonica justitia ecclesiarum illarum a quibus mortuorum corpora assumuntur. Quum autem commune interdictum [terræ]¹ fuerit, liceat vobis clausis januis, non pulsatis tintinnabulis, exclusis excommunicatis et interdictis, suppressa voce divina officia celebrare. Obeunte vero te nunc ejusdem loci abbate vel tuorum quolibet successorum, nullus ibi qualibet surreptionis astutia seu violentia præponatur, nisi quem fratres communi assensu vel fratrum pars consilii² sanioris, secundum Dei timorem et beati Benedicti regulam, providerint eligendum. Sane dignitates et libertates omnes sancto Ecgwino³ episcopo ejusdem⁴ loci fundatori ac postmodum ablati ab apostolica sede concessas et scripto confirmatas, consuetudines etiam quas peculiares ejus merito rationabiles hucusque tenuistis, in parochiis, in processionibus, in ordinationibus, inconvulsas vobis manere sancimus. Chrisma vero, oleum sanctum, consecrationes altarium, ordinationes clericorum qui ad sacros ordines fuerint promovendi, a quocunque malueritis suscipietis episcopo, sicut est hactenus observatum,⁵ dummodo

¹ terræ] Vesp. B. xxiv.

² consilii] concilii, MS.

³ Ecgwino] Egwino. Vesp. B.

⁴ ejusdem] ipsius. Ibid.

⁵ sicut . . . observatum] om.

Ibid.

episcopus catholicus sit et gratiam atque communionem apo- A.D. 1206.
stolicæ sedis habeat, et ea gratis et absque pravitare vobis velit [1163.]
exhibere. Statuimus etiam ut Wigornenses episcopi a vobis
aliquid injuste non exigant, sed his tantum contenti sint quæ
antecessores vestros antecessoribus suis constat rationabiliter
exhibuisse. Decernimus ergo ut nulli omnino hominum liceat
supradictum monasterium temere perturbare, aut ejus posses-
siones auferre vel ablatas retinere, minuere, seu quibuslibet
vexationibus fatigare, sed illibata omnia et integra conserventur,
eorum pro quorum gubernatione et sustentatione concessa sunt
usibus omnimodis profutura, salva sedis apostolicæ aucto-
ritate.

Si qua igitur in futurum ecclesiastica secularisve persona
hanc nostræ constitutionis paginam sciens contra eam temere
venire tentaverit, secundo tertiove commonita nisi presump-
tionem suam congrua satisfactione correxerit, potestatis hono-
risque sui dignitate careat, reamque se divino judicio existere
de perpetrata iniquitate cognoscat, et a sacratissimo corpore et
a sanguine Dei et Domini nostri Redemptoris Jesu Christi
aliena fiat, atque in extremo examine districtæ ultioni sub-
jaceat. Cunctis autem eidem loco sua jura servantibus sit pax
Domini nostri Jesu Christi, quatenus [et]¹ hic fructum bonæ
actionis percipiant, et apud districtum Judicem præmia æternæ
pacis inveniant. Amen, amen, amen.² ✠ Ego Alexander catho-
licæ ecclesiæ episcopus subscribo.³ ✠ Ego Hubaldus Hos-
tiensis episcopus subscribo. ✠ Ego G.⁴ Albanensis episcopus
subscribo. ✠ Ego Henricus presbyter cardinalis⁵ subscribo.
✠ Ego Johannes presbyter cardinalis⁶ subscribo. ✠ Ego pres-
byter W. cardinalis⁷ subscribo. ✠ Ego Jacinctus diaconus
cardinalis sanctæ Mariæ in Cosmidin subscribo. ✠ Ego Odo
diaconus cardinalis sancti Nicholai in Carcere Tullii subscribo.
✠ Ego Johannes diaconus [cardinalis]⁸ sanctæ Mariæ in
Porticu subscribo. Datum Turonis per manum Hermanni
sanctæ Romanæ ecclesiæ subdiaconi et notarii, nonas
Junii, indictione undecima, Incarnationis Dominicæ anno mil-
lesimo centesimo sexagesimo tertio, pontificatus vero domini
Alexandri papæ tertii anno quarto. Amen, amen, amen.⁹

¹ et] Vesp. B. xxiv.

² Amen . . . amen] Amen. Ibid.

³ subscribo] subscripsi, *throughout*.
Ibid.

⁴ G.] Walterus; (placed as sixth
signature.) Ibid.

⁵ titulo sanctorum Nerei et
Achillei. Ibid.

⁶ titulo sanctæ Anastasiæ. Ibid.

⁷ Willielmus presbyter titulo
sancti Petri ad Vincula. Ibid.

⁸ cardinalis] Ibid.

⁹ Amen . . . amen.] om. ibid.

Indulgentia Clementis Papæ.

A.D. 1206. Clemens episcopus, servus servorum Dei, dilectis filiis Adæ¹ Indulgence abbati et fratribus sancti Ecgwini² Eveshamensis monasterii of pope salutem et apostolicam benedictionem. Largitione nostri Clement muneris et gratiæ eos duximus decorandos quos fidei meri- III. tum ac devotionis constantia nobis reddunt acceptos, et qui, 10 July, nullo mediante, ad jurisdictionem beati Petri et nostram 1189. specialiter pertinere noscuntur. Hac itaque ratione inducti et devotionis et fidei vestræ intuitu provocati, tibi, fili abbas, sicut ex gratia et liberalitate sedis apostolicæ tu et successores tui usum chirothecarum et annuli habetis, ita quoque usum mitræ, dalmaticæ, tunicæ, et sandaliorum³ de consueta clementia et benignitate ejusdem⁴ sedis apostolicæ duximus concedendum, indulgentes ut his omnibus in solemnibus diebus infra monasterium tuum et obedientias ejus, in processionibus quoque ipsius monasterii, in conciliis Romani pontificis et legati ejus, atque in synodis episcoporum incunctanter utaris.⁵ Datum Laterani, sexto Idus Julii, pontificatus nostri anno secundo. Amen, amen, amen.⁶

Indulgentia Celestini Papæ.

Indulgence Celestinus episcopus, servus servorum Dei, dilectis filiis of pope Rogero abbati et fratribus sancti Ecgwini⁷ Eveshamensis Celestine monasterii salutem et apostolicam benedictionem. Largitione III. nostri muneris et gratiæ eos duximus decorandos quos fidei 13 Jan. meritum ac devotionis constantia nobis reddunt acceptos, et 1192. qui, nullo mediante, ad jurisdictionem beati Petri et nostram specialiter pertinere noscuntur. Hac itaque ratione inducti et devotionis et fidei vestræ intuitu provocati, tibi, fili abbas, et successoribus tuis, sicut ex gratia et liberalitate sedis apostolicæ tu et successores tui usum mitræ et annuli habetis, ita

¹ *Adæ*] Rogero, Vesp. B. xxiv. f. 75. It is clear from the date of this document that the abbot addressed was Adam, the predecessor of Roger Norreys, according to the reading of the text. The Indulgence is printed in the Monasticon (vol. ii. p. 19.) from the Cotton MS. with the name of Roger.

² *Ecgwini*] Egwini. Ibid.

³ Neenon et vestimenta sacerdotalia benedicendi. Ibid. Inserted from the following Indulgence in which these words form the distinguishing clause.

⁴ *ejusdem*] om. ibid.

⁵ *utaris*] utamini. Ibid.

⁶ *Amen . . . amen*] om. ibid.

⁷ *Ecgwini*] Egwini. Ibid. f. 75 b.

quoque usum chirothecarum, dalmaticæ, tunicæ, et sandaliorum, A.D. 1206. nec non et vestimenta sacerdotalia benedicendi, de consueta [1192.] clementia et de benignitate sedis apostolicæ duximus concedendum; indulgentes ut his omnibus in solemnibus diebus infra monasterium vestrum¹ et obedientias ejus, in processionibus quoque ipsius monasterii, in conciliis Romani pontificis et legati ejus, atque in synodis episcoporum incunctanter utamini; statuentis ut nulli omnino hominum liceat hanc paginam nostræ concessionis infringere vel ei aliquatenus contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Petri et Pauli apostolorum Ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud sanctum Petrum, Idus Januarii, pontificatus nostri anno primo. Amen, amen, amen.²

*Sententia Innocentii Papæ tertii super exemptione
Eveshamensis cænobii.*

Innocentius episcopus, servus servorum Dei, dilectis filiis The judicial decree of Innocent III., 18 Jan. 1206.³
abbati et fratribus Eveshamensis cænobii salutem et apostolicam benedictionem. Ex ore sedentis in throno procedit gladius bisacutus. Quoniam ex ore Romani pontificis qui præsidet apostolicæ sedî rectissima debet exire sententia, quæ contra justitiam nulli parcat sed reddat quod suum est unicuique. Quum igitur inter vos et venerabilem fratrem nostrum Wigornensem episcopum super monasterii vestri subjectione ac libertate controversia verteretur et nos eam examinandam commissemus iudicibus delegatis, ipsi eandem causam sufficienter instructam ad nostram præsentiam remiserunt, certum partibus terminum præfigentes quo cum instrumentis et attestationibus nostro se conspectui præsentarent sententiam recepturæ. Partibus igitur in præsentia nostra per procuratores idoneos constitutis, audientiam præbuimus liberam et benignam. Et quidem monasterii vestri proposuit procurator quod idem monasterium ab ipsa sui fundatione liberum exstitit et exemptum, ad hoc probandum privilegia prædecessorum nostrorum inducens, duo videlicet Constantini, unum Innocentii, et alterum Alexandri, nec non indulgentias Clementis et Celes-

¹ *vestrum*] om. Vesp. B. xxiv. f. 75b.

² *Amen . . . amen*] om. *ibid.*

³ This is the date of the day on which the decree was finally signed and sealed ("quum sententiam

"haberemus bullatam," says our author, *infra*, p. 184); the day on which sentence was first pronounced was, as we have seen at p. 169, 24 Dec.

A.D. 1206. tini, quorum usum continuum a longis retro temporibus per depositiones testium ostendere nitebatur. In primo siquidem privilegio Constantini continebatur expressum quod sanctæ recordationis Ecgwinus¹ Wigornensis episcopus ad apostolicam sedem accedens, visionem quandam qua se beata Virgo Maria manifestavit eidem præfato prædecessori nostro reverenter exposuit, et tunc temporis duo reges Anglorum Kenredus et Offa cum quibus jam dictus episcopus apostolorum limina visitavit, in loco visionis ostensæ de bonis suis plurima beneficia in præsentia ejusdem prædecessoris nostri regia libertate donarunt, quæ ipse auctoritate apostolica confirmavit, quatenus in eodem loco monachorum congregatio secundum beati Benedicti regulam, quæ minus in illis partibus tunc vigeat, ad Divini Nominis constitueretur honorem. Unde præfatus pontifex Brithwaldo Britanniarum primati per apostolica scripta mandavit ut coadunato concilio² constitueret ovile divinitus præostensum, apostolica auctoritate munitum, regia libertate donatum, sibi et successoribus suis, (memorato Ecgwino³ episcopo assentiente,) curam animarum ejusdem ecclesiæ præcipue injungendo, ut ab omni pervasorum impulsu et tyrannorum incursu potestate sibi tradita defensaret; si quid vero sinistrae partis inibi comperiretur oriri, ejusdem primatis auribus potius deferretur quam per alicujus occultam sententiam locus sanctus depravaretur injuste. Ipsum ergo locum quem antedicti reges libertati donarunt, idem prædecessor noster apostolicæ sedis auctoritate donavit, ut nullus ejuscumque ordinis homo quod ipse constituerat depravare aut diminuere attentaret. In secundo vero privilegio ejusdem Constantini papæ perspeximus contineri quod ipse præfato primati per apostolica scripta mandavit, ut ecclesias Dei per Britanniam constitutas protegeret et foveret. Inter quas eam quæ nuperrime tunc a venerabili viro Ecgwino³ episcopo apostolica et regia auctoritate fuerat constituta ditioni ejus præcipue submittebat, ut eam ab omni adversariorum impugnatione liberam in perpetuum reddere procuraret, constituens ut idem locus sub monarchia proprii abbatis ab omni tyrannica exactione sit liber, et nullus ejuscumque ordinis homo aliquod ibi inferre gravamen præsumat. Abbas autem secundum auctoritatem canonicam vel de ipso⁴ monasterio vel de parochia Wictiorum a fratribus eligatur, qui libere ac canonice sine aliqua exactione in eadem

¹ *Ecgwinus*] Ecgwinus. Vesp. B. xxiv. f. 76.

² *concilio*] consilio, MS.

³ *Ecgwino*] Egwin. Vesp.

⁴ *ipso*] om. ibid.

ecclesia benedictus, ob reverentiam venerabilis Ecgwini,¹ qui A.D. 1206. episcopali sede dimissa in eodem monasterio factus est abbas, annulo in celebratione solummodo missarum utatur, primumque Arguments locum semper obtineat post præsulem Wictiorum. Ex horum² for exemp- privilegiorum capitulis monasterii vestri procurator nitebatur tion from ostendere quod ipsum monasterium a prima sui fundatione ab the ori- omni episcopali jurisdictione fuit prorsus exemptum, tum quia ginal foun- dation. dicitur apostolica tantum et regia auctoritate constructum (unde i. non nisi ad apostolicam sedem in spiritualibus et regiam coronam in temporalibus intelligitur pertinere, quum summus pontifex non consueverit aliquod monasterium ut sua construatur auctoritate mandare, nisi quod in fundo sibi donato fuerit construendum); tum quia locum ipsum quem reges donasse dicuntur regie libertati et ipse donavit, ut, sicut illi ii. donaverunt eum libertati quantum ad temporalia, sic et iste quantum ad spiritualia intelligatur libertati donasse, quum ad illos utique temporalia, ad istum spiritualia pertinerent; tum iii. etiam quia curam animarum ejusdem ecclesie præcipue injunxit Britanniarum primati, quam et ditioni ejus præcipue dicitur submisisse, ut siquid ibi oriretur sinistri, per ipsius corrigeretur industriam et cautelam (unde videtur correctionem ipsius loci ei solummodo commisisse, sicque ad alium minime pertinere); tum quia præfatum locum sub monarchia iv. proprii abbatis manere decrevit, unde quum *monarchia* interpretetur *unicus principatus*, videtur quod abbas ipsius loci solus in eodem loco principalem obtinet potestatem. Quod autem privilegiorum ipsorum verba intelligi debeant tali modo, sequentia privilegia manifestius declarare videntur. Nam in privilegio felicis memorie Innocentii continetur ne aliquis episcopus in ipsa abbatia vel in capellis ipsius synodum vel capitulum, ordinationes aut missas publicas, nisi invitatus ab abbate et fratribus ipsius loci celebrare præsumat. Et quum abbas in eodem monasterio fuerit electus, absque omni exactione a quocumque maluerit episcopo in ipsa benedicatur ecclesia, dummodo catholicus fuerit et gratiam habeat apostolicæ sedis. Idem etiam Innocentius, Constantini vestigiis inhærendo, decrevit, ut solummodo penes abbatem ipsius loci totius domus et ecclesie aliorumque locorum ad eandem ecclesiam pertinentium pastoralis cura consistat, et eorundem ordinatio tantum in ipsius potestate³ permaneat, sicut est hactenus observatum. In privilegio vero Alexandri papæ perspicitur

¹ *Ecgwini*] Egwini. Ibid.

² *horum*] horum ergo. Ibid.

³ The imperfect register in Vesp. B. xxiv. ends here.

A.D. 1206. contineri, ut chrisma, oleum sanctum, consecrationes altarium, ordinationes clericorum qui ad sacros fuerint ordines promovendi, a quocunque maluerint episcopo communionem et gratiam apostolicæ sedis habente, fratres ejusdem loci suscipiant, statuto ut Wigornenses episcopi aliquid ab eis injuste non exigant, sed his tantum contenti permaneant, quæ antecessores eorum antecessoribus suis constat rationabiliter impendisse. In fine vero subjungitur quod salva sit apostolicæ sedis auctoritas, nec dicitur quod diocesanis episcopi canonica sit salva justitia; quum in monasteriis non exemptis secundum approbatam ecclesiæ Romanæ consuetudinem diocesanis episcopis canonica justitia conservetur. In indulgentiis autem bonæ memoriæ Clementis et Celestini patenter innuitur quod idem cœnobium ad jurisdictionem beati Petri nullo pertineat mediante, quum hoc in procœmio præmittentes sic inferant consequenter :—" hac itaque ratione inducti usum chirothecarum et annuli, dalmaticæ, tunicæ, sandaliorum et mitræ tibi duximus concedendum." Per id ergo quod pastoralis cura totius domus et ecclesiæ penes abbatem solummodo decernitur permanere, illud dilucidatur ab Innocentio quod fuerit a Constantino statutum, ut videlicet idem locus sub monarchia proprii abbatis liber existat. Unde quum pastoralis cura totius domus et ecclesiæ penes abbatem solummodo debeat permanere, patet profecto quod episcopus pastorem ibi curam exercere non debet, quum et abbas illius loci absque omni exactione infra suam ecclesiam debeat benedici, unde nec professio nec obedientia debet ab illo requiri. Quia vero quædam ad pastorem sollicitudinem pertinentia per se ipsum abbas exercere non potest, ut nihil ei desit quod pertineat ad plenitudinem libertatis, conceditur illi ab Alexandro ut ecclesiastica sacramenta libere percipiat a quocunque maluerit episcopo communionem et gratiam apostolicæ sedis habente. Per id autem quod idem locus asseritur ad jurisdictionem beati Petri solummodo pertinere, sicut innuitur in indulgentiis Clementis et Celestini, videtur illud manifestius declaratum, quod Constantinus papa dicitur locum ipsum libertati donasse, tutelam ejusdem Britanniarum primati tanquam vicario suo vel legato committens. Porro in privilegio Constantini quiddam contineri perspicitur per quod idem cœnobium videtur ad jurisdictionem episcopi pertinere, videlicet ut abbas ejusdem loci primum locum post Wictiorum præsulem semper obtineat, unde quum locum istum obtinere non possit in generali concilio, neque provinciali, quoniam absonum esset ut abbas primum post illum super alios episcopos resideret, relinquitur ergo quod locum istum in episcopali synodo intelligatur habere quare

tenetur ad synodum episcopalem accedere, ac per hoc ipsius A.D. 1206. statuta recipere ac servare. In privilegio vero Alexandri papæ quiddam aliud continetur, per quod diœcesanus episcopus in eodem cœnobio jurisdictionem suam etsi non in omnibus in quibusdam tamen retinuisse videtur, quum in illo dicatur, ut Wigornenses episcopi a fratribus ejusdem loci aliquid injuste non exigant, sed tantum his contenti permaneant quæ prædecessores eorum antecessoribus suis constat rationabiliter impendisse, unde constat quod abbates episcopis aliquas de suis rationibus exhibere tenentur. Nos igitur, his et aliis diligenter auditis et perspicaciter intellectis, quum a neutra parte per testes præscriptio sit probata, de communi fratrum nostrorum consilio¹ sententialiter definimus quod Eveshamense cœnobium liberum in capite est, tanquam ab episcopali jurisdictione prorsus exemptum, soli Romano pontifici et ecclesiæ Romanæ subjectum, tutela tamen ipsius Cantuariensi archiepiscopo reservata. In membris autem, videlicet illis quæ non probantur exempta, diœcesano episcopo ipsum decernimus subiacere, propter quæ abbas ad synodum ejus debet accedere primumque locum post Wigornensem episcopum obtinere. Pro ipsis quoque membris, ut diximus, non exemptis, idem abbas tenetur Wigornensi episcopo exhibere reverentiam, obsequium, et honorem, quibus Wigornensis episcopus sibi competenter exhibitis debet manere contentus. Quia vero privilegium meretur amittere qui concessa sibi abutitur libertate, volumus et mandamus ut quanto liberiores estis a servitiis secularibus, tanto vos arctius mancipetis divinæ per omnia servituti. Decernimus ergo ut nulli² hominum liceat hanc paginam nostræ definitionis³ infringere, vel ei ausu temerario contraire. Siquis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Petri et Pauli apostolorum Ejus se noverit incursurum. Datum apud sanctum Petrum, quinto-decimo Kalendas Februarii, pontificatus nostri anno octavo.

¹ *consilio*] consensu, Harl. MS. 3763. f. 113.

² *nulli*] nulli omnino. Ibid.

³ *definitionis*] definitionis, constitutionis, voluntatis et mandati. Ibid.

[PARTICULA QUARTA.]

A.D. 1206. *Incipit particula quarta, qualiter causa jurisdictionis vallis fuit actitata.*

18 Jan.

The question of the jurisdiction of the Valley appointed by the pope for hearing.

Marleberge likely to be arrested for debt, and obliged to plead his cause himself for want of means to fee advocates.

Quum itaque talem sententiam apud nos quintodecimo Kalendas Februarii haberemus bullatam, propter varios hujus sæculi casus timens tanti thesauri amissionem, cupiens habere duplicem, quamvis ad hoc exactissimam adhibuissem diligentiam nec profecissem, tamen caute feci ipsam sententiam et non sine magno labore executioni a capite usque ad finem interseri, et sic propositum habui. Dum hæc agerentur bis intra Nativitatem Domini misit mihi dominus papa xenia de venatione sua. Tandem transactis aliquot diebus post Nativitatem Domini, dictum est nobis ex parte domini papæ, ut in tertium diem compareremus coram eo litigaturi de ecclesiis de valle. Et die statuto comparuimus, et proposuit adversarius noster ecclesias illas infra limites Wigornensis diocesis esse sitas, et ideo de jure communi Wigornensi episcopo lege diocesana esse subjectas, et ideo nos jurisdictionem ad episcopum de jure pertinentem injuste in illis exercere. Igitur quum jam rediissent ad urbem mercatores Romani qui iverant in Angliam cum abbate nostro pro quadringentis quadraginta marcis quas abbas mutuo acceperat nec recepissent eas sicut convenerat, et ego jam expendissem quinquaginta marcas quas mutuo acceperam, non inveni qui aliquid mihi mutuo daret, immo me ipsum observabant Romani ut caperent et mitterent in carcerem donec universum debitum solveretur, sicut prius fecerunt Ermesfredum monachum qui in eorum custodia mortuus est. Quum itaque hac de causa non haberem unde advocatos conducerem, invocantes auxilium de coelo, in nos ipsos pondus litis suscepimus. Et dixi, "Pater sancte, bene dixisset adversarius noster nisi ecclesie illæ per privilegia Romanorum pontificum ab omni

“ jurisdictione episcopali essent exemptæ, et nisi etiam A.D. 1206.
 “ in eisdem omne jus episcopale præscripsissent. Quod
 “ autem sint exemptæ ita probo. Matrix ecclesia, vide-
 “ licet Eveshamensis quæ est caput, est exempta, ergo
 “ et capellæ vallis quæ sunt membra¹,” et ad hoc induxi
 leges et canones. Adversarius vero dixit, “ Non sunt
 “ capellæ sed matrices ecclesiæ, ergo non quasi membra
 “ ratione capituli eximuntur;” et ad hoc induxit leges
 et canones. Tunc ego, “ Immo capellæ sunt, quia
 “ chrisma et oleum a nostra matrici ecclesia percipiunt,
 “ et parochiani earum, immo magis ecclesiæ Evesha-
 “ mensis, apud eam ecclesiasticam accipiunt sepulturam;
 “ ergo capellæ sunt;” et induxi ad hoc canones.
 Tunc adversarius, “ Pater sancte, in ecclesiis illis sunt
 “ fontes baptismatis et non in ecclesia Eveshamensi,
 “ ergo sunt baptismales et non capellæ;” et ad hoc
 induxit canones qui bene faciebant ad hoc. Tunc do-
 minus papa intuens me dixit, “ Procurator, dic verum;
 “ sunt apud vos fontes vel apud ecclesias illas?” Et
 ego, “ Non apud nos, sed apud ecclesias illas.” Et do-
 minus papa, “ Dic aliud.” Et sic hæc allegatio parum
 profuit mihi, sed si nos a quadraginta annis retro
 fontes habuissemus et non capellæ, sine dubio in causa
 obtinuissimus. Tum ego, “ Pater sancte, in privilegio
 “ Constantini papæ continetur, ‘ Ipsum ergo locum
 “ ‘ quem regia potestas regiæ libertati donavit et nos
 “ ‘ auctoritate Dei et sanctorum apostolorum et nostra
 “ ‘ donamus.’ *Locus* iste non tantum monasterium
 “ sed etiam omnes possessiones ecclesiæ nostræ com-
 “ plectitur, ut beneficium imperatoris amplissime et be-
 “ nignissime interpretetur, nec verisimile est quod duo
 “ reges Romaniverunt ut tantillum locum quantus
 “ est situs abbatiæ nostræ summo pontifici et ecclesiæ
 “ Romanæ conferrent et libertati donarent, quum in

¹ *membra*] menbra, MS.

A.D. 1206. " eodem privilegio contineatur quod ipsi reges in loco
 " ostensæ visionis plurima de suis beneficiis in præsen-
 " tia summi pontificis regia libertate donata et aposto-
 " lica auctoritate confirmata contulerunt. Ex quibus
 " verbis colligi potest quod non tantillus locus, sed
 " magis ita ampliatus, sit a summo pontifice libertati
 " donatus. In cujus medio monasterium nostrum quasi
 " cor in corpore situm est. Nam in privilegiis regum,
 " sicut ex eorum inspectione manifeste patebit, tota
 " vallis libertati donatur, et summus pontifex eundem
 " locum dat libertati quoad spiritualia quem reges
 " dederunt libertati quoad temporalia." Hæc ideo
 dixi, non tantum quia revera ita se res habebat,
 sed etiam ut causa dilationem caperet donec privi-
 legia regum exhiberentur; quod et ita factum est.
 Et adjeci, " Quod autem hoc privilegium ita intelli-
 " debeat in privilegio Innocentii papæ manifeste de-
 " claratur, ubi dicitur, 'Statuimus insuper ac præ-
 " decessoris nostri felicitis memoriæ Constantini papæ
 " 'vestigiis inhærentes decernimus, ut solummodo penes
 " 'te et successores tuos totius domus et ecclesiæ tuæ et
 " 'aliorum locorum ad eandem ecclesiam pertinentium,
 " 'pastoralis cura consistat, et eorundem ordinatio in tua
 " 'et successorum tuorum tantum potestate permaneat.'
 " Ecce, manifeste ostenditur quod non tantum monas-
 " terium sed etiam membra¹ sunt exempta. Hoc idem
 " etiam in eodem privilegio alibi patenter ostenditur
 " ubi dicitur, 'Statuimus etiam ne in vestra abbatia
 " 'aut in capellis vestris aliquis episcopus synodum aut
 " 'capitula, aut ordinationes aut missas publicas nisi
 " 'invitatus ab abbate illius loci vel a fratribus celebrare
 " 'præsumat.' Quum itaque in ecclesiis non privilegiatis
 " hæc diœcesanis episcopis exercere non possit denegari,
 " constat quod capellæ illæ eodem gaudent privilegio
 " quo et matrix ecclesia, cum qua hoc privilegium sunt

¹ membra] menbra, MS.

“ adeptæ et infra limites parochiæ ejus constitutæ. A.D. 1206.
“ Præterea tam ab Innocentio quam ab Alexandro con-
“ ceduntur et confirmantur nobis peculiares consuetu-
“ dines quas habemus in parochiis, in processionibus, in
“ ordinationibus, ut sicut hucusque consuevimus eas
“ teneamus; sed in parochiis omnium ecclesiarum de
“ quibus agitur (sicut in possessorio judicio pro nobis
“ est sententiatum) hucusque tales habuimus peculiares
“ consuetudines, quod decanus ecclesiæ nostræ ab abbate
“ nostro de consensu nostro constitutus de omnibus
“ causis tam majoribus quam minoribus in eis emer-
“ gentibus cognoscit, et abbas noster publicas pœnitentias
“ injungit. Processionem etiam Pentecostalem, quæ
“ tantum est cathedralium ecclesiarum, hucusque ab
“ illarum ecclesiarum parochianis in ecclesia Eveshamensi
“ auctoritate istorum privilegiorum annuatim susci-
“ pimus, peculiari quadam consuetudine, more cathe-
“ dralium ecclesiarum. Ordinationes etiam earundem
“ ecclesiarum habemus, quia in eis personas et vicarios
“ instituimus; quæ omnia per testes omni exceptione
“ majores non tantum ex parte nostra productos, sed
“ etiam per clarissimos et authenticos viros ex parte
“ episcopi productos, nos auctoritate horum privilegiorum
“ hæc fecisse probatum est. Quum igitur hæc jura
“ episcopalia auctoritate ecclesiæ Romanæ in his ecclesiis
“ habeamus, nihil potestatis vel jurisdictionis episcopalis
“ relinquatur episcopo, quare eas sicut membra¹ cum
“ capite suo, ecclesia scilicet Eveshamensi, dico ex-
“ emptas. Verum adhuc alia in privilegio Alexandri
“ papæ continentur per quæ manifeste ostenditur ecclesias
“ illas simul cum monasterio ab omni jurisdictione
“ episcopali esse exemptas. Dicit enim, ‘Chrisma vero,
“ ‘oleum sanctum, consecrationes altarium, ordinationes
“ ‘clericorum qui ad sacros ordines fuerint promovendi,

¹ *membra*] *menbra*, MS.

A.D. 1206. " 'a quocunque malueritis suscipiatis episcopo.' Sed
 " quum in majori ecclesia nostra tantum simus mo-
 " nachi, nec chrismate nec oleo sancto nec ordinatione
 " clericorum propter nos nisi ratione subditorum indi-
 " geamus; relinquitur quod ratione ecclesiarum aliarum
 " et rectorum et parochianorum hæc percipiamus, sicut
 " dicit Innocentius, qui peculiares consuetudines in
 " chrismate accipiendo et per ecclesias nostras distri-
 " buendo nobis confirmat. Quod quum secundum jus
 " canonicum non exemptis nisi a suo episcopo hæc
 " accipere non liceat, sequitur quod tam clerici quam laici
 " qui hæc a nullo specialiter episcopo suscipere tenentur
 " nullo diocesano subjiciantur, sed magis cum illa ecclesia
 " a qua hæc percipiunt ab omni diocesani episcopi
 " jurisdictione sint exempti, quum et, secundum idem
 " privilegium, altaria earundem ecclesiarum a quocunque
 " maluerimus possint consecrari episcopo, quod secun-
 " dum canones in ecclesiis non exemptis non licet.
 " Præterea quum ex his ecclesiis maxima libertatis nostræ
 " utilitas oriatur et dependeat, ex quarum fructibus
 " maxime sustentamur, quid proderit nobis hæc libertas
 " si illas amiserimus ex quibus emolumentum¹ liber-
 " tatis suscipimus, quum ex earum amissione pauperes
 " efficiamur. Præter hæc, Pater sancte, vehementer
 " admiror qua fronte episcopus adhuc petit sibi subjici
 " duas ecclesias Eveshamiæ, quas constat esse sitas infra
 " ambitum monasterii nostri et muros cœmeterii nostri,
 " quarum una non distat a matrici ecclesia nisi per novies
 " viginti pedes, altera vero tantum per quadraginta sex
 " pedes, quum jam vestri gratia per sententiam vestram
 " declaratum sit saltem illum tantillum locum ubi situm
 " est monasterium nostrum esse liberum et exemptum,
 " quare illas ut in loco libero sitas dico exemptas."
 Tunc dominus papa conversus ad adversarium dixit ei,

Contiguity
of the
parish
churches
of Eve-
sham to
the abbey.

¹ *emolumentum*] *emolumentum*, MS.

" Responde his." Et adversarius, " Pater sancte, ego A.D. 1206.
 " nunquam in vita mea amplius super privilegiis The
 " summi pontificis disputabo, sed vos cujus est con- bishop's
 " dere pro voluntate vestra interpretamini ea." Tum advocate
 dominus papa, qui multum favorabilis erat episcopo in declines
 hac ultima causa, dixit, " Videtur prima facie quod any further
 " privilegia Innocentii et Alexandri dependeant ex to attempt
 " privilegio Constantini, et sub tali conditione sint the inter-
 " ecclesiæ Eveshamensi concessa si vallis Eveshamiæ papal privi-
 " in qua sitæ sunt illæ ecclesiæ sit ille locus quem leges.
 " Constantinus papa dedit libertati." Et data benedic- Second
 tione præcepit ut recederemus donec super præ- hearing.
 scriptione dicturi alias vocaremur. Post aliquot dies Enquiry
 iterum vocati comparuimus, et dixi, " Pater sancte, prescrip-
 " quod per privilegia hujus sanctæ sedis ecclesiæ vallis tive right
 " Eveshamiæ ab omni jurisdictione episcopali sint of the
 " exemptæ sufficienter, ut mihi videtur, pridie ostendi, abbey to
 " et quod similiter præscriptione tuti simus non credo jurisdiction in the
 " adversarium nostrum velle inficiari, quia diutina Vale.
 " possessio nostra, quæ memoria hominum excedit,
 " non tantum per testes ex parte nostra productos,
 " sed etiam per viros clarissimos et fide dignos ex
 " parte episcopi productos sufficientissime probatur ;"
 et proferens rotulum nostrum incepti legere attestaciones
 quæ ad hoc faciebant. Et dominus papa, tædio affec-
 tus, conversus ad adversarium nostrum dixit, " Num
 " opus est lectione attestacionum ? num præscripserunt ?"
 Et dixit magister Robertus, " Revera præscripserunt."
 Et dominus papa, " Ut quid ergo laboramus ?" Et
 adversarius, " Pater sancte, nos didicimus in scholis, et
 " hæc est opinio magistrorum nostrorum, quod non
 " currit præscriptio contra jura episcopalia." Et do-
 minus papa, " Certe et tu et magistri tui multum The
 " bibistis de cerevisia Anglicana quando hæc didicistis." English
 Et quum magister Robertus adhuc idem affirmaret, noted for
 iterum idem audivit responsum. Et quum adhuc their love
 magister Robertus idem probare niteretur per quosdam of beer.

A.D. 1206. canones qui hoc dicere videbantur, et per quamdam sententiam domini papæ quam jam triduo transacto tulerat contra canonicos Cenomanniæ de capella domini regis pro episcopo Cenomanensi, respondi ego, “Pater sancte, quædam sunt jura et officia episcopalia, veluti dedicare ecclesias, conficere chrisma, conferre sacros ordines, et his similia, quæ a nemine possunt exerceri nisi ab episcopo, et ideo hæc non possunt ab aliis privatis possideri, quare nec præscribi ut aliæ personæ quam episcopo¹ unquam cohæreant: forte in tali casu loquuntur canones illi quos adversarius noster allegavit. Nos vero non petimus quod hæc officia cohæreant personæ abbatis nostri, sed ut alii quicunque episcopi sicut consuevimus hæc apud nos possint exercere, Wigornensis autem non. Et quum sit instar sacrilegii de sententia vestra disputare, multo gravius peccatum illam pervertere, multum admiror quod adversarius noster sententiam vestram aut pervertit aut male intelligit, quia canonici Cenomanenses tantum diutinam possessionem absque bona fide et justo titulo contra jura episcopalia allegaverunt, et ideo non præscripserunt. Nos vero ex privilegiis nostris et bonam fidem et justum titulum habemus et diutinam possessionem sicut adversarius noster confitetur, et ideo præscripsimus.” Tunc iratus dominus papa eo quod magister Robertus tepide allegasset in casu isto, multum enim fovit partem ejus secundum justitiam in causa ista, dixit, “Audivimus quod ecclesia Wigornensis pluries vacavit quam aliqua alia ecclesia Anglicana, unde fortassis potest contingere quod subducto tempore vacationis minime sit completa vestra præscriptio, et, sicut ex attestationibus vestris audivimus, multæ intercesserunt interruptiones.” Et quamvis dominus papa ut justus judex hoc diceret quia odiosa est præ-

Frequent
vacancies
in the see
of Worces-
ter.

¹ *episcopo*] *episcopi*, MS.

scriptio, tamen dolui quod ita defectum adversarii A.D. 1206.
nostri suppleret, et non potens cohibere linguam meam,
præ tristitia, dixi, "Pater sancte, in plenitudine potes-
" tatis vocati estis, et ideo omnia licent vobis; sed
" secundum jura civilia aliis iudicibus non licet de
" his quæ desunt advocatis supplere de facto, nisi
" tantum de jure." Et dominus papa, "Falsum est;
" immo et de facto et de jure licet iudici supplere."

Et compescui labia mea, quamvis sentirem me grava-
tum, quia nisi dominus papa de facto ita supplevisset, The ques-
præscriptionem tuti sine dubio in causa obtinuissimus. tion of pre-
Tunc præcepit dominus papa quod recederemus, et post scription referred to
paucos dies dedit nobis dominum Gualam diaconum cardinal Gualla for
cardinalem, inter cardinales in jure civili peritissimum, examina-
super interruptionibus præscriptionis nostræ auditorem. tion.
In qua causa bene astitit mihi magister Adam Sortes After some
quia in attestationibus erat valde expeditus, veluti days' liti-
qui interfuerat in Anglia disputationi super eisdem in gation be-
judicio possessorio. Quum vero per multos dies coram fore the
prædicto auctore¹ litigassemus, inventæ sunt multæ cardinal,
interruptiones præscriptionis nostræ in attestationibus the case is
nostris, et scriptis allegationibus utriusque partis super finally re-
eisdem et facta relatione ad dominum papam, per ferred to
ipsius interlocutionem datæ sunt nobis literæ com- the bishops
munes sub hac forma:— of Ely and
Rochester
and Bened-
dict [de
Sansetun],
canon of
London.
3 Feb. 1206.

*Forma literarum domini papæ super jurisdictione
vallis.*

Innocentius episcopus, servus servorum Dei, venerabilibus
fratribus Eliensi et Rofensi episcopis et magistro B. canonico
Londoniarum, salutem et apostolicam benedictionem. Auditis
et intellectis attestationibus instrumentis et allegationibus in
causa quæ vertitur inter venerabilem fratrem nostrum Wigor-
nensem episcopum et dilectum filium Eveshamensem abbatem
super ecclesiis in valle de Eveshamia constitutis, quas epi-

¹ auctore] Sic; qu. auditore, ut supra.

A.D. 1206. scopus asserit ad se diœcesana lege spectare, abbas autem eas esse ab ejus jurisdictione prorsus exemptas, cognovimus evidenter ecclesias illas per privilegia pontificum Romanorum non esse ab episcopali jurisdictione subtractas nisi forte vallis de Eveshamia sit ille locus quem a duobus regibus, Kenredo videlicet et Offa, libertati donatum bonæ memoriæ Constantinus papa libertati donavit, sicut in ipsius privilegio continetur. Verum tanto tempore probantur per testes ab abbatibus Eveshamiæ pleno jure possessæ, ut videantur in eis jus episcopale legitime præscripsisse nisi forte per tantum temporis Wigornensis ecclesia interim vacavisset ut, tempore vacationis sublato, præscriptio minime sit completa. Licet autem sit utrinque in causa conclusum, quia tamen utraque pars necessariam, ut asserit, probationem omisit, nos attendentes quod utraque ecclesia fungitur vice minoris, equitate pensata, utramque restituimus contra reliquam ad probandum rationem omissam, ne alterutra propter hujusmodi negligentiam gravi jactura lædatur. Quocirca discretioni vestræ per apostolica scripta mandamus quatenus inspectis privilegiis prædictorum regum quæ abbas super prædicta libertate asserit se habere, si per illa constiterit quod vallis de Eveshamia sit ille locus quem præfatus prædecessor noster libertati donavit, absolvatis Eveshamensem abbatem ab impetitione Wigornensis episcopi super ecclesiis memoratis, et, adjudicantes illas abbati pleno jure subjectas, episcopo super illis perpetuum silentium imponatis. Quod si abbas in hac probatione defecerit, audiat probationes super tempore quo infra quadraginta annos sedes episcopalis vacavit, et si per tantum temporis vacasse constiterit ut illo subducto non sit quadragenaria completa præscriptio, vos in illis ecclesiis jus episcopale adjudicetis episcopo, et super illo perpetuum silentium imponatis abbati. Si autem exceptionem hujusmodi episcopus non probaverit, quia tamen interruptionem probavit circa processionem Pentecostalem in villa et ecclesia de Mortune et receptionem et procuracionem archidiaconi, nec non solutionem denariorum beati Petri in valle de Eveshamia, circa cognitionem quoque causarum matrimonialium et capellani suspensionem in prædicta villa de Mortone et interdictum capellarum in præfata villa de Eveshamia, vos super his jus episcopale adjudicetis eidem, si tamen circa suspensionem et interdictum hujusmodi infra quadraginta annos interruptio facta fuit, in cæteris ei silentium imponentes quas abbas præscripsisse probatur. Quod si forte noluerint sententiam definitivam a vobis recipere, vos receptis probationibus prælibatis, eas nobis sub sigillis vestris fideliter destinetis, præfigentes partibus terminum competentem quo per

procuratores idoneos recepturæ sententiam nostro se conspec- A.D. 1206.
tui repræsentent. Testes autem qui fuerint nominati si se
gratia odio vel timore subtraxerint, per districtiorem eccle-
siasticam, appellatione remota, cogatis veritati testimonium
perhibere, nullis literis obstantibus si quæ apparuerint præter
assensum partium a sede apostolica impetratæ. Si vero non
omnes his exequendis potueritis interesse, duo vestrum ea,
sublato appellationis obstaculo, exequantur. Datum Romæ
apud Sanctum Petrum tertio nonas Februarii, pontificatus
nostri anno octavo.

Obtinuit etiam magister Robertus, me nesciente
donec cum eis recessisset, tales literas:—

*Forma literarum episcopi super falsitate privilegiorum
regum.*

Innocentius episcopus, servus servorum Dei, venerabilibus The dele-
fratribus Eliensi et Roffensi episcopis et magistro B. canonico gates in
Londoniensi, salutem et apostolicam benedictionem. Præsen- England
tium vobis auctoritate mandamus quatenus si in causa vene- empowered
rabilis fratris nostri Wigornensis episcopi et dilecti filii to examine
Eveshamensis abbatis, quam sub certa forma vobis duximus into the
committendam, falsi contigerit incidere quæstionem super privi- genuine-
legiis duorum regum Kenredi et Offæ quæ præponitur idem ness of the
abbas habere, vos auctoritate nostra suffulti de ipsa, sublato grants of
cujuslibet appellationis et contradictionis obstaculo, cognoscentes, king Offa
eam fine debito terminetis, facientes quod statueritis per cen- and Ken-
suram ecclesiasticam firmiter observari, nullis literis, etc. Quod red.
si non omnes, etc., duo vestrum, etc. Datum Romæ apud Sanc- 8 Feb. 1206.
tum Petrum sexto idus Februarii pontificatus nostri anno octavo.¹

*Consilium Th. prioris circa capellanos et decanatum
et denarios beati Petri et usum privilegiorum et
prescriptionem et interruptionem et receptionem
Wigornensium.*

Privilegia regum hic non scribo quia sicut ex præ-Marle-
cedentibus perpendere potestis adhuc dubium est berge con-
utrum nobis sint profutura necne. Multa etiam scitu fesses that
digna hic scribere prætermitto, ne quocunque casu ad all the facts
adversarios nostros eadem perveniant, quia quantum on his side
prodesset nostrates ea scire, tantumdem obsesset ad of the case
told. cannot
safely be
told.

¹ octavo] septimo, MS., by clearly a clerical error.

A.D. 1206. scientiam adversariorum eadem pervenire. De hoc tamen omnes fideles et amicos Eveshamensis ecclesiæ præmunio, ut caveatis vobis de decano vestro et capellanis vestris et parochianis vestris, quia omnes prædictæ interruptiones per illorum defectum, negligentiam et malitiam, præter consensum et voluntatem abbatis et conventus, contigerunt, et tamen propter imperitiam et negligentiam nostram ac si nos ipsi ea commissemus pro culpa nobis eadem reputantur. Capellani enim duarum ecclesiarum de Evesham citra consensum nostrum detulerunt suspensioni episcopi, et, ecce! in damnum ecclesiæ nostræ eorum stultitia¹ redundat. Quia etiam capellanus de Mortune visus fuit cum parochianis cujusdam vicini sui in processione Pentecostali apud Wigorniam, in eadem processione facta est contra nos interruptio præscriptionis nostræ. Dum etiam clerici essent decani Eveshamiæ, quia habebant redditus in episcopatu timentes episcopum, non compescebant per censuram ecclesiasticam, sicut debebant, parochianos nostros quominus appellarent ab eis et irent ad episcopum pro quibusdam causis majoribus: ideo, ut audistis, facta est interruptio præscriptionis nostræ in quibusdam causis matrimonialibus. Quum etiam episcopi Wigornenses teneantur solvere domino papæ undecim libras et quinque solidos pro denariis beati Petri annuatim et nos unam, decani, ut dictum est timentes episcopos, solverunt episcopis libram quam debebant solvere domino papæ pro denariis beati Petri omnium terrarum nostrarum, et episcopi, defraudantes ecclesiam Romanam, non ideo amplius solverunt. Quam rationem² quum audiret dominus papa multum motus fuit contra episcopum. Hoc ergo factum inter interruptiones non computaretur nisi nobis ad jacturam libertatis impu-

Complaint of the little regard the chaplains of Evesham and the deans of the Valley had paid to the privileges of the abbey.

¹ *stultitia*] stultia, MS.

² The passage commencing here at "Quam rationem," and ending at the words "cogeremur eosdem,"

has been substituted for a shorter passage, which has been entirely erased.

taretur. Magnum ergo periculum est ei solvere. Nam si A.D. 1206. ei deberet fieri solutio, ad solutionem faciendam eidem competeret coercio. Quam si haberet, constat parochianos nostros non esse plene exemptos, quum episcopus posset eos excommunicare et etiam in solidum cogeret eos ad solutionem eorundem denariorum usque ad summam centum solidorum vel amplius, nacta qualicunque causa ut nos gravaret, nec posset aliquis ei resistere quum ipse papa ad hoc nitatur omnes compellere. Et si tantum viginti solidos contra nos obtineret, periculum nobis immineret ne tam domino papæ quam illi solvere cogeremur eosdem. Et quia¹ hæc mala et multa alia contigerant per clericos decanos, et quia timentes magnates terræ non defendebant possessiones nostras et homines nostros, nec in malefactores nostros, prout decano incumbit, per censuram ecclesiasticam ausi erant animadvertere, immo homines nostros quando habebant coram eis causas magis spoliabant eos, inhiantes lucris temporalibus, et curam animarum in periculum nostrarum animarum parvipendebant (nam facti securi per cartam ecclesiæ non poterant amoveri, et ideo non timebant nos), et quia onerosi erant ecclesiæ per omnia, sicut senescaldus in quotidianis procurationibus hominum et equorum:—provisum est et statutum ut It is resolved that monachi sint decani, sicut fuit prior Avicius et quidam in future alii monachi post eum, qui ad voluntatem abbatis et the deans conventus si male egerint vel tepide, possint amoveri, shall not et qui ea quæ acquirunt ecclesiæ acquirant, et qui be secular audacter in malefactores ecclesiæ ammadvertant, et qui priests, but non sint magis oneri ecclesiæ quam simplex monachus members of the abbey, præter procurationem apparitoris sui. Et maxime his removable at pleasure. diebus necesse est ut monachi sint decani, quia si abbas discessisset nisi monachus esset decanus non esset aliquis qui ministros regis ausus esset excommunicare,

¹ A translation (from Vesp. B. xxiv. 13), of the greater part of the passage extending from hence to the end of this section, in somewhat different order, is printed in Tindal's History of Evesham, pp. 190, 191.

A.D. 1206. si forte contra privilegium nostrum manus ad diripiendo redditus officiis monachorum assignatos vellent apponere, nec posset aliquis monachus hanc potestatem sibi assumere post mortem abbatis nisi eo vivente illam habuisset. His de causis quendam magnum virum, Rogerum scilicet filium Mauricii, canonicum Herefordensem, cui abbas contulerat decanatum citra consensum conventus, viriliter ab ecclesiis Eveshamiæ ubi capitula voluit celebrare expellendo ejecimus, et etiam quum in domo sua vellet capitulum celebrare prohibuimus clericis et laicis ne ei obedirent, et coegimus eos inde recedere. Quo ita a decanatu amoto, factus sum ego decanus, et functus sum officio illo omnibus diebus usque dum hæc scripta sunt, etiam tempore prioratus mei. Audistis¹ etiam quod circa receptionem et procurationem archidiaconi facta est interruptio quamvis caritative eos receperimus; unde valde cavendum est ne unquam, episcopum vel archidiaconum Wigornenses etiam caritative petentes, vel etiam cum legato Romano vel rege vel archiepiscopo venientes, vel quocunque alio modo, admittatis ad cibum vel ad alia ad quæ alios admittimus, quia semper interpretandum est pro jure communi. Priorem vero Wigornensem et archidiaconum Gloucestresem, nisi forte nomine officialium petierint, bene potestis admittere, nam nomine officialium neminem admittetis, nec quod aliquod officium infra vallem etiam de suis parochianis exerceant permittetis. Igitur quum ex privilegiis et ex præscriptione omnis libertas hujus ecclesiæ dependeat, cavete vobis, omnes filii hujus ecclesiæ, ne unquam utamini jure communi ubi jus speciale habetis, nam de facili admittatur² possessio libertatis quia exemptio contra jus commune est, et facillime interrumpitur præscriptio

Roger Fitz-maurice, canon of Hereford, expelled from the dean'ship, and Marleberge appointed in his stead.

Bishops and archdeacons of Worcester, as well as any of their officials, never to be admitted within the abbey on any pretext.

¹ The passage from hence to the end of the section has been substituted for a much shorter passage, which has been entirely erased.

² *admittatur*] *amittatur*, Vesp. B. xxiv. 13; doubtless the correct reading.

quia odiosa est. Vos igitur quot hujus litis de libertate vallis discertatio et causæ decisio expectat, adjuro per Jesum Christum Filium Virginis quæ elegit locum istum, ut (exemplo nostri qui tot mala, ut audistis, pro libertate hujus ecclesiæ sustinimus) viriliter agatis, nec aliquod discrimen hujus sæculi jacturæ libertatis reputetis comparabile, quia si vallis libertatem amiseritis, ecclesias et decimas et coërcionem malefactorum, quæ pluris est, proculdubio amittetis, et pauperes et miseri eritis, et (quod absit!) invenient vos mala in extremo tempore. Quia vero, ut in præmissis continetur, non tantum ille privilegium meretur amittere qui omissis vi et potestate privilegiorum, utens jure communi concessa sibi non utitur potestate, sed etiam ille qui non concessa sibi utitur potestate;¹ cavete vobis ne unquam vim et potestatem privilegiorum vestrorum excedatis, ordinando videlicet alienos parochianos ad ordinem subdiaconatus, diaconatus vel presbyteratus. Alienum dico omnem qui non habet titulum ordinationis suæ in parochia vestra, nisi de licentia sui diœcesani. Nec alienis excommunicatis post denuntiationem vobis factam communicetis. Nec chrisma et oleum, si apud vos confecta fuerint, aliis quam vobis similibus, videlicet privilegiatis, præbeat, nisi de voluntate diœcesani episcopi petentis. Nec in aliis casibus qui infiniti sunt.

A.D. 1206.
Exhortation to the maintenance of their privileges.

[p. 183.]
Warnings against exceeding their power.

De prohibitionem domini papæ ne ab urbe recederemus cum privilegiis, et de recessu magistri Adæ cum executione et modo executionis factæ in Anglia.

Completis itaque ut putabamus omnibus negotiis nostris, mandatum domini papæ, audientibus adversariis nostris, recepimus ne ab urbe cum privilegiis nostris recederemus. Igitur quamvis omnes infirmi essemus, locuti tamen sumus adinvicem ut aliquis nostrum ma-

Feb. 1206.
Marleberge and his companions being ordered to remain at

¹ The real meaning of this passage | by an inverted rendering, completely
(quia vero . . . utitur potestate) is, | lost in Tindal's translation.

A.D. 1206. jori simulata infirmitate cum executione recederet, ad
 Rome, liberandum fratres nostros qui in Anglia quasi Ægypt-
 secretly tiaca servitute deprimebantur, quamvis hoc sine gravi
 send Adam periculo propter prohibitionem domini papæ facere non
 de Sortes possemus. Et quolibet nostrum cupiente discedere,
 to England facta est contentio inter nos quis primo discederet.
 with the Allegavi pro me quia jam per annum et dimidium ibi
 decree of moram feceram, clericus vero domini abbatis tantum
 their ex- per decem hebdomadas, magister autem Adam non nisi
 emption. per sex hebdomadas. Tandem quia magister Adam
 infirmabatur durius, cecidit sors super eum, et accepta
 executione et viatico clam recessit, et per gratiam Dei
 prospere dirigentis iter ejus sanus et incolumis in An-
 gliam est reversus. Et, anno revoluta, eadem die qua
 episcopus nactus est possessionem jurisdictionis monas-
 terii nostri, scilicet Dominica qua cantatur "Misericordia
 "Domini," per abbates de Westmonasterio et de Stanleia
 facta est executio sententiæ domini papæ, et, episcopoin
 perpetuum excluso, publice denuntiaturum est monaste-
 rium nostrum liberum et exemptum, et nos in plena
 possessione libertatis sumus constituti.

Public
 declaration
 of the ex-
 emption of
 the abbey,
 16 April
 1206.

Qualiter privilegia sint tradita Romanis.

All their
 documents
 held in
 pawn by
 Roman
 merchants
 as security
 for their
 debts.

Cognito autem recessu magistri Adæ comminati sunt
 nobis adversarii nostri et Romani mercatores. Et vi-
 dentes Romani quia præsumptuosi eramus qui hæc con-
 tra prohibitionem domini papæ feceramus, observaverunt
 nos donec obtinuissent quod ex præcepto domini papæ
 omnia privilegia nostra et instrumenta eis tradidimus
 loco pignoris pro quadringentis marcis quas eis debe-
 bamus.

*Qualiter Thomas monachus liberaverit abbatem ne a
 domino papa per inquisitionem factam in An-
 glia deponeretur.*

Postea vero quum adversarius noster diceret se adhuc
 habere causam contra me cui respondere non possem,
 indignatus sum, et, quamvis nescirem quidnam loque-

retur, more litigantium audacter et præsumptuose re- A.D. 1206.
spondi quod ad omne quare, sicut ex præmissis jam
mundo innotuit, ei responderem, et vigilantius insi-
diatus sum ei. Quum igitur dominus papa, ut erat
curialissimus, more suo liberalissimo oppressos consolans,
ne victus adversarius noster dolens recederet, multas
speciales indulgentias adversario nostro indulsisset, qua-
dam die quum in publica audientia legerentur, objec-
me adversarium et omnibus contradixi, quamvis de
multis nihil ad me. Et quum in crastino ad audien-
tiam contradictarum convenissemus, misertus adversarii
mei eo quod valde tristis efficeretur, dixi ei ut diceret
mihi quam causam haberet contra me et renuntiaret
illi, et ego omnibus contradictionibus meis; et factum
est ita. Erat autem causa hujusmodi: episcopus Wi-
gornie nactus possessionem jurisdictionis monasterii
nostri, quum monachi, ut sæpe dixi vobis, nollent ac-
quiescere ei ut per eos de persona abbatis fieret in-
quisitio, fecit eam per compatriotas nostros sub testimonio
omnium prælatorum episcopatus sui, et, sigillis eorum
in ea appensis, misit eam domino papæ. Huic causæ
renuntiavit magister Robertus, et fractis sigillis tradidit
mihi schedulam¹ scriptam, nullo sciente præter me et
ipsum, et facti sumus amici adinvicem, nec apposuimus
amplius invicem nos in aliquo gravare. Et sic ibi
factum est ne abbas a domino papa deponeretur, quia
si vidisset inquisitionem in qua multa enormia conti-
nebantur, sine dubio eum deposuisset. Ita et prius
factum fuit in Anglia ne ab episcopo deponeretur.

The bi-
shop's in-
quiry into
the abbot's
conduct is
suppressed
at Rome
by a com-
promise.

*De recessu clericorum episcopi et postea clerici abbatis,
et ultimo de recessu Thomæ monachi a curia
absque licentia domini papæ.*

Post paucos vero dies recesserunt adversarii nostri,
et tunc instanter petivimus licentiam recedendi, nec

¹ *schedulam*] *cedulam*, MS.

A.D. 1206. impetravimus. Et quum iterum super hoc sollicitarem dominum papam, præcepit ut starem in urbe nec apposuit causam quare. Post aliquot dies infirmabatur socius meus clericus domini abbatis, et quum nollet amplius stare tradidi eum mercatoribus Romanis qui cum privilegiis nostris ibant in Angliam pro pecunia quam eis debebamus, ut et ipsi invenirent ei expensas itineris, et recessit cum eis. Et relictus sum ego solus

Marleberge
quits Rome
secretly,
because
he has no
means for
making the
usual gifts
to the pope
and cardinals.

ut viderem finem, expectans auxilium de cælo. Et iterum post aliquot hebdomadas circa mediam Quadragesimam quum jam inciperet aeris intemperies, et plenissime constaret mihi quod licentiam recedendi non impetrarem, nisi prius dominum papam et cardinales, sicut decet victorem, visitarem, nec unde eis satisfacerem haberem (unde satis dolendum est, quia si eos visitassem, omnium privilegiorum nostrorum innovationem, et etiam novorum capitulorum adjectionem, et literas de expensis nobis ab episcopo refundendis,¹ et quæcunque alia de jure vellem impetrassem), accepta licentia a sanctis apostolis Petro et Paulo et aliis patronis urbis sacræ, et cum benedictione apostolica cum populari multitudine accepta, clam recessi, per quinque vel sex diætas semper timens ne revocarer. Et gratia Dei mecum comitante, quamvis gravi febre in Francia a Domino essem correptus, prospero gressu in Angliam sum regressus, fratribus congaudentibus et mecum gratias Deo agentibus quia salvum me receperunt.

His safe
arrival at
Evesham.

*De triplicata depressione conventus ab abbate post
securitatem libertatis.*

The abbot
renews his
old tyranny.

Abbas vero meus, licet actus mei ejus essent successus, invidens factis meis felicibus quia prospere agebam in negotiis ecclesiæ, non omittebat persequi me, et

¹ *refundendis*] *refundentis*, MS.

non tantum me sed universum conventum, nec etiam A.D. 1206. illis pepercit quos aliquando, quum sibi timeret, ut erroris sui haberet fautores videbatur amasse. Jam enim putavit se securum ne propter libertatem ecclesiæ ab alio quam ipso papa posset deponi, nesciens quia legati Romanæ sedis diligentius exemptorum quam non exemptorum (qui episcopos habent visitatores) transgressus scrutantur et corrigunt, quia alium quam ipsos non habent correctorem. Noluit etiam intelligere quod dominus Cantuariensis ut tutor noster qui habet potestatem in capite libero haberet curam animarum nostrarum, et si quid sinistrae partis apud nos oriri compertum fuerit per ejus debeat corrigi cautelam et industriam, sicut in privilegiis continetur; quod si forte facere non posset, facta inquisitione excessuum tam abbatibus quam conventus et cognita veritate, debeat eam ad dominum papam referre, qui pro qualitate excessuum poenam infligat, qui etiam tanto magis rigorem in talibus exercet quanto scit se difficilius posse adiri, et quanto ei specialius subijcitur tanto magis veretur excessus nostros impunitos relinquere, quum sciat in ejus caput redundare quicquid a nobis delinquitur nisi per eum corrigatur. Hæc et his similia non attendens, abbas noster quæcunque volebat faciebat, per libertatem factus securior, propter quam, ut dictum est, magis sibi debuit timere, et, duplicata tyrannide durius et crudelius, tam circa nos quam sui ipsius custodiam cœpit conversari.

Qualiter conventus accusaverit abbatem coram legato Johanne in Via Lata, et qualiter idem legatus redditus et consuetudines conventus confirmaverit.

Interim missus est in Angliam dominus Johannes The abbey visited by the papal legate. diaconus cardinalis tituli Sanctæ Mariæ in Via Lata, legatus totius Angliæ. Qui quum venisset ad nos causa

A.D. 1206. visitationis, et nos in multis abbatem nostrum accusaremus et ipse nos, cœpit dominus legatus per se ipsum et clericos suos facere singulare scrutinium de statu domus tam interiori quam exteriori, et recedens imperfecto scrutinio reliquit hic de Lileshulle et de Hagemon abbates ad perficiendum illud, nihilominus concedens ut pacem inter nos si possemus reformaremus, sed tantum de temporalibus; de spiritualibus vero quæ ad salutem animæ pertinebant sibi reservavit correctionem. Et tunc facta est compositio inter nos fere ad votum nostrum, in qua omnes redditus officiis nostris assignati et omnes consuetudines de cellario in scripturam sunt redacta, et contra omnia in quibus solebat nos gravare est in ea nobis cautum, et misimus eam ad dominum legatum et confirmavit eam. Abbas autem timens adhuc inquisitionem circa spiritualia accessit ad dominum legatum in concilio Radingensi, ubi fuit mitratus cum episcopis et gratiam domini legati ibi obtinuit, et dedit nepoti domini legati redditus decem marcarum.

Council of
Reading,
19 Oct.
1206.

Qualiter conventus recesserit cum magistris Thoma de Norwich et Thoma de Merlebergia monachis quos abbas voluit penitus expellere, et qualiter bellum cum abbate commiserint et eum vicerint et confirmationem reddituum obtinuerint.

[p. 145.] Quum igitur dominus legatus post concilium¹ præpararet se ad transfretandum et peteremus ab abbate nostro ut sigillum suum et nostrum, sicut convenerat, scripto nostro appenderentur, noluit acquiescere, sed penitus a pacto recedens, auctoritate indulgentiarum quas quum Romæ essemus, sicut dixi vobis, me ignorante acquisiverat, voluit quosdam fratres qui instanter

¹ *concilium*] consilium, MS.

scripti confirmationem petebant excommunicare et ma- A.D. 1206.
gistrum Thomam de Northuuic et me penitus a domo
nostra expellere, sed fidelis et constans conventus Eve-
shamensis, cujus memoria in benedictione sit, similis
Jeremiæ fratrum amatori, elegit magis nobiscum re- II. Macc.
cedere quam permittere tantum nos duos periclitari. xv. 14.
Igitur inito consilio tradidimus senibus et valetudi- Thomas de
nariis reliquias et thesaurum ecclesiæ, sigillum in terra Northwich
abscondimus, et ipsi sub periculo animæ suæ usque ad and Marle-
effusionem sanguinis hæc receperunt observanda, in- berge be-
juncto etiam eis ut si abbas aliqua ex his vellet di- ing ex-
ripere, publicum invocarent auxilium; et accepta bene- pelled by
dictione, more iter agentium, in die sanctæ Katerinæ the abbot,
circa horam diei tertiam recesserunt nobiscum triginta thirty
monachi omnes pedites, succinctis renibus, baculos monks
habentes in manibus, per quosdam fratres appellantes quit the
coram abbate qui sedebat tunc pro tribunali in quadam abbey with
causa in capella sancti Laurentii, et videns nos rece- them,
dere, convocans quoscunque potuit amicos, sumptis 25 Nov.
armis et ascensis equis, cum equis armis et fustibus
insecutus est nos. Et quum jam ascendissemus collem They are
qui est in campo de Wikewone venit ad nos, et jussit pursued by
ut staremus, et stetimus hinc et hinc, publica strata the abbot
media, et crux posita erat in ea. Tandem allocutus and an
est quosdam de senioribus qui videbantur regere nos, armed
et rogavit eos ut venirent ad eum, et primicerio company,
nostro respondente, "Ego vado ad abbatem meum,"
accensus est furor alterius senis quem vocaverat, Wil-
lielmi videlicet de Lithun, cujus memoria sit in bene-
dictione, et quasi alter Mathathias increpans illum
dixit, "Absit a me et quolibet bono viro quod ab
"unitate et veritate et universitate recedam;" et hoc
sermone multos confortavit, alios confirmavit, quosdam
ab errore revocavit. Abbas vero videns constantiam
nostram præcepit suis ut percuterent in gladio et
caperent nos, et congressi sumus habentes fiduciam
in Domino, inermes contra armatos. Illi vero ex- who are
beaten in a

A.D. 1206. tractis gladiis miserunt manus in quosdam ex fratribus. Alii vero fratres baculis quos tenebant in manibus viriliter expugnabant eos, et liberantes fratres suos a manibus eorum coegerunt eos retrorsum abire. Illis itaque fugatis in campum, omnes unanimiter iter quod inceperamus progressi sumus, gratias agentes Deo in quo omnem spem nostram posueramus quod nullum ex nostris amisimus, quamvis adversarii nostri illæsi non abissent. Et quam citius potuimus egressi sumus possessiones nostras, ut ab extraneis qui abbatem non timerent, si opus esset, publicum invocaremus auxilium, quamvis multi qui abbatem corpore comitabantur, veluti qui jure hæreditario nobis serviebant, magis nobiscum mente starent. Quum autem venissemus in campum de Morecote, qui erat Willielmi de Bello Campo, iterum insecutus est nos abbas, et dolens quod potestatem ejus evasimus, timens ne publicum invocaremus auxilium, ex campo de Wikewone, via media inter nos, allocutus est nos verbis pacificis, spopondens se facturum quicquid vellemus si reverteremur. Et quamvis nos prudentiores certi essemus quod dispositio nostra quam dominus legatus confirmaverat in perpetuum esset duratura quamvis sigilla nostra tunc non appenderentur, et etiam non dubitaremus si processissemus ad dominum legatum, vel dominum papam si legatum non invenissemus, et scrutinium quod tunc factum fuit publicaretur, quin abbas noster deponeretur, tamen propter fratres pusillanimes petitioni abbatis acquievimus, et juravit nobis abbas quod omnia contenta in dispositione in perpetuum observaret, et renuntiavit in perpetuum impetratis et impetrandis contra nos, et resignavit nobis indulgentias per quarum unius auctoritatem volebat nos duos expellere in perpetuum, et per alterius auctoritatem dicebat se posse aliorum fratrum delicta pro voluntate sua punire; quibus receptis statim demoliti sumus eas, et statim misimus propter sigillum

conflict
and put to
flight.

The abbot
betakes
himself to
entreaty,
promises
everything,
gives up
the special
indulgen-
ces he had
obtained
from the
pope, and
so at last
prevails
on the
brethren
to return.

nostrum, et appensa sunt sigilla nostra in eodem loco A.D. 1206. constitutionibus illis, et tam nos qui praesentes eramus quam illi qui domi erant haec eadem ei juravimus quam diu fideliter ea observaret, et reversi sumus cum gaudio eadem die ad vesperam. Ecce audistis quibus laboribus et periculis ad hanc dispositionem pervenimus, nunquam enim abbas noster aliquid nobis gratis fecit, sed semper invitus et coactus, et semper adversitatibus vicimus et tribulationibus meliorati sumus et crevimus. Post exemptionis enim confirmationem est haec dispositio, si quis ea bene utatur, unum de praeclearissimis factis hujus ecclesiae, ad quod, ut audistis, tot injuriis affecti vix attigimus. Hanc autem dispositionem successor ejus dominus Randulfus non solum libenter confirmavit, sed etiam multis redditibus, ut ex ejusdem inspectione patet, ampliavit. Et postea quum essem [A.D. 1215; cum eo Romae in concilio generali, a domino papa eam Fourth Lateran Council.] fecimus confirmari.

Dispositio reddituum Eveshamensis cenobii, et confirmatio consuetudinum.

Est autem dispositio talis.

“Omibus sanctae matris ecclesiae filiis ad quos praesens scriptum pervenerit Randulfus¹ Dei gratia abbas Eveshamiae et totius ejusdem loci conventus salutem in Domino. Constitutions and customs of the abbey.

Quoniam a domino Innocentio papa tertio dispositionis reddituum officiis nostris² assignatorum confirmationem obtinere meruimus, redditus, non tantum illos quos tempore confirmationis habuimus, sed et quos postea acquisivimus, cum ipsa eorum dispositione, ad posterorum notitiam profuturum, scripto commendare dignum duximus. Nam tam ab Innocentio papa secundo quam ab Alexandro tertio non solum redditus quos tempore eorum habuimus, sed et illi quos postea quibuscunque justis modis acquirere possemus, nobis conceduntur et confirmantur, quod et ipsum nobis facere licere in his nostris constitutionibus et consuetudinibus continetur. A.D. 1214.

¹ *Randulfus*] Rondulphus. Orig. in Cotton. Augustus III. art. 11. | ² *officiis nostris*] officiorum nostro- rum, August. and Harl. 3763, f. 148.

A.D. 1206. Sunt igitur consuetudines monasterii hujusmodi, videlicet quod abbas infra septa monasterii existens inter fratres secundum antiquam domus illius consuetudinem conversando regulariter vivet, et exteriora pro viribus suis ad utilitatem ecclesiæ provide et fideliter dispensabit. Prior vero, subprior, tertius prior, et alii custodes ordinis, prior de Penwrtham, precentor, decanus, sacrista, camerarius, coquinarius, cellerarius interior, infirmarius, eleemosynarius, custos vineæ et gardini, magister fabricæ ecclesiæ,¹ magister hospitum, de consilio et consensu conventus vel majoris et sanioris partis in capitulo ab abbate de proprio conventu creentur. Qui si minus, quod absit, honeste vel minus prudenter in officiis suis se habuerint vel male fratribus administraverint, prius correpti regulariter, si non emendaverint amoveantur in capitulo, et alii sub forma prædicta in loco eorum in capitulo et incontinenti subrogentur, ne aliquo casu in manus regis deveniant ipsa officia, abbate forte decedente, vel per moram fiat deterioratio obedientiarum, aut aliquis defectus propter moram emergat. Prior vero et prædicti magistri ordinis simul cum abbate ut ordo monasticus cum rigore disciplinæ secundum regulam beati Benedicti observetur summam diligentiam adhibeant. Maxime autem operam præstent ne monachi aliquid sine licentia habeant, et ne alias quam in refectorio sine licentia comedant, et ut eleemosyna eorum per manus eleemosynarii erogetur, et ne a claustro sine licentia exeant, et ut silentium locis et horis² statutis observetur, et ut fratres frequenter delicta confiteantur, non tamen aliis quam his qui ad hoc deputantur. Alii vero prædicti officiales omnes qui redditus percipiunt quater in anno coram abbate, vel eo quem loco suo statuerit, priore et sex claustralibus, tribus ab abbate et tribus a conventu vocatis, de administratione sua compotum reddant; coquinarius vero qualibet hebdomada. Isti officiales quotiens domi fuerint in congregatione jugiter permaneant, et conventum in ecclesia, in capitulo, in claustro, in refectorio sequantur, ut si, quod absit, in officiis suis aliquis defectus emergerit illi statim suppleant. Nulli duo officia assignentur, sed cuilibet adjungatur socius, si opus fuerit, solatium et testis diligentiae suæ. Si vero in aliquo officio³ propter temporis malitiam aliquid ultra redditus officio illi assignatos expensum fuerit, si in aliquo alio officio aliquid fuerit residuum, per illud defectus alterius

¹ Pitanearius, add. August. and Harl. 3763.

² et horis] om. ibid.

³ suo, add. ibid.

officii¹ suppleatur. Si autem nullum officium defectum alterius officii supplere potuerit, abbas per manum celerarii exterioris suppleat. Præterea, si quodlibet officium sibi suffecerit et aliquid residuum fuerit, abbas de consilio capituli vel majoris et sanioris partis in eo officio in quo in capitulo judicaverit utilius ecclesiæ expendat. Si vero aliquid de redditibus monachorum officiis² assignatis vel in perpetuum, quod absit, vel ad tempus detineri contigerit, vel aliquo modo evacuari vel diminui, abbas tantundem de consilio capituli ubi commode fieri poterit alibi eidem officio assignet. Liceat præterea monachis possessiones et redditus officiis suis assignatos veluti novalia faciendo et redditus augmentando et novos acquiriendo ampliare, seu quibuscunque aliis justis modis meliorare, et alios pro aliis tantundem valentibus et utilibus, quum viderint expedire, vel ad tempus vel in perpetuum commutare. Cellerarius siquidem exterior talis de proprio conventu et in capitulo ab abbate creetur, qui, exceptis redditibus monachorum officiis assignatis, ad præceptum abbatis totius abbatiæ curam gerens, sciat et possit libere conventui necessaria administrare, scilicet panem, cerevisiam, duo pulmenta, ignem et salem, et quædam alia in consuetudinibus expressa. Hospitibus etiam juxta facultatem domus providebit cellerarius; viris tamen religiosis coquinarius quæ de officio suo sunt, videlicet³ personis eorum sicut et fratribus, administrabit, exceptis abbatibus et capellanis eorum quibus non inveniet aliquid nisi in diebus jejunii, sicut nec ipsi abbati, nec illis qui cum illo comedunt⁴ vel capellanis ejus. Hoc dicimus nisi in refectorio comedant,⁵ ut in profestis diebus. Servientibus etiam obedientiarum abbatiæ cellerarius procurationem debitam et stipendia juxta consuetudinem domus administrabit. Iste quidem cellerarius de administratione sua non solum quater superioribus sed quotiens ipse abbas voluerit compotum reddat, qui nisi bene administraverit, sicut de aliis obedientiariis dictum est, ad justam conquestionem conventus et rationabilem voluntatem abbatis amoveatur, et alius statim loco ipsius subrogetur et in capitulo. Numerum fratrum abbas integrum conservet, nullum monachum recipiat aut ejiciat vel ad tempus vel in perpetuum nisi de consilio conventus vel majoris et sanioris partis, et in capitulo. Ecclesias autem vel alios redditus vel aliquas terras non nisi de consilio universitatis vel majoris et sanioris partis et in capitulo alicui conferat, nec rusticos sine consensu eorundem manu-

¹ officii] om. Augst. and Harl.
3763.

² suis, add. ibid.

³ videlicet] om. ibid.

⁴ comedunt] comedunt, MS.

⁵ comedant] comedant, MS.

A.D. 1206. mittat. De terris siquidem revocandis pro viribus suis, si quæ tempore suo vel prædecessorum suorum alienatæ sunt, consilio conventus sui utatur. Similiter in causis ecclesiasticis vel forensibus agendis vel terminandis capituli sui utatur consilio. Servientes autem qui monachis ministrare tenentur, scilicet de infirmaria, sartrina, lavendria,¹ refectorio, sacristaria, locutorio, de consilio capituli secundum priorem formam constituentur et deponantur. Hæc omnia intelligantur salvis in omnibus regularibus institutis.

Apportionment of the revenues. Hi sunt redditus officiis monachorum Eveshamensis cœnobii assignati.²

Redditus Prioratus.

The share of the prior, Ad prioratum pertinent³ decimæ de Beningwrthe tam majores quam minores de omnibus terris et hominibus monachorum, ad parcamenum et exhibitionem scriptorum pro libris scribendis.⁴ Pertinet etiam ad priorem curia nostra⁵ de Beningwrthe cum croftis ad eandem curiam pertinentibus cum gardino, vivario et prato quæ sunt infra ipsam curiam, et omnibus messuagiis⁶ quæ sunt de croftis circa ipsam curiam, videlicet a domo Thomæ Algar usque ad domum Walteri Ballard,⁷ de quibus debet prior pro tempore pascere viginti quinque pauperes annuatim in anniversario prioris Thomæ pro animabus priorum et omnium fratrum, et inveniet unum⁸ cereum in die sancti Wistani et alium in die sancti Credani die ac nocte ardentes coram feretris eorum.⁹ Nam idem prior Thomas quandam terram de Littletona quam emit a Radulfo dispensatore, de qua tempore commutationis plus redditus solvebatur quam de ista de Beningwrthe, pro ista a domino abbate nostro de consensu nostro commutavit. Debet etiam

¹ *sartrina, lavendria*] *sarterina, lavenderina*, August.; *lavenderina*, Harl. 3763.

² *Hi . . . assignati*] om. *ibid.*

³ *obventiones de communi sigillo*, et, add. *ibid.*

⁴ *hominibus . . . scribendis*] *hominibus abbatibus et monachorum ad emendum parchamenum pro libris scribendis. Ibid.*

⁵ *nostra*] om. *ibid.*

⁶ *messuagiis*] *masuagiis*, MS.

⁷ *Ballard*,] *Bellard*, Aug. and Harl.

⁸ *unum*] om. *Aug.*

⁹ The passage "pascere . . . eorum," has been substituted in the place of one entirely erased. In the original text (August. III.) and in the Harleian transcript it follows the next sentence from the word *Beningwrthe*, and runs thus:—"pro eadem a domino abbate de consensu communi commutavit. Quare constitutum est quod suprior prior pro tempore in anniversario prioris Thomæ pascat triginta pauperes in locutorio pro animabus," &c.

prior percipere duas marcas et dimidiam de ecclesia de Am- A.D. 1206.
bresleia de veteri pensione sexaginta solidorum, et viginti
solidos de pensione ecclesiæ de Bradewelle, ut per manum
refectorarii (quem ipse de consilio conventus debet constituere)
vel alterius obedientiarum de viginti solidis fiat festum sancti
Johannis ante portam Latinam, et de decem solidis anniversa-
rium abbatis Reginaldi, et de decem solidis anniversarium ab-
batis Adæ; de una vero marca anniversarium abbatis Rondulfi.¹

*Redditus refectorarii.*²

Debet etiam iste refectorarius recipere et expendere in vino of the
et medone redditus qui fuerunt ad pitanciarum qui pertinent manciple,
ad potum, scilicet in Evesham de nova terra decem marcas, de
Ulleberwe viginti quinque solidos, de ecclesia de Hildendune
unam marcā, de redditibus de Penwrtham unam marcā,
de molendino de Withlakesfort dimidiam marcā, de molen-
dino seneschalli de Salford dimidiam marcā, de Ambresleia
duodecim sextaria mellis.³ Ad eum etiam pertinent minutæ
decimæ de Wikewane, Baddeseia, et Aldintone ad repara-
tionem et numeri conservationem cochlearium, ciphorum,
justarum, manutergiorum, et aliorum utensilium, cum lam-

¹ *Debet Rondulfi*] Om. Aug. and Harl.

² This section in Aug. (and Harl.) runs as follows:—"Ad refectorium pertinent minutæ decimæ de Wikewane, Baddeseie et Aldetone ad reparationem cochlearum, cyphorum, justarum, fenestrarum vitrearum, et vasorum salis et aliorum utensilium cum duodecim lampadibus et oleo earum, de quibus respondet priori qui eum de consilio fratrum præficit. Pertinet etiam ad eum collecta cerevisiæ post primum cibum, et quotidie sex justæ de cellario de quibus dat caritatem conventui post collationem Dominicis diebus et omni septimana semel quando cantatur De sancta Maria, et inveniet potum ante collationem quando non

"est potus post collationem, et multa
"alia onera et statuta circa minutos
"et infirmos et alios fratres de his
"sustinet et supplet. Et quotiens
"potus fuerit post nonam habebit
"refectorarius duas justas de cel-
"lario." The order of the several
sections is different in these MSS.
from that in the text.

³ In the margin the following passage is inserted, in another hand:—"De terra quam R. Beche emit in Nova Terra, XLII d., de terra portarii, XII d. Hæc (?) pro redditu duodecim denariorum quos dedimus Willielmo de Tywe, que fuerunt ad refectorium de quadam terra versus molendinum quæ fuit Acelote pro quietâ clamatione terræ Isabellæ filię King."

A.D. 1206. padibus et oleo earum. Et de his omnibus debet reddere rationem priori, adjunctis ei aliquibus fratribus, quotiens opus fuerit.

Redditus præcentoris.

of the
precentor,

Ad officium præcentoris pertinet quædam terra in Hamptona de qua percipit annuatim quinque solidos, et decimæ de Stokes, et quædam terra in Alincestre.¹ De his debet invenire præcentor² incaustum omnibus scriptoribus monasterii, et colores ad illuminandum, et necessaria ad ligandos libros, et necessaria ad organa.

Pertinentia ad decanatum.

of the
dean,

Ad decanatum pertinet corrodium³ unius servientis de cellario, et collecta denariorum beati Petri ubicunque episcopus non colligit,⁴ et visitatio ecclesiarum vallis, et obventiones⁵ causarum⁶ de quibus debet invenire conventui caritatem Dominica qua cantatur Misericordia Domini.

Redditus sacristariæ.

of the
sacristan,

Ad sacristariam pertinent sex capellæ in valle, videlicet duæ in Evesham, et duæ capellæ de Lencwich, et de Nortone et una in Mortone, et una in Uffeham.⁷ Item de ecclesia de Baddebi percipit⁸ duas marcas. De capella de Withlakesford et prato de Salford decem solidos. De ecclesia de Westune

¹ de qua tantumdem percipit. Add. Aug. and Harl.

² parchamenum ad brevia et ad cartas signandas sigillo communi et ad brevia mortuorum fratrum, et — Add. ibid.

³ *corrodium*] *corredium*, MS.

⁴ de quibus solvit annuatim domino papæ viginti solidos. Add. Aug. and Harl.

⁵ *obventiones*] *oventiones*, MS.

⁶ et omnium pertinentium ad decanatum. Add. Aug. and Harl.

⁷ *videlicet ... Uffeham*] scilicet de

Nortona, de Lenchewike, de Mortona et Uffeham, et duæ in Evesham quarum duarum capellarum sacerdotes, scilicet sancti Laurentii et Omnium Sanctorum, debent habere quotidie de cellario panem et cerevisiam sicut monachi. Debet etiam sacrista habere quotidie ad unum servientem procuracionem sicut servientes abbatis habent, et præbendam ad unum equum de granario et foragium de grangia. Ibid.

⁸ annuatim. Add. Aug.

dimidiam marcā. De ecclesia de Stowe quinque solidos A.D. 1206. vel duas petras ceræ. De ecclesia sancti Albani in Wigornia quinque libras ceræ. De terris in eadem villa tres marcas et dimidiam.¹ Pertinent etiam ad sacristariam in Evesham solda iuxta portam cœmeterii, de fabrica Willielmi Fabri quatuor denarii, de terra Nicholai Coci duæ libræ ceræ, de terra Matildis in Merstowe quinque denarii. De terra Nicholai sacristæ in eodem vico sex denarii; de terra seneschalli quæ fuit Geraldii sex denarii; de terra Bulet sex denarii; de terra Ferre triginta denarii; de terra le Hosiere in Brutstrete² duo denarii; de terra Willielmi de Tiwe proxima eidem³ sex denarii; de terra Willelmi de Tiwe in magno vico duo solidi et quatuor denarii; de terra Dispensatoris proxima eidem⁴ quadraginta denarii; de terra quæ dicitur Gordani in Colestrete sexdecim denarii;⁵ de terra Reginaldi Fabri duo solidi; de terra Walteri proxima eidem octo denarii; de terra Pate proxima eidem octo denarii; de terra Nicholai Fullonis super aquam sexdecim denarii; de terra Henrici Fabri viginti denarii; de terra proxima Willelmi de Tiwe quatuor denarii; de terra Simonis Fabri octo⁶ denarii; de terra Andreae Coci octo denarii; de terra in Hamtone quinque solidi. In Lench pertinent ad sacristariam tres hidæ et dimidia. In Brethfortona in uno campo quinquaginta quinque acræ, in altero septuaginta sex in dominico. In villinagio quinque virgatæ terræ et dimidia, et decimæ de eadem terra tam majores quam minores, et de quatuor hidis in eadem villa, duabus scilicet Hugonis, et duabus militis de Cocthuna,⁷ et decimæ de novem virgatis terræ Pagani in Litlethona tam majores quam minores, et decimæ de quinque virgatis terræ seneschalli in Baddeseia, et decimæ de dominico cujusdam liberi hominis in Pikeleia in Herefordsire, et omnes oblationes et omnia legata altaris Eveshamiæ.⁸

¹ et dimidiam] om. Aug. and Harl.

² Brutstrete] Bruggestrete. Ibid.

³ terræ le Hosiere in Bruggestrete. Ibid.

⁴ terræ Will. de Tywe. Ibid.

⁵ sexdecim] sex. Harl.

⁶ octo] quatuordecim. Ibid.

⁷ Cocthuna] Coctona. Ibid.

⁸ Ad altare sanctæ Mariæ in cryptis pertinent de sacristario septem cerei quotidie ardentes dum

missa gloriosæ Virginis dominæ nostræ ibidem celebratur, quorum duos ab antiquis temporibus invenerunt sacristæ; et unus cereus die ac nocte jugiter ardens, ad cuius sustentationem cum quinque superioribus assignavit magister Adam Sortes sacrista dimidiam virgatam terræ quam redemit de Petro de Lenz, et minutas decimas de novem virgatis terræ de Litlethona quas idem sacrista evicit de rectore ecclesiæ de

A.D. 1206.

*Redditus cameræ.*of the
chamber-
lain,

Ad cameram pertinent Malgaresburi et Swelle sicut antiquitus fuerunt, et loco Burthone, quæ fuit ad cameram, assignata est Tetlestrope¹ ita videlicet quod abbas ex hac camera nec vestimenta nec hospitium, nec aliquid aliud percipiet sicut consuevit ex priori camera exigere. Hæc autem maneria in perpetuum cum omni integritate sua ad vestimenta monachorum sunt assignata.²

*Redditus infirmariæ.*of the in-
firmmary,

Ad infirmariam pertinent Bivintona cum bosco³ et omnibus aliis pertinentiis suis;⁴ et molendinum fullonum de Burthona

Lutletona, et etiam decimas de assartis de Lenz, quorum licentiam assartandi idem sacrista a participibus commune [*sic*] pasturæ multa pecunia redemit; et unus crassetus tantum de nocte ardens quem sacristæ ab antiquo invenerunt; et una lampas jugiter ardens de decimis de dominico de Lenz, quas prior Thomas primus sacristarum percepit et ad hoc assignavit. Et ne sacrista prædictis gravetur provisum est quod custos altaris ejusdem inveniat vestimenta et alia necessaria eidem altari quæ sacristæ prius consueverunt invenire. Idem etiam custos altaris ejusdem debet invenire triginta lampades ardentes dum missa ibidem celebratur et septem cereos, ad quod faciendum assignata tota sinapis de omnibus grangiis sacristariæ, et omnes oventiones altaris ejusdem, et duo solidi in Eovesham de terra Walteri Per juxta pontem, et decem et novem denarii de terra Willielmi Carpentarii super Runhulle, et duodecim denarii de terra Willielmi de Ourri in nova terra quæ est inter terram Albini de Capis et terram Johannis Gnaveston, et terra uxoris Johannis Caperim quæ est inter terram Philippi sacristæ et terram ejusdem Johannis, et do-

mus fundatæ super spatia duarum soldarum versus portam cæmiterii ecclesiæ, et domus fundatæ super areas trium soldarum et dimidiæ in magno vico juxta murum cæmiterii versus portam abbatie, et duæ soldæ quas Adam Sortes emit, et duæ quas prior Thomas emit juxta eas de Ricardo de Warwie, et terra quam M. relicta Credani dedit, et omnes terræ in Eovesham quæ fuerunt Ricardi de Keyt, et quædam terra de Stretford, et duo solidi de terra de Radeford, et de terra de Strengesham duo solidi, et de terra de Martleia duo solidi. Add. Aug.

¹ *Tetlestrope*] Tatelestrope, et abbas habet Buritonam. Aug. and Harl.

² Debet etiam camerarius habere quotidie ad unum servientem procuracionem, et præbendam ad unum equum de granario et foragium de grangia sicut servientes et equi abbatis habent. Add. *ibid.*

³ et dimidia marca de assarto de Sanford. *Ibid.*

⁴ Debet etiam habere infirmarius unam suam cum nutrimento unius anni vel duos porcos ad plancherum, et unum truncum de celerario contra Natale qualem fert una biga curiæ. Add. *ibid.*

cum una virgata terræ¹ et aliis pertinentiis suis de quo per- A.D. 1206.
cipit infirmarius tres marcas,² et duo molendina de Stowa,
de quibus percipit sexdecim solidos, et duo solidi³ de terra
Towi in eadem villa, et duo solidi de terra vicina eidem, et
viginti denarii in eadem villa de terra Andreæ, et in Evesham
de terra Ricardi Sperwe⁴ viginti duo denarii. De terra Gal-
fridi molendinarii decem et octo denarii. De terra Johannis
de Kent quadraginta denarii.⁵ Apud Penwrtham duo solidi
de terra Stephani de More, et decem et octo de terra de
Hotune Roberti Antigonie, et duodecim de terra Roberti le
Sureis, et sex denarii de quadam terra de Farintona, et duo-
decim denarii de piscaria de Roberto Bussel. De Sulstan
vero dimidia marca.⁶ Iste etiam infirmarius debet recipere
redditus qui fuerunt de pitanciaria, qui pertinent ad cibos,⁷
scilicet de Wortesleia et de Livintona duas marcas, et de
sacrista quinque marcas^{8,9} quas sacrista dat annuatim pro hos-
pitio quod abbates consueverunt extorquere injuste ab eo, sed
abbas Rondulfus secundum privilegia ecclesiæ et statuta capituli
generalis sacristariam sicut et alias obedientias decernens libe-
ram esse debere, illi hospitio et omnibus aliis exactionibus
pro se et successoribus suis¹⁰ renunciavit, ut in fratrum utili-
tatibus et ecclesiæ usibus ad quos deputati sunt redditus sa-
cristariæ, sicut et aliarum obedientiarum, libere et absque
omni diminutione expendantur.¹¹

¹ et foragio unius equi et foragio
certæ quantitatis ad calefaciendum
aquam ad pannos. Add. *ibid.*

² Pro his tribus marcis recipit
duas et dimidiam de capella de
Baddeseya et dimidiam de capella
de Bretfortona. — *Note in margin.*
Sed propter prædictas consuetudines
tædiosas et onerosas de curia as-
signet ei abbas alibi illas tres marcas
ubi voluerit. Pertinent etiam ad
idem officium duo —. Add. *ibid.*

³ duo solidi] om. Harl.

⁴ Sperwe] Sparwe. Aug. and
Harl.

⁵ modo non recipit nisi duos soli-
dos usque post mortem relictæ Jo-
hannis. *Note at foot of the page.*

⁶ et una marca ad minutiones
quam abbas Rondulfus dedit de
ecclesia de Huniburne. Add. Aug.
and Harl.

⁷ Iste ... cibos] om. *ibid.*

⁸ De his tamen percipit coquina-
rius viginti solidos at faciendum
misericordiam tertiam, vel dabit in-
firmario decem solidos cum illis
viginti ut ipse faciat tertiam. *Note*
at the foot of the page.

⁹ scilicet ... marcas] Ad refectio-
nem fratrum in infirmario pertinent
de Wrottesleia et de Livintona
[Lutteltone, *Harl.*] duæ marcae, de
coquinario vero decem solidi, quia
parcitur coquinæ per misericordiam;
de sacrista autem quinque marcae.
Aug. and Harl.

¹⁰ imperpetuum. Add. *ibid.*

¹¹ Et unam marcham quam abbas
Randulfus dedit ad emendationem
diætæ monachorum prima die mi-
nutionum. Hanc percipit de Stouua.
Marginal note. The last three lines
in the text run thus in Aug. and

A.D. 1206.

*Redditus eleemosynariæ.*of the al-
mony,

Ad eleemosynariam pertinent duo furni in Evesham, et tertius in Beningwrthe.¹ De terra Johannis de Kent in Evesham dimidia marca.² De solda³ Adæ Credani ante portam cœmeterii⁴ quatuor solidi.⁵ De terra Johannis Portarii duo-

Harl.:—Ut in fratrum utilitatibus et refectionibus quas abbates solent invenire, redditus sacristariæ sicut et aliarum obedientiarum libere expenderentur. The whole of this last sentence (Iste etiam infirmarius expenderentur), is inserted in these MSS. under the head of the Pitanciarium, in the following section, which is there inserted next to this of the Infirmary.—Ad pitanciarium pertinet de nova terra in Evesham decem marcæ, de Ambresleia duodecim sextaria mellis, de Ulleberewe viginti quinque solidi, de ecclesia de Hildendune una marca, de redditibus de Penwrtham una marca, de molendino seneschalli de Sanford dimidia marca, de terra inter terram Henrici King et Alexandri Fossard quadraginta duo denarii, de terra Johannis Portarii duodecim denarii. Ad refectionem fratrum in infirmaria . . . expenderentur; (*ut supra*). Ne autem pitanciarium mendicet pasturam ad oves, boves et porcos, dedit prior Thomas ad pitanciarium in auxilium anniversarii sui boscum in Eche Lenz quem emit de Petro de Lenz, per quem boscum habebit pitanciarium percursum tempore glandis ad porcos usque ad portam de Bordesleye et communam pasturæ omnium vicinorum ad omnia genera animalium adeo libere sicut sacrista pro Lenz et infirmarius pro Bivintona habent. Assignavit etiam idem prior Thomas ad anniversarium suum terram in Merstowa quam emit de Hugone de Warwick et

terram juxta eam quam emit de filia Rondulfi Sergeant. Ad festum etiam sancti Johannis ante portam Latinam faciendum assignavit abbas Rondulfus viginti solidos de pensione sexaginta solidorum de ecclesia de Ambresleia quam quia abbates dederant clericis legatus dedit eam Humfredo clerico suo, qua revocata pro alia, assignavit etiam abbas unam marcæ de eadem pensione ad anniversarium suum. Abbas vero Adam assignavit decem solidos de redditu ecclesiæ de Bradde-welle ad anniversarium Reginaldi abbatis et alios decem solidos de eadem pensione ad proprium anniversarium.

¹ et omnes furni vallis, et decem et octo denarii de decimis fœni Willielmi de Tywe, Rogeri Allardi et Ernaldi Camberlagi.—*Marginal note.* Et omnes furni vallis in quibus consuetudinarii consuescunt coquere panem, et decimæ fœni Willielmi de Tywe et Rogeri Alardi et Ernaldi Cambralagi. Add. Aug. and Harl.

² modo non recipit nisi quatuor solidos et octo denarios usque post mortem relictæ Johannis. *Note at the foot of the page.*

³ solda] soldis. Aug. and Harl.

⁴ ante portam cœm.] in magno vico juxta soldas sanctæ Mariæ. Ibid.

⁵ De alia solda sita (aliis soldis sitis, A. and H.), juxta aliam soldam sanctæ Mariæ dimidia marca.—*Marg. note*, and in Aug. and Harl. The rest of this section proceeds in the latter MSS. as follows:—

decim denarii.¹ De terra Godefridi Baggard sex denarii.² De A.D. 1206. terra Cranford cum soppa ferri duodecim denarii. De terra Cecilie retro furnum sex denarii.³ De terra Rogel juxta alium furnum viginti denarii. Ad eam etiam pertinet hospitalis juxta pontem, salvis octo denariis refectorario.⁴ In

De terra Cramfot cum solda ferri duodecim denarii. De terra Godfridi Bagart sex denarii. De terra Cecilie retro furnum quatuor solidi. De terra Rogel juxta alium furnum viginti denarii. Et terra quæ dicitur Hospitalis versus pontem, salvis octo denariis pitantiario. De terra Rondulfi textoris de feodo Streche viginti denarii. De terra quam Isabella filia Henrici King dedit quadraginta solidi. De terra Ricardi de Pipuctona duo solidi. De terra le Burimon, duo solidi. De terra Ricardi Eadmundi sexdecim denarii. De terra Bonpain duodecim denarii. De terra Stephani presbyteri quadraginta denarii. De terra Lilie sex denarii. De terra Ricardi juvenis duodecim denarii. Et terra Muriellæ de Strigul. De R[icardo] Ywain et hæredibus suis annuatim sex denarii pro licentia colendi Chiteham. In Gloucestria pertinent ad eleemosynariam de terra Johannis Croume quam contulit secum Adam monachus quatuor solidi. De terra Botild quæ data fuit cum Roberto monacho octo solidi. De terra Rogeri Sewi quam Adam Botild dedit duodecim denarii. De terra quæ fuit Esegar undecim solidi. Ad eam etiam pertinent duæ marcæ de pensione sexaginta solidorum de ecclesia de Ombresleia, scilicet viginti solidi ad opus pauperum in Cæna Domini, et dimidia marca in anniversario abbatis Rondulfi. Nam idem abbas contulit has duas marcas eleemosynariæ ratione

scripta in capitulo de bonis operibus abbatis Rondulfi. Quum etiam idem abbas fecisset sex molendina in maneriis abbatiæ contulit eleemosynariæ loco decimarum de eisdem molendinis molendinum de Aldintona quod ipse emerat, de quo cumcroftis et domibus ad idem molendinum pertinentibus recepit eleemosynarius tempore donationis annuatim sexdecim solidos. De eadem etiam villa percipit eleemosynarius nongenta ova. De toto etiam pane . . . pauperum (*ut infra*, p. 216), et collectam cerevisiæ ad secundum cibum vel potum. Debet etiam eleemosynarius percipere in die Animarum unam summam frumenti de granario. Similiter fiet in obitu cujuslibet monachi Eveshamiæ. De terra filiæ Willielmi de Ponte in Alincestria novem denarii.

¹ Ista pertinent ad refectarium prædicta ratione. *Marginal note.*

² De terra Rogeri de Persora in Merstowe duo solidi. In nova terra de domo quam Reginaldus de Locutorio dedit duo solidi. *Marginal note.*

³ Hæc modo tota pertinet ad eleemosynariam, et valet quatuor solidos. De terra Johannis Bonpain in magno vico duodecim denarii. De terra quæ dicitur Hospitalis quatuor solidi. *Marginal note.*

⁴ De terra Randulfi Textoris de feodo R. Streche viginti denarii. De terra quam dedit Isabella filia Henrici King quadraginta solidi. *Marginal note.*

A.D. 1206. Glocestria de terra Johannis Crume quæ data fuit cum Ada monacho quatuor solidi,¹ et de terra Botilde quæ data fuit cum Roberto monacho octo solidi. De terra Rogeri Sewi quam Adam Botild dedit duodecim denarii. Ad eam etiam pertinent duæ marcæ de veteri pensione sexaginta solidorum de ecclesia de Ambresleia, scilicet viginti solidi ad opus pauperum in Cœnâ Domini ad Mandatum, et dimidia marca ad opus pauperum in die Animarum et anniversario abbatis Rondulfi.² De Aldintona nongenta ova. De toto etiam pane infra portam abbatiæ expenso vel liberato ibi cocto vel empto debet eleemosynarius habere decimam, et curam horti monachorum, ut inde habeat pulmentum ad refectionem pauperum.

Redditus operis.

of the
fabric,

Ad fabricam ecclesiæ et domorum claustro adjacentium pertinent quindecim marcæ de ecclesia de Ambresleia, quæ si aliquo casu solutæ non fuerint abbas ecclesiam et domos cooperire debet. Pertinent etiam ad idem faciendum decimæ de terra Willelmi Burn³ in Uffeham, et fabri ejusdem villæ et prædicatio⁴ et legata fidelium, et si quæ sunt aliæ gratuitæ obventiones.

Redditus cellæ hospitum.

of the
guests'
chamber,

Ad cellam hospitum pertinent minutæ decimæ de tribus Littlethonis ad emendum manutergia ciphos et bacinos hospitibus.

Redditus coquinae.

of the
kitchen,

Ad coquinam vero pertinet tertium vivarium post fontem sancti Egwini, et vetus villa et forum de Evesham de quibus percipit coquinarius qualibet die sabbati quinque solidos et tres obolos,⁵ et molendina juxta pontem, et molendina in

¹ De terra quæ fuit Adæ Hesegar undecim solidos. *Marginal note.*

² Nam ille contulit has duas marcas eleemosynariæ ratione scripta inferius in bonis operibus ejus. Quum, &c. (as in the section in note 5, p. 215). *Note at the foot of the page.*

³ Burn] Beorin [Beorim] in Offeham. Aug. and Harl.

⁴ prædicatio] prædicationes abbatiæ. Ibid.

⁵ et annuatim in capite jejunii quatuor millia allecium. *Added in the margin.*

Hamptona cum pertinentiis suis, de quibus molendinis percipit qualibet die sabbati tres solidos, et sexaginta sticas anguillarum annuatim.¹ Et villa de Stowe et forum, de quibus percipit qualibet die Dominica quatuor solidos. De Mortona sexaginta solidi. De Salford² sexaginta solidi. De Withlakesford quatuor libræ.³ De molendino in eadem villa viginti quatuor solidi, et duodecim sticæ anguillarum annuatim. De molendinis seneschalli in Salford viginti solidi. De molendinis de Chedelesburi cum suis pertinentiis viginti quinque solidi, et quadraginta sticæ anguillarum. De molendinis de Twiford et Aldintona cum pertinentiis suis viginti octo solidi, et quadraginta sticæ anguillarum. De molendinis de Uffeham cum pertinentiis suis decem solidi. De Fokemulne dimidia marca. Et molendinum de Wikewane de quo non percipit modo nisi octo solidos. De Udefe⁴ pertinent sexaginta solidi ad coquinam. De piscatione in Ambresleia viginti tres solidi. In Glocestria de terra Roberti Botild tres solidi et obolus. De terra quadam in Winchelcumba et quodam furno duo solidi et una libra piperis. In Evesham de quadam terra in Bruttestrete⁵ una libra piperis. De terra Reginaldi filii Willelmi dimidia marca annuatim. De Penuurtham quatuor marcæ, et una summa salmonis.⁶ De qualibet carrucata terræ in valle Eveshamiæ de dominico, excepta Aldintona, trecenta ova annuatim, et de quolibet manerio tres denarii ad discos et duodecim ollæ. De Bradwelle nongenta ova et tres denarii et duodecim ollæ. Item singulis diebus debet habere coquinarius foragium⁷ ad unum equum, et præbendam vel duo præbendaria de furfure de granario, et duos porcos habere debet ad plancherum, et quotiens emerit in villa de Evesham piscem ad totum conventum debet habere de cellario panem et justam ad opus vendentium. Ad omnes etiam cibos qui condimento cerevisiæ indigent debet habere cerevisiam de cellario.⁸

¹ Et decimæ molendinorum et fœni pratorum ad eadem molendina pertinentium, scilicet de Evesham et de Hamptona et de Huffeham et de Fokemulle [Fokemulne, *Aug. and Harl.*] et de Twiford et de Chaldelbury et de Baddeseia et de Wikewane. Hæ omnes decimæ deputantur ad allect monachorum in Quadragesima. *Added at the foot of the page.*

² Salford] Sanford; et *infra.* Aug. and Harl.

³ argenti. *Added in margin*

⁴ Udefe] Wodefe. Aug. and Harl.

⁵ Bruttestrete] Brutaynstret, Harl.; a correction.

⁶ et duo millia allectium. *Margin, and in Aug. and Harl.*

⁷ foragium] feorragium, MS.

⁸ et caseum semel in die, ad quem emendum, si non detur de cellario,

A.D. 1206.

*Consuetudines cellarii.*The but-
tery allow-
ances.

Hæ etiam sunt consuetudines Eveshamensis cœnobii ab antiquis temporibus statutæ et a cellerario generali complendæ. A cellario igitur singulis diebus debent in refectorium venire septuaginta duo panes monachiles, quorum quilibet erit ponderis sexaginta quinque solidorum ex quibus singuli monachi singulos percipient. Prior semper duplum¹ nisi cum abbate comederit,² nihilominus qui ad superiorem mensam ut custos ordinis sederit duplum.³ Qui missam majorem celebraverint duos. Lector vero et servientes unum et justam.⁴ Eleemosinarius autem septem de decima,⁵ et tres ad Mandatum, et duos ad tritennales currentes percipiet. Percipiet etiam quilibet fratrum quotidie duas justas de cerevisia, et certæ mensuræ.⁶ Inveniet etiam cellerarius salem, ignem et summagium,⁷ et duo pulmenta. Ad unum, de fabis siccis unum præbendarium rasum, vel de novis cumulatam de granario. Ad aliud vero pulmentum, decem panes monachiles de cellario⁸ singulis diebus, præter quam in Quadragesima, in qua percipiet⁹ duodecim summas fabæ de Huniburne ad unum pulmentum inveniendum per totam Quadragesimam, et de Avena duodecim summas, de eadem villa ad gruellum faciendum, scilicet quarta et sexta feria per totam Quadragesimam, et farinam ad olera singulis

assignavit abbas Randulfus capellam de Bretfertona.—*Added at the foot of the page.* Habebit etiam coquinarius ad septem festivitates principales septem summas frumenti de granario ad frixuras, et in festo sancti Johannis ante portam Latinam unum præbendarium, at aliud in festo sancti Odulfi, et tertium in Septuagesima, et quartum in die Parasceve ad pulmentum, et tria ad Pascha ad faciendum flacons, et totidem in Rogationibus ad idem. Add. Aug. and Harl. *See in the following section.*

¹ *duplum*] duos. Ibid.

² et unum ad cœnam et justam nisi cum abbate vel in refectorio cœnaverit. Add. ibid.

³ *duplum*] duos habebit, scilicet unum de pasta abbatis [et unum de communi, *added in margin of Harl.*]

et unum ciphum vini de abbate [de vino abbatis, *Harl.*] Aug.

⁴ Lector etiam, coquinarius et servitores unum admixtum et justam in hieme. Ibid.

⁵ *decima*] pro decima. Aug. and Harl.

⁶ duas justas cerevisiæ quarum quælibet continebit duas caritates, quarum caritatum sex faciunt sextarium regis. Nihilominus prior unam ad novum tractum, et qui sederit ad discum unum ciphum ad cibum et alium ad vesperam. Ibid.

⁷ et ligna ad ignem, et summagium ad cibum et potum monachorum. Ibid.

⁸ *de cellario*] om. ibid.;—vel unum præbendarium rasum de frumento. Add. ibid.

⁹ *percipiet*] percipiunt monachi. Ibid.

diebus in Quadragesima. Insuper habere debent monachi ad A.D. 1206. octo¹ festivitates principales octo summas frumenti ad quamlibet festivitatem unam summam ad frixuras de granario, et in eisdem festivitibus singulos² siffuls³ de frumento ad wastellos de granario, et in translatione sancti Ecgwini duos, ad prandium scilicet et ad cœnam.⁴ Præterea⁵ percipiet coquinarius ad Pascha tria præbendaria frumenti de granario ad flacones inveniendos, similiter et in Rogationibus ad festum sancti Odulfi unum præbendarium ad frixuras, similiter et in Septuagesima, et unum die Parasceve ad pulmentum. Ad formittas vero in Adventu Domini debent habere⁶ quatuordecim summas, contra⁷ Natale tantundem,⁸ contra Quadragesimam tantundem, contra Pascha totidem, contra Pentecosten totidem, contra Assumptionem sanctæ Mariæ totidem, contra translationem sancti Egwini totidem; omnes scilicet percipiendas de horreis. Debent etiam habere de cellario singulis diebus sabbati caritatem ad collationem pro mandato, et ad omnes collationes festivitatum tam in capis quam in albis in vigilia et in die, exceptis collationibus septem festivitatum principalium tam in vigilia quam in die, tunc enim rectorarius⁹ invenire debet. Debent etiam habere caritatem de cellario ad prandium singulis diebus octabarum principalium festivitatum quæ octavas habent, exceptis diebus quibus sunt in capis, tunc enim rectorarius inveniet; et¹⁰ ad collationem singulis diebus earundem octabarum habebunt de cellario, et a Natali Domini usque ad Epiphaniam simili modo habebunt de cellario; et quodcumque potus est post nonam percipiet rectorarius duas justas, ante collationem vero sex quotidie. Item singulis diebus Dominicis in Quadragesima dimidium præbendarium frumenti de granario ad ob-

¹ octo] septem. Aug. and Harl.

² octo summas singulos] om. ibid. See note 8 on pp. 217-8.

³ siffuls] septem cyffoles. Ibid.

⁴ octavum ad cœnam sicut ad prandium, et in festo sancti Johannis ante portam Latinam unum sciffol ad wastellos, et in festo sancti Odulfi unum, et in die Omnium Animarum unum, et in anniversario beati Wlsini unum, et in anniversario regum Etheldredi et Kenredi et Offæ unum, et in anniversario abbatis Reginaldi unum, et in anni-

versario abbatis Adæ unum, et in anniversario abbatis Rondulfi unum. Add. ibid.

⁵ This sentence is inserted in Aug. and Harl. in its more suitable place, the section relating to the cook.

⁶ monachi. Add. ibid.

⁷ contra] circa; et infra. Ibid.

⁸ tantundem] totidem; et infra. Ibid.

⁹ rectorarius] pitancarius; et infra. Aug. and Harl.

¹⁰ et] sed. Ibid.

A.D. 1206. latas ad cœnam, et dimidium similiter in Coena Domini ad idem.¹ In minutionibus² vero et in misericordiis regularibus duo et duo unam justam de cellario, tam ad prandium quam ad cœnam; in ventositate vero unam.³ Serviens vero qui fratres sanguinaverit panem et justam percipiet de cellario si plures fuerint sanguinati. Quotiens etiam mappæ de refectorio abluuntur servientes de lavendrina⁴ panem monachilem de cellario habere debent. Et tribus septimanis in Adventu Domini et tribus ante Pascha, singulis scilicet diebus quando fratres balneant, balneatores percipere debent de cellario panem et justam.⁵ Item duo capellani, sancti videlicet Laurentii et Omnium Sanctorum, debent habere quotidie de cellario panem et cerevisiam sicut monachi. Debet etiam camerarius habere quotidie ad unum servientem procurationem, et præbendam ad unum equum de granario, et foragium⁶ de grangia. Similiter et sacrista. Item in anniversariis, abbatum Reginaldi scilicet et Adæ, habere debent monachi singulos siffuls de granario ad wastellos. Debet etiam in die Animarum elemosynarius recipere unam summam frumenti de granario pauperibus erogandam; similiter fiet in obitu cujuslibet monachi.⁷ Abbates etiam et monachi ejusdem loci per totum annum post obitum suum corrodium⁸ totum sicut in vita sua perceperunt, habere debent, quod alicui indigenti pro anima sua erogabitur.⁹ Servientes etiam qui vigilant circa fratrem proximum morti panem et cerevisiam habere debent de cellario. Si vero obitus monachi vel abbatis alterius domus, si fuerint de capitulo Eveshamensi, evenerint,¹⁰ ad annale pro

¹ *et quandocunque idem*] ante Dominicam in Ramis Palmarum. Aug. and Harl.

² *minutionibus*] munitionibus, MS.

³ *In minutionibus . . . unam*] Quilibet etiam die in misericordiis regularibus habebunt duo fratres unam justam de cellario. In minutionibus vero unam ad prandium et alteram ad cœnam. Qui vero ventosatus fuerit, tantum ea die habebit unam justam de cellario. Add Aug. and Harl.

⁴ *lavendrina*] ablutores. Ibid.

⁵ *Et tribus . . . justam*] Balneatores etiam quando fratres balneant habebunt de cellario panem et justam singulis diebus per tres hebdomadas ante Nativitatem Domini et per tres

ante Dominicam in Ramis Palmarum. Ibid.

⁶ *foragium*] feorragium, MS.

⁷ *Item duo capellani monachi*] Om. Aug. and Harl. See p. 210, note 7.

⁸ *corrodium*,] corredium, MS.

⁹ *Abbates . . . erogabitur*] Abbates etiam et monachi Eveshamiæ debent habere corrodium suum sicut habuerunt in vita sua per totum annum post obitum suum, quod alicui indigenti pro animabus eorum erogabitur. Aug. and Harl.

¹⁰ *Si vero . . . evenerint*] Quando vero obitus abbatis vel monachi evenerit alterius domus, si fuerint de capitulo Eveshamiæ. Ibid.

abbate, et tritennale pro monacho de cellario panis et cere- A.D.1206.
visia sicut et monacho¹ alicui pauperi erogentur. Debet
etiam cellerarius dare singulis pauperibus in Cœna Domini
qui fuerint in capitulo singulos panes et tria allecia, et
de cerevisia quantum opus fuerit.

Si quis vero hæc conservaverit vel adauxerit, adaugeat
Dominus dies ejus et conservet eum in vitam æternam. Si
quis vero destruxerit vel diminuerit, diminuat Dominus dies
ejus et destruat vitam ejus desuper terram. Amen.²

Confirmatio legati

Confirmatio vero domini legati talis :—

“ Johannes Dei gratia Sanctæ Mariæ in Via Lata diaconus Confirma-
“ cardinalis, apostolicæ sedis legatus, dilectis fratribus abbati tion of the
“ et conventui de Eveshamia in vero salutari salutem. Ea ordinances
“ quæ pro statu religiosorum locorum et observantia regulari by the
“ provide statuuntur, firmiter et inviolabiliter volumus obser- legate,
“ vari. Ea propter vestris postulationibus annuentes, constitu- 1206.
“ tiones quasdam pro statu monasterii et religionis observantia
“ inter vos communi factas assensu et redactas in scripto, prout
“ rationabiliter et regulariter factæ sunt, et ab utraque parte
“ sponte receptæ, legationis auctoritate qua fungimur confir-
“ mamus, et præsentis scripti patricinio communimus.”

Confirmatio domini papæ.

Domini autem papæ confirmatio hujusmodi :—

“ Innocentius episcopus servus servorum Dei dilectis filiis Confirma-
“ abbati et conventui monasterii de Evesham salutem et tion by the
“ apostolicam benedictionem. Quum a nobis petitur quod pope,
“ justum est et honestum, tam vigor æquitatis quam ordo 16 Feb.
“ exigit rationis ut id per sollicitudinem officii nostri ad 1216.
“ debitum perducatur effectum. Ea propter, dilecti in Domino
“ filii, vestris justis postulationibus grato concurrentes assensu,
“ regulares dispositiones reddituum vestrorum qui de communi
“ consensu capituli sunt ad officia vestri monasterii deputati,
“ sicut provide factæ sunt, auctoritate apostolica confirmamus
“ et præsentis scripti patrocinio communimus; inhibentes ne
“ redditus ipsi contra regularem dispositionem vestram in usus

¹ monacho] uni mon. Aug. and Harl. | ² Amen, Amen, Amen. Aug.

A.D. 1206. " alios transferantur. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc
 " paginam nostræ confirmationis et inhibitionis infringere vel
 " ei ausu temerario contraire. Siquis autem hoc attemptare
 " præsumperit indignationem Omnipotentis Dei et beatorum
 " apostolorum Petri et Pauli Ejus se noverit incursurum.
 " Datum Laterani quarto decimo kalendas Martii, pontificatus
 " nostri anno octavo decimo."

Qualiter episcopus contra nos egerit per literas communes super jurisdictione vallis, et utrum lis sit contestata vel non.

The bishop of Worcester prosecutes his suit respecting the churches of the Vale before the papal commissioners, 1207. Post recessum legati vocavit nos in jus episcopus Wigorniae auctoritate litterarum communium præscriptarum coram Roffensi et Elyensi episcopis et magistro Benedicto canonico Londoniensi, et quum pluries comparuissemus coram eis apud Sanctum Albanum tandem exhibita sunt ibi privilegia regum et lecta in auditorio eorum. Hinc animadvertat prudens advocatus quem causa hæc expectat, quatenus videlicet sit in causa processum, scilicet utrum in hac causa lis sit contestata coram domino papa per primos nuncios nostros Hermefredum et Ricardum, vel coram primis iudicibus nostris in Anglia, vel iterum coram domino papa in litterarum istarum obtentu, vel hic coram iudicibus nostris per talem instrumentorum lectionem, vel nusquam. Hæc ideo sub dubitatione posui, quia pro qualitate litterarum per quas episcopus nos convenerit, poterit nobis obesse vel prodesse litem fuisse vel non fuisse contestatam, ut semper quantum poterimus iudicium subterfugiamus quia possidemus.

Qualiter locutum fuit de pace inter abbatem et episcopum.

Proposals between the bishop Interim locutum fuit de pace sub hac forma, quod nos renunciare deberemus quæstioni duorum millium

marcarum argenti petitarum nomine expensarum fac- A.D. 1207.
 tarum in iudicio petitorio super exemptione monasterii and abbot
 nostri in quo obtinuimus, quia in iudicio possessorio for a settle-
 fuimus victores quoad vallem sed victi quoad monas- ment of the
 terium, episcopus vero e contrario, et ideo neuter ab dispute.
 alio potuit petere expensas. Deberemus etiam renun-
 tiare quæstioni de jurisdictione novem ecclesiarum
 extra vallem, quas dicimus esse sitas sicut ecclesias
 vallis in loco quem summus pontifex Constantinus
 libertati donavit, sicut regia potestas regiæ libertati
 donavit, *loco* videlicet large accepto ut caput cum
 membris complectatur, et quod ita intelligi debeat
 expresse continetur in privilegio Innocentii secundi
 ubi dicitur quod pastoralis cura totius domus et alio-
 rum locorum ad eandem ecclesiam pertinentium penes
 abbatem permaneat; et in signum libertatis quibus-
 dam earum conferimus chrisma et oleum, in qui-
 busdam vero colligimus denarios beati Petri; et super
 his duabus quæstionibus obtinuimus literas domini
 papæ quando fuimus in generali concilio.¹ Deberemus
 insuper dare ei baroniam nostram in Wigornia cum
 ecclesia sancti Albani et capella sanctæ Margaretæ, et
 in Kinwertone vel Westone vel alias extra domi-
 nicas villas nostras advocacionem ecclesiæ vel eccle-
 siarum valentem viginti marcas. Episcopus vero de-
 buit renuntiare omni quæstioni super jurisdictione
 vallis, et concedere nobis ecclesias de Ambresleia et de
 Stowa in proprios usus de quibus habemus indulgen-
 tias domini papæ, quod ita sint licet forte minus
 sint sufficientes, salva ei in eisdem omni jurisdictione
 episcopali, et debuit concedere quod Willerseia esset
 omnino libera, sicut ecclesiæ vallis.

¹ *concilio*] consilio, MS.

A.D. 1207. *De recessu magistri Adæ Sortes et morte magistri Thomæ de Norwich, et casu turris et reparatione ejusdem.*

The proposals rejected by the convent.

Sed quum abbas hanc formam pacis conventui retulisset noluit conventus ei consentire, quia labe simoniaca plena eis videbatur; et quia magister Adam Sortes prius et cæteris constantius ei contradixit, tantum odium, iram, et indignationem concepit abbas adversus eum, quod recto oculo ab illa die deinceps, quamvis forte nec prius, illum non respexit, sed in tantum eum est persecutus quod simul non poterant commorari. Ille vero tantam persecutionem sustinere non potens, omnimodis operam dedit ut a nobis recederet, et quum ab abbate impetrasset quod daret ei literas dimissorias, nos tam nobilis membri¹ ecclesiæ jacturam non sustinentes, quum illum apud nos nequaquam possemus retinere, concessimus ei literas commendatitias sub tali forma quod quandocunque vellet posset redire. Et quum jam vellet recedere, tanti viri periculo compassi, nec abbas vellet eum apud se moram facere, obtinuimus ab abbate ut faceret eum priorem de Penwrtham ut ita non viderent se ad invicem, quod et factum est, et mansit ibi per septennium et amplius usque in quintum diem post depositionem² abbatis. Eodem vero anno post recessum ejus mortuus est ille in negotiis ecclesiæ constantissimus monachus, magister videlicet Thomas de Northwich, pro quo omnibus hujus ecclesiæ amicis est orandum; et turris ecclesiæ cecidit et comminuit presbyterium et (exceptis feretris sancti Egwini, sancti Odulfi, et sancti Credani miraculose conservatis) omnia quaecumque erant preciosa in eo cum feretro sancti Wistani et aliis feretris et majori altari et tabulis et

Adam Sortes being driven out by the abbot is made prior of Penwrtham.

Death of Thomas de Northwich. Fall of the tower of the church.

¹ *membrum*] *menbri*, MS.

| ² *depositionem*] *depositionem*, MS.

aliis ornamentis circa illud existentibus. Quorum om- A.D. 1207.
nium maximam partem tam ante prioratum meum
quam post prioratum expensis labore meo et industria
acquisitis usque ad summam centum marcarum repa-
rari, et alii fratres viriliter mecum omnia in melius
reformaverunt, quia redditus operis abbas sibi appro-
priavit, pro quorum defectu turris imperfecta cecidit.

*Qualiter episcopus propter exilium suum omiserit A.D. 1208.¹
abbatem et conventum vexare; et qualiter Romani
creditores nostri fuerint privilegiis nostris spo-
liati, et de regno a rege fugati.*

Interim factum est generale interdictum totius The bishop
Angliæ, quia dominus rex noluit admittere magistrum leaving
Stephanum de Longetone quem dominus papa ad England
electionem monachorum Cantuariæ, rege non consenti- on account
ente, consecraverat in archiepiscopum. Quare episcopus of the in-
Wigornia exulavit cum aliis episcopis Angliæ, nec terdict, his
apposuerunt amplius ipse vel successores ejus Walterus, contro-
Silvester, Willielmus, in eadem causa vexare nos usque versy with
ad tempus quo hæc scripta sunt. Rex etiam, pro the abbey is
prædicto facto admodum turbatus, fecit omnes Romanos suspended,
quotquot erant in Anglia comprehendi, et omnibus and never
bonis quæ secum habebant spoliatos de terra sua revived.
fugari. Inter quos et creditores nostri qui tunc temporis The Ro-
venerant pro pecunia sibi debita omnibus instrumentis man credi-
suis et privilegiis nostris a domino rege spoliati sunt, tors come
et posita sunt privilegia nostra in thesauro regio, to claim
primum Londoniis, et postea apud castrum de Corf. their debts,
but are
expelled
from Eng-
land by
the king.

¹ Annales Wigorn., in Wharton's Anglia Sacra, vol. i. p. 480.

A.D. 1208. *Iteratum consilium Thomæ prioris qualiter pro tempore causa vallis sit agenda.*

Marle-
berge's ad-
vice to his
brethren in
case the
contro-
versy
should be
renewed.

[pp. 188,
190 ?]

Quia in superioribus prout potui ea quæ in causa ista acta sunt scripsi, necessarium mihi videtur ut aliqua quæ post hæc reor agenda ad instructionem posterorum transcribam, quamvis quædam secreta stylo minime sint commendanda, quæ ideo scribere omisi ne ad adversariorum perveniant instructionem. Quum igitur allegationes meas superius scriptas et literas domini papæ communes ex eisdem allegationibus formatas ante oculos mentis revoco, mihi videtur quod forma illa literarum in gravamen ecclesiæ nostræ maximum concepta est, quia, ut alias scripsi vobis, tempore hujus actionis gratiam domini papæ et totius curiæ rationibus prius scriptis amiseramus, quare adversarii nostri, et nescio quibus aliis rationibus, valde favorabiles tunc temporis extiterant. Si igitur prudenti patrifamilias qui sciat de thesauro suo dupliciter proferre nova et vetera visum fuerit sicut et mihi, vel in ipsa causæ ventilatione, in iudicio, vel ante actionem, quærat gratiam domini papæ et in integrum restitutionem ad dicendum¹ rationes omissas in priori iudicio quando nos causam istam egimus coram domino papa, scilicet illas quas præscripsi vobis, et si quas ex privilegiis nostris sciat elicere meliores; omissas dico, quia etsi illas tunc dixerimus tantum de duabus illarum facta est mentio in literis domini papæ, quare prudens advocatus dissimulabit eas tunc fuisse dictas de quibus in literis nulla facta est mentio, ut ad eas dicendas² restituatur. Sic feci et ego in priori iudicio. Nam quum expresse innuant Innocentius et Alexander secundus quod alia loca sint exempta quam monasterium, sicut superius allegavi,

¹ *dicendum*] discendum, MS.

| ² *dicendas*] discendas, MS.

dominus papa in literis communibus tantum de privilegio A.D. 1208. Constantini facit mentionem et ponit in quaestione quod expresse ab Innocentio exponitur, et sic, ut mihi videtur, si omnes rationes omnium privilegiorum simul collectæ attendantur (quod minime in literis illis factum est) non poterit eis responderi quin ecclesiæ illæ sint exemptæ. Præterea, quum per attestaciones (quas sub sigillis iudicum inclusas propter varios casus qui possint contingere in thesauraria reservavi) expresse patet, et adhuc, si prudens advocatus magis putaverit expedire, per testes potest probari, quod bona fide et justo titulo, sicut prius dixi, præscripserimus jus episcopale in eisdem ecclesiis per tantum tempus quanta est memoria hominum, dominus papa per subductionem temporis vacationis ecclesiæ Wigornensis, si forte tantum fuerit quod eo subducto nostra præscriptio minime sit completa, nostram præscriptionem penitus evacuat. Sed si restituti fuerimus ad dicendum rationem omisam non oberit nobis tempus vacationis, quia, sicut ex pluribus tam juris civilis quam canonici locis colligi potest, tantum contra illa loca tempore vacationis non currit præscriptio quæ œconomum¹ non habent vel defensorem qui causas eorum tempore vacationis exercent vel defendat. Et ecclesia Wigornensis habet priorem qui fungitur vice decani, habet et archidiaconum, quorum quilibet vacante sede vindicat sibi executionem omnium officiorum episcopaliū quæ per alium quam per ipsum exerceri possunt, veluti institutiones clericorum, custodiam ecclesiarum vacantium, cognitionem et executionem omnium causarum ad episcopum pertinentium, et si quæ sunt similia; et sic ecclesia Wigornensis quoad talia nunquam vacat quin in his contra eam currat præscriptio, quum habeat tales per quos actiones ejus possint exerceri et defendi, maxime quum archidiaconus hæc eadem jura petat in ecclesiis nostris quæ

¹ *œconomum*] *yeconomum*, MS.

A.D. 1208. et episcopus. Et hæc omnia parati sumus probare per testes omni exceptione majores; et revera a quocunque illorum fiant, sicut dixi, ista, vacante sede ab aliquo illorum exercentur, quia illa quæ sibi petit episcopus in ipsis ecclesiis competenter ab illis possunt exerceri. Si itaque his rationibus hæc exceptio episcopi de tempore vacationis sedis Wigornensis quassata fuerit, liquidum est quod præscriptio nostra sit completa, salvo episcopo quibusdam capitulis in quibus videtur interrupta. Sed si circa interruptiones restituti fuerimus ad dicendum rationes prætermittas, bene constabit nullam factam fuisse interruptionem, quia revera quæcunque facta sunt quæ videntur facere interruptiones a non dominis, immo quasi a mercenariis, a vicariis annuis, et aliis hujusmodi, qui nihil horum in quibus videtur facta interruptio possidebant, facta sunt; quare quæ a talibus facta sunt quod nobis dominis non debeant præjudicare ex pluribus locis legum et canonum potest haberi, et etiam nobis non consentientibus, immo ignorantibus, hæc facta sunt, quæ omnia per testes legitimos parati sumus probare. Si ergo hæc sufficiunt ad interruptiones istas annihilandas, relinquitur quod plene illas ecclesias præscripserimus. Itaque quamvis hæc omnia alias dixerim, laudo quod dissimuletur me hæc dixisse, et quamvis non videantur alicui ad propositum sufficientia, ut saltem per hæc iterum, sicut prius fecit, capiat causæ hujus determinatio dilationem, quia possidemus. Si alicui vero videantur cum melioribus rationibus a se adjectis ad propositum sufficientia, laudo quod hujus in integrum restitutionis ad dicendum rationes omissas petitio non differatur usque dum ventum fuerit ad litem, sed ut litem præveniamus impetrando restitutionem et revocatorias; nec timeatis clausulam illam, "nullis literis præter consensum partium impetratis præjudicantibus," quia in istis ultimis, si impetrantur, tam de hac clausula quam de tota forma literarum primarum fiet mentio, et sic

non nocebit clausula illa, Hoc autem sciatis quod si A.D. 1208. gratiam domini papæ tempore hujus actionis habuissemus sicut tempore alterius habuimus, in hac sicut in illa prædictis rationibus obtinuissimus. Hoc etiam provideatis, ut si alias literas impetraveritis quod in illis contineatur petitio expensarum factarum in prima lite ut prædictum est. In illis etiam fiat petitio rationibus præmissis exemptionis et jurisdictionis novem ecclesiarum, scilicet de Chirchlench, Kyneuuertone, Westone, Ambresleie, Willerseie, Bradwelle, Stowe, Burthone, Swelle, quæ omnes pertinent ad locum istum quem Constantinus dedit libertati; et si forte præventi fueritis ab episcopo et facti rei, sicut adhuc sumus, nihilominus per reconventionem eadem petatis. Hæc ideo vobis dixerim, quia mos curiæ Romanæ est ut piæ matris, ut si quos virga patris læserit eosdem uberibus matris si fieri potest consoletur, unde causas quæ in ea aguntur sæpe dividunt, sicut nostram fecerunt, ut pro utraque parte ferant sententiam, ut nullus tristis recedat. Pro magno enim reputabunt si episcopum ab impetitione nostra quoad novem ecclesias absolverint, et in expensis mitius cum eo egerint, et nobis ecclesias vallis adjudicaverint. Hæc vobis scripsi ut quum venerit hora eorum viriliter agatis et remiscamini quia ego dixi vobis, orantes pro me.

A.D.
1207-13.

INCIPIIT PARTICULA QUINTA.

De multiplicata tyrannide abbatis et suprema depressione conventus ab eo.

Renewed
tyranny of
the abbot,
which con-
tinues
seven
years.

Nunc itaque ad alia circa statum ecclesiæ nostræ procedam, ut discant successores nostri sicut in præmissis ita et in aliis adversa sustinere, qualia nos temporibus nostris pro veritate et ecclesia ista sustinuimus. Igitur mortuo magistro Thoma de Northwich et magistro Ada Sorte amoto, et regno, ut prædictum est, propter consecrationem archiepiscopi turbato, abbas noster ad vomitum reversus quæcunque volebat veluti ut neminem timens faciebat, et facta sunt novissima nostra pejora omnibus prioribus. Nos vero de necessitate facientes virtutem colla jugo submisimus, et videntes quod non erat qui nobis justitiam exhiberet quantum humana fragilitas permittebat patienter omnes injurias nobis ab abbate illatas, quas difficillimum esset enumerare, sive volentes sive nolentes sustinuimus, et habentes fiduciam in Domino speciales quotidie fecimus orationes ut mitteretur nobis auxilium de cœlo.

De adventu domini Nicholai legati in Angliam et Romanorum creditorum Eveshamiæ, et compositione facta cum eis per Thomam monachum.

A.D. 1213.
Arrival
(about
Michael-
mas, *Matt.*
Paris) of
the legate
for the re-
moval of
the inter-
dict.
The Ro-
man credi-

Tandem quum per septennium in fame et siti, in frigore et nuditate, tantam sustinuissemus penuriam, misertus est Dominus ecclesiæ Anglicanæ, et, visitante nos Oriente ex alto, missus est in Angliam a domino papa dominus Nicholaus Tusculanensis episcopus, apostolicæ sedis legatus, qui, archiepiscopo jam revocato, generale solvit interdictum. Venerunt etiam Romani creditores nostri, qui petebant a nobis quadringentas marcas nomine sortis, septingentas vero nomine pœna-

rum et expensarum, super his literas domini papæ de-
ferentes ad dominum Pandulfum, domini papæ came-
rarium, qui dominum archiepiscopum revocaverat. Et
quum obtinuissent Romani privilegia nostra et omnia
sua a domino rege, vocati fuimus edicto peremptorio
ut compareremus apud Eboracum, et missus sum ego
illuc procurator, et iterum Northamptoniam, et postea
Londoniam. Et excepi contra eos quod non debebant
petere pœnas quia nos non fuimus in mora nec in
culpa, veluti non habentes aliquos redditus tempore
intermedio, eo quod rex omnes possessiones ecclesias-
ticas Angliæ tenuerit in manu sua tempore interdicti,
et multis aliis modis excepi contra eos. Unde tandem
composuimus in vigilia Omnium Sanctorum apud Wa-
lingeford quod deberemus dare eis quingentas marcas
pro sorte pœnis et expensis; et multum placuit domino
legato hæc compositio et domino archiepiscopo qui tunc
ibi erant præsentis, et confirmata est a domino Pan-
dulfo, et præfixus est dies solutionis infra octabas Epi-
phanie.

A.D. 1213.
tutors return
to claim
their debts.

Agreement
with the
creditors at
Walling-
ford,
31 Oct.

*De motione dominorum legati et archiepiscopi contra
abbatem eo quod nollet solvere Romanis quin-
gentas marcas.*

Quum autem retulissem hanc compositionem do-
mino abbati et conventui, placuit conventui. Abbas
vero respondit, jurans per reginam angelorum, quod
nunquam redderet inde unum denarium, (et ve-
rum dixit, prophetans sibi malum, quia ante tempus
solutionis depositus est,) sed præcepit quod ego qui
eandem pecuniam Romæ consumpseram, ut dixit,
ipsam Romanis persolverem, quum tantum septua-
ginta marcas in biennio quo ibi steteram mutuo acce-
pissem, ille vero in sex septimanis quibus ibi fuerat
quingentas et triginta marcas mutuo accepisset, de
quibus omnibus tantum ducentas solverat. Ego itaque

The abbot
refuses
payment.

A.D. 1213. recessi sicut injunctum fuit mihi, ut nuntiarem responsum abbatis domino legato et domino Pandulfo et creditoribus Romanis. Et quum Londoniis illos invenissem et nuntiassem eis responsum abbatis, valde moleste illud tulerunt, conservantes omnia verba illa, conferentes ea in corde suo; nullum tamen certum responsum mihi dederunt, sed præceperunt ut sequerer eos. Et quum diu moram facerem Londoniis, quadam die post cibum clam recessi apud Croindene, accipiens mecum fratrem meum uterinum, dicens quod pro negotiis ejus recederem, et reliqui Londoniis servientes abbatis qui semper insidiabantur mihi, et locutus sum cum domino Cantuariensi super responsione abbatis. Et quum tunc esset cum eo magister Ricardus decanus Sareberiensis, postmodum episcopus ejusdem loci, et essem ei notissimus quia discipulus fueram quondam archiepiscopi et conscholaris decani, usque ad mediam fere noctem habuimus tractatum super statu et agendis ecclesiæ nostræ. Quum enim adhuc nescirem voluntatem domini legati, procuravi quod dominus Cantuariensis ut tutor noster et legatus perpetuus accederet ad domum nostram et cogeret abbatem ad solutionem prædictæ pecuniæ vel deponeret eum, et proposui ei satis liquidas manifestas et sufficientes rationes ad ejus depositionem.

Marle-
berge goes
to the arch-
bishop at
Croydon,
and urges
him to visit
the abbey.

De quæstione habita coram archiepiscopo super potestate ejusdem in abbatem Eveshamicæ.

Orta est autem ibi maxima quæstio inter nos de potestate domini Cantuariensis in nobis. Ex una parte propositum fuit quod tutor habet potestatem in capite libero, non ut pupillum exhæredet vel in aliquo lædat vel damnificet, sed ut ipsum et patrimonium ejus conservet et tueatur; non ergo potuit abbatem deponere, sed magis, ut in privilegio continetur, "si quid sinistrae par-
tis inibi compertum fuerit oriri, per ipsius corrigatur

Discussion
about the
archbi-
shop's visi-
tatorial
power.

“industriam et cautelam,” non ergo per sententiam, A.D. 1213. sed facta inquisitione super eo quod per ejus cautelam corrigi non potest, fiat relatio ad dominum papam ut ipse per sententiam corrigat. Non enim aliter esset cœnobium Eveshamense soli¹ Romano pontifici et ecclesiæ Romanæ subjectum, si abbas ab alio quam ab ipso posset deponi. Ex adverso autem dictum fuit quod quamvis dominus archiepiscopus sit tutor ecclesiæ Eveshamensis, nihilominus tamen dominus papa curam animarum ejusdem loci ei ut suo vicario vel legato commisit sicut in eodem privilegio continetur; ergo clarescentibus culpis videtur habere potestatem deponendi abbatem sicut habet ipse delegans. Ad quod fuit responsum quod fortassis hoc locum haberet nisi ejus specialis legatio per præsentiam generalis legati esset suspensa. Ex adverso vero fuit dictum e contrario quod generalis legatio non extendebat se ad Eveshamensem ecclesiam quia in ea de speciali nulla facta fuit mentio. Nobis itaque in hunc modum altercantibus et dubitantibus, nulla super his certa habita definitione, non proficiens in proposito meo recessi, et secutus sum dominum legatum sæpe sollicitans eum super cogendo abbatem ad solutionem prædictæ pecuniæ; nullum tamen certum responsum potui ab eo recipere donec venissemus Oxoniam.

Marle-
berge be-
takes him-
self to the
legate.

Qualiter legatus præceperit Thomæ monacho quod statum ecclesiæ Eveshamensis ei intimaret, increpans eum quod absque jussione hoc non fecerit.

Quum igitur esset sero die una sabbatorum postquam venimus Oxoniam, assidente ei prædicto decano Saresburiensi et domino Pandulfo, vocavit me dominus

He is re-
proached
by the
legate for

¹ soli] solo, MS.

A.D. 1213. legatus et oculo obliquo et vultu torvo respiciens me, not revealing the state of the abbey. dixit mihi, " Miserrime hominum, qui tantus habebaris

" in curia Romana, quomodo nunc conversus es in
 " tantam perfidiam ut qui tunc tam fideliter tam
 " constanter stetisti pro ecclesia tua, nunc vides eam
 " subverti et non compateris? Utquid liberasti eam a
 " servitute sæculari si non liberares eam a peccatis et
 " servitute diabolica? Putasne nos nescire quod periit
 " apud vos religio, et quod in tantam incidisti mise-
 " riam quod non habetis jam ubi caput reclinetis, et
 " tu negligenter agis? Immo malitiose, quia faves
 " abbati tuo et agis cum eo qui est scandalum totius
 " religionis." Et adjecit, " Per beatum Petrum, veniemus
 " ad vos in virga furoris, et ita primo puniemus te eo
 " quod hæc nobis non revelasti, quod cæteri timebunt
 " quicumque audierint verbum hoc." Ego vero quum
 " hæc audissem magis timui, et voce flebili respondi,
 " Domine, quid me vis facere? Deo teste, ego non
 " faveo abbati meo, teste domino decano qui aliquando
 " audivit me pro posse meo impugnare facta ejus." Et
 " quum perhibuisset mihi testimonium decanus, quasi
 " per hoc mitigatus legatus dixit mihi, suppressa voce
 " quia fere omnia alia audierat clericus abbatis qui tunc
 " advenerat ut mihi insidiaretur, " Vade et confirma
 " fratres tuos, et non timeas, quia in spiritu mansue-
 " tudinis veniemus ad te, sed caveas tibi quod per te
 " sciamus veritatem status interioris et exterioris ec-
 " clesie vestrae, et bene tibi erit; si autem per alium
 " male tibi erit, quia novimus te omnia bene nosse." Et
 " subjecit, " Vide ne aliquis sciat verbum istud præter
 " te solum." Ego vero gaudens recessi et mane veni
 " Bradewellam, et invento ibi abbate nuntiavi ei probra
 " quæ dixerat mihi legatus, veruntamen adventum legati
 " non revelavi ei, et quum clericus ejus perhibuisset
 " mihi testimonium super his quæ audierat, abbas suscepit
 " me quasi in ampliorem gratiam, quia probra illa videbar
 " pro eo sustinuisse. Et quum vellem recedere Evesha-

The legate
 promises
 to visit
 Evesham.

miam non permisit, audierat enim quod dominus legatus A.D. 1213. transitum faciens per partes illas iturus esset Bristollum. Die autem sequenti audivimus quod veniret Brueriam et ivimus ei obviam, et recepit nos verbis pacificis, et quum audissemus sermonem ejus in capitulo licentiati ab eo recessimus, adhuc putantes quod Bristollum tenderet. Et ecce nobis egredientibus per portam abbatiae, venit quidam nuntius deferens abbati literas domini legati continentes quod in crastino veniret Eveshamiam. Quas quum audisset dominus abbas statim concidit cor ejus, et dixit, "Quid sibi vult tam subitum mandatum quum nihil inde dixerit nobis legatus in recessu nostro?" Et conversus ad me dixit me omnia ista machinatum fuisse, et ivimus Bradewellam. Quum vero comedissemus apud Bradewellam festinanter, jam inclinata die ivimus Eveshamiam, semper in itinere conferentes adinvicem de iis quæ accidere poterant, abbate crebro increpante me de subito adventu legati. Et quamvis constanter negarem hoc per me factum non fuisse sæpe comminatus est mihi, unde valde timui ne occideret me, erat enim nox. Et venimus Eveshamiam. In crastino vero circa horam tertiam venit dominus legatus, et recepto eo cum sollemni processione, ea die non est ingressus capitulum. Interim tam ex parte abbatis quam ex nostra varia facta sunt conventicula et concilia.¹ Ego vero paucos ex fratribus quos novi fidelissimos de voluntate legati consolatus sum, non tamen aperte alicui voluntatem legati revelavi. Altera autem die ingressus est dominus legatus capitulum cum magno comitatu² clericorum suorum et plurimorum abbatum, et primum facto sermone, dixit, "Multa mala audivimus de domo ista, et, Deo teste, ad hoc venimus ut statum ejus corrigamus. Surgat ergo aliquis vestrum et dicat nobis statum hujus ecclesiae tam interiorem

The legate comes to the abbey.

¹ *concilia*] consilia, MS.

| ² *comitatu*] commitatu, MS.

A.D. 1213. "quam exteriorem, nec parcat alicui, et si quid forte
 " minus dixerit, præcipimus sub poena excommunica-
 " tionis quod alii suppleant." Nullo itaque ad hanc
 jussionem surgente, timui mihi. Erant enim oculi ejus
 et fere omnium fratrum intenti in me; supersedi tamen,
 secundam expectans jussionem.

*Qualiter Thomas monachus accusaverit abbatem
 coram legato.*

Marle-
 berge, at
 the legate's
 command,
 accuses the
 abbot.

Tunc conversus ad me dominus legatus dixit, "Tu
 qui stetisti in curia Romana pro ecclesia ista, surge." Et quum stans excusarem me per insufficientiam et ignorantiam, adjiciens quod multi erant seniores me et qui melius noverant statum ecclesiæ quam ego, cunctis fere fratribus acclamantibus ut præciperet mihi quod loquerer, præcepit ut procederem in medium et dixit mihi, "Nemini os tuum nec capiti nec membris¹ parcat, quia per beatum Petrum si cuiquam peperceris non parcemus tibi." Ego vero quamvis bene præmeditatus, sæpius enim super his mecum delibera- veram, tamen quia ambigua sunt fata causarum timens exitum causæ nostræ, tremens et stupefactus flendo etiam in hunc modum assumpsi parabolam meam, dicens, "Quamvis secundum jura civilia et canonica non liceat subditis prælatos suos passim accusare, tamen ex certis causis accusare eos conceditur eisdem, de quibus causis aliquas in medium deducam quæ domini abbatem nostrum et nos ad præsens contingunt. Si igitur vita prælati tam inhonesta sit qualis est vita abbatis nostri, quod per subsequentia, Deo favente, omnibus luce clarius liquere faciam, quod non tantum subditis sed etiam aliis prope positis scandalum ex ea generetur, locus est subditis accusationi, ne si forte vitia ejus non impugnaverint, vel vitiis ejus consentire vel eisdem ipsi laborare

¹ *membris*] *menbris*, MS.

“ credantur. Et quia juris periti estis non est necesse A.D. 1213.
 “ mea circa hujusmodi jura allegare, ne tædio vos affi-
 “ ciam, quamvis ad excusationem mihi sufficiat quod
 “ licet monachis jura ignorare. Licet etiam subditis
 “ praelatos accusare quando per eorum accusationem
 “ grave periculum vitatur vel maxima utilitas acquiri-
 “ tur, aut si non accusaverint ipsis vel ecclesiæ grave
 “ incommodum vel periculum imminet, vel maxima
 “ utilitas amittitur. Quæ omnia in casu præsentis
 “ locum habere per subsequentia manifeste probabo,
 “ quamvis hæc omnia ex abundanti præmiserim, quum
 “ jussio superioris non tantum ab omni culpa in hac
 “ parte me excuset, sed etiam agendi contra abbatem
 “ necessitatem ingerat. Igitur quia scriptum est quod
 “ justus in principio accusator est sui, salva pace quo- Prov. xviii.
 “ rundam fratrum nostrorum quorum mens ita in ordine 17.
 “ solidata est quod nullo terrenorum impulsu ab ejus
 “ observatione possunt separari, monasticus ordo depe-
 “ riit fere apud nos, et, ut verum fatear, (sicut ex
 “ subsequentibus patebit), ob defectum administra-
 “ tionis exteriorum humanitati fragilitati et infirmitati
 “ nostræ necessariorum. Quum enim silentium quod The rule
 “ est cultus religionis locis et horis statutis observare of silence
 “ deberemus, fame et siti afflicti non tantum conque- not ob-
 “ rentes loquimur tempore et loco silentii, verum served.
 “ etiam, quod beatus Benedictus maxime prohibet, [Reg.
 “ incessanter¹ fere murmuramus. Per multos enim Bened.
 “ dies, quorum numerum non memoriter teneo, in solo capp. 5,
 “ pane et aqua, ob defectum pulmentorum et quo 23.]
 “ rumlibet aliorum ciborum et cerevisiæ, vitam duxi- Deficiency
 “ mus in refectorio. Panis autem qui nos pascebat of food ;
 “ sæpe talis erat de quo etiam minimi servientes nothing
 “ abbatis edere recusabant, quum ipse et servientes but bad
 “ sui pane peroptimo et aliis cibis delicatissimis re- bread and
 “ ficerentur. Et quum sæpius abbas reficeretur ante water to be
 “ had.

¹ *incessanter*] in *incessanter*, MS.

- A.D. 1213. " capitulum, nos pro defectu cibariorum jejunavimus
 " usque ad meridiem æstatis tempore, in hieme vero
 Meals at " usque ad vesperam; et, ut breviter dicam, a mul-
 irregular " tis annis retro raro contigit quod horis statutis
 hours. " simul haberemus panem cerevisiam et pulmenta,
 " immo fere nunquam contigit quin cum aliquo de-
 " fectu ad mensam sederimus. Nam si aliquo casu
 " (quod tamen raro contigit) esculentum et pocu-
 " lentum habuimus ut miseram vitam duceremus,
 " quamvis rarissime secundum abusum nostrum hæc
 Often no " habuimus, fere semper contigit quod ligna ad coquen-
 fuel or salt. " dum cibum defuerunt, vel sal ad condiendum. Proh
 " dolor! Unde sæpissime contigit ut si quatuor ova
 " habuimus quartum pro sale in villam misimus." Et
 de omnibus his certos defectos, certos dies et horas
 certas expressi, quorum omnium modo expressos casus
 ponere esset tædiosum et inutile, quibus tunc expressis
 abbas non potuit eis contradicere, sed ex paupertate
 hæc omnia contigisse asserebat. " Præterea, pater
 " sancte, opus Dei ad quod venimus in ecclesia Dei
 " fere apud nos defecit, quia quum non sit nostræ con-
 " suetudinis quod quis sine frocco vel cuculla vel aliis
 The breth- " vestimentis ordinatis conventum sequatur, paucis-
 ren are " simi sunt ex nobis, ut hic videre potestis, quibus non
 obliged to " desint frocci vel cucullæ vel alia vestimenta ordinata,
 remain in " unde pauci ex nobis ecclesiam, claustrum, vel refec-
 the infirm- " torium sequuntur, sed in infirmaria pro defectu
 ary for " vestimentorum morantur." Unde ad probandum ver-
 want of " bum istud, ut ego opinabar, capellanum abbatis vocavit
 frocks and " ad se, et eo palpato invenit eum in sola staminea
 cowls. " et cuculla, hiemis, ut erat, tempore. " Præterea,
 Masses ne- " pater sancte, quum secundum traditionem nostram
 glected for " non liceat nobis absque femoralibus missas celebrare
 want of " et multi ex nobis eodem careant vestimento, ob
 breeches " defectum eorum multorum sacramentorum celebratio
 for the " est omissa, quorum numerum propter multitudinem
 celebrants. " ignoro. Proh pudor! Capellanus etiam abbatis, non

“ ille quem modo probastis sed ille alius,” (ex nomine A.D. 1213.
 illum designans quum esset ibi præsens) “ quum missam
 “ coram abbate celebrare deberet et femoralibus careret,
 “ accommodavit ei abbas femoralia sua, quum missam
 “ celebrasset restituenda. Ex his etiam defectibus, pater Hence fol-
 “ sancte, peiores exordinationes supradictis nobis con- lows a
 “ tigerunt. Quia libere discurrebamus quocunque vole- general
 “ bamus, nec poterat prior vel alii custodes ordinis nos disregard
 “ libere corripere, nobis respondentibus quod non pote- of the
 “ rant nobis victum et vestitum invenire, et quum non statutes.
 “ haberemus quid in refectorio comederemus, in thalamis
 “ et angulis carnes comedimus. Et quidam, quasi oves The monks
 “ sine pastore errantes, discurrebant per patriam ad ab- go abroad
 “ batias vicinas, alii autem ad cognatos et amicos, quæ- begging ;
 “ rentes ab eis aliquod miseriæ suæ remedium, quorum Marle-
 “ ego primus sum, et facti sumus quasi girovagi, nemine berge him-
 “ prohibente quia necessitate cogente. Unde pessimam self the
 “ notam infamiæ incurrimus, illis qui causam discursus chief of the
 “ nostri nesciebant dicentibus quod causa libidinis ex- mendi-
 “ plendæ hæc fecimus. Abbas vero et complices sui omni- cants.
 “ bus viribus suis infamiam nostram augmentabant, nec
 “ abbas super his nos corripiebat, nescio quo ductus zelo, The abbot
 “ vel quia non intellexit quod curam animarum suscepit, does not
 “ vel forte si aliquando super eodem vitio eum ac- restrain
 “ cusaremus objiciendo nobis idem ab hac accusatione them.
 “ nos repelleret, vel, quod melius credo, semel a facie
 “ Dei projectus voluit et alios secum in intentum
 “ devenire. Unde, ut mihi videtur, exordinationes
 “ nostræ magis in caput ejus debent redundare qui
 “ dedit occasionem delinquendi, nec impedivit quum
 “ posset nec prohibuit quum deberet, quam illorum qui
 “ deliquerunt. Hospitalitas, pater sancte, apud nos Hospitality
 “ penitus deperiit, præterquam de divitibus quorum abandoned.
 “ terror sibi exigit honorem, quum secundum regulam The poor
 “ beati Benedicti pauperes in quibus Deus magis unrelieved.
 “ suscipitur suscipere et fovere deberemus. Et non [Reg.
 “ tantum pauperibus, verum etiam servientibus nos- Bened.
 cap. 53.]

A.D. 1213. " tris a multis annis retro debita alimenta subtraxit
 Some of " abbas noster, unde multi fame perierunt; et
 the ser- " non tantum servientes sed etiam monachi, ut ipsi
 vants and " ante mortem confitebantur, et dicebant quod si
 monks " haberent sufficientem procuracionem possent adhuc
 have died " vivere, sed non erat qui daret eis;"—et nomina eorum
 from star- " expressi. " Quare etiam usque in hodiernum diem
 vation. " pauperes eleemosyna nostra defraudantur. Nam de
 " reliquiis ciborum nostrorum pascimus servientes
 " nostros sine quibus esse non possumus, quamvis
 " tertia pars panis abbatiæ hujus præter reliquias ad
 " servientes et pauperes ex antiquorum statutis per-
 " tineat, duæ vero partes ad nos et ad hospites.
 " Sarta autem tecta, pater sancte, non habemus, unde
 The roofs " si forte quacunque parva pluvia inundaverit nec
 are so bad " ubi divina celebremus extra voltas habemus, quæ
 that in " etiam jam ruinam minantur, nec ubi caput nostrum
 rainy wea- " reclinemus; ad quæ nullam aliam probationem
 ther the " nisi fidem oculatam induco, et si ante recessum
 divine of- " vestrum pluvia inundaverit sanctitas vestra experi-
 fices can " mento approbabit quod verum dico. Redditum enim
 only be " quindecim marcarum ad cooperiendam ecclesiam
 performed " et domos ei adjacentes assignatarum et etiam red-
 in the " ditus centum marcarum officiis nostris deputatarum
 vaulted " a multo tempore retro annuatim nobis abstulit
 portions of " abbas noster, per quos omnes prædicti defectus (ob
 the church, " quos prædictæ exordinationes oriuntur) deberent
 and these " suppleri si eosdem redditus habuerimus." Et ex-
 also are " pressi quantum de cellario et quantum de coquina et
 ruinous. " quantum de aliis officiis nobis annuatim abstulit et
 The abbot " quod hæc omnia in suam abyssum convertit, et quod
 has appro- " diceret jactitando quod ita providebit sibi quod nun-
 priated the " quam accusationem nostram coram aliquo iudice timebit.
 rents as- " Et ad probationem ablatorum cum testimonio fratrum
 signed for " protuli scriptum in quo redditus officiis nostris assig-
 repairs, &c. " nati continentur sigillo capituli et abbatis munitum.
 " Et quum legissem in eo quod abbas juraverat se

omnia in eodem contenta observaturum, adjeci, "Si A.D. 1213.
 " prædicta, pater sancte, ad abbatis depositionem non The abbot
 " sufficiunt quæ tamen mihi sufficere videntur, ego is accused
 " eum de perjurio accuso, quod videlicet contra jura of perjury
 " mentum suum veniendo prædicta nobis abstulerit." in not ob-
 Et quum requireret dominus legatus ab eo quare hæc serving the
 ita fecisset, solam allegavit paupertatem ad sui excu- ordinances.
 sationem. Ego vero e contrario evidenter monstravi
 ipsum omnibus bonis temporalibus abundare et deliciis
 affluere. Quibus quum respondere non posset præcepit
 legatus ut ad alia procederem; et dixi, "Sunt multæ
 " aliæ causæ, pater sancte, quare deponi debet abbas
 " noster. Primo, quia per ostium non ingressus est He was
 " in ovile ovium sed aliunde, nam per regiam potesta- not duly
 " tem intrusit se, non electus a conventu isto, sicut elected but
 " ipse sæpe dicere consuevit quod non per nos, vocans intruded by
 " nos canes, adeptus est abbatiam istam, sed quod the king.
 " rex dedit eam sibi pro servitio suo; quod non
 " solum per nos sanctitati vestræ patebit, sed etiam
 " per sacrum collegium ecclesiæ Christi Cantuariæ, Notice of
 " ubi aliquando fuit monachus, sed propter facinora sua his doings
 " ibi in carcerem est detrusus, a quo tandem libe- while a
 " ratus per cloacas aufugit. Unde domo illa privatus monk of
 " a nullo collegio fuit requisitus vel assumptus. Sed Canter-
 " et postquam inde aufugerat per potestatem archi- bury.
 " episcopi possessiones monachorum illorum invasit et
 " bona diripuit, unde adhuc petunt ab eo monachi
 " Cantuariæ mille marcas. Et quum ita in possessiones
 " illorum se intrusisset, dicens se ab archiepiscopo
 " factum priorem, duos fratres missos ad archiepiscopum
 " capi fecit et a se divisos arctiori custodiæ mancipari.
 " Permisit hæc omnia tunc temporis archiepiscopus
 " Baldewinus quia maxima contentio fuit tunc inter
 " illum et monachos suos pro capella de Hakentone.
 " Est etiam, pater sancte, abbas noster simoniacus, His
 " nam decanatum hujus ecclesiæ et duas capellas de simony.
 " Baddeseia et de Bretfortone cuidam capellano Alue-

A.D. 1213. “redo nomine vendidit, nobis ab initio ignorantibus.
 “Quod quum idem capellanus post aliquot annos
 “nobis esset confessus, de consilio nostro illis renun-
 “tiavit, et tunc vendidit abbas easdem capellas
 “Galfrido de Oxonia, filio creditoris sui, nobis con-
 “tradicientibus. Et quum post aliquot annos idem
 “clericus moreretur, pater ejus repetiit a nobis et
 “adhuc repetit quinquaginta marcas quas dicit
 “filium suum non percepisse de capellis illis. Obe-
 “dientarios etiam nostros palam pro pecunia insti-
 “tuit;”—et expressi quantum ab illo et quantum
 ab alio, immo a multis aliis, acceperat. Quod quum
 abbas non inficiaretur dicens sibi hoc bene licere,
 valde admiratus est dominus legatus super ejus im-
 peritia. “Homicidium etiam, pater sancte, non tan-
 tum, ut prædictum est, de monachis et servientibus
 “quos fame peremit commisit abbas noster, verum
 “etiam quendam præpositum nostrum laicum origi-
 “narium, Augustinum videlicet de Salford, fecit in
 “carcerem detrudi, et flagellari donec fere spiritum
 “exhalaret, ut ab eo pecuniam extorqueret; et quum
 “videret eum debere expirare, fecit eum a carcere
 “extrahi et ad domum suam duci, et ibi cito mor-
 “tuus est. Manifestus etiam, pater sancte, possessio-
 “num hujus ecclesiæ dilapidator est abbas noster;”—
 et expressi possessiones tam novalium quæ dederat
 nepoti suo et seneschallo quam alias possessiones quas
 aliis contulerat, et personas; quæ omnia abbas non
 est inficiatus, sed respondit se posse pro voluntate
 sua novalia cui vellet conferre, veluti possessio-
 nes ab eo acquisitas, quum ipse non terram
 acquisisset sed tantum a domino rege licentiam colendi
 eam. Dixit etiam quod bene licuit ei servientes bene
 meritos ecclesiæ de caducis et aliis immobilibus remun-
 nerare. Quibus omnibus ego contradixi, et per leges
 et canones ostendi quod ei non licuit vel novalia vel
 caduca quæ posset retinere alicui conferre, nec ser-

Man-
slaughter.

Waste of
the abbey-
property.

vientes de his vel aliis immobilibus remunerare. Quare A.D. 1213.
 legatus, acquiescens rationibus meis, omnes illas possessiones quæ solo titulo donationis abbatis possidebantur ab aliquibus revocavit. Et adjeci, "Pater sancte, Surrender
 " non tantum pro his possessionibus dilapidator est of lands.
 " abbas noster et debet deponi, sed etiam quum quas-
 " dam alias possessiones potuisset defendisse et reti-
 " nuisse, colludendo cum adversariis nostris quibusdam
 " eas in jure cessit, a quarundam vero possessione
 " cecidit per contumaciam, et facti sunt adversarii
 " nostri veri possessores per ejus contumaciam sicut
 " moris est in curia regia;"—et expressi possessiones,
 veluti Raggeleyam, et terram Walteri Le Poer de
 Ambresleya, et terram Johannis de Tethlestrope, et
 terram Hugonis Russel de Neweham, et multas alias,
 quas legatus revocare non potuit quia alio titulo quam
 ex donatione abbas possidebantur. Et quum abbas
 respondisset quod non potuit eas defendisse, et ideo
 pecuniam ab adversariis nostris recepit ne totum
 amitteret et reliquit eis terras, ego e contra exposui
 domino legato jus nostrum tam possessionis quam pro-
 prietatis quod habuimus in terris illis, et expresse
 ostendi quod si abbas sapiens fuisset et vellet expen-
 disse pecuniam ecclesiæ in tuitione possessionum ejus,
 potuisset eas defendisse. Quare dixi quod propter dila-
 pidationem vel collusionem vel insufficientiam debuit
 deponi. "Mobilia etiam ita dilapidavit quod vicesi-
 " mam [partem] instauramentorum non habemus quibus
 " deberemus et possemus præcipue sustentari. Ære in- Debts for
 " super alieno ita nos oneravit quod vix liberabimur." loans.
 Et quum abbas diceret hæc ita esse propter expensas
 litis, respondi eum bene posse hæc complere in octo
 annis quibus a lite cessavimus.¹ "Præterea, pater
 " sancte, multum exordinatus est abbas noster quia

¹ The clauses *Quare dixi* | the original scribe for a shorter pas-
cessavimus, have been substituted by | sage, which has been erased.

A.D. 1213. "lintheaminibus in lecto et caligis consutis eis pedu-
 He uses "libus more militum et camisiis, sicut statim probare
 linen sheets, "potestis, utitur contra statuta ordinis nostri." Quæ
 and boots, abbas non est inficiatus, dicens sibi hoc bene licere
 and shirts. propter infirmitatem, et etiam quia dispensatio circa
 regulam esset in manu ejus sicut dicebat. Cui ego
 [Reg. expresse contradixi, "Immo, sicut dicit beatus Bene-
 Bened. dictus de ordinando abbate, ipse præcipue regulam
 cap. lxiv.] "observare tenetur, quamvis, sicut sæpius audivimus,
 "ipse se diceret non esse monachum." Et prosecutus
 He wears rationem meam dixi, "Frocco etiam non utitur, sed
 no frock, "cappatus in ecclesiam et per claustrum et capitulum
 but only a "incedit, quamvis a multis annis retro nullum capitu-
 cloak, and "lum tenuerit, nec in claustro sederit, sed in thalamo
 transacts all business "suo citra consilium et consensum fratrum et capituli
 in his own "monachos suspendit et excommunicat et statutis ali-
 room in- "mentis privat, et obedientiarios pro sua voluntate ibi
 stead of the "instituit et destituit,"—et expressi tempora et per-
 chapter- sonas. Quæ omnia ipse non est inficiatus sed ea sibi
 house. licere est protestatus, quod ego sibi non licere per re-
 [cap. 2.] gulam beati Benedicti et leges et canones et consuetu-
 dines domus scriptas ostendi. Unde legatus multum
 admirabatur quod quasi juris ignarus abbas sæpe con-
 fiteretur se contra jura facere posse; et quasi tædio
 affectus, protraxeram enim sermonem meum a mane
 ultra horam diei nonam, dixit mihi ut de ejus incon-
 tinentia loquerer. Ad quod respondi, "Pater sancte,
 "quum præmissa ad ejus depositionem sufficiant ut-
 "quid detegam ego pudenda patris mei?" Et iterum
 præcepit ut loquerer; et dixi, "Pater sancte, quum
 "crimen abbatis nostri de ejus incontinentia sit noto-
 "rium, si placeret sanctitati vestræ, non oporteret in
 "his multum immorari. Sed quia apud plerosque
 "juris peritos solet dubitari quod crimen sit noto-
 "rium, pauca de his quæ nobis et aliis prope posit-
 "manifesta sunt et notissima proponam, omitta cæte-
 "rorum fere innumera multitudine de quibus etiam

“ apud longe positos fama ejus laborat et scandalum A.D. 1213.
 “ permaximum ortum est. Solet igitur, pater sancte, His noto-
 “ abbas noster publice et manifeste, nobis videntibus rious un-
 “ et aliis thalamum suum ingredientibus, mulierculas chastity.
 “ suas in thalamo suo a mane usque ad vesperam
 “ retinere, et etiam æstivo tempore, aliis post
 “ prandium recedentibus, remanserunt cum eo per
 “ totam meridiem solæ mulierculæ cum puero qui
 “ ostium thalami custodiebat. Unde maxime scan-
 “ dalizati sumus, quum hora illa honestius et secre-
 “ tius quam nocturna, si fieri possit, a nobis in
 “ dormitorio cum summo silentio observari consue-
 “ verit. Percunctantibus etiam nobis cum summa dili-
 “ gentia an ad vesperam recederent, hoc nequaquam
 “ aliquando perscrutari poteramus, sed in crastino hora
 “ qua abbas surgere consueverat sæpius eadem ibi re-
 “ pertæ sunt, et hoc sæpissime non occulte sed palam
 “ et impudenter facere consuevit. Et (quod magis do-
 “ lendum est) hoc non tantum de illis et illis solutis,”
 —et nominavi sex— “sed etiam de illis matrimo-
 “ nialiter illis viris copulatis,”—et expressi nomina
 duarum—“facere consuevit; quarum unam ipse nuptui
 “ dedit cuidam consanguineo suo infra tertium consan-
 “ guinitatis gradum ei conjuncto, qui et eorum tantæ
 “ nequitiae consentiens uxorem suam ad abbatem etiam
 “ nocturnis horis ducere et ab eo reducere consuevit.
 “ Et (quod magis stupendum est et formidandum) etiam
 “ cum sanctimonialibus manifestius hæc agere solet,”—
 et nominavi tres—“sub specie religionis culpam tegens,
 “ quasi opus pietatis esset, ut ipse dicere consuevit,
 “ tales specialius quasi in loco honestiori et digniori
 “ lateri suo in mensa et colloquio jungere, sicut con-
 “ sueverunt beatus Benedictus et beata Scholastica soror
 “ ejus facere; quod minime solum cum sola, sicut facere
 “ abbas consuevit, beatum Benedictum fecisse credo,
 “ quamvis tanta propinquitas et personarum sanctitas
 “ et collocutionis raritas omnem suspicionem in illis

A.D. 1213. " debeat abolere. Igitur, pater sancte, ex illis quare
 " numerum non novi paucas nobis nominavi, ejus
 " rei fere omnes fratres testes mihi esse possunt, et
 " præcipue quinque quos secretius vobis nominabo. Et
 " si testimonium aliorum quam monachorum habere
 " volueritis, cogite clericos et laicos quos vobis nomi-
 " navero ad perhibendum testimonium veritati, et
 " quotquot volueritis habebitis; quamvis publica fama
 " et ipsa rei notitia et facti evidentia et argumenta
 " super terram gradientia mihi ad probationem suffi-
 " ciant, videlicet filii et filiæ muliercularum illarum
 " qui nullum alium se protestantur habere patrem nisi
 " illum, nec unquam apud nos alius fuit habitus vel
 " inventus nec adhuc habetur nisi abbas. Ipsæ etiam
 " mulierculæ hoc non tantum publice fatentur, sed
 " etiam jactitant se esse concubinas baronis domini regis
 " et non monachi, quod et ipse abbas eis suggessit,
 " videlicet, se non esse monachum, unde multas se-
 " duxit. Super his fere omnibus, pater sanctissime, (*fere*
 " dico quia de die in diem multiplicantur ejus facinora)
 " deposuimus querimoniam coram domino Cantuariensi
 " tunc temporis apostolicæ sedis legato, a quo super his
 " facta diligentissima inquisitione plures factæ sunt con-
 " stitutiones, quæ omnes postquam legatus insignia lega-
 " tionis deposuit ad nihilum redactæ sunt, et postmo-
 " dum eodem Cantuariensi agente¹ [*in*]² transmarinis,
 " facta sunt novissima nostra pejora prioribus. Iterum
 " super eisdem conquesti fuimus domino Johanni sanctæ
 " Mariæ in Via Lata diacono cardinali tunc temporis
 " apostolicæ sedis legato, qui super his singularem
 " faciens inquisitionem jussit illam deponi et servari
 " penes abbates de Hawemon et de Lilleshulle qui
 " eidem scrutinio interfuerant, donec quid super his
 " esset statuendum disponeret secundum quod provi-
 " deret. Quo recedente antequam super his aliquid

Previous
investiga-
tions.

¹ *agente*] *agenti*, MS.

| ² *in*] added by a later hand.

statueret, usque in hodiernum diem pejus quam un- A.D. 1213.
 “ quam prius oppressit nos abbas, dicens quod propter
 “ querimoniam nostram expenderit in domino legato
 “ trecentas marcas, quas omnes dicet se velle habere
 “ de bonis usui nostro assignatis; et quamvis tunc
 “ sibi timeret, nihilominus usque nunc factus est no-
 “ vissimus error ejus pejor priore. Quum itaque, pater
 “ sancte, metu prædictarum querimoniarum nostrarum
 “ et inquisitionum super his factarum abbas noster sæ-
 “ pius tum coram prædictis legatis, tum coram vicinis
 “ abbatibus, tam per scripturam quam juramento, ut
 “ audistis, interposito, se omnia prædicta in statum
 “ debitum reformaturum et post reformationem statum
 “ bonum conservaturum promiserit, nec aliqua vel vitæ
 “ suæ vel status nostri subsecuta sit correctio, sed
 “ potius de die in diem deterioratio, ut verbis Abner
 “ utar, quia ‘periculosa est desperatio,’ scientes quod ^{2 Sam.}
 “ induratum est cor abbatis nostri et quod avertit ^{ii. 26.}
 “ oculos suos ne videat cælum, si vos eo relicto abbate ^{Hist.Sus.9.}
 “ recesseritis, quotquot non obstante corporis imbecil-
 “ litate pedem movere possumus, exceptis tribus vel ^{If he is not}
 “ quatuor complicibus abbatis, projicientes habitus nos- ^{now de-}
 “ tros ad pedes vestros, vobiscum recedemus, redeuntes ^{prived,}
 “ ad seculum, ut in die judicii animæ nostræ a ^{nearly all}
 “ manibus vestris requirantur.” Et quum hæc dixis- ^{the monks}
 “ sem secessi¹ ad locum meum. Dominus vero legatus ^{will re-}
 “ conversus ad abbatem nostrum, dixit ei, “ Quid re- ^{nounce}
 “ spondes tibi objectis?” Et dominus abbas, “ Jam ^{their habit.}
 “ pridem pluribus ex his respondi, aliis vero respondeo,
 “ quia falsa sunt quæ mihi objicit.” Dominus autem
 “ legatus allocutus pariter abbatem et conventum, dixit,
 “ Mittite manus vestras ad pectora vestra, et dicite
 “ in Verbo Domini quod stabitis iudicio nostro super
 “ objectis et responsis.” Quo facto excommunicavit
 omnes qui falsum dicerent vel verum reticerent de his

¹ *secessi*] *cecessi*, MS.

A.D. 1213. quæ requireret ab eis. Et incipiens a priore per singulos requisivit, dicens, "Dic si vera sunt qui dixit "frater Thomas." Et cunctis respondentibus quod vera erant, exceptis tribus fratribus qui dicebant se super quibusdam dubitare, respexit abbatem dominus legatus et dixit ei, "Audis quanta testimonia dicunt "adversum te? Quid respondes?"

Responsio abbatis contra sibi objecta a conventu per Thomam monachum et objectio abbatis contra conventum.

The abbot charges his accusers with conspiracy.

Et abbas: "Domine, ex his quæ dicunt potestis scire "quia conspiraverunt contra me, sicut ego manifeste "probabo." Legatus vero dixit, quasi favens ei, "Si "hoc probaveris, non debet testimonium eorum ad- "mitti contra te. Sed quia advesperascit et inclinata "est dies, cras mane proba illud, et habeas consilium "tuum tecum, ut quæcunque volueris contra eos dicas." Quibus dictis, recessit dominus legatus et comedit in refectorio cum abbatibus collateralibus suis et cum conventu, cereis accensis. Abbas vero consolatus de verbis legati comedit¹ in thalamo cum clericis et familia domini legati. Ego siquidem serviebam domino legato in mensa, ubi pluria verba consolatoria ab eo recepi et certam spem de depositione abbatis. Mane autem facto convenimus iterum in capitulo. Dominus vero legatus sedens pro tribunali, assidentibus sibi abbatibus de Eboraco et de Seleby et de Sancto Martino Tusciæ Cisterciensis² ordinis collateralibus suis, et abbatibus Gloucestriæ, Winchelcumbiæ ad hoc vocatis, dixit abbati ut procederet in medium et staret ubi ego steteram heri, et responderet sibi objectis, et probaret nos conspiratores. Qui stans in medio objecit nobis quod

¹ comedit] commedit, MS.

| ² Cisterciensis] Sisterrensis, MS.

aliquando detuleramus brachium sancti Ecgwini in capi- A D. 1213.
tulum et juraveramus super eo quod fideliter staremus
simul in negotiis ecclesiæ nostræ contra abbatem
nostrum.

Et quamvis difficilis esset responsio quia factum ita
se habebat, tamen respondi ita :—

*Responsio Thomæ monachi contra objectionem
abbatis.*

“ Quamvis tale factum non sufficiat ad probandum
“ non conspiratores, tamen ne ex hoc facto alicui rei
“ videamur, sciatis, pater sancte, quod abbas noster
“ alias super hoc eodem facto coram domino Cantua-
“ riensi tunc temporis apostolicæ sedis legato nos ac-
“ cusavit. Qui tunc decrevit propter hoc factum nos
“ non debere dici conspiratores, sed tamen pœnitentiam
“ cuilibet nostrum pro eodem facto injunxit. Et cum
“ non puniat Deus bis in idipsum, non debet nobis
“ reputari ad culpam quod per sufficientem deletum
“ est pœnam.”

Iterata objectio abbatis contra conventum.

Quum itaque propter hanc causam dominus legatus He at-
fratres nostros a testimonio non repelleret, iterum ad tempts re-
eos repellendos a testimonio abbas cuilibet nostrum, crimina-
præterquam tribus qui contra eum testimonium non tory
perhibuerunt, aliquod crimen objecit, et præcipue mihi charges.
multa opprobia dixit. Super quo legatus corripuit eum,
asserens quod coactus locutus sim contra eum, et quod
multum verbis pepercerim in loquendo contra eum,
multum commendans me quod bonæ famæ fuerim in
curia Romana quum ibi sub alis ejus stetissem. Et
quum nihil ex his quæ nobis objecit abbas probare
posset, nec sibi objectis aliter quam prædictum est

A.D. 1213. respondere, præcepit dominus legatus ut tam ipse quam nos recederemus.

Sententia legati super depositione abbatis.

Habito igitur tractatu et consilio cum suis, vocati fuimus abbas et nos, et, assumens parabolam suam, dominus legatus dixit :—

Sentence of
deposition
passed
upon him,
22nd Nov.
1213.

“ Domine abba, quia multa crimina ex his quæ tibi objecta sunt in jure confessus es te commisisse, nec aliis quæ negasti te perpetrasse possis respondere ; et quum omnia quæ tibi obijciuntur contra te sufficienter sint probata ; et quia odio habes conventum et ipsi te non diligunt ; non potestis simul morari quin multi scandalizentur. Et quia scriptum est,

St. Matt.
xviii. 7.

“ ‘ Væ homini illi per quem scandalum venit,’ tutius est et melius quod unus recedat quam omnes ; et ideo absolvimus te a cura pastoralis hujus ecclesiæ, et dicimus tibi ut surgas, et secundum statuta ordinis veniam petas et misericordiam, de obedientia tibi injuncta.” Et quum ad hanc jussionem non surgeret, iterum præcepit ei ut surgeret et peteret relaxationem officii sui. Qui tunc surrexit, et humi prostratus verba sibi injuncta dixit quæ prædixerat ei legatus. Et surgens, tam curam animarum quam omnem aliam administrationem in spiritualibus et temporalibus cum pilliolo suo in manus domini legati resignavit, et omni juri quod in ecclesia Eveshamensi habuit renunciavit, sicut dominus legatus ei dictaverat.

De restitutione bonorum quæ habuit penes se postquam fuit depositus.

He is com-
pelled to
give up
various

His igitur ita peractis, quum iterum sedisset jam ex-abbas, petii a domino legato ut cogeret eum ad restitutionem quorundam bonorum ecclesiæ quæ habuit penes se,

et expressi quæ illa erant, et restituit¹ ibi statim domino A.D. 1213. legato secundum expressionem meam clavem sigilli articles of ecclesiæ et sigillum proprium, quo fracto legatus retinuit abbey-property of illud penes se. Restituit¹ etiam nobis tres capas et which he had taken unam casulam et unam albam et tunicam et dalmaticam possession. et unum pallium, omnes vestes auro textas, et baculum pastorem argenteum quæ omnia ipse emerat, quæ etiam tunc æstimabantur ad valentiam quinquaginta marcarum. Restituit etiam nobis meliorem rubeam casulam hujus domus de examito,² et duos calices et tres annulos, et quasdam cartas et quædam privilegia nostra tam summorum pontificum quam regum, quæ omnia sibi attraxerat ut ea a domo ista alienaret, ne alius illa post illum gauderet, sicut ipse sæpe comminatus fuerat. Proposuerat enim, ut ipse sæpe fatebatur, quod domum istam in quantum posset ære alieno oneraret, sicut fere jam fecerat, et quod privilegia et ornamenta ecclesiæ quæcunque posset pignori obligaret; et quum omnia in suam abyssum quæcunque posset congregasset, recederet a domo ista, ne inter nos canes (sic enim nos vocare consuevit) moreretur et sepeliretur. Et sic revera prophetaverat sibi malum. Omnibus igitur his nobis restitutis, præcepit dominus legatus abbati de Winchelcumba (qui semper ei favebat) ut illum irrediturum a capitulo educeret. Quod et factum est. Tunc consolans nos legatus præcepit ut cogitarem de abbate substituendo; et, data benedictione, recessimus omnes a capitulo, gaudentes quia perdidit Deus impium et liberaverat nos de manu Pharaonis.

Qualiter legatus dederit ex-abbati prioratum de Penwrþham, et qualiter se habuerit post depositionem suam.

Quinta post hæc die ad petitionem conventus misertus He is made illius dominus legatus, dedit ei prioratum de Penwr- prior of Penwor-tham, but

¹ *restituit*] restituit, MS.

| ² *examito*] examitto, MS.

[A.D.
1213.]
in five
months'
time is de-
prived.

A.D. 1216.
He vainly
seeks resto-
ration to
his abbacy
from car-
dinal
Gualla.

tham ad vitæ sustentationem, quem post quinque menses propter excessus suos ei abstulit. Qui tunc Romam adiit, sed nec abbatiam nec prioratum nec etiam monachatum¹ hujus ecclesiæ obtinere potuit. Reversus igitur infecto negotio, adhæsit Silvestro Wigornensi episcopo² et quæcunque nobis et ecclesiæ nostræ nocitura credebatur ei suggessit, sed nihil nobis nocuit. Ad dominum etiam Walam tunc temporis apostolicæ sedis legatum apud Glouerniam cum episcopo accessit, et restitutionem abbatiae petiit, sed nihil ab eo obtinuit, sicut nec prius a domino papa. Tunc desperans de reformatione sua petiit centum libras quas ab ecclesia Cantuariensi, ut dicebat, fraudulenter asportaverat eidem ecclesiæ ab ecclesia Eveshamensi debere restitui,³ in cujus usus eas se expendisse asserebat. Sed dominus legatus ejus nudam assertionem in absentia nostra pro nihilo reputavit. Tunc omnem malitiam suam et omne venenum suum effundens, humi prostratus dixit quod contra conscientiam suam ecclesiam Eveshamensem a subjectione Wigornensis episcopi liberaverat et omnia quæ circa libertatem nostram infirma putabat domino legato palam intimavit, sed nulla fide digna proposuit. Unde dominus legatus qui tempore latæ sententiæ pro exemptione ecclesiæ nostræ cum aliis cardinalibus domino papæ assederat, ut inter cardinales in jure civili peritissimus, respondit, "Non tu, miser, ecclesiam Eveshamensem liberasti, nec etiam tempore sententiæ latæ Romæ fuisti, sed dominus papa inspectis et approbatis privilegiis Romanorum pontificum eam liberam per sententiam suam declaravit. Et quia propriam turpitudinem allegas, non es audiendus;"—et jussit ut domum egrederetur, et sic confusus recessit. Postmodum vero, elapsis fere quinque annis a tempore

¹ *monachatum*] monacatum, MS.

² Silvester de Evesham, prior of Worcester, was elected bishop 3 April 1216, and consecrated 3 July

in the same year. It was in this year also that card. Gualla came to England as legate of Innocent III.

³ *quas . . . restitui*] sic.

depositionis suæ, misertus illius dominus Pandulfus qui [A.D. 1213.] tunc legationis officio fungebatur in Anglia, ne esset gyrovagus omnibus diebus vitæ suæ restituit ei prioratum de Penwrtham, ubi quoscunque redditus potuit conventui assignatos subtraxit. Vixit autem ibi postea The priory of Penwortham is restored to him in A.D. 1218. annis ferme sex, et quamvis pendente hoc tempore tam magister Adam Sortes viva voce quam ego prior, et per monachos et per viros sæculares consanguineos suos et alios, commonuissemus eum, immo consuluissemus et supplicassemus ei, quod scriberet conventui ut utrinque omnis indignatio remitteretur (quamvis nos ex animo omnino remissemus), et etiam peteret a domino abbate et conventu quod fieret monachus² Eveshamiæ, noluit acquiescere nobis, sed mortuus est ibidem et sepultus He dies there in the year 1223.¹ in eodem loco. Quamvis itaque, ut dictum est, non esset monachus² noster tamen pie agentes cum eo dominus abbas et conventus ita omnia pro eo tam in spiritualibus quam temporalibus agi fecerunt ac si Eveshamiæ apud nos monachus² noster obiisset.³

Qualiter tractaverit conventus cum legato de electione, confirmatione et benedictione abbatis, et custodia vacantis abbatie.

Deposito itaque abbate in die sanctæ Cecilie minuit sibi dominus legatus, et quarta die post hæc convenit nobiscum in capitulo, ut abbatem nobis eligeremus et

¹ 19 July. Lambeth MS. 589, p. 40, from the Evesham Obituaries in Cotton Vitell. E. xii and xvii.

² monachus] monacus, MS.

³ The following passage is here inserted in Harl. 3763, on the margin of fol. 170 b: "Tempore istius Rogeri abbatis, videlicet anno Domini m.cc.iii. dedicatum est altare sancti Johannis Baptistæ in die sancti Theodori mar-

"tyris a Philippo Tuamensi archiepis-
"episcopo, Conuactiæ provincie
"Hiberniæ, relaxando benefactoribus
"ejusdem xiii. dies. Istius
"etiam tempore, videlicet anno
"Domini m.cc.vi., Ægidius primas
"Hiberniæ apud Evesham monachos
"Eveshamiæ, Brucriæ et plures clericos
"in Septembri ordinavit."

A.D. 1213. super persona legitima nobis præficienda sigillatim examinavit universos, et dicta singulorum in scripturam redegit. Facto ergo examinatione secessit in conclavim, et habito cum suis super electione nostra tractatu, renuntiavit nobis per dominum Pandulfum et alios collaterales suos, quod quum multis interfuerit electionibus nunquam in aliquo collegio tantam invenit dissidentiam et contrarietatem quantam in nobis. Unde idem collaterales ejus dixerunt legatum valde motum contra nos, et magnum periculum nobis imminere ne aut hominem reprobatum reformaret, aut aliquem alienigenam (quod maxime timebamus, quum et ipse Normannus esset) nobis præficeret. Nos vero propter hæc valde consternati super his consilium eorum requirebamus. Ipsi siquidem desolationi nostræ compatientes consuluerunt nobis, ut de abbate nobis præficiendo in dominum legatum, si ei placeret, vota nostra conferremus; quamvis hoc ipsum auctoritate privilegii a domino papa eidem concessi facere potuisset, quæ indulgentia postea nobis fuit exhibita. Nobis vero consilio eorum propter prædictas rationes acquiescentibus, duxerunt dominum legatum iterum in capitulum, quia ipse ex ore nostro hoc audire volebat. Et quum iterum sedisset ex præcepto capituli dixi ei, "Pater sancte, " confisi de sanctitate et justitia vestra, scientes quia " zelum Dei habes et secundum scientiam, petimus ut " sicut liberastis nos a nostro oppressore et ecclesiæ " hujus subversore, ita detis nobis aliquem virum qui " sciat huic domui disponere in abbatem et pastorem " animarum nostrarum. Ita tamen quod jura ecclesiæ " hujus secundum privilegia nostra conservetis illæsa, " videlicet, ne alium quam nominatum ab aliquibus " fratribus sanioris consilii nobis præficiatis, nec alium " quam ex parochia¹ Wictiorum, si forte, quod absit, " nullus monachus hujus capituli ad hoc officium suf-

The legate
offended at
the differ-
ences re-
specting
the choice
of an abbot.

The choice
referred to
the legate.

¹ *parochia*] parrochia, MS.

“ficiens et idoneus sit inventus et nominatus; et A.D. 1213.
 “etiam ut idem in ecclesia nostra a quo maluerimus
 “episcopo absque omni exactione professionis et obe-
 “dientiae benedicatur.” Et placuit domino legato pe-
 titio nostra, et dixit, “Bene salva vobis erunt omnia
 “haec. Immo melius faciemus vobis. Vos enim habetis
 “pedem fixum in ecclesia Romana, et si quocunque
 “modo, quod absit, illum ab ea retraxeritis, aut vix
 “aut nunquam ipsum in ea iterum figetis. Quare
 “quum de consilio nostro aliquem elegeritis vel in
 “illum quem vobis nominaverimus consenseritis, nos
 “illum confirmabimus vice domini papae, ut solo Ro-
 “mano pontifici et ecclesiae Romanae nullo mediante
 “subjectum; quod de nullo adhuc fecimus in Anglia.
 “Præterea quamdiu vacaverit abbatia ista retinebimus
 “custodiam ejus in manu nostra, ne si in manus regis
 “devolveretur, omnia bona ejus confiscarentur et a
 “servientibus regis diriperentur, et sic salvabimus
 “vobis fortassis ad valentiam quingentarum marcarum
 “quas debetis Romanis.” Et tunc tradidit mihi et
 cuidam servienti suo custodiam abbatiae et, data bene-
 dictione, recessit.

*De electione, confirmatione et benedictione abbatis
 Randulfi.*

In diebus illis fuit vir vitae venerabilis dominus
 Rondulfus prior Wigorniae, natione Eveshamensis et
 etiam monachus capituli Eveshamiae, quod tunc tem-
 poris bene licuit, videlicet, quod monachus in pluribus
 monasteriis haberet locum in capitulo et stallum
 in choro. Iste quum esset electus in episcopum
 Wigorniae, persuadentibus domino rege et domino le-
 gato remuntiavit electioni suae, et electus est in epi-
 scopum Wigorniae cancellarius domini regis. Quibus
 ita peractis venit ad nos dominus legatus in die sanc-
 torum Fabiani et Sebastiani, et consuluit nobis ut

Randulf,
 prior of
 Worcester,
 elected on

the legate's
recommen-
dation,
20 Jan.
1214.

eundem priorem eligeremus, dicens nihil obstare de petitione nostra quin illum haberemus abbatem quum etiam plurimi ex nobis sanioris consilii in prima examinatione illum elegissemus. Et elegimus¹ eum, et dominus legatus confirmavit electionem ejus, et petivimus eum a capitulo Wigorniae, et venit ad nos in die sancti Vincentii.² Tunc missus est a domino legato ut prior Wigorniae ad dominum Cantuariensem ut peteret ab eo confirmationem electi Wigornensis, et obtinuit. Factum est autem³ tunc ibi murmur eo quod non peteret propriae electionis confirmationem, sed audita ratione quare dominus legatus eum confirmasset, cessavit murmur et querimonia. Deinde ex praecepto domini legati processit Eboracum, et benedixit ei ibidem dominus legatus, et post benedictionem imposuit mitram capiti ejus Dominica secunda mensis Martii in ecclesiae sanctae Mariae, quod monasterium a fundatione sua ita confederatum est monasterio Eveshamensi ut quasi unum corpus et una ecclesia reputentur.

Blessed by
the legate
in St.
Mary's
abbey,
York,
9 March.⁴

De solutione quingentarum marcarum pro privilegiis, et amissione unius privilegii et duarum cartarum et constitutione caritatis decani.

The Ro-
man cre-
ditors paid.

Venit autem ad nos in die sancti Gregorii, et in proxima Pascha sequenti solvit Romanis⁵ quingentas marcas Londoniis, et liberavit omnia privilegia nostra quae eis pignori erant obligata, praeter unum quod Romani amiserant in tribulatione illa quando a rege eisdem spoliati erant. Quandam etiam cartam sigillo communi signatam super debito viginti marcarum quas

¹ *elegimus*] eligimus, MS.

² 22 Jan. He is said in the "Annales Wigorn." (Wharton's Ang. Sac. i. 482) to have been elected on this day.

³ The handwriting of the original

scribe ceases here; the narrative being continued by a hand of the fifteenth century.

⁴ 23 Feb. Ann. Wigorn.

⁵ *Romanis*] Ramanis, MS.

ego a Petro Pauli cive Romano in primo itinere meo A.D. 1214. mutuo accepi, et aliam signatam sigillo abbatis super debito quadraginta marcarum, scilicet de prædictis viginti marcis, quas abbas in eadem carta spondit se soluturum, et de aliis viginti marcis quas abbas ab eodem Petro mutuo accepit, nobis non restituerunt Romani. Sed super solutione ejusdem debiti specialiter et omnium aliorum debitorum duo paria instrumentorum, quæ dicuntur *star*, nobis confecerunt signata sigillo Lucæ Scarsi generalis procuratoris omnium creditorum nostrorum Romanorum. Et detulimus privilegia Eveshamiam Dominica qua cantatur ^{2 Sund. after Easter, 13 April 1214.} Misericordia Domini. Tum ego, gratias agens Deo et gavisus quod privilegia quæ ego pignori obligaveram salva ad nos pervenissent, impetravi ab abbate et conventu ut statuerent quod de proventibus decanatus, quos ego pro voluntate mea consuevi expendere, annuatim darem caritatem vini ea die conventui, et alii decani post me in perpetuum.

Consilium Thomæ prioris circa electionem, confirmationem et benedictionem abbatum, et custodiam vacantis abbatiæ et usum possessionis circa ea.

Igitur vobis quos aliorum abbatum Eveshamensis ^{Marle-berge's advice about the preservation of privileges in election and confirmation of abbots.} ecclesiæ expectat electio, immo et ipsis electis loquor:— Ecce audistis quamvis terror domini legati esset super nos, ita quod potestate sua, si vellet, multipliciter posset nos deprimere, ut (ratione indulgentiæ suæ) quem vellet nobis abbatem daret, tamen, quamvis in arcto positi, privilegiis nostris bene sumus usi, ne in aliquo casu ab eorum possessione excideremus. Nam non alium quam monachum Eveshamensis capituli elegimus in abbatem, qui non a Wigornensi episcopo est confirmatus vel benedictus nec Wigorniae, nec fecit ei

A.D. 1214. obedientiam vel professionem, quæ antecessores sui a multis temporibus retro facere consueverunt. Sed a quo maluit episcopo, scilicet domino Tusculano, est benedictus secundum formam privilegiorum nostrorum, et in propria ecclesia quia in abbazia¹ Eboracensi, et (murmurante propter hoc archiepiscopo) a domino etiam legato est confirmatus. Unde vos præmunio quod si aliquando dominus Cantuariensis hoc sibi ut domini papæ vicario vel legato competere vindicaverit, non ei acquiescatis. Quia quum in concilio generali sit statutum de pœna indigne confirmantis electionem,² quod illi qui nullo mediante ad Romanam pertinent ecclesiam vel eant vel mittant ad Romanum pontificem propter confirmationem, si electus noster ad Romanum pontificem nec iret nec mitteret propter confirmationem, sequeretur quod non pertineret ad Romanam³ ecclesiam nullo mediante. Immo etiam si benedictionem susciperet non confirmatus a domino papa, et sua sequeretur depositio et totius libertatis et exemptionis ecclesiæ nostræ immineret subversio. Ipse enim qui ei non confirmato benediceret pœnam non effugeret, eo quod in messem domini papæ falcem misisset. Literæ tamen domini Cantuariensis ut tutoris nostri valde necessariæ sunt ad dominum papam de canonica electione nostra. Præterea quum in eodem capitulo contineatur, quod illi qui eunt vel mittunt ad sedem apostolicam propter confirmationem, statim post concordem electionem administrent in temporalibus et in spiritualibus, si electus noster nec iret nec mitteret illuc illo careret privilegio, et sic remanente videlicet abbazia¹ in custodia domini regis et omnibus ejus confiscatis donec confirmaretur electus, maximum damnum in temporalibus incurremus;

¹ *abbazia*] *abatia*, MS.

² Concil. Lateran. iv., cap. 26 ;

Labbe, vol. xi. col. 177.

³ *Romanam*] *Ramanam*, MS.

quamvis ad dominum regem ejus custodia non videatur A.D. 1214. pertinere sed magis ad dominum papam, quia in solo sibi donato est fundata, sicut ipse per sententiam suam manifeste declarat. Quam rationem secutus dominus legatus, post depositionem abbatis, retinuit eam in manu sua et nostra. Vel si forte non fuerit generalis legatus in Anglia, abbate decedente, ut mihi videtur, debet ejus custodia devolvi ad dominum Cantuariensem sicuti in hac parte domini papæ legatum vel vicarium vel ipsius abbatiæ tutorem, sicut in ejus sententia continetur, et ad nos ut speciales filios domini papæ. Sed quæ cura cujus sit custodia quum quasi momentanea sit? Nam si fratres in concordi fuerint electione, statim post electionem canonicam, requisita prius a domino rege licentia elegendi, habebit electus administrationem in spiritualibus et in temporalibus, auctoritate concilii, sicut superius dictum est; quod electis in episcopos diocesanos vel in abbates subjectos episcopis non convenit. Hic tamen subsisto, et dubito an ita circa confirmationem sit faciendum. Nam quum abbates benedicti a domino papa consueverint visitare papam de triennio in triennium, sicut facit abbas sancti Augustini Cantuariæ, timeo ne hac consuetudo trahatur ad confirmatos a domino papa; quod si factum fuerit, melius esset quod abbas a domino Cantuariensi confirmaretur, si tamen pericula imminencia possemus evadere. Sed et nunc hæsito utrum sumptus visitationis debeant comparari bonis quæ ecclesia Romana consuevit conferre specialibus filiis suis exemptis, quamvis pericula quæ imminet si domino papa subtraxerimus confirmationem millies graviora sint quam sumptus visitationis et confirmationis. Nam dominus papa de jure posset nos privare privilegiis nostris in illa parte in qua faciunt pro nobis, si nos abstulissemus ei confirmationem quæ facit pro eo et ejus dignitate. Et Wygornenses¹ episcopi,

[p. 183.]

¹ *Wygornenses*] Wygornences, MS.

A.D. 1214-1229. qui semper insidiantur nobis, hoc sine dubio nunciarent domino papæ ut ita eis subjiceremur. Igitur quum sitis in plena possessione electionis, confirmationis, benedictionis et custodiæ vacantis abbatia, secundum formam privilegiorum nostrorum, caveatis ne ab eorum usu decidatis. Quod si feceritis, quod absit, in servitutem detrudemini, et in perpetuum eritis miseri.

De operibus Randulphi abbatis.

Iste abbas Randulphus in conventu suo mitissimus apparuit; ejus primum bonum opus fuit, ut prædictum est, solutio quingentarum marcarum Romanis, quarum poenæ multum erant timendæ nisi tunc solverentur. Secundum vero quod quum prædecessores sui consueverint conferre consanguineis et clericis suis veterem pensionem sexaginta solidorum, de ecclesia de Ambresleya, et illa consuetudo per tantum temporis durasset, quod dominus legatus et clerici ejus jam assererent constantissime quod abbas non potuit eam in manu sua retinere, unde instanter petebant et volebant quod eadem pensio uni eorum conferretur, quod nobis facere renuentibus, dominus legatus potestate sua contulit eam cuidam clerico Runfredo¹ vocato, nomine personatus ejusdem ecclesiæ, qua per commutationem revocata, abbas de licentia legati, sicut superius in Consuetudinibus est expresse distinctum, eandem pensionem in usus pauperum et conventus convertit; et sic evasit periculum prædictum, scilicet perpetuam amissionem illius pensionis, et etiam liberavit se ab onere Mandati in Cœna Domini, ad quod ante assignationem istam consueverunt abbates invenire denarios quotquot erant necessarii ad opus pauperum. Tertium vero bonum opus ejus fuit quod quum prædecessor ejus inter cætera mala quæ fecit in domo Eveshamiæ consuevisset

[p. 216.]

¹ Rectius, Humfredo. See pp. 214, 276.

per extortionem semel in anno hospitari apud Brat-
 fortune, et ibi una die cum luxuriosis et ebriosis in
 commensationibus et ebrietatibus bona sacristariae mul-
 tis ecclesiae membris per totum annum sufficientia con-
 sumere, iste abbas, videns hæc in multarum fieri peri-
 culum animarum et enormem ecclesiae læsionem, de
 consilio virorum prudentum hujusmodi abusum decre-
 vit abolendum. Sed quia quosdam defectus in quibus-
 dam officiis monasterii jam cognoverat, videns redditus
 sacristariae abundare veluti tempore suo augmentatas,
 ad petitionem fratrum prædictas expensas inutiles et
 superfluas in usus fratrum necessarios convertit, et,
 secundum antiquam domus consuetudinem, per abun-
 dantiam unius officii defectus aliorum officiorum quos
 necesse habuit supplere, sicut superius est constitutum, [pp. 206-
 supplevit, et de redditibus sacristariae tres marcas ad 7.]
 infirmariam et duas ad refectarium deputavit, quas
 duas postea conventus cum reliquis tribus ad pitantiariam
 assignavit, reformata pitantiaria ex prædictis duabus
 obedientiis. Iste etiam abbas fecit apud Ambresleye
 vivarium de Linholt et duo ultima vivaria subtus cu-
 riam et vivarium de Lenchwyc, et redemit molendinum
 ejusdem villæ, salvo redditu coquinæ, et vivarium de
 Honyborne, et fecit super eo¹ molendinum et colum-
 barium, et tria columbaria de Offenham, Hamtone et
 Wickewane, et vivarium de Bradewelle, et super eo
 molendinum, et secundum et tertium vivarium apud
 Evesham, nam primum prius fuit. Fecit etiam domos de
 Ambresley et columbarium, et domos de Honyborne;
 tamen tempore ejus fuerunt combustæ domus de Offen-
 ham et de Bradewelle, et non reædificavit eas nisi
 tantum grangias. Fecit etiam grangiam de Willarsey
 et de Aldintone et de Wykewane et de Evesham et de
 Lenchwyc, multum meliores quam prius essent. Fecit
 etiam speculam abbatis juxta aulam in curia de Eve-

¹ eo] eum, MS.

A.D. 1214-1229. sham, sed tamen destruxit aulam hospitum et stabulum nobile ædificium, volens reædificare sed non reædificavit. Fecit etiam magnum assartum de Lenchwie; destruxit tamen Langabeiam, boscum de Somborne, in enorme damnum ecclesiæ quia erat extra rewardum, et medietatem bosci de Baddeby, et magnum boscum de Ambreslei qui dicebatur Chatteley, volens in his facere assarta, sed non potuit propter communam pasturæ hominum nostrorum et vicinorum. Dedit tamen pro licentia assartandi omnibus liberis hominibus nostris terras valentes annuatim centum solidos si fuerint cultæ, in magnam læsionem ecclesiæ; quia Walterus de Bellocampo illam licentiam impedivit, et segetes assartorum nostrorum pluries comsumpsit. Cito etiam post ingressum suum in abbatiam tradidit Johanni de Thetillestroppe sex virgatas terræ et dimidiam in Thecellestroppe, et per cartam conventus eidem et hæredibus suis confirmavit. Ditavit nos tamen nobili annulo ad missam et una mitra, et de duabus albis auro textis, et de una capa de rubeo¹ examito auro super intexto, et de tribus tunicis. Contulit etiam altari sanctæ Mariæ unum vestimentum sacerdotale cum casula de rubeo examito. Reliquit etiam ad discum in refectorio unam cuppam argenteam et alteram de mazere, cujus cooperturam prior Thomas circulo argenteo deaurato circumdedit. Reliquit etiam conventui alios ciphos de mazere et cochlearia argentea et duos annulos aureos. Et emit molendinum de Aldintone, et dedit illud ad eleemosynariam, salvo redditu dominorum. Obligavit tamen medietatem pratorum de Bradewelle et de Burtone, et accepit præ manibus a Templariis de Gutingens, scilicet pro quolibet anno, duodecim marcas, et quum mortuus esset adhuc supererant de termino Templariorum octo anni. Emit autem

¹ *rubeo*] rubio, MS.

minus vas Eucharistiæ, et duo magna pulvinaria serica,¹ A.D.
et fecit tres sedes abbatum.² 1214-1229.

¹ *serica*] *cerica*, MS.

² The following additional particulars are inserted in Harl. 3763: "Dedit etiam terram de Byvynton cum pertinentibus suis et omnibus fructibus et utilitatibus ex ea provenientius ad infirmariam in procuracionem fratrum infirmorum. Concessit etiam proventus capellarum de Luttelton et omnia ad illas pertinentia adeo plene et integre sicut unquam aliquis ea possedit, salva sustentatione ministrantium in eis, ad præbendam equorum virorum religiosorum hospitium in monasterio Eveshamiæ, tantum cum sex equitatis (*sic*) et paucioribus, quæ prius de granario abbatis habebatur. Concessit etiam infirmario ad opus monachorum quinque marcas quas sacrista dat annuatim pro hospitio quod abbates consueverant extorquere injuste ab eo; et unam marcam ad emendationem diætæ monachorum prima die minutionum. Dedit etiam refectorio quinque marcas de ecclesia de Bretfortone ad inveniendum caseum conventui. Anno vero secundo suæ installationis ivit Romam ad concilium generale ubi confirmationem dispositionis reddituum et consuetudinum domus et alia multa necessaria impetravit. Iste etiam abbas ditavit ecclesiam nobili annulo ad missam et una mitra, et acquisivit unam capam de rubeo examito angelis aureis cum thuribus post tergum et grifonibus aureis supertextam, et unam casulam de rubeo examito tunc secundo meliorem, et tres tunicas, et unam casulam ad capellam beatæ Mariæ de rubeo

examito stellis aureis supertextam, et duas stolas cum manipulis de aurifrigio cum tintinnabulis argenteis, quarum una est ad capellam beatæ Mariæ et alia in thesauria, et duas albas cum paruris de consimili aurifrigio, quarum una est ad capellam beatæ Mariæ, et alia in thesauria." In the margin are also added these notices:—"Iste tamen abbas acquisivit tres capas bonas, unam de albo serico diasperatam et auro stragulatam, et unam casulam de consimili panno, et aliam capam de rubro examito cum equitibus aureis et grifonibus, et tertiam de viridi examito cum angelis thurificantibus et leopardis et floribus aureis, et stolam cum manipulo de serico purpureo aurifrigerato cum tintinnabulis argenteis, et unam albam bonam, tunicam et dalmaticam, et unum pallium, omnes vestes auro textas, et baculum pastorem. Tempore istius Rondulphi abbatis, videlicet anno Domini M.CC.XVII., Rondulphus episcopus Cicestriæ celebravit ordines apud Evesham, tantum monachorum Eveshamiæ, in Pentecoste. Hujus etiam tempore, videlicet anno Domini M.CC.XXI., Johannes Artfertensis episcopus, ecclesiæ sancti Brendani, Cassilenensis provinciæ, fecit ordines apud Evesham, tantum de monachis Eveshamiæ, mense Decembri." This chronicle records that Randolph died 17 Dec. (16 kal. Jan.) 1229, which is the date also given in Harl. 229., Vesp. B. xv. (f. 18 b.), and in Lambeth 589 from Vitell. E. xii. and xvii.

A.D.
1202-1206. *De operibus Thomæ Marlebarwe decani et sacristæ.*¹

Anno tertio monachatus istius² Thomæ, eo quod esset juris peritus, acquieverunt consilio³ ejus, licet tarde, abbas et conventus, et repulerunt⁴ episcopum Wygornensem volentem venire Eveshamiam causa visitationis, quod a tempore Alurici abbatis nulli ausi erant⁵ facere. Et tunc factus est decanus Christianitatis vallis Eveshamiæ, quod a tempore Avicii et Alurici priorum nullus monachus erat. Et ipso existente procuratore in curia Romana, præcipue per ejus industriam et laborem, cum Dei auxilio et consilio⁶ cæterorum fratrum, lata est sententia a pontifice Romano pro exemptione et libertate ecclesiæ Eveshamiæ⁷ contra episcopum Wygorniae,⁸ sicut in libro superius quem idem prior de eadem causa composuit plenius continetur. Per hujus etiam cautelam cum instantia aliorum fratrum sunt certi redditus in pluribus officiis monasterii assignati et in aliis augmentati et quidam revocati, sicut in eodem libro continetur. Iste etiam Thomas⁹ post reditum suum a curia Romana, sicut in curia didicerat in pluribus ecclesiis alibi factum, dedit consilium quod consuetudines monasterii et redditus ad conventum pertinentes scriberentur, et per sigilla abbatis et conventus et legati sedis Romanæ et etiam ipsius Romani pontificis confirmarentur; quod vix et cum multo labore et

¹ This chapter and the one following are included in the Register in Cotton MS., Vesp. B. xxiv. fol. 1. and also, in part, in Harl. MS. 3763. It fortunately happens that by this means the text, which in the Bodl. MS. has been so much rubbed as to be in places almost illegible, is rendered perfect.

² *istius*] *prioris*, Vesp.; erased in Bodl., and *istius* substituted.

³ *acquieverunt consilio*] *adqueverunt concilio*, Bodl. MS.

⁴ *repulerunt*] *reppulerunt*. Ibid.

⁵ *ausi erant*] *ausierant*. Ibid.

⁶ *consilio*] *concilio*. Ibid.

⁷ *Eveshamiæ*] *Eveshamensis*, Vesp.

⁸ *Wygornia*] *Wygornensem*. Ibid.

⁹ *Thomas*] *prior*, Vesp.; erased in Bodl., and *Thomas* substituted.

periculo fuit obtentum, et nisi divina gratia conventui subvenisset in ipso obtentu multorum monachorum sanguis effusus fuisset; sicut in prædicto libro habetur. Post primum¹ etiam casum turris quum omnes fratres de reparatione ecclesiae et eorum quæ per casum turris erant confracta desperarent, ad petitionem fratrum et jussionem abbatis idem Thomas misertus ecclesiae suæ apposit manum ad prædictorum reparationem, et licet redditus ad hoc non haberet assignatos, de pecunia labore suo et prudentia² acquisita, exceptis tignis³ presbyterii quæ conventus pro majori parte emit, muros presbyterii in modum pinnaculorum ad deambulandum circa presbyterium (quod prius⁴ factum non fuit), et ipsum presbyterium cum tectis cryptarum presbyterio adjacentibus, et amplius quam medietatem tignorum turris, infra biennium reparavit. Quum etiam abbas, per exemptionem factus securus quod a nullo nisi a domino papa vel legato ejus posset deponi, multa immobilia dilapidasset et ecclesiam aere alieno ad mille marcarum⁵ onerasset, et in tantum conventum depressisset quod multi unde se cooperirent honeste, vel inundante pluvia ubi caput suum reclinarent, non haberent, et multi fame et inedia afficerentur, iste Thomas decanus, nondum prior, opposuit se murum pro domo Domini, et quum legatum Romanæ sedis pro quibusdam negotiis ecclesiae⁵ adisset, ex præcepto ejusdem legati statum monasterii Eveshamiæ⁶ ei retulit. Et postea quum venisset legatus Eveshamiam, coram eo abbatem accusavit et super septem vel octo criminibus per abbatis confessionem et per rei evidentiam et per fratrum testimonium eum

A.D.
1207-1213.

Ezek. xiii.

¹ *primum*] om. Vesp.

² *prudentia*] prud. sua. Ibid.

³ *tignis*] tignis; et *infra*, tignorum, Bodl.

⁴ *prius*] in monasterio. Add. Vesp.

⁵ *marcarum*] marcas. Ibid.

⁶ *Eveshamiæ*] Eveshamensis: Ibid.

A.D. 1213-1217. convicit. Et ita, sub discrimine habitus et ordinis ipsius Thomæ decani, talionem reportaturi si eum non convicisset, depositus est abbas Rogerus in maximam Eveshamiæ ecclesiæ utilitatem. Nam eo deposito revocata sunt immobilia ab eo diversis titulis alienata usque ad redditum viginti marcarum, tum tempore vacationis tum tempore abbatis Rondulphi, qui etiam omnia privilegia quæ idem decanus Romanis obligaverat pro quingentis marcis liberavit. Ob eorum igitur liberationis gaudium, fecit idem decanus constitui, ut in die qua cum processione receperunt privilegia¹ de obventionibus decanatus annuatim detur caritas conventui.² Secundo anno abbatis Rondulphi, ivit idem decanus cum eo Romam ad concilium³ generale, ubi de ejus consilio et industria confirmationem dispositionis reddituum et multa alia necessaria impetraverunt. Secundo vero anno reditus a curia, factus est sacrista, et fecit letricium retro chorum quod prius factum non erat in ecclesia Eveshamiæ,⁴ sed legebantur lectiones juxta tumbam sancti Wlsini. Fecit etiam caminum in ecclesia cum pede horologii,⁵ et albas duodecim,⁶ et omnes fenestras vitreas quæ confractæ erant per casum turris et omnia feretra confracta reparavit, et feretrum sancti Wistani novum fecit, et tres tabulas majoris altaris reparavit et illam ante majus altare cum ipso altari ampliavit, in quorum reparatione expendit plusquam decem marcas. Nam omnia hæc per casum turris usque ad despera-

¹ *qua . . . privilegia*] in die qua cantatur Misericordia Domini, in qua receperunt privilegia. Harl., f. 171.

² *Ob eorum . . . conventui*] ob quorum liberationis gaudium subiit idem decanus Thomas pro se et successoribus suis ut de obventionibus decani Christianitatis detur caritas

conventui. Vesp., in the place of a passage erased.

³ *concilium*] consilium, Bodl. MS.

⁴ *Eveshamiæ*] Eveshamensi, Vesp.

⁵ *horologii*] orilogii, Bodl. MS.

⁶ *Fecit . . . duodecim*] Fecit etiam piscinam in claustro extra ostium ecclesiæ et caminum, &c. Vesp., but subsequently crossed out.

tionem reparationis erant demolita.¹ Quinque etiam A.D.
1217-1218. arcus presbyterii et unum ante ostium cryptarum obturavit. Redditus etiam sacristariæ usque ad summam duarum marcarum adauxit, veluti ecclesiam de Norton et decimas de dominico de Lench in proprios usus revocando. Iste etiam sacrista primo² obtinuit vivum averium secundo melius³ mortuorum cum corporibus eorum et denarium offerendum ad missam mortuorum. Pro quorum augmentatione⁴ fecit constitui in capitulo quod lampas ante majus altare⁵ et lampas in cryptis ante altare sanctæ Mariæ jugiter essent ardentes. Hæc omnia fecit infra unum annum, et, relicto officio omnibus bonis pleno,⁶ factus est prior.⁷

De operibus Thomæ de Marlebarwe prioris.

Iste prior in ingressu suo attulit secum libros utriusque juris, canonici scilicet et civilis, per quos rexit scholas ante monachatum apud Oxoniam et Exoniam, et libros physicæ, scilicet librum Democriti⁸ et librum Antiparalenionis et librum Graduum secundum Constantinum, et Isidorum de Officiis, et Quadrivium Isidori, Tullium de Amicitia et alterum librum Tullii, et Tullium de Senectute, et Tullium de Paradoxis, et Lucanum et Juvenalem, et multos alios auctores,⁹ et multos sermones et notas et quæstiones theologiæ, et multas notas artis grammaticæ cum verbis præceptivis et libro accentuum.

¹ *omnia . . . demolita*] Inserted in Vesp. in the preceding sentence after the word *amplavit*.

² *primo*] primus, Vesp.

³ *vivum averium secundo melius*] bovem secundo meliorem. Ibid.

⁴ *Pro quorum augmentatione*] De quibus omnibus, Vesp.

⁵ *Modo vero ad tumbam beati Wlsini.* Added in Harl., f. 171 b.

⁶ *pleno*] repleto, Vesp.

⁷ Here MS. Vesp. inserts a passage beginning "Iste prior sepelivit," which occurs in our text at p. 271.

⁸ *Democriti*] Demotrici, Bodl. MS.

⁹ *scilicet, librum Democriti . . . auctores*] om. Harl.

A.D.
1218-1229.

Post prioratum fecit magnum breviarium quod melius tunc fuit in monasterio, et Haymonem super Apocalypsim et vitas et gesta patronorum et abbatum Eveshamiæ¹ in uno volumine, et iterum easdem vitas et eadem gesta seorsum in alio volumine. Fecit etiam magnum Psalterium quod tunc² fuit melius in monasterio, exceptis glossatis, ut semper habeant illud priores ad opus suum, et de grossa litera librum de ordine officii abbatis a Purificatione sanctæ Mariæ usque ad Pentecosten, et de professione monachorum, et lectiones de Pascha et Pentecoste³ fecit scribi et ordinavit in uno volumine;⁴ item in alio prædictum officium, quod officium non prius erat ordinate scriptum apud nos. Invenit etiam omnia necessaria ad quatuor antiphonaria cum ipsis notariis, excepto quod fratres monasterii scripserunt ea,⁵ et duo communia sanctorum in veteribus antiphonariis. Emit etiam quatuor Evangelia glossata, et Isaiam et Ezechielem glossatos, et postillas super Matthæum, et allegorias super Vetus Testamentum, et Threnas Jeremiæ glossatas, et Expositionem Missæ secundum Innocentium papam, librum etiam Alexandri⁶ Nequam qui dicitur Corrogationes Promethei⁷ de partibus Veteris Testamenti et Novi; plures etiam alios libros, quos bonæ memoriæ Willelmus de Lithe inceptorat, perfecit, veluti Martilogium et Expositionem⁸ Missæ, et quasdam notas

¹ *Vitas... Eveshamiæ*] Vitas patronorum ecclesiæ Eveshamensis cum gestis omnium bonorum et malorum ecclesiæ Eveshamensis. Vesp.

² *tunc*] om. Ibid.

³ *Pentecoste*] Pentecosten, Bodl. MS.

⁴ *grossa litera... volumine*] Præterea librum de ordine officii abbatis a Purificatione sanctæ Mariæ usque ad sanctum Pascha, et lectiones de Pascha et Pentecoste, et de bene-

dictione fontium baptismatis et de professione monachorum in uno volumine de grossa litera fecit, et in alio de graciliiori litera, quæ omnia non erant prius scripta apud nos ordinate. Vesp., inserted subsequently: see p. 271, note 4.

⁵ *ea*] eos, Vesp.

⁶ *Alexandri*] magistri Alex., Vesp.

⁷ *Promethei*] Promothei, Bodl. MS.

⁸ *Expositionem*] exceptionem, Vesp.

egregias super Psalterium.¹ Fecit etiam duas albas cum apparatibus auro textis, et ornavit² duas nigras capas floribus auro textis. Turres etiam presbyterii fecit, et quinque tabellata lapidea super quinque tecta cryptarum, et illam partem ecclesiæ quæ [est]³ super altare sancti Johannis Baptistæ reparavit post secundum casum turris, et fecit eam in modum pinnaculorum ad deambulandum circa illam partem ecclesiæ cum tabellatu et turribus petrinis,⁴ et fenestram vitream in presbyterio de historia sancti Egwini et duas vitreas⁵ in fronte occidentali ecclesiæ. Fecit etiam thronum feretri sancti Egwini, et ipsum feretrum floribus et lapidibus preciosis per casum turris mutilatum,⁶ reparavit. Fecit etiam quatuor primas sedes de choro prioris et formas in eodem choro. Iste etiam prior omnes fenestras magnæ infirmariæ ferreis obstaculis munivit et duas areas seldarum in medio magni vici Eveshamiæ emit a Ricardo filio Hugonis de Warwic, et dedit eas ad luminaria sanctæ Mariæ in cryptis. Procuravit etiam quod Muriella filia avunculi sui dedit ad eleemosynariam post mortem suam et filiorum suorum domum quam emit in Evesham a præfato Ricardo.⁷ Capitulum pro majori

A.D.
1218-1229.

¹ The passage commencing at the head of the preceding page and ending here is compressed in Harl. 3763 into the following lines:—
“ Post prioratū vero multos fecit
“ libros ecclesiasticos bonos et necessarios, et plures alios tam Veteris Testamenti quam Novi non
“ sine magno pretio comparavit.”
The remainder of the account of abbot Marleberge is too closely abridged to need collation.

² *ordinavit*] Vesp. and Harl. *ordinavit*, Bodl.

³ *est*] Ibid.

⁴ *cum . . . petrinis*] et duas turres fecit super eandem partem ecclesiæ cum tabulatu petrino. Id.

⁵ *vitreas*] veteres, Bodl. MS.

⁶ *mutilatum*] mutulatum. Ibid.

⁷ *Iste etiam . . . Ricardo.*] In the place of this sentence, the two following are substituted in Vesp.:—
“ Iste prior emit decem acras annuas terræ de Randulfo Dispensatore in Littlethorpe in adiutorium prioratus et anniversarii ejusdem Thomæ prioris, videlicet quod idem prior pro tempore pascat eadem die viginti quinque pauperes, et commutavit acras easdem pro terra de Benigwrthe. Emit etiam terram in Merstowe de Hugone de Warwic, et aliam de filia Serganti ad anniversarium suum, et boscum de Petro de Lemes ad idem faciendum, ut habeat pitanciarius hæc ad nutrimentum animalium.” See p. 208, and p. 214, *note*,

A.D.
1218-1229.

parte depinxit. Fecit etiam lavatorium ante ostium ecclesiæ¹ in claustro. In plumbo² et in stagno et operariis³ magni lavatorii in claustro expendit quindecim solidos. Hic enim semper fuit modus istius prioris, quod circa reparationem et conservationem bonorum ecclesiæ multum sollicitus fuit, et bene operantes libenter adjuvit. Ad magnum⁴ etiam⁵ campanile quod magister Adam Sortes incepit, dedit plusquam ad valentiam unius marcæ. Muros etiam cœmeterii monachorum magnis sumptibus reparavit, et privatum dormitorium minans ruinam tribus arcubus suffulsit, in quibus arcubus expendit plusquam quatuor marcas. Arcum etiam nobiliorem novæ infirmariæ fecit; ubi expendit plusquam quatuor marcas, et multa alia cum magna diligentia operi illi impendit. In tignis etiam plumbo et operariis ad cooperturam unius anguli magnæ turris ecclesiæ expendit viginti solidos. Omnia etiam vestimenta capellæ superioris infirmariæ fecit cum ostio speculæ ejusdem. Minus etiam vas eucharistiæ appendit cum catenula argentea, et tintinnabulum⁶ in refectorio ad discum cum catena ferrea appendit, et Textum majoris altaris sine libro reparavit. Mos enim semper ejus fuit hujusmodi parvos defectus supplere. Iste etiam prior emit quandam terram de Ada Peterel, et dedit medietatem ad eleemosynariam, et alteram medietatem ad luminaria sanctæ Mariæ in cryptis. Magnas etiam fenestras misericordiæ ferreis obstaculis ab ingressu hominum munivit, et magnam diligentiam apposuit apud abbatem Rondulphum ut hortus infirmariæ ampliaretur ad latitudinem coquinæ, et magnos sumptus in fossato et muris clausuræ⁸ ejus fecit; etiam ostium

¹ *ecclesiæ*] monasterii, Vesp.² *plumbo*] etiam. Add. *ibid.*³ *operariis*] ad reparationem.
Add. Vesp.⁴ *magnum . . . campanile*] magnam
. . . campanale, Bodl. MS.⁵ *etiam*] enim, Vesp.⁶ *tintinnabulum*] tintinabilum
Bodl. MS.⁷ *appendit*] suspendit, Vesp.⁸ *clausuræ*] claustræ, Vesp.

misericordiae versus eundem hortum posuit¹ ubi fuit A.D. 1218-1229.
tempore hujus scripti. Laudabilem etiam consuetudinem fecit constitui, videlicet, quod feretrum sancti Wistani et feretrum sancti Credani in festivitibus eorum ante altare ponerentur, et tunc inveniet prior de terra de Bengeworthe quam prior Thomas acquisivit cereum² per diem et noctem jugiter ardentem coram reliquiis eorundem sanctorum. Et trabem ante altare sancti Petri cum cruce et imaginibus reparavit, et exaltavit ad majus³ luminare vestiarii.⁴ Fecit etiam tabellatum⁵ locutorii super capellam sanctae Annae ad occidentem. Postquam etiam altare sanctae Mariae in cryptis a furibus secundo⁶ spoliatum fuit libris et vestimentis ad valentiam decem marcarum,⁷ iste prior ad restaurationem vestimentorum beatae Mariae emit unam albam cum apparatu, auro super intexto. Dedit etiam dimidiam marcam pro carta confirmationis terrae de Radeforde ad luminaria ejusdem altaris, et tres solidos in auxilium pretii dalmaticae de rubro examito quam abbas Rondulphus emit. Dedit etiam dimidiam marcam pro carta confirmationis et warentizationis terrae praecentoris in Alincestria juxta pontem.⁸ Insuper iste prior sepelivit praedecessorem suum priorem Johannem in mausoleo novo lapideo,⁹ et Johannem cognomento Dionisium similiter, de quo idem prior Thomas dicere consuevit quod nunquam vidit hominem tam perfecte omne genus poenitentiae peragere sicut idem Johannes peregit triginta annos et amplius, in jejuniis et orationibus, in lachrymarum effusione et vigiliis, in corporalibus cruciatibus et frigoribus, in

¹ *ejus . . . posuit.*] The reading in the text is that of Vesp., the Bodl. MS. reading incorrectly:—
“clausurae ejus. Fecit etiam ostium
“ . . . positum.”

² *Bengeworthe cereum*] Beningewrthe vel de Luthlet unum cereum. Vesp.

³ *majus*] magis. Ibid.

⁴ Here Vesp. inserts “Præterea
“librum de ordine officii,” &c. as
above, p. 268.

⁵ *tabellatum*] tabulatum. Ibid.

⁶ *secundo*] om. ibid.

⁷ *marcarum*] librarum. Ibid.

⁸ *Dedit . . . pontem*] om. ibid.

⁹ *lapideo*] om. ibid.

A.D. 1218-1229. vestimentorum vilitate et asperitate, et ultra modum aliorum fratrum corporalium sustentationum subtractione, cunctis sibi subtractis bonis usibus et pauperum sustentationibus profuturis.¹ Emit etiam iste prior redditum duodecim denariorum a Ricardo juvene filio Ricardi claudi de domo illorum quæ est in magno vico Eveshamiæ. Et redditum novem denariorum a Willelmo de Ponte, de terra quam Eva filia ejusdem Willelmi tenet de eo in maritagio in Alincestria, et dedit eos idem prior ad eleemosynariam Eveshamiæ. Fecit etiam thronum feretro sancti Wistani et imaginem regiam eidem throno proposuit, quam perfecerat postquam factus est abbas. Hæc vobis minuta facta cum majoribus istius Thomæ monachi scripsimus ut exemplo ejus saltem parvos defectus suppleatis, quia Ecclus. xix. qui minora contemnit paulatim decedit.

1.

De operibus Thomæ de Marlebarwe abbatis.

Election
of Marle-
berge.
1229.

Abbate Rondulpho defuncto² misit rex ad abbatiam duos clericos et unum militem, qui nec libere tenentibus nec villanis parcentes ceperunt ab eis ad opus domini regis trecentas marcas, et tenuit rex abbatiam in manu sua per tres partes anni, et omnes proventus in usus suos convertit, exceptis redditibus specialiter ad obedientias monachorum assignatis. Interim statim missi sunt duo fratres cum literis conventus ad dominum regem qui impetraverunt licentiam eligendi abbatem; et redeuntes quinto die, scilicet in vigilia sancti Thomæ apostoli, statim elegerunt Thomam priorem suum, et in crastino Natalis Domini præsentaverunt eum domino regi qui tunc agebat apud Eboracum, cui revertenti occurrit electus, et in Epiphania Domini ab

¹ Here ends the account of Marle-
berge in Vesp. B. xxiv.

² See note, p. 263.

eo est admissus, qui literas domini regis ibi obtinuit de A.D. 1230. consensu regio directas domino papæ, ut ab eo confirmationem impetraret. Et tunc missi sunt duo fratres Romam, qui in curia per octo hebdomadas moram facientes non poterant impetrare confirmationem. Sed tandem, quamvis domino papæ et curiæ nollent servire, impetraverunt literas a domino papa in hac forma.

Gregorius episcopus, servus servorum Dei, venerabili fratri¹ Pope Gregory IX
episcopo et dilecto filio priori de Conventre salutem et apostolicam benedictionem. Quum dilecti filii monachi monasterii de Evesham præsentassent nobis electionem quam de persona Thomæ prioris ejusdem monasterii duxerant faciendam, humiliter supplicantes ut dignaremur electionem eandem tanquam celebratam de persona idonea confirmare; Nos, ejus examinato processu aliisque negotii circumstantiis attente pensatis, supplicationem eorum non duximus admittendam. Ne vero dictum monasterium longa vacatione grave dispendium patiatur, discretioni vestræ per apostolica scripta mandamus quatenus si præfati monachi infra mensem post monitionem vestram ad electionem duxerint procedendum, vos electionem eorum, si fuerit canonica et electi persona idonea, auctoritate apostolica confirmetis, tuque, frater episcope, munus electo benedictionis impendas. Alioquin, vos eadem auctoritate provideatis de persona literata quæ laudabilis sit conversationis et vitæ, de gremio ejusdem ecclesiæ si ibi invenitur idoneus, alioquin de alia, præfato monasterio in abbatem. Datum Laterani, nonas Maii, pontificatus nostri anno quarto.

Et nos statim celebravimus electionem, sed tamen sub alia forma quam prius. Nam quum prius omnes una voce et voto concordi fecissent electionem, tunc contulerunt potestatem eligendi quinque fratribus qui eundem priorem elegerunt quem omnes prius elegerant; qui missus, cum literis continentibus formam electionis et quinque fratribus qui eandem formam probarent, ad prædictos episcopum et priorem Conventre, ab eis est confirmatus, habita prius de persona electi et de eligendi forma et de zelo et ratione

Marle-
berge is
re-elected.

¹ *viro* is inserted before *fratri* in the MS., but marked with a sign of erasure.

He is con-
secrated at
Chester by
the bishop
of Coven-
try,
12 July,
A.D. 1230.

Temporal-
ties re-
stored,
10 Sept.

Marleberge
installed,
29 Sept.

Debts of
the abbey.

eligentium diligentissima examinatione, et a præfato episcopo in ecclesia sancti Johannis apud Cestriam benedictionis munus in crastino translationis sancti Benedicti est adeptus. Et statim missus est abbas ad dominum regem et ad cancellarium, cui statim post mortem prioris abbatis commissa est custodia abbatiæ, cum literis prædictorum episcopi et prioris ut obtineret possessionem abbatiæ, et non potuit obtinere a cancellario sed missus est ad regem, qui tunc agebat in transmarinis, cum prædictis literis et cum literis cancellarii. Et quum abbas nollet transfretare, missus est [unus]¹ ex monachis qui fuerant Romæ cum duobus servientibus in Pictavem ad dominum regem, qui statim obtinuerunt literas de habenda possessione. Quibus prospere reversis, per gratiam Dei obtinuit abbas a cancellario literas de possessione abbatiæ apud Conventre in die translationis sancti Egwini, et cum prædicto episcopo, convocatis multis abbatibus, prioribus, clericis et magnatibus et militibus, quoscumque abbas habere poterat, adepta possessione abbatiæ, in die sancti Michaelis cum solemni processione in abbazia est receptus et a præfato episcopo installatus. Iste abbas quamvis in abbazia nihil præter solam frugem et fœnum et duas partes carucarum tertia parte deficiente boum, invenisset, in brevi tamen postea domino regi solvit quadraginta tres marcas et domino papæ viginti sex marcas, et hominibus de Evesham de minutis debitis satisfecit de quadraginta marcis, et creditoribus propriis de expensis quas ipse fecerat solvit quinquaginta marcas, et clericis de pensionibus præteriti temporis decem marcas, et adhuc tenebatur clericis de pensionibus in quinquaginta marcis, et Romanis creditoribus ad minus in trecentis, et cuidam creditori de expensis in viginti marcis, et aliis, parum de novo et multum de veteri debito, usque ad summam viginti marcarum. Et quamvis ita ære alieno oneratus esset et multo se expo-

¹ unus] inserted by a later hand.

nerasset, tamen toto eo anno per gratiam Dei vixit sine novo mutuo. Et in Mortone et Lenchwic et Somborne emit centum acras terræ ad opus abbatum; et instauravit carucas de valle et de Ambreslege et Mortone et Sompburne et Baddeby, ad fortitudinem boum et numerum qui nunquam prius fuerat in terris illis. Sculpsit etiam super duas tumbas prædecessorum suorum ad honorem et ostensionem dignitatis ecclesiæ imagines episcopales, et sibi ipsi cum eisdem fecit mau-soleum et incidit in lapide marmoreo superposito imaginem episcopalem ad honorem ecclesiæ; et assignavit conventui redditus viginti solidorum de terris quas emit a liberis hominibus abbatiæ ad faciendum imperpetuum anniversarium suum in die benedictionis suæ usque ad obitum suum, et deinde annuatim in die obitus sui decem solidos. Et quum sic ditasset abbatiam de centum acris, et conventum de redditu viginti solidorum (omnia de terris emptis), præterea secundo anno assartavit in Ambresley duas carucas terræ de Chatlesley, acquisita licentia a Waltero de Bello Campo qui prius semper impediverat illud assartum pro communâ pasturæ quam ibi habuerat, Quum etiam conventus haberet tres marcas de ecclesia de Bratfortone ad caseum¹ et non sufficerent, iste abbas ad supplementum casei et aliorum defectuum dedit residuum ecclesiæ conventui, scilicet, dimidiam marcâ ad infirmariam, et dimidiam marcâ ad salsas coquinæ, et dimidiam marcâ ad vinum in die sancti Vincentii, et dimidiam marcâ ad vinum in die sancti Odulphi, et residuum ad festum Reliquiarum.² Iste etiam abbas redemit redditum quinque marcarum a Stephano de Fossonovere domini papæ subdiacono, quas prædecessor ejus dederat ei, timens ne, eodem Stephano mortuo, dominus papa (sicut tunc mos erat ecclesiæ Romanæ) conferret eundem redditum alteri clerico, sicut prius fecerat redditum decem marcarum annuarum quas prius habuerat Umfredus clericus domini

A.D.
1230-1.Marleberge
prepares
his own
monumen-
tal shrine.His bene-
factions to
the abbey,
and prudent
administra-
tion of its
affairs.
1231-2.¹ *caseum*] casium, MS. | ² *Reliquiarum*] reliquearum, MS.

A.D.
1231-2.

papæ, quo mortuo dominus papa contulit easdem Hugucioni Frapein, scilicet cuidam capellano suo. Iste etiam abbas revocavit in proprios usus molendinum de Haddeley in Ambresley, et funditus novum reparavit, quod modo valet triplo plusquam prius valuit, quum a tempore foundationis suæ prius esset ad firmam. Retinuit etiam in proprios usus molendinum de Wykewane, cujus possessor moriebatur tempore quo rex habuit custodiam abbatiæ. Dedit tamen regi quandam summam pecuniæ, ne traderet idem molendinum quibusdam qui illud petebant jure hæreditario. Concessit etiam ecclesiam de Mortone in proprios usus ad sacristariam, de qua sacrista prius habuit tantum tres solidos annuatim. Dedit tamen pro bono pacis tres marcas de camera annuatim cuidam clerico domini regis, cui rex dederat beneficium siquod vacaret tempore custodiæ domini regis de abbacia. Iste etiam abbas secundo anno installationis suæ satisfecit omnibus creditoribus et clericis pensionariis de præteritis, usque ad summam septuaginti marcarum, Romanis tamen creditoribus non satisfecit eo anno. Fecit etiam in navi ecclesiæ altare sanctæ crucis, superposito ei lapide marmoreo, et erexit super illud egregiam crucem Dei¹ imaginibus sanctæ Mariæ et sancti Johannis. Fecit etiam unam de voltis ecclesiæ retro ostium processionis de claustro. Et quum abbas Rondulphus fecisset simplicem thalamum juxta aulam abbatis, iste abbas ut esset thalamus congrue habitabilis, apposuit ex una parte ejusdem thalami capellam et subtus eam voltam optimam, et ex altera parte thalami optimam domi necessariam. Suffulsit etiam ipsam aulam arcu lapideo. Et quum incendio amisisset decem equos suos meliores et alia ad summam centum librarum intra Bertonam, cito post annum reparatæ sunt domus loco combustarum triplo meliores quam erant priores. Fecit etiam apud Sompburne et apud Mortone domos satis habitabiles quando

¹ Dei] om. Harl. 3763.

A.D.
1232.

venerint illic abbates. Emit etiam capam de examito auro super intextam. Quum etiam ecclesia de Weston prope finem secundi anni benedictionis abbatis vacasset, et abbas multos haberet adversarios et potentes petentes jus patronatus ejusdem ecclesiæ, abbas tandem obtinuit cum sumptibus tamen plusquam centum marcarum, et institutus est in eadem ecclesia clericus ad præsentationem abbatis. Sed quamvis ita liberasset monasterium omni ære alieno, sic quod nullus peteret aliquid ab eo in fine secundi anni installationis suæ cujus æris partes et quantitatem non memoriter retinuit, Romanis tamen creditoribus non satisfecit, quia nullus debitum illud petiit nec scivit abbas cui illud deberet. Scivit tamen quod siquis petens instaret, peteret ab eo plusquam trecentas marcas; et quamvis conservaret ecclesiam sic ab ære alieno, tamen adhuc non redierunt in manus suas (nec multis annis postea redirent) prata de Burtone et de Bradewelle, quæ abbas Randolphus pro ducentis marcis et pluribus impignoravit Templariis de Gutinges. Hic etiam abbas tertio anno installationis suæ, tertio kalendas Martii, fecit dedicari capellam sancti Wistani quem ipse construxerat, ut prius dictum est; et dati sunt quadraginta dies relaxationis annuatim in anniversario ejusdem dedicationis et per octo dies sequentes ab episcopo Johanne qui eam dedicavit, qui tunc temporis per multos annos supplevit vices episcopi Wyntoniensis et aliorum episcoporum caritative petentium. Idem etiam episcopus die præcedenti ordinavit ibi septem monachos Eveshamiæ in presbyteros et unum diaconum, et duos acolytos, et quosdam monachos Cisterciensium de Wallia. Nullos vero clericos nisi in valle Eveshamiæ beneficiatos vel monachos nisi exemptos aliquando permisit iste abbas in ecclesia Eveshamiæ ordinari. Pridie vero kalendas Martii dedicavit idem episcopus capellam sancti Michaelis [in] infirmaria, cujus altari idem abbas lapidem marmoreum superposuit, et totidem dies relaxationis dati sunt in dedicatione ejusdem capellæ sicut et prioris.

[“*feretrum*,”
p. 266.]Ordination
held by
bishop
John, a
suffra-
gan to
Winches-
ter, 26 Feb.

A.D. 1233. Fecit etiam iste abbas colere in dominico apud Baddesey quasdam particulas terrarum ad valentiam quinque acrarum quæ supra memoria hominum vel nunquam prius fuerunt cultæ. Dedit etiam Waltero de Bello Campo viginti quatuor marcas pro licentia faciendi fossatum inter Preste Mede, et quasdam alias terras in Wikewaneford, et pratum de Morcote, et pro licentia colendi easdem terras et faciendi sibi in hoc quotienscunque abbates voluerint, et pro licentia imparcandi averia ejusdem Walteri et hominum suorum si inventa fuerint in damno abbatis tempore quo terræ illæ fuerint inbladatae; quæ prædicta a nullo abbate prius (quamvis sæpius attentata) poterant consummari, quum super his supra memoriam hominum fuerit inter eos lis et contentio. Iste etiam abbas assignavit conventui redditus decem solidorum de dimidia virgata terræ in Luttultone quam Adam le Boteler tenet de conventu, pro secta de Bratfortone facienda ad comitatum Wygornia, quos sacrista pro eo solvet infirmario. Et quia decem solidi prædicti assignantur ad misericordias faciendas, oportet quod conventus assignet alios decem solidos de bursaria ad anniversarium prædicti Thomæ faciendum. Quum autem iste abbas fere per septem annos suam rexisset ecclesiam, pridie idus¹ Septembris in Domino obdormivit, anno videlicet Domini millesimo cc.xxxvi.

Death of
Marle-
berge,
12 Sept.
1236.

De operibus Ricardi de le Gras abbatis.

Abbot
Richard le
Gras.

Isti successit Ricardus le Gras, prior de Hurley.²
Qui acquisivit unam capam de opere Saracenorum, quæ

¹ So also Vitell. E. xii., Vesp. B. xv., fol. 18 b., and Harl 3763, f. 172; "idus Sept.," Harl. 229, f. 18 b., and Lambeth, 589, p. 40, [from Vitell. E. xvii. ?]; "iiii. idus Decembris," (*lege*, Sept.) Matth. Westm.

² Elected 25 Sept., consecrated at

Heywood by the bishop of Coventry on the first Sunday in Advent, (30 Nov.), and installed 7 Dec. Matth. Westm. From hence to the end of the account of abbot Ombresley the narrative in Harl. MS., 3763 is the same in an abridged form with that in the text.

vocatur *cantulcope*.¹ Iste etiam assignavit conventui in anniversario dedicationis ecclesiæ novem solidos de incremento redditus Roberti le Beel, et dimidiam marcam de terra Galfridi de Bradewelle. Tempore istius abbatis venerabilis pater Johannes episcopus dedicavit ecclesiam de Evesham,² videlicet anno Domini millesimo cc.xxxix. Et in dicta dedicatione concessit omnibus pœnitentibus et hanc ecclesiam venerantibus de pœnitentia sibi injecta centum dies relaxationis; et in anniversariis ejusdem dedicationis per singulos annos centum dies; et in omnibus festivitibus sanctæ Crucis, sanctæ Mariæ et sancti Egwini centum dies. Hic autem abbas multum fuerat occupatus in servitio domino Henrici regis Angliæ citra mare et ultra,³ ac tandem in partibus Gausconia viam universæ carnis ingressus est,⁴ videlicet quinto idus Decembris,⁵ anno gratiæ millesimo cc.xlii.

A.D.
1236-43.

The abbey
church
consecrated
by bishop
John,
A.D. 1239

The abbot
dies in
Gascony,
9 Dec.
1242.

De operibus Thomæ de Gloucetur abbatis.

Post quem Thomas de Gloucestria, monachus eusdem domus, in abbatem eligitur. Qui in anno sequenti a domino papa Innocentio quarto confirmatur, et ab episcopo Eliensi de mandato ejusdem papæ, recepto prius ab eo juramento, benedicitur.⁶ Nec tamen potuit a domino rege temporalia sua percipere, donec idem rex a domino papa postmodum mandatum super hoc

Abbot
Thomas of
Gloucester,
A.D. 1243.

¹ *cantulcope*] cantelcope, Harl.

² In obedience to the legate Otho's ordinance. M. Paris, pp. 449, 522; Prynne's Records, ii. p. 504.

³ "et fuit cancellarius totius Angliæ." Added in Vesp. B. xv.

⁴ "in civitate quæ Regula, sive Riola dicitur." M. Paris, p. 597.

⁵ So also in Lambeth 589, from Vitell. E. xvii.; 8 Dec., Matt. Paris.

⁶ The Tewkesbury Annals, as cited by Wharton in Lambeth MS. 589, say that he was confirmed on Whit-Sunday, and blessed on the

vigil of St. George, 1244; but since (according to prof. De Morgan's "Book of Almanacs") Whit-Sunday in that year fell on May 22, while the vigil of St. George is April 22, it is evident that there is some mistake. Matt. Paris appears to assign the abbot's confirmation to the month of Febr., for after mentioning the death of card. Colonna on the octave of the Purification he adds, "Et tunc temporis . . . Thomas de Glovernia . . . de Evesham in abbatem est creatus." (p. 614.)

A.D. 1244-56. receperit speciale. Iste abbas acquisivit casulam unam cum castellis aureis supertextis, et unam bonam albam et stolam cum manipulo de nigro serico aurifrigerato cum tintinnabulis auratis. Dedit etiam unam albam bonam et stolam ad capellam¹ beatæ Mariæ. Ordinavit etiam et assignavit sex marcas annuatim percipiendas de bursaria abbatis,² per manus bursariorum conventus Eveshamiæ ad opus ejusdem conventus, de ecclesia de Honyborne, nomine pensionis. Quas tali modo distribui fecit,³ videlicet, ad faciendum anniversarium suum viginti solidos, et eleemosynario pro participatione pauperum⁴ unam marcam, et ad festum sancti Georgii solemniter faciendum⁵ viginti solidos, et pro albis beatæ Mariæ, videlicet ut conventus sit in albis qualibet septimana quum tabula fuerit de ea,⁶ duas marcas per annum. Tempore istius abbatis, anno videlicet gratiæ millesimo ccli, venerabilis pater Jocelinus episcopus in ecclesia Eveshamensi in Quadragesima ordines celebravit, et feria quinta in Cœna Domini proxima⁷ chrisma solemniter consecravit. Transactis itaque fere quatuordecim⁸ annis iste Thomas ex hoc sæculo migravit ad Dominum xviii. kalendas Januarii, anno videlicet Domini millesimo cc.lv.

Ordination
held by
bishop
Joceline,
1251.

Glouces-
ter's death,
15 Dec.
1255.

A.D. 1256.

De operibus Henrici abbatis.

Abbot
Henry.

Huic successit Henricus ejusdem loci prior, qui a papa Alexandro quarto postmodum confirmatur.⁹ Iste abbas peroptimus quamvis ære alieno usque ad mille quadringentas marcas¹⁰ fuerat oneratus, in brevi

¹ *Dedit etiam ad capellam.] Et habet etiam in capella. Harl. 3763.*

² *de burs. abbatis] om. ibid.*

³ *Quas quidem dominus Willielmus de Whitechurche abbas postmodum confirmavit, videlicet, &c. Add. ibid.*

⁴ *pauperum] om. ibid.*

⁵ *faciendum] celebrandum, ibid.*

⁶ *videlicet . . . ea] videlicet qualibet hebdomada. Ibid.*

⁷ *proxima] om. ibid.*

⁸ *Rectius, tredecim.*

⁹ *Installed on St. Egwin's day (30 Dec.), 1256. Annales Wigorn. in Wharton's Angl. Sac., vol. i. p. 494.*

¹⁰ *quadr. marcas] 1,500 marcas. Vesp. B. xv., fol. 19.*

tamen postea omnibus debitoribus integraliter satisfecit, et interim per Dei gratiam sine novo mutuo honorabiliter vixit. Emit etiam a liberis hominibus quamplures redditus in locis diversis, quos postmodum ex assensu conventus, una cum aliis solutionibus per obedientiariorum solvendis, ad recreationem singulorum in esu carnum,¹ certis anni temporibus secundum discretam providentiam faciendis, prudenter pariter et providenter assignavit, prout in quodam instrumento inde confecto, sigillo communi et abbatis sigillato et in thesauria reposito, plenius continetur.² Et quia etiam redditus ad fabricam istius ecclesiae³ deputati sibi non sufficerent, ad quorundam supplicationem pro insufficientia dictae fabricae relevanda, obventiones et oblationes ad crucem sanctam in monasterio provenientes conventui concessit. Ordinavit etiam ac benignissime assignavit quinquaginta solidos annuos, de terra quam emerat a Radulpho de Bratfortone in sua prima novitate, ad sustentationem cujusdam capellani in monasterio Eveshamiae quotidie divina celebrantis, pro redemptione negligentiae divina celebrandi siqua fuerit a fratribus in dicto monasterio commissa, et pro animabus dicti monasterii abbatum, fratrum, patrum et matrum, benefactorum et ejusdem cenobii fundatorum. Iste etiam abbas acquisivit tres capas, unam de rubeo serico manibus consutam cum albis columbis et floribus liliorum aureis, et aliam de baudekino confectam scalopibus aureis et flosculis liliorum de rubeo serico omnino textam, et tertiam de rubeo examito qua capellani abbatis utuntur quum abbas revestitus fuerit. Acquisivit etiam duas casulas, unam de rubeo serico etiam manibus consutam cum albis columbis post tergum, et aliam de albo baudekino, cum avibus aureis rostra de serico viola-

A.D.
1256-63.

¹ "Nota de Apello," rubric in marg.

² prout continetur] om.
Harl. 3763.

³ istius ecclesiae] Eveshamiae ecclesiae. Ibid.

A.D.
1263-6.

tico¹ habentibus supertextam. Et sex albas et duas stolas cum manipulis; unam de serico violatico, regibus aureis et episcopis et floribus supertextis, et viridi examito subtectam, et aliam de diversis sericis et diversis scutis, manibus consutam. Deputavit etiam conventui ad anniversarium suum viginti solidos de terra Hugonis Bartram de Bratforton, et eleemosynario decem solidos de redditu in Evesham pauperibus erogandos. Quum autem septem annis hanc ecclesiam prudenter ac strenue gubernasset, feliciter migravit ad Dominum, idus Novembris, anno videlicet Domini millesimo cc.lxiii.

His death
Nov. 13,
1263.

De operibus Willielmi de Wytechurche.

William
de Whit-
church
appointed
abbot by
the legate
about 14
Sept. 1266.

Defuncto vero isto laudabili² abbate Henrico vacavit ecclesia ista fere per tres annos.³ Tandem circa festum sanctæ Crucis in autumno, anno videlicet Domini millesimo cc.lxvi., venit legatus Ottobonus apud Evesham et constituit monachis ibidem in abbatem dominum Willielmum de Wytechurche, quondam monachum de Perschore, postea abbatem de Alcetur. Iste abbas ratificavit et confirmavit sex marcas quas Thomas de Gloucetur abbas ordinavit et assignavit per manus bursariorum conventus Eveshamiæ ad opus ejusdem conventus, de ecclesia de Honyborne nomine pensionis annuatim percipiendas. Confirmavit etiam sexaginta et decem solidos annui redditus de novo incremento fratris Reginaldi de Intebarue⁴ tunc sacristæ Eveshamiæ, ad sustentationem unius cerei die noctuque ardentis in honore sancti Wistani et aliorum sanctorum, et unius lampadis de nocte ardentis in pulpito coram cruce; et assignavit prædictum annum redditum officio sacristariæ ad sustentationem prædic-

¹ *violatico*] violatito, MS.

² *vero . . . laudabili*] om. Harl.
3763, and 229.

³ *ista . . . annos*] per multum
tempus. Ibid.

⁴ *Intebarue*] Inteberge, Harl. 3763:

torum. Acquisivit etiam terram quandam cum pertinentiis et prato in villa de Bereforde una cum advocacy ecclesiae de Bereforde, et assignavit eam elemosynariae, cum omnibus proficuis et emolumentis quae de dictis terris et prato cum pertinentiis evenire poterint, ad suum anniversarium faciendum. Emit etiam alios redditus in Evesham, Bengeworthe, et Badeby et Ambresley, ex quibus quidem viginti solidos assignavit ad recreationem conventus in die anniversarii sui. Iste etiam abbas comparavit de domino Willielmo de Bello Campo comite Warwichyae manerium de Bengeworthe, cum terris et tenementis et omnibus ad dictum manerium pertinentibus. Acquisivit etiam huic ecclesiae duas capas, unam de examito purpureo cum vinea aurea supertextam, et aliam de rubeo examito cum prophetis et regibus aureis et etiam vinea¹ supertextam, et unam casulam de albo serico cum duabus tunicis de consimili panno, et unam albam bonam. Iste etiam abbas primitus inter confratres istius ecclesiae sacerdotio promotos prichpottos² participari ordinavit: cuilibet, videlicet, monacho hujus coenobii in presbyterum ordinato, absque alia cervisia³ sibi deputata, omni septimana duos prichpottos, octo lagenas cervisiae³ continentis, de communi cellario⁴ percipiendas; prior vero quatuor qualibet septimana accipiat sexdecim lagenarum. Et postquam sexdecim annos iste abbas huic ecclesiae prudenter praefuisset⁵ tertio nonas Augusti⁶ vitam istam temporalem pro aeterna commutavit,⁷ anno videlicet Domini millesimo ducentesimo octogesimo secundo.

A.D.
1266-82.

His death,
3 Aug.
1282.

¹ *vinea*] vineam, MS.

² "Nota de prichpottis," *rubric in marg.*

³ *cervisia . . . cervisiae*] *servicia . . . serviciae*, MS.

⁴ *cellario*] *selario*, MS.

⁵ *Iste etiam abbas . . . praefuisset*] om; Harl. 3763.

⁶ So also Harl. and Vitell. E. xvii. and xii. cited in Lambeth 589; 1 Aug., Ann. Wigorn., in Wharton's Angl. Sac. vol. i., p. 506.

⁷ *vitam . . . commutavit*] obiit autem, Harl.

De mirandis operibus domini Johannis de Brokhampton, et primo de ejus perquisitis.

A.D.
1282-1316.
John de
Broke-
hampton,
abbot.

Huic successit Johannes de Brokhamptone monachus et cellerarius¹ istius loci, qui a Martino papa quarto Romæ confirmatur.² Iste abbas primo acquisivit sibi et huic monasterio manerium de Seynebery quod valet per annum triginta libras, cum advocacione ecclesiæ et feodo de Aston Somorvile. Item manerium de Hollebarwe,³ quod valet per annum viginti libras, cum advocacione ecclesiæ ejusdem. Item apud Evesham redditum viginti solidorum cum una virgata terræ pretio viginti solidorum,⁴ quos acquisivit de Johanne Arundel in eadem villa. Et unum messuagium cum una virgata terræ, quæ fuerunt Roberti le Wesk⁵ in eadem villa, et valent per annum viginti solidos. Ac etiam redditum quinque solidorum de domibus Walteri Zynegare et Willielmi le Maliare in eadem.⁶ Acquisivit etiam in maneriis de Baddeby et Neunam⁷ redditum septuaginta octo solidorum.⁸ Item erexit de molendino venti de Honyborne et Podone⁹ redditum triginti quinque solidorum. Similiter de molendino venti de Wyllarseye¹⁰ redditum viginti quatuor solidorum. Item ædificavit molendinum venti de Luttultone.¹¹ Et apud Bengeworthe de Willielmo seneschallo redditum viginti octo solidorum. Et in Nortoun de una dimidia virgata terræ, quondam magistri Johannis de Evesham, redditum sex solidorum. Et de uno messuagio in

¹ *et cellerarius*] om. Harl. 3763, and 229.

² 12 Edw. I., 1284. Prynn's Records, vol. iii. p. 1268.

³ *Hollebarwe*] Ollebaruwe, Harl. 3763.

⁴ *pretio viginti solidorum*] in eadem quæ valet per annum triginta solidos. Ibid.

⁵ *Wesk*] Vesk. Ibid.

⁶ *Ac etiam . . . eadem.*] Et de domo Walteri Sygare tres solidos et

de domo Willielmi le Maliare duos solidos. Ibid.

⁷ *Neunam*] Neuwenham. Ibid.

⁸ sicut patet in rentario domini abbatis. Add. ibid.

⁹ *de molendino . . . Podone.*] Et in manerio de Honyborne cum molendino venticico de Podenho. Ibid.

¹⁰ *Similiter . . . Wyllarseye.*] Et apud Willarseye de molendino venticico. Ibid.

¹¹ *Item . . . Luttultone*] om. ibid.

Luttultone quod quondam fuit fabri ibidem redditum ^{A.D.} quatuor solidorum. Ac etiam de dimidia virgata terræ ^{1282-1316.} quæ fuit Willielmi Wythelard in eadem redditum decem solidorum. Similiter de diversis tenementis quæ fuerunt quondam Johannis de Wytchurche de eadem redditum sexaginta quinque solidorum et decem denariorum. Item in South-Luttultone acquisivit unum messuagium et tres virgatas terræ cum pertinentiis quæ fuerunt Petri Grynol in eadem. Item de una dimidia virgata terræ in Hamptone quæ fuit quondam Amiciæ¹ de Bampton redditum septem solidorum. Acquisivit etiam in Hudecote redditum viginti solidorum,² et de uno messuagio et una carucata terræ in eadem villana redditum sexaginta solidorum. Item de uno messuagio et duabus virgatis terræ in Donyntoun redditum viginti quatuor solidorum. Similiter de uno curtilagio et uno prato ibidem redditum viginti unius solidorum et quatuor denariorum. Item acquisivit apud Bortoun³ de Johanne Wytchurche⁴ sex acras prati juxta Stapulmede,⁵ et valet per annum triginta solidos. Similiter in eadem de eodem Johanne de terra quondam Walteri Donynton redditum sexdecim solidorum. Acquisivit etiam apud Baddesey de terra Willielmi seneschalli redditum sexaginta solidorum. Et apud Twyforde acquisivit unum messuagium cum duabus virgatis terræ et dimidia et cum una piscaria, quæ valent per annum quinquaginta solidos. Iste quidem abbas quum prædecessores sui quosdam fratres vocatos *conversos* super maneriis vallis constituissent, qui omnia pæne demoliti sunt, ad magnam utilitatem istius domus, ne ulterius proprietarii fierent omnes revocari fecit, ut eorum vota jejuniis et orationibus in monasterio perficerent.⁶

¹ *Amiciæ*] *Aviciæ*, Harl. 3763.

² *redditum viginti sol.*] xxvii solidos. Ibid.

³ *Bortoun*] *Boroughtoun*. Ibid.

⁴ *Wytchurche*] de Whitechurche. Ibid.

⁵ *juxta Stapulmede*] quod jacet juxta Stapelmedewe. Ibid.

⁶ *Iste quidem—perficerent*] om. Harl. 3763, together with the whole of the next page, and the greater portion of p. 287.

A.D.
1282-1316,

Hic de magnificis ædificiis et aliis ejus gestis.

Buildings
erected by
Broke-
hampton.

Iste insuper abbas capellam beatæ Virginis Mariæ cum fenestris et volta honesta et nodis deauratis decenter fecit, in qua splendide depictæ sunt historia Salvatoris et aliæ historiæ diversarum Virginum: ubi etiam duas erexit tabulas sumptuose depictas et deauratas, ante et super altare ibidem stantes.¹ Fecit etiam domum capituli, intus et exterius artificiose constructam cum volta optima absque base media nodis deauratis pulchre ornatam, vitreis etiam fenestris circumdatam. Quæ domus propter sui amplitudinem simul et pulchritudinem inter alias domos capitulorum hujus regni una de principalibus tenetur. Illa etiam pagina claustrum ex opposito capituli super quem studii monachorum ædificati sunt ejus tempore et auxilio constructa est. Item fecit dormitorium, largum, bonum, bene et fortiter cum voltis fulcitum ab uno usque in alium finem, sub quibus diversæ sunt officinæ constitutæ, videlicet camera magistri capellæ, camera sacristæ, misericordia, et aliæ. Domus etiam nobilis infirmariæ ejus tempore et auxilio magnis expensis ædificata est, ubi nunc sunt pro infirmis cameræ diversæ, devotione et industria monachorum hujus ecclesiæ constructæ, ut patent per visum. Dedit etiam conventui ad istud refectorium ædificandum centum libras argenti cum totali meremio. Et sic cum ejus adjutorio, Deo donante, tam in muris quam in fenestris et tectura et omnibus aliis, ad finem est perducta. Omnes enim domus prædictæ plumbo coopertæ sunt, præter infirmariam; capella tamen ejusdem plumbo tecta est. Item fecit longam cameram pro minutis cum volta,

¹ "Versus in tabula super altare
beatæ Mariæ:
"Perpetuis annis animæ sit vita
Johannis
Patris Eveshamiæ, qui sic altare
Mariæ

Sumptibus ornavit. Ricardus
opus reparavit,
Pictor Martensis, habitator Lon-
doniensis."
Cotton. MS. Nero, D. iii. f. 246.

super quam ædificatur ambulatorium et privatum dormitorium. Fecit etiam egregiam aulam abbatis, A.D. 1282-1316. ejus muri omnes de lapidibus perfecti sunt, erexitque super illam mirabilis operis tecturam meremio factam plumboque coopertam, et porticum ad ostium aulae prædictæ cum volta, et super illum domum receptionis, plumbo similiter coopertam. Huic itaque aulae coquinam adjunxit, quam de lapidibus decenter totam perfecit. Fecit etiam pantriam¹ juxta coquinam, et cameram abbatis depictam cum historia Joseph cum parva capella sibi annexa; et sub hac camera volta fortis erigitur, ubi nunc est cellarium vini. Domos similiter pistrinæ et brascinæ fortiter et sumptuose ædificari fecit. Duas insuper novas cameras in curia ex parte occidentali, ex opposito aulae prædictæ, cum earum voltis pro hospitibus fecit, et cameram cellerarii, cum alia sibi adjuncta super arcum lapideum bene ædificata. Item fecit longum stabulum ex eadem parte, pro hospitibus, bene constructum. Longum itaque stabulum ex parte aquilonali in dicta curia pro officiariis deputatum ejus tempore et adjutorio ædificatum est. Pitantiaria etiam coquinarii cum volta, et super illam aula pro hospitibus constructa, ejus tempore et auxilio ædificata est; et coquinam conventus juxta coquinam abbatis ædificavit atque perfecit. Octo etiam grangias sumptuosas, sicut apparent, per maneria constituit, videlicet, unam apud Evesham in Bertona pro hordeo imponendo, alteram apud Uffenam, alteram apud Luttultone optimam, alteram apud Honyborne, aliam apud Willarsey, aliam apud Hamptone, alteram apud Burton, atque alteram apud Bradewelle; et cameram apud Honyborne cum capella annexa, et cancellum ecclesiæ de Honyborne, et cancellum de Willarsey, et cancellum de Hamptone, et ecclesiam de Norton, et duas cameras de Uffenam, et unam

¹ *pantriam*] panetria, Harl. 3763.

A.D. 1282-1316. cameram cum volta apud Ambresleye, et omnia ædificia in manerio de Willarsey existentia, longo stabulo ibidem excepto. Item construxit in tempore suo, sexdecim molendina aquatica, per diversa maneria huic monasterio pertinentia. Iste etiam abbas acquisivit a domino rege quod prior et conventus habeant custodiam istius abbatiæ in singulis vacationibus, solvendo domino regi certam summam pecuniæ, prout in carta regis eis inde confecta plenius continetur, pro qua dedit domino regi ducentas libras.¹ Item in tempore suo dedit domino regi pro suis guerris mille marcas. Item eidem pro medietate bonorum in uno anno ducentas quinquaginta marcas; et eidem pro transgressionibus factis per homines suos in foresta de Feckenam centum marcas. Item acquisivit huic ecclesiæ unam capam rubeam et longam, quæ fuit magistri Willelmi de Bosco, et aliam capam albam de examito, et sex casulas, unam videlicet de violacio, et alteram similiter de violacio cum Crucifixo in tergo, et tertiam de violacio duplicatam cum rubeo examito, et quartam de examito albo cum floribus depictam, et quintam similiter de examito albo, et sextam de violacio duplicatam cum rubeo examito, quæ est in capella domini abbatis. Item acquisivit duas tunicas cum duabus dalmaticis de examito et violacio, et septem albas cum paruris bonis. Hic similiter abbas concessit et assignavit ad indigentiam et insufficientiam monachorum relevandam et ad vestitus eorum comparisonem de manerio de Seynebury annuatim decem marcas. Item ad uberiorem sustentationem fratrum dedit coquinæ conventus de diversis perquisitis cum aliis assignationibus annuatim undecim marcas. Similiter ad refec-tionem conventus in die anniversarii sui viginti sex

¹ The Charter (which is dated 26 June, 9 Edw. II. 1316) is entered in the register in Harl. 3763, fol. 134. The sum to be paid to the king during vacancies was fixed at the rate of 240 marks for the first four months,

and 200 marks for each succeeding period of four months. A confirmation of the grant by Richard II. (16 November, 1379) is found in the same register, fol. 144.

solidos et octo denarios. Item de diversis aliis redditibus, ut patet per rentale eleemosynarii, quinquaginta solidos pauperibus erogandos. Multa et alia fuerunt ejus opera bona, quæ Deo soli bene cognita sunt; sed hæc ad successorum suorum exemplaria ad præsens sufficiunt. Vixit enim post electionem de se factam fere triginta quatuor annis.¹ Tandem in senectute bona feliciter in Christo dormivit quintodecimo kalendas Septembris, anno Domini millesimo tricentesimo sexto-decimo, et juxta fontem in navi ecclesiæ honore maximo sepultus est. Pro cujus anima quibuscumque devote Orationem Dominicam cum Salutatione angelica dicentibus, totiens quotiens mille dies indulgentiæ conceduntur.

His death
18 Aug.²
1316.

Unde quidem metricus de eo dicit:

Perpetuis annis laudetur vita Johannis,
Qui domui Christi bona plurima contulit isti.³

*De valde bonis operibus domini Willelmi de Chiritone
abbatis istius locis.*

Post quem electus est in abbatem tertio kalendas Septembris Willelmus de Chiritone monachus istius domus, qui a domino papa Johanne vicesimo secundo dominica Sexagesimæ Avinionæ confirmatur. Qui primo acquisivit ecclesiæ huic manerium de Tatlyntone cum suis pertinentiis de domino Waltero de Gloucetur milite, et totam terram Willielmi de Wasthulle quam habuit in Derlinguscote. Item manerium de Wytheley, et terram quæ fuit Nicholai Kyngley⁴ de Malculino Musard. Item unum messuagium et duas carucatas terræ cum suis pertinentiis in Baddesey de domino Johanne Wellesley milite quæ quondam fuerunt Wil-

William de
Chiriton
elected
30 Aug.
1316; con-
firmed at
Avignon,
6 Feb.
1317.

¹ *Multa et alia . . annis*] Om. in Harl. 3763.

² 16 Aug.; Cotton Claud. A. viii., cited in Lambeth MS. 589.

³ These lines are inserted in red ink by the same hand at the foot of the page.

⁴ *Kyngley*] in Kyngleye, Harl.

A.D.
1317-1344.

lielmi seneschalli de Evesham, et unum corrodium quod idem Willielmus habere solebat sibi et hæredibus suis ab antiquo de hoc monasterio. Acquisivit etiam redditum tredecim librarum et decem et novem solidorum in Evesham et Baddesey cum pratis et pasturis separabilibus in villis et campis de Evesham, Baddesey, Luttulton et Honyborne, cum omnibus suis proficuis et commoditatibus universis in valle de Evesham, de prædicto domino Johanne de Wellesley. Item unum messuagium et unam carucatam terræ in South-Luttultone, quæ quondam fuerunt Adæ le Boteler, et unum messuagium et unam virgatam terræ quæ fuit Henrici Payn in eadem villaria¹. Et in North-Luttulton de magistro Johanne Luttultone duodecim acras terræ. Item in Wykowoneforde medietatem unius messuagii, unam virgatam terræ et tertiam partem unius virgatæ terræ, quæ fuerunt Walteri Frislon,² cum suis pertinentiis. Item Payneshadlond in Bratfortone, et valet per annum decem solidos. Similiter acquisivit de Waltero de Bello Campo, milite, in Kynwartone unum toftum, quod valet per annum unam marcam, item unum pratum quod valet per annum quadraginta solidos, et etiam redditum ibidem quadraginta solidorum per annum. Item de Johanne Notelin in Ollebarwe duo messuagia cum campis adjacentibus, quæ valent per annum duas marcas; et unum tenementum in Bengeworthe quod fuit Aviciæ de Bamptone, et valet per annum duodecim solidos, et unum tenementum in Evesham de Johanne de Glouceter quod valet per annum viginti quatuor solidos, et aliud tenementum in le Odestret ejusdem villæ, quod fuit Matildis Bole et valet per annum decem solidos. Item iste abbas appropriavit sibi et ecclesiæ huic de Evesham ecclesiam de Leylond, Coventrensis et Lychfeldenis diocesis, pro perpetuo obtinendam. Item ecclesiam de Ambresley, istius Wygornensis diocesis, similiter pro per-

¹ villaria] villa, Harl.

| ² Frislon] Frusselona. Ibid.

petuo obtinendam. Item ecclesiam de Baddeby, Lincolnensis diocesis,¹ pro perpetuo possidendam. Postea vero iste idem abbas assignavit et concessit priori et conventui istius ecclesiae praedictam ecclesiam de Ambresley imperpetuum cum omnibus suis juribus et pertinentiis universis, ad ipsorum indigentiae relevamen, et suam pensionem eis ab antiquo de dicta ecclesia debitam, videlicet tredecim libras annuatim argenti, sine difficultate obtinendam et secundum eorum ordinationem (prout melius viderint) inter ipsos disponendam et expendendam. Eodem modo assignavit et concessit eisdem praedictam ecclesiam de Baddeby cum omnibus juribus et pertinentiis universis, ad eorum similiter indigentiae relevamen et secundum eorum ordinationem inter ipsos expendendam. De hac autem ecclesia de Baddeby recipit sacrista istius domus annuatim pensionem duarum marcarum, de bursaria domini abbatis. Item iste abbas assignavit et concessit camerario istius monasterii illud messuagium et duas carucatas terrae per ipsum superius acquisitas in Baddesey, quae quondam fuerunt Willielmi seneschalli, cum tota decima garbarum ad opus conventus, ita quod dictus camerarius reddat conventui singulis annis pro melioratione vestium suorum decem libras argenti; et quod quodcumque tam minuti quam commonachi monasterii istius (a priore vel ab ejus vices gerente obtenta licentia) ibidem comedere voluerint, percipient de cellario et de utraque coquina corrodium ad eos pertinens adeo plene sicut perciperent si in hoc monasterio morarentur et comederent. Similiter concessit officio hostiliariae veterem cameram inter refectorium et aulam hospitum abbatis stantem, ad dilatandam et faciendam aulam et cameram pro viris religiosis advenientibus honestius et decentius quam ante fuerat. Fecit etiam

A.D.
1317-1344.

¹ *diocesis*] in proprios usus cum omnibus juribus et pertinentibus suis. Add. Harl.

A.D.
1317-1344.

nobilem portam abbatiæ in curia versus villam cum voltis, capellis et cameris circumstantibus, honeste desuper kernellatam, imaginibus etiam petrinis beatæ Virginis, sancti Egwini et regum fundatorum nostrorum decenter circumdatam, et unam aliam portam in Bertona versus Merstowam¹ etiam bene desuper kernellatam, et ab illa porta usque ad fluvium Avene abbatiam ex illa parte muro lapideo bene munivit. Item fecit duas portas contiguas in le Smytheye versus pomeria,² cum una camera desuper honeste³ situata. Præterea plures grangias necnon et alias domos valde necessarias infra vallem et extra super maneria magnis sumptibus construxit ac reparavit. Assignavit etiam iste abbas et concessit elemosynario qui pro tempore fuerit de terris supradictis et per ipsum acquisitis pro distributione pauperum in die anniversarii sui septuaginta solidos, prout patet in instrumento inde confecto et sigillo communi signato; et pro pitantia conventus eodem die triginta solidos; et pro indumentis⁴ et sotularibus pauperum duodecim in die sanctæ Katerinæ quadraginta solidos; et pro duobus capellanis celebrantibus pro anima domini Walteri de Glouceter militis, junioris, et Hawysie matris suæ imperpetuum sex libras; et pro uno capellano celebrante pro anima dicti abbatis et istius loci conventus imperpetuum septuaginta solidos et octo denarios. Et isti capellani celebrare debent in hac ecclesia Eveshamensi, ut patet in eodem instrumento inde confecto. Iste etiam abbas acquisivit huic ecclesiæ unam casulam cum duabus tunicis ex violacio cum flosculis liliorum croceis supertextam et unam albam valde bonam de opere manuali,⁵ et aliam albam viridem cum stellis aureis supertextam. Iste etiam⁶ abbas primo inclusit parcum de Schrew-

¹ *Merstowam*] villam, Harl. 3763.

² *pomeria*] gardina. Ibid.

³ *honeste*] honestissime. Ibid.

⁴ *indumentis*] warniamentis. Ibid.

⁵ vocato *Whypedwerk*. Add. ibid.

⁶ *etiam*] enim, MS.

enhulle, ubi seminare fecit quercus et fraxinos et alias arbores. Similiter et apud Evesham in pomerio inferiori versus Hampton, qui postea ad magnam utilitatem ecclesiae in altum proficientes excrescebant. Et quia herbæ pomeriorum abbatis olim ad officium gardinariii conventus pertinebant, dedit idem abbas ad dictum officium sexaginta solidos per annum ne de herbis aut arboribus ibidem de cætero crescentes se intromittat.

Quum autem viginti octo annis suam prudenter rexisset ecclesiam, idus Decembris in pace vitam finivit, anno Domini millesimo [tricentesimo] quadragesimo quarto, et juxta fontem in navi ecclesia jacet humatus: cujus animæ propitiatur Deus. Amen.

A.D.
1344-1345.

His death
13 Dec.
1344.

*De magnificis operibus domini Willielmi Boys
abbatis.*

Tertia quoque hebdomada post ejus decessum, videlicet kalendas Januarii, electus est concorditer in abbatem Willielmus Boys¹ monachus istius domus, et a papa Clemento sexto dominica in Ramis Palmarum proxima sequente Avinionæ confirmatur. Reversus itaque Angliam, cum grandi honore atque amore a fratribus monasterii hujus domus suscipitur, et in die Pentecosten sequente est honorifice installatus. Iste abbas vir honorabilis erat atque laudabilis,² jocundus, dapsilis atque facetus, sicque³ per ciborum dapsilitatem et munerum multorum largitionem quæ temporibus opportunis copiose effundebat, magnam sibi amicitiam comparavit tam in curia regis quam alibi. Hic itaque abbas acquisivit in villa de Evesham de Henrico Chestur tria tenementa cum pertinentiis, et triginta septem acras terræ cum tribus acris prati, quæ valent per annum quinquaginta tres solidos et quatuor

Abbot
Boys elected 1 Jan.
1345; confirmed
20 March.

Installed
16 May.

¹ Boys] de Boy, Harl. 229 and 3763.

² laudabilis] affabilis, Harl. 229 and 3763.

³ sicque] et. Ibid.

A.D. 1345-1367. denarios. Item de Rogero Porter in eadem villa unum tenementum et sex cotagia. Item de domino Nicholao Porter in eadem tria tenementa cum pertinentiis, et acquisivit de eodem Nicholao officium janitoris abbatiæ hujus, quod ipse Nicholaus habere solebat in feodo. Item acquisivit in eadem villa de diversis hominibus viginti quatuor tenementa, cum pluribus cotagiis et curtilagiis et eorum pertinentiis. Acquisivit etiam de domino de Astun Somurville in villa de Bengeworthe duas virgatas terræ, quæ valent per annum triginta solidos; et de prædicto domino Nicholao Porter in eadem villa duo tenementa cum quinque cotagiis et eorum aliis pertinentiis, quæ valent per annum viginti solidos; et de domino Johanne Grenehulle capellano in eadem villa unum tenementum cum duobus cotagiis, quæ valent per annum decem solidos; et unum tenementum in eadem quondam Thomæ Eddeby, et valet per annum quinque solidos. Item acquisivit de dicto domino de Astun unam acram terræ cum advocatione ecclesiæ ejusdem Aston; sed de hac acra terræ et advocatione ecclesiæ ecclesia ista diu gaudere non poterat, certis de causis, ut inferius patebit. Item acquisivit de domino Johanne de Edintone nomine Rogeri Blanfrom manerium de Stanley, quod valet per annum tredecim libras sex solidos et octo denarios; sed nec de hoc manerio ecclesia hæc [p. 303.] longanimiter gaudere poterat, sicut in sequentibus clarebit. Acquisivit etiam abbas iste apud Nortone de prædicto Henrico Chestur duas virgatas terræ et unum clausum, quæ valent per annum triginta quinque solidos et quatuor denarios. Item in eadem villa de Galfrido Colemon sex tenementa, tres virgatas terræ et dimidiam, et duas acras terræ et dimidiam, quæ valent per annum quadraginta octo solidos et sex denarios. Item acquisivit apud Kynwartone de Roberto Grene quinque tenementa cum suo clauso et duobus vivariis et uno columbari, et septem acras prati, et quatuor

virgatas terræ et dimidiam, quæ valent per annum ultra reprisam quinquaginta tres solidos et quatuor denarios. Similiter apud Wythley acquisivit unum tenementum et dimidiam virgatam terræ, quondam Willielmi Musard, quæ valent per annum decem solidos. Et de Johanne Musard apud Seynebury quinque tenementa, quatuor virgatas et sex acras terræ et dimidiam cum pertinentibus, et unum clausum, quæ valent per annum quatuor libras et quatuordecim solidos. Et unum messuagium et dimidiam virgatam terræ de Johanna Kocus¹ in eadem villa; et unum clausum vocatum Beventonesplace.² Et tres acras terræ quondam Petri Thorubon, quæ valent per annum septendecim solidos et sex denarios. Item in North-Luttultone duo tenementa et duas virgatas terræ, quæ valent per annum octodecim solidos et decem denarios. Insuper apud Donyntone unum tenementum et sex virgatas terræ; et unum cotagium cum una acra terræ et dimidia, quondam Johannis Kyrkeby, et valent per annum quinquaginta quinque solidos et quatuor denarios. Item de Waltero Jefferey³ unum tenementum cum quatuor cotagiis, et unum messuagium cum quinque virgatis terræ et dimidia; quæ valent per annum quinquaginta tres solidos et quatuor denarios. Similiter apud Stowe quatuor tenementa et tres virgatas terræ, quæ valent per annum quadraginta unum solidos et octo denarios. Item in Newbolt duo tenementa et duas virgatas terræ et dimidiam, quæ valent per annum triginta sex solidos et octo denarios. Item in eadem de Henrico Morehalle unum tenementum et unam carucatam terræ super Stoure, vocatam Heyforduslond, et valent per annum centum solidos. Acquisivit insuper de Rogero Hambury manerium de Admuscote, quod valet per annum viginti marcas. Et de eodem manerium

¹ Kocus] Cokes, Harl. 3763.

² Beventonesplace] Benintonesplace. Ibid.

³ Jefferey] Geffray, Harl.

A.D.
1345-1367.

de Tydelmyntone, et valet per annum decem libras. Item de Rogero Graftone manerium de Sodyntone, quod valet per annum viginti libras. Ac etiam apud Hudecote de Hugone Besyn terras et tenementa de Heyfordesplace, quæ valent per annum quinquaginta tres solidos et quatuor denarios. Insuper apud Bratfortone de Thoma Ywayn unum capitale messuagium et duas carucas terras, quæ valent per annum cum pertinentibus,¹ decem libras. Item apud Burton de Philippo Chebbussey² unum tenementum et dimidiam virgatam terræ, quæ valent per annum novem solidos. Iste etiam abbas ædificavit apud Baddeby duo nova furna, quæ valent per annum viginti quatuor solidos et octo denarios.³ Item apud Evesham in Bertona ædificavit dimidiam partem majoris grangiæ, tam in columnis et muris lapideis quam etiam in meremio et aliis pertinentiis. Fecit etiam aulam æstivalem cum parva capella et camera sibi annexa, stantem inter refectorium et magnam cameram abbatis, quæ aula prius stabat in clauso seneschalli. Hic etiam abbas ditavit ecclesiam istam ornamentis pontificalibus, videlicet una bona mitra cum baculo pastoralis, annulis, chirothecis, almicio de grisio, cum uno rochetto, cum tunica et dalmatica, cum sandaliis⁴ et uno libro pontificali. Emit insuper unam bonam capam de rubeo velvetto cum imaginibus tabernaculatis, et ramusculis foliorum de auro supertextis; et aliam capam albam cum griffonibus, bestiolis et flosculis aurotextis; et duas capas de una secta stragulatas; et unam casulam, dalmaticam, et tunicam cum stolis et manipulis stragulatis; et decem albas cum amictis et paruris diversimode stragulatis; et unam casulam cum pluribus albis ferialibus de eodem panno; et unum tapetum de blodio cum mitris intextis pro sede abbatis ad altare, et alibi. Fecit etiam

¹ *pertinentibus*] tenentibus, MS.

² *Chebbussey*] Chebbeseye, Harl.
3763.

³ *viginti . . . denarios*] xxiii. sol.
et iiii^d. Ibid.

⁴ *sandaliis*] saldaliis, MS.

feri duas magnas campanas, Mariam scilicet et Egwynum, A.D. 1345-1367. 1354.¹
 quas venerabilis pater archiepiscopus Nazarenus christomate sacro linivit. Acquisivit etiam cum auxilio conventus privilegium papale quod abbas de novo canonice electus sit eo ipso confirmatus, et quod possit benedici in Anglia a quocumque episcopo catholico; quod quum acciderit valet quadringentas libras ad minus. Iste similiter abbas dedit et assignavit officio bursarii conventus septem libras undecim solidos et tres denarios de terris et tenementis per ipsum superius acquisitis in Nortone, Newbolt, Baddesey, Honyborne, et Kynwartone exeuntes, et quinquaginta solidos pro salmonibus de Penwortham, ut idem bursarius reddat et distribuat particulariter unicuique monacho in cursu minutorum minuto certos denarios de dicta summa provenientes, prout in quodam memorato illius ordinationis expressius continetur, ad uberiores procuraciones prædictorum minutorum. Priori vero duplum in sua minutione de dicta summa distribuat. Item ad sustentationem sanitatis sanorum et relevamen imbecillitatis infirmorum, duos dies recreationis prædictis

¹ This date (of the consecration of the bells) is ascertained from the following note in Cotton MS. Nero, D. iii. f. 246:—"Nota de verbis super campanas, et primo

"super campanam in honore sancti Egwini consecratam, A.D. 1354.
 " "Dompnus Willielmus Boys, abbas, me fieri fecit in honore sancti Egwyni.

" "O pater Egwyne, tibi consono nocte dieque!] Will.

" "Me fugiant digne tonitrus mala fulgura quæque.] Boys

Egwyn. nos

" "Me sonante, pia succurre virgo Maria!] fieri

" "Ecclesiæ genti discedant fulgura venti.] fecit.

Maria.

" "Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat.] Jesus.*

" "Ave! gloriosa virginum regina,]

" "Vitis generosa, vitæ medicina.]

Gloriosa.*

" "Ave Maria! gratia plena, Dominus tecum.] Gratia.

" "Convoco pransuros ad mensam et bibituros.] "Super

" "Prospera succedant, mala, me resonante recedant."] campanam ad lavatoria."

* See p. 100.

A.D. 1345-1367. minutis¹ gratiose addidit et concessit, quum tamen prius nisi tres dies habebant. Hic etiam assignavit ad officium infirmariæ illas duas virgatas terræ in Bengeworthe de domino de Astone perquisitas. Concessit etiam et assignavit singulis monachis istius monasterii qui pro tempore fuerint de misericordia, singulos panes albos, vocatos *treycatur*.² Et etiam singulis monachis sanguine minutis dum tamen non fuerint ipso die de misericordia, singulos panes hujusmodi vocatos *treycatur*, de cellario percipiendos in perpetuum, prout in ordinatione illius concessionis plenius continetur. Ratificavit etiam et concessit imperpetuum priori et conventui pro recreatione et solatio eorundem quandam particulam gardini inferioris et pomerii juxta Avonam quæ dicitur Sturdy,³ cum vivario, herbis et arboribus, et aliis pertinentibus, prout per certas metas limitatur. In hoc enim pomerio solebat postea infirmarius per assensum prioris et conventus, boves et alias bestias imponere; sed quia arbores cum herbis ibidem crescentes conculcabant et comedebant, et alia damna ibidem per illud officium fiebant, prior et conventus solvunt modo eidem officio annuatim decem solidos per magistrum operis ad festum nativitatis sancti Johannis Baptistæ, ne de cætero ibidem bestias imponat aut aliter intromittat quam alii fratres ibidem. Dedit etiam iste abbas et assignavit priori et conventui de maneriis de Admuscote et Tydilmynnton ad emendationem cameræ eorum viginti marcas. Præterea ordinavit et assignavit officio custodis capellæ beatæ Mariæ in cryptis quatuor libras de terris et tenementis per ipsum acquisitis, ut supra, in Stowe, Donyntone, Malgarisbury et Seynebury, ad inveniendum unum capellanum idoneum pro animabus abbatum et fratrum defunctorum istius ecclesiæ, ac etiam pro animabus domini Willielmi

¹ *minutis*] fratribus in cursu minutorum. Harl. 3763.

² *treycatur*] treyquatre, Harl.

³ *Sturdy*] Stordy. Ibid.

Stowe et parentum suorum, necnon Odonis et Margeriae de Hynton, cunctorumque benefactorum in ista ^{A.D.} 1345-1367. ecclesia de Evesham, ad altare sancti Stephani singulis diebus divina celebraturum imperpetuum. Insuper et assignavit officio eleemosynarii octo libras sex solidos et octo denarios de terris et tenementis in villis de Evesham, Bengeworthe et Seynebury exeuntes, ad inveniendum duos capellanos idoneos pro animabus regum Angliæ, abbatum et fratrum defunctorum, ac etiam Johannis Guytyng de Evesham cæterorumque benefactorum, in capella noviter constructa in cœmeterio Eveshamiæ ad portam abbatiæ divina celebraturos imperpetuum. Tandem transactis fere viginti duobus ^{Death of} annis cum dimidio, multa ægritudine fatigatus, apud ^{abbot} manerium de Ombresley diem suum clausit extremum, ^{Boys,} octavo idus Junii, die sancto Pentecostes, anno videlicet ^{6 June,} Domini millesimo tricentesimo sexagesimo septimo, et ^{1367.} per venerabilem patrem Lodowycum episcopum Herefordensem duodecimo kalendas Julii in navi hujus ecclesiæ coram imagine gloriosæ Virginis ecclesiasticæ traditur sepulturæ.

*De operibus Johannis Ombresley abbatis istius
[ecclesiæ].*

Isti successit Johannes de Ombresley, monachus et ^{John de} cellerarius istius domus, canonice a conventu electus, ^{Ombresley} videlicet quarto nonas Julii proximo tunc sequente; ^{elected} qui statim a venerabili patre Lyncolniensi episcopo ^{4 July,} quintodecimo kalendas Augusti, virtuti illius privilegii ^{1367.} papalis supra nominati a domino papa Urbano quinto indulti, apud Bannebury munus benedictionis suscepit. Deinde kalendas Augusti proximo tunc sequente hic ^{Installed} apud Evesham est honorifice installatus.¹ Iste abbas ^{1 Aug.}

¹ Qui ibidem xii. annis residens diem suum clausit extremum anno Domini M.CCC.LXXIX. Et quum virtutum præmia merentibus tribui

conveniat, expeditque defunctorum gesta laudabilia per scripturas ad ipsorum laudem memoriæ commendare et ad exemplum posteris ut

A.D. 1367-1379. primo acquisivit huic ecclesiæ tria messuagia, sex virgatas terræ, triginta acras prati, duodecim acras bosci, atque redditus viginti solidorum per annum cum pertinentiis, quæ fuerunt quondam Johannis Sodyntone in dominio de Ombresley et imperpetuum sibi et monasterio incorporavit, ad magnam quietem sui et successorum suorum, quamvis illi hoc sæpius attentaverint, nec ad finem perducere potuerint. Pro qua acquisitione, absque aliis expensis, solvit domino regi triginta libras. Et in hac acquisitione habuit Johannes de Rous, armiger, Kyngesley de nobis in comitatu Warwychiæ in eschambium particulare, sub certis modis et formis et sub reversione possibili ad monasterium istud, prout in cartis domini regis plenius continetur. Item acquisivit magnis laboribus et expensis de domino Rogero Chorltono manerium de Heyforde,¹ cum advocacione ecclesiæ ejusdem et aliis pertinentiis suis. Item acquisivit in Evesham unum tenementum quondam Thomæ Astone, et quatuor seldas² quondam Janokes in eadem villa, et omnia tenementa quæ fuerunt quondam Johannis Dykun in Bengeworthe. Hic etiam ædificavit de novo unum bonum columbare apud Evesham. Item unam capellam extra portam abbatiæ super imaginem beatæ Virginis, annexam capellæ dictæ vulgariter *charnelhous* cum cæteris fenestris et aliis honestis pertinentiis. Item ædificavit apud Ombresley unam aulam et duas cameras, videlicet unam in parte australi et aliam in parte boreali, et unum stabulum extra inferio-

ipsi per ipsorum lecturas ad similia perpetranda propensius excitentur, hinc est quod bonæ memoriæ frater Johannes de Ombresley, abbas antedictus, dictum monasterium pro tempore quo ei præfuit in spiritualibus et temporalibus sapienter gubernavit et discrete, ac præter diversitates sibi illatas et injuriose non sine magnis laboribus et expensis sus-

tinuit et patienter, ut tunc oportuit, toleravit, diversis bonis tam mobilibus quam immobilibus ditavit atque possessiones ipsius ampliavit, quorum particulares descriptiones in sequentibus inseruntur distincte. Add. Harl. 3763, f. 175 b. See p. 303, *infra*.

¹ Heyforde] Eyforde, Harl.

² seldas] scopas. Ibid.

rem portam ibidem, et minorem grangiam in curia exteriori ibidem. Similiter impetravit a domino rege licentiam includendi trecentas acras terræ et aquæ in manerio de Ombresley et parcum inde facere, ut in literis patentibus domini regis plenius continetur. Similiter apud Uffenam ædificavit exteriorem portam cum camera super eam, et stabulum contiguum eidem. Item apud North-Luttultone ædificavit unam grangiam decimalem. Ædificavit etiam paginam illam claustr² contiguam ecclesiæ ubi carolæ fratrum consistunt, tam in muris et fenestris vitreis quam in pavementis pro dicta pagina,³ et pro alia versus hostriam sibi annexa. Iste etiam abbas ditavit ecclesiam hanc cum ornamentis subscriptis, scilicet cum uno baculo⁴ pastorali pretioso, una cruce processionali cum baculo portabili pro eadem et de eodem metallo, et duobus thuribulis argenteis et deauratis, (de quibus unum majus et aliud minus manuale), duabus naviculis argenteis et deauratis cum cochlearibus pro eisdem de eodem metallo, et uno pari pelveorum argenteorum ad lavandum⁵ coram altari. Item acquisivit pro sua capella propria duo paria phialarum argentearum et deauratarum, et duo candelabra de eodem metallo, et unum vas argenteum et deauratum, pro sale imponendo,⁶ et unum aquarium pro aqua benedicta cum aspersorio de argento, et unum pacis osculatorium argenteum deauratum et enamellatum, cum una campanella argentea et deaurata. Acquisivit insuper huic ecclesiæ, unum par vestimentorum de albo

A.D.
1367-1379.
1376.¹

¹ Pat. de anno 50 R. Edw. III.
"Quod abbas de Evesham possit
"imparcare boscum suum de Lyn-
"holte infra manerium suum de
"Ambresey in com. Wigorn."
Calendarium rotulorum patentium,
fol. 1802, p. 192.

² pag . . . claustr²] unam panam
claustr². Harl. 3763.

³ dicta pagina] dicto pano (sic).
Ibid.

⁴ The word *annulo* is inserted
before *baculo*, but is marked with
a sign of erasure.

⁵ ad lavandum] pro lavatorio.
Harl.

⁶ vas . . . imponendo] scallop pro
sale. Ibid.

A.D. 1367-1379. panno aureo, videlicet unam casulam, unam dalmaticam, tres tunicas, unam capam principalem, aliam pro capellano, et duas alias pro cantoribus in choro, unum sedile episcopale cum coopertoriis ipsius, duo frontella pro altari, unum superius et aliud inferius dependentia. Omnia enim hæc ornamenta, tam in vestibus quam in vasis et aliis, de executoribus magistri Willielmi de Linne episcopi Wygornie abbas iste acquisivit. Item acquisivit aliud par vestimentorum de blodio velvetto¹ aureo opere enbrowdato cum margaritis, videlicet *peerlus*,² et aliis lapidibus bene adornatum, videlicet unam casulam cum duabus tunicis et tribus albis, unam capam pro choro cum stolis et manipulis condecensibus de eadem secta. Acquisivit etiam margaritas, videlicet *peerlus*, ad valorem quinquaginta marcarum pro alia mitra facienda, quas reliquit post se in thesauria. Item concessit et assignavit priori et conventui in relevamen officiorum et supportationem onerum eis incumbentium omnia illa hospitia, tementa, schoppas, cellaria et solaria cum pertinentiis in civitate Londoniarum quondam Margerie Brown,³ excepto uno principali manso, ut plenius patet in quodam instrumento inde confecto et communi sigillo et sui ipsius et prioris sigillis signato. Pro quibus solvit in tempore suo⁴. Ratificavit etiam et confirmavit, ut in eodem instrumento habetur, redditum viginti marcarum quas predecessor suus Willielmus Boys priori et conventui concessit et assignavit de maneriis de Admuscote et

¹ "de blodio velvetto] de blew velvette. Harl.

² *marg.* *peerlus*] perrillis, Harl.

³ Given to the abbey in 1366.

"Margeria quæ fuit uxor Thomæ

"Brown dedit abbati et conventui

"de Evesham quinque messuagia et
"triginta et sex shopas cum pertinentiis in wardis de la Tour et
"Aldgate, London;" 40 Edw. III. Calendarium rotulorum chartarum et inquisitionum ad quod damnum. fol. 1803, p. 336.

⁴ Blank in MS.

Tidilmyntone ad emendationem cameræ nostræ. Manerium tamen de Stanley per eundem prædecessorem acquisitum, pro eo quod tempore suo nondum ad manum mortuam pervenerat, Johanni Rows armigero pro ducentis marcis ab hac ecclesia alienavit et vendidit. Item manerium de Baddeby et Newnam et de Hampton ad firmam posuit, forte pro meliori ut infra patebit, propter varietates temporum et annorum. Iste etiam abbas providit pro mensa abbatis sex *chargers*¹ argentea, viginti quatuor discos et totidem salsaria, cum aliis duobus magnis salsariis, et duos discos pro elemosyna et viginti quatuor cochlearia argentea. Iste etiam abbas istud monasterium pro tempore quo ei præfuit in spiritalibus et temporalibus sapienter gubernavit et discrete, ac præter diversitates sibi illatas injuriose non sine magnis laboribus et expensis sustinuit et patienter, ut tunc oportuit, toleravit. Transactis igitur prælationis suæ xii. annis, relicto monasterio omnibus bonis pleno, tertio kalendas Novembris in hoc monasterio diem suum clausit extremum, anno videlicet Domini millesimo [trecentesimo] septuagesimo nono, et in navi ecclesiæ coram pulpito jacet decenter humatus; cuius animæ propitiatur Deus. Amen.

A.D.
1367-1379.

Death of
abbot Om-
bersley,
30 Oct.
1379.²

De operibus bonis domini Rogeri Zatton postquam in abbatem electus est. Nam antea plura dignæ memoriæ commendanda operatus est in officio sacristariæ, ut in vestimentis et aliis.

Post cuius Johannis obitum vir bene religiosus Rogerus Zatton, monachus³ ejusdem monasterii, xii. kalendas Decembris a conventu unanimiter in abbatem

Abbot
Zatton
erected 20
Nov. 1379.

¹ *chargers*] chagers. Harl. 3763.

² The abridged chronicle in Harl. 3763 ends (on f. 176) at the death of this abbot.

³ *monachus*] et sacrista. Add. Harl. 229, f. 19.

A.D. 1379-1418. eligitur. Deinde a rege receptus, secundum quod eorum volunt privilegia a domino Lincolnensi episcopo apud Londoniam¹ munus benedictionis accepit, ac etiam consequenter in vigilia Natalis Domini in Eveshamensi monasterio honorifice installatur. Iste abbas ædificavit de novo grangiam decimalem de Wykewone juxta vivarium ibidem; postea, processu temporis, magnam grangiam ejusdem curiæ cum bostare magnis sumptibus de novo ædificavit. Similiter incontinenti post hæc et quasi in uno anno ædificari fecit magnam grangiam de Aldynton. Postea dimidiam partem magnæ grangiæ de Evesham in Bertona magnis custubus de novo ædificari fecit. Item ædificavit de novo aulam de Offenham decenter et sumptuose ut patet per visum, cum *le copbord* ibidem adjacente et *le parler* ibidem ex altera parte decenter ornato, ac etiam columbare infra curiam ibidem. Similiter reparavit de novo bostare de Lenchewyk, de Honyborne et de Wyllarsey; postea bostare de Bradwelle, quod per ignem periit cum bobus et aliis jumentis tempore suo. Item reparavit partes tenuræ tenentium suorum apud Offenham et apud Bengheworthe, quæ similiter per ignem perierunt, ac etiam de novo bostare de curia de Benge. Similiter reparari fecit de novo aulam de Baddeby cum capella ibidem. Postquam fecit reparari de novo diversa tenementa de Hampton, et in aliis locis per vallem, ut patet per visum, pro suis tenentibus, magnis sumptibus et expensis. Item ædificari fecit de novo *le maltmylle* de Evesham cum camera et aliis necessariis ibidem. Postea reparavit de novo bis vel ter *le flodzates* de Evesham et Chadbery cum molendinis ibidem et *le zates* cum maximis expensis. Similiter reparavit de novo bis vel ter molendinum de Tatlynton cum *le floodzates* ibidem. Ac etiam fecit de novo caput vivarii de Ombresley vocati *Trylpole* cum molendinis ibidem,

¹ *Londoniam*] in hospitio dicti episcopi. Add. Harl. 229.

cum lapidibus sumptuose, ut patet per visum. Si-
 militer fecit ibidem de novo unum columbare et co-
 quinam ibidem; similiter et capellam. Postea fecit de
 novo maximum arcum pontis Eveshamiæ. Item appo-
 suit manus adjutrices tam in expensis quam in cariagiis
 ad pavementum villæ Eveshamiæ. Postquam solvit pro
 omnibus custubus pavimenti refectorarii E[veshamiæ?]
 et illius paginæ juxta idem refectoryum. Similiter ædifi-
 cavit de novo quatuor cotagia juxta portam cœmeterii
 pro pauperibus inhabitandis et orantibus pro se et pro
 omnibus fidelibus defunctis. Item campanile de Evesham
 fuit constructum tempore suo, ad quod sine dubio
 maximus adjutor et benefactor fuit tam in cariagio lapi-
 dum quam in aliis necessariis multis. Postea presbyte-
 rium istius loci factum fuit in tempore suo, ad quod
 gratiosas manus adjutrices apposuit, tam in cariagio
 lapidum [et] meremii quam ad fenestras, cum adjutorio
 magistri Roberti More; unde credimus quod ipsi
 fuerunt causa bonæ consummationis ipsius operis, Deo
 cooperante, quorum animabus propitiatur Deus: Amen.
 Item re-ædificari fecit de novo unum tenementum
 apud Wykewone vocatum Hodysplace, pro quo ædifi-
 cando expendit ad minus viginti marcas. Et hæc de re-
 parationibus et tenementorum de novo ædificationibus in
 parte, licet non in toto propter tedium legentis. Nunc
 autem ad alia pietatis ejus opéra revertamur. Similiter
 acquisivit huic ecclesiæ unam mitram bonam et for-
 mosam cum *perles* decenter ornatam. Postea acquisivit
 sex capas cum xxxiiii. albis unius sectæ, et duas alias¹
 cum quatuor tunicis fieri fecit. Fecit etiam fieri
 maximum gradale istius ecclesiæ decenter et sumptuose,
 quod servit pro abbatibus in choro quum ibi præsentem
 fuerint. Item sustentabat luminare sancti Johannis
 Baptistæ, videlicet omni die nativitatis ejus xxiiii.
 cereos coram altari ejusdem die ac nocte, quem valde
 dilexit. Similiter sustentabat unum cereum magnum

¹ *alias*] aliis, MS.

A.D. 1380-1418. in capella beatæ Mariæ Virginis, coram altari ejusdem per omne tempus prælatiæ suæ, videlicet ardentem in principalibus festis ejusdem per diem et noctem. Postea sustentabat xxiiii. cereos arduentes, ut supra, in festo apostolorum Petri et Pauli, sicut in die sancti Johannis Baptistæ. Postquam apposuit grandes expensas pro amortizamento terrarum et tenementorum in Evesham, Bengesworthe, Lyttulton, Newbold, Tatlynton, Admescote et Ombresley, ut patet per cartam regiam inde factam. Item expendit multum pro dominio de Stowe, recuperando versus Grene Cornwayle, ut patet per cartam regiam inde factam. Postquam solvit pro confirmatione hundredi de Blakenhurst et aliorum possessionum nostrarum tempore Henrici regis quinti plusquam xxiiii. marcis. Similiter expendit multa circa placitum versus sanctimoniales de Catysby, pro parcella dominii de Badby recuperanda. Postea expulit¹ gratiose² et viriliter et magnis expensis Willielmum Cowrteney archiepiscopum Cantuariensem, qui, ut dicebatur, voluit tunc attentare contra privilegia nostra et visitare nos. Item concessit et ratificavit terras et redditus viginti librarum apud Londoniam perquisitas a prædecessore Johanne Ambresley, et eas distribuit sic particulariter, videlicet, coquinæ conventus decem marcas, coquinæ infirmariæ decem marcas et thesaurario pro infirmis decem marcas, prout plenius patet in compositione inde facta. Similiter acquisivit tenementa et terras quondam Blundel de Tatlestrop et dedit officio camerarii, pro quibus ipse camerarius qui pro tempore fuerit distribuet cuilibet monacho istius monasterii, ipso abbate vivente, duodecim denarios et priori duos solidos, et sic faciet omni anno post obitum suum. Et³ Postquam ordinavit et dedit cum consensu totius conventus officio prioratus istius loci, ad relevandam exilitatem illius

¹ *expulit*] expulsit, MS.

² *gratiose*] gloriose, Vesp. B. xv. fol. 19.

³ Two lines have here been altogether erased.

officii, quædam tenementa in le Bruggestrete et Col-
stret Eveshamiæ quæ quondam fuerunt Agnetis
Guytyng. Postea officio sacristariæ quædam tenementa
in eadem villa olim vocata Tettebury, pro quibus
ipse sacrista qui pro tempore fuerit solvet quolibet
anno capellano crucis decem solidos. Item dedit eidem
sacristariæ in escambium quatuor acras prati quæ
fuerunt quondam Thomæ Ywayns in Bretfarton pro certis
redditibus quos solebat recipere in civitate Wygornia.
Similiter dedit officio magistri capellæ quædam tene-
menta in villa de Evesham, videlicet in Alto vico
versus Ruynhulle in quo olim Willielmus Carnifex in-
habitavit, et aliud quod Thomas Astone tenet in Brugge-
strete. Item dedit officio hostilarii ad relevandam
exilitatem dicti officii quædam tenementa in eadem
villa et Lyttulton, ut patet plenius in compositione
inde facta. Postquam dedit officio eleemosynarii ad sus-
tentandum presbyterum celebrantem in navi ecclesiæ,
videlicet ad altare sancti Thomæ martyris, pro anima
domini Willielmi Chyryton abbatis et aliorum, prout
in compositione habetur, quoddam tenementum in villa
Eveshamiæ olim Aliciæ Smethewyk, in quo Matildis
Hawkyslow modo inhabitat, de quo recipit annuatim
xxii. solidos, et post ejus decessum ponetur ad volun-
tatem dicti eleemosynarii qui pro tempore fuerit.
Item ordinavit et dedit officio bursarii conventus
pro pitantia in die anniversarii domini Nicholai Her-
ford dudum prioris istius loci reversionem tene-
menti Willielmi Ryche et uxoris suæ in Alto vico
Eveshamiæ, ut post obitum eorum ad libitum dicti
bursarii ponetur. Similiter constituit et fecit, per as-
sensum totius conventus et maxime ad instantiam
Thomæ Newbold tunc cellerarii,¹ quod festum Sanctæ
Trinitatis de cætero quasi unum de principalibus festis
celebretur. In quo die ordinavit unam pitantiam con-

A.D.
1380-1418.

¹ *Thomas Newbold cellerarius, rubric in marg.*

A.D.
1380-1418.

ventui distribuendam de certis tenementis in Eveshamia [et] in Bengeworthe per eundem cum licentia abbatis acquisitis, videlicet cuilibet monacho unum caponem cum una quarta vini, priori duos capones cum una dimidia lagena vini, abbati vero tres capones cum una lagena vini per manus eleemosynarii distribuendam. Dedit etiam idem abbas officio pitantiarii quoddam tenementum in Eveshamia in le Bruggestrete vocatum Marschalle, ut ipse pitantiarius qui pro tempore fuerit distribuatur eodem die Sanctæ Trinitatis cuilibet monacho, excepto abbate, ex redditibus dicti tenementi duodecim denarios, priori duos solidos, per eundem Thomam Newbolde acquisitos.¹ Et tunc ordinavit per assensum sui conventus quod festum sancti Odulphi cum solemnī processione celebretur, sicut ante idem festum Sanctæ Trinitatis celebrari solebat. Item dedit bursario conventus omnia tenementa et redditus in villa Eveshamiæ quæ olim fuerunt Thomæ Greyther, quæ se extendunt ad valorem xxxiii. s. iiii. d., pro pitantia habenda in anniversario domini Nicholai Baddesey presbyteri. Postea dedit officio bursarii conventus reversionem tenementi Johannis Sylby, quondam Roberti Comyns, in Eveshamia, pro pitantia magistri Roberti More,² in pecunia distribuenda, videlicet cuilibet monacho duodecim denarios et priori duos solidos in die anniversarii sui. Et tunc constituit quod anniversarius dies ejusdem Roberti More fiat in omnibus in conventu prout in die anniversario Wolsini monachi et anachoritæ istius loci fieri consuetum est, præterquam quod conventus non erit in albis, prout plenius habetur in compositione inde facta. Item ordinavit et constituit per assensum sui conventus quod ipse et successores sui solvent omni anno pro fabis et farina centum solidos coquinario

¹ *per . . . acquisitos*] substituted by a later hand for some fewer words erased.

² *Magistri Roberti More*, rubric in marg.

conventus, albis fabis in Quadragesima nihilominus ad usum eorum reservatis. Similiter constituit et concessit ut ipse et successores sui solvant annuatim cuilibet monacho ad festum Purificationis beatæ Mariæ ultra numerum vicenarium usque ad numerum sexdecim monachorum et non ultra pro terris dominicis de Baddesey ad conventum olim pertinentibus decem solidos, ac etiam tres carectatas straminis pro lectis monachorum et minutorum ibidem annuatim, videlicet duas carectatas ad festum Annunciationis et unam ad festum Michaelis per manus cellerarii, carandas de maneriis de Aldynton et Wykwone. Postquam ordinavit quod quilibet confratrum nostrorum a redditione sui servitii absolutus et presbyter ordinatus ante festum Michaelis et liberatus a parva cantaria percipiet solutionem de Leylond plenarie, sicut alii confratres de majori ætate percipere consueverunt. Item constituit cum consensu conventus ut ipse abbas et successores sui reparare debent omnes domos coquinæ conventus et similiter omnes domos ad coquinam infirmarii pertinentes et ambulatorium a camera prioris usque ad sartariam quotiens necesse fuerit, cum omnibus necessariis ad easdem coquinas pertinentibus. Similiter fecit pacem et concordiam inter Thomam comitem Warrwichiæ et nos ad magnum profectum ecclesiæ nostræ (quæ perturbata fuit antea per longum tempus inter dictum comitem et Johannem Ambresley prædecessorem suum) cum magnis sumptibus. Item apposuit grandes expensas circa placitum apud Northampton pro quodam suo nativo, ut tunc dicebatur, sed in hoc voluntatem suam non obtinuit, consilio¹ suo tunc deficiente propter defectum præsentiae suæ, atque domino Thomæ Newenham tunc cum omnibus viribus suis adversante. Postea multas expensas sustinuit pro placitis habitis contra Thomam Burdet² militem et Nicholaum filium suum,

A.D.
1380-1418.

¹ *consilio*] concilio, MS.

² *Burdet*] Bredet, Vesp. B. xv. fol. 19 b.

A.D. 1380-1418. videlicet mittendo ultra mare ad dominum regem, qui tunc agebat in partibus Normaniæ, et ad alios duces et dominos Angliæ pro auxilio impetrando; et etiam in placitis vocatis *Oïer et terminer* in maximis sumptibus et magnis summis pecuniæ; qui tandem, Deo dante atque aliis amicis mediantibus, victoriam obtinuit de adversariis suis. Unde impignoravit se versus mundum et conventum suum in ccc.lx. libris et ultra, computatis computandis. Iste abbas in conventu suo simplex et rectus et mitis semper apparuit, non nimis mundanus sed valde religiosus, nulli nocens sed omnes diligens et omnibus quantum potuit proficiens, semper Deo devotus. Nam sicut faber ferrarius dum ferrum ignitur super incudem cum malleo percutit, sic ille in contemplatione et orationibus usque in finem perduravit, relinquens post se ad serviendum Deo xxxviii. monachos. Qui quum xxxix. annis et amplius post electionem de se factam vixisset et ecclesiam istam gubernasset, tandem plenus dierum, Deo vocante, ab hac vita instabili ad vitam, ut credimus, transmigravit æternam, in die sancti Grisogoni martyris viii. kalendas Decembris, anno videlicet Domini millesimo ccccº xviiiº.

Death of
abbot
Zatton,
24 Nov.
1418.

APPENDIX.

APPENDIX.

I.

TRANSLATION AND MIRACLES OF S. ODULPH, AND LIFE OF S. WISTAN.

[Bodl. MS. Rawl. A. 287, ff. 118-123 b.]

Incipit descriptio translationis et miraculorum ejusdem [Odulfi].

ANTIQUORUM erat studium gesta temporum factaque fortium virorum præclaro stylo commendare, actaque sub oculis sive auribus exhausta memoriæ posterorum tradere. Id sibi honestum aliisque utile videbatur fore. Unde nos eorum industriam imitari¹ cupientes, licet impotes eruditissima talium sequi vestigia, ut indocti pedetentim progredientes, qualiter reliquiæ patroni nostri sanctissimi Odulfi de Stauron Lundoniam asportatæ indeque ad ecclesiam Eoveshamensem honorifice fuerint translatae, compendioso studuimus stylo posteris intimare.

Accidit enim tempore Kanuti magnifici regis Anglo-
rum quod quidam viri, mira audacia freti, ossa sancti
ac Deo dilecti patris nostri Odulfi de Stauron clam
auferentes Lundoniam quantocius transferrent. Ea

A.D.
c. 1034.

¹ *imitari*] immitari, MS.

A.D.
c. 1034.

tempestate extitit quidam episcopus in eadem civitate nomine Ælfwardus, vir strenuissimus et (ut fertur) regis cognatus, qui tunc temporis binas ecclesias regebat, videlicet episcopatum præfatæ urbis abbatiamque Eoveshamensem. Is quum intellexisset reliquias sancti Odulfi in Lundoniam advectas, centum libras¹ vehementibus dedit, sicque inæstimabilem thesaurum gloriose acquisivit. O prædicandam tanti pontificis largifluam bonitatem! Floccipendit terrenæ immensum pondus pecuniæ quatenus patrocínio tam pretiosi advocati frueretur. Quapropter præclarum succedenti sæculo exemplum præbuit, Dei homines magis in suffragiis sanctorum quam in firmissimis ædificiis castellorum confidere debere. Itaque die constituto, quemadmodum consilio decreverat, prælibatus pontifex cum maximo honore multoque comitatu pretiosissimas reliquias ad Eoveshamensem ecclesiam devehit fecit. Cerneret, mirum dictu! in itinere divites pauperesque catervatim affluere, genua flectere, pectora tundere, venerari pro posse, et, ut mos est in talibus, unusquisque per sanctum Dei preces suas exaudiri sperabat. At ubi prope Eoveshamium ventum est occurrit processio festiva, multis clarissimis personis diversis ex partibus advenientibus redimita; resonant lætitiæ cantica, pulsantur classica, omnes in commune attollunt præconiorum jubilamina. Quid plura? Tandem præfatam ecclesiam cum maximo tripudio intrantes, pretiosissimas beati Odulfi reliquias cum cæteris reliquiis sanctorum, quæ plurimæ in eadem ecclesia habentur, honorificentissime collocant, ex illa die ejus solemnitatem annua observatione pridie idus Junii devotissime celebrantes, ad laudem unius veri Dei Qui vivit et regnat per omnia sæcula: Amen.

¹ libras] marcis, *supra*, p. 83.

De Fretherico episcopo.

Miracula quædam sancti Odulfi ad laudem omnipotentis Dei descripturi, præ cæteris illud videtur intimum quod Deus per eum antequam de hoc sæculo migraret operari dignatus est. Licet enim descriptor vitæ ipsius ob reverentiam Trajectensis pontificis id tacitum omiserit, nos tamen, quia non parum utile audientibus scimus, indiscussum præteriri non patimur. Tempore igitur prudentissimi Fretherici Trajectensis episcopi contigit beatum Odulfum assistere altari apud Stauron quo tunc temporis erat in Paschali solemnitate, ut divina mysteria (sicut ubique terrarum mos est) matutinali tempore celebraret. Quum ecce! inter canonem juxta altare astitit ei angelus Domini, talia sancto viro libans: “Festina, vir Dei, velocius missam finire, sicque ut astas sacerdotalibus vestimentis indutus, sanctum calicem manibus tenens, ad mare citissimo gradu propera illicque navim invenies quæ te Trajectum recto tramite deducet. Festina; quia nisi citius veneris, Trajectensis pontifex more solito missam solemniter celebrabit, quod si fecerit, iudicio divino propter peccatum quod nocte commisit diabolo traditus, confestim miserabiliter projicietur in infernum sepeliendus.” Hæc angelo dicente genusque peccati seriatim manifestante, ab aspectu sacerdotis dicto citius evanuit. At sanctus Odulfus quam celerius potuit missarum sacra peragens, mox sicut jussum sibi fuerat, calicem manibus ferens sacerdotalibusque vestimentis indutus, ad mare nemini quicquam dicens concite properabat. Hoc cernens omnis populus Stauronensis eumque amentem credens, mirari, unusquisque alium respicere, quid illud prodigii esset interrogare seque signare ceperunt; sed nullus eorum erat qui alium super hac re edocere sciret. Veniens itaque ad mare piissimus pater Odulfus navem para-

A.D.
c. 830.

A.D. c. 830. tam invenit, in quam secure ascendens, angelo Domini illam sine velo, remis, gubernaculo cæterisque armamenti invisibiliter gubernante, in Trajectense litus illæsus illico appulsus est. Quod idcirco supra quam dici fas sit mirabile est, quare, ut gnari ipsius maris asserunt, sine carbasis vix aliquando biduo triduove remis transmeari potest: verum apud Deum nihil impossibile esse scimus. Sanctus igitur Odulfus ad dominum Frethericum Trajectensem episcopum veniens, invenit eum cum nimia pompa ad missarum solemnias se præparantem. Et jam sandaliis pedes et crura ipsius tegebantur, quum ecce! modesto vultu respiciens, vidit beatum Odulfum sacerdotali infula indutum calicemque manibus tenentem prope assistere; admiransque, "Quid tu," inquit, "bone Odulfe, tam insperatus et tam inopinato modo paratus, tam festinus hac die advenisti?" Cui beatus Odulfus: "Necessitate quadam permaxima coactus, domine pater, vestram sanctitatem tali modo expetii." Vocansque episcopum seorsum, visionem angelicam omnemque rei veritatem sibi ex ordine sicut superius prætaxatum est pandit: causam etiam modumque eventus eidem indicare studuit, quod ideo talia pateretur quoniam eadem sanctissima nocte cum quadam sanctimoniali, propria videlicet sorore, peccasset. Id episcopus audiens et ultra quam æstimari possit Dei iudicium expavescens, jussit beatum Odulfum Paschalem missam Trajectensi populo solemniter vice sua celebrare. Quod et factum est. Ipse vero episcopus interim infirmitatem simulans, pontificalibus ornamentis redimitus, prope altare residebat. Postea autem condignam poenitentiam a sancto Odulfo sibi injectam explens, episcopatum reliquit, decem annis exilium passus omnibusque suis incognitus, beatissimo Odulfo cura pastoralis commissa. Et condigne satis, nam quem Deus per angelum suum sic exaltavit, jure ab hominibus honorari meruit. Transactis vero decem annis præfatus pontifex Frethericus, Sancti Spiritus in se gratia

cooperante, simul et apicem pontificatus et tanti ordinis admirandam sanctitatem, ut crebra ipsius miracula testantur, obtinere meruit; præstante Domino nostro Jesu Christo, Qui cum Patre et Spiritu Sancto vivit et regnat Deus per infinita sæculorum sæcula: Amen.

A.D.
c. 830.

De Editha Anglorum Regina.

Laudabile miraculum per beatum Odulfum a piissimo Domino patratum deducatur in medium. Tempore magnifici ac Deo dilecti regis Æduuardi contigit ut per reginam Editham desiderio sanctorum ductam edictum poneretur in Anglia per plura monasteria quatenus reliquiæ multorum sanctorum apud Glauuorniam coadunarentur, ut die constituta regina illuc veniens pro libito sui quæque optima proprio juri manciparet. Sed quid plura? Pervenit edictum usque ad Eoveshamense monasterium. Commoti igitur dolore omnes habitatores loci, nec tamen præcepto regis et reginæ ullo modo resistere ausi, consilio inito decreverunt magis reliquias sancti Odulfi quam beatissimi patroni sui sancti Ecgguini Glauuorniam transmittere. Quod et factum est. Itaque die constituta adveniente, et rege cum suis optimatibus ut in natalitio Domini die quæ solemnitatis erant exequente, præfata regina quæ jam animo conceperat implere sequenti die actutum sategbat. Accito igitur aurifabro jussit ut singula sanctorum serinia aperiret, quatenus ex iis quæ intus erant desiderio suo satisfaceret. Hoc postquam de quibusdam sanctis est completum et ad reliquias beati Odulfi sumendas est ventum, statim ut aurifaber feretro sancti manum immisit, mira res! meritum præclari Odulfi per virtutem Dei cupidæ reginæ visum abstulit. Cerneret omnes præsentibus turbari, mirari, et quid triste acciderit percunctari. Ipsa denique regina, præ cæteris tristis effecta, quantocius præcepit aurifabro ab incepto desistere. Tum demum voto se obligavit nunquam

A.D.
1043-1066.

A.D. 1043-1066. deinceps contra quemlibet sanctorum vi talia se ausuram si Deus omnipotens meritis sancti Odulfi sibi visum redderet. Addidit insuper donum quod devotissimo animo super beati Odulfi obtulit feretrum, pallium scilicet pretiosum. O admiranda clementia Christi! O prædicanda pietas sancti Odulfi! Mox etenim, ut supplicio votum, voto donum successit, prædicta regina amissum visum recepit. Lætatur rex et heroes cuncti, replentur admiratione universi, divulgatur miraculum coram tot et tantis testibus gloriose patratum et circumquaque dilatatur, reducitur a suis sanctus ac Deo dilectus Odulfus ad propriam sedem Eoveshamium cum reginæ dono ac maximo tripudio. Per omnia benedictus Deus, Qui per sanctos Suos talia operatur miracula, Cui sit honor et gloria per cuncta sæculorum sæcula: Amen.

De feretro sancti Odulfi.

A.D. 1077-1085. Nec minus illud prædicabile videtur quod omnipotens Deus per fidelem servum suum Odulfum operatus esse refertur. Festiva dies sancti Kenelmi servanda erat in crastinum quum ecce abbas Eoveshamii dominus Walterus evocatis duobus fratribus jussit ut cum reliquiis sancti Odulfi honorifice Winchelcumbam peterent, et ibidem circa reliquias sancti religiose pernocantes, mane facto, populosæ multitudini verbum Dei prædicarent, sicque aliquid adjutorii ad opus ecclesiæ suæ reportarent. Quod mandatum quum fratres perficere maturassent, die solemni, licentia petita, cum feretro beatissimi Odulfi forum petere decreverunt. Advenientes itaque ad feretrum, bajuli ipsius summovere illud pro more tentare cœpere. Sed nequaquam; nam iterum iterumque tentantes vento vires commisere. Accurrunt socii, et, quasi novus quisque alio fortior esset, singuli vires suas experti sunt. Ast omnes erant pares. Quis enim feretrum illud movere

posset quod virtus sancti immobile reddiderat? Tandem custodes sancti intelligentes non esse voluntatis ipsius ut in tali loco portaretur, intentione mutata, post aliquantulum lucri domum repedare festinaverunt. Quum ergo ad reliquias sancti deferendas ventum esset, mirum in modum tam facili motu feretrum ejus sublatum est ut pondus inibi pæne nullum inesse sentirent devehentes. Unde datur intelligi locum Eveshamensem hunc sanctum dulci affectu amplecti, qui nec ad horam patitur ab hac ecclesia nisi maxima necessitate cogente deesse. Revehitur itaque sanctus Odulfus ad dilectam et electam sibi ecclesiam; narrantur ejus magnifica; gaudent universi talia audientes magnalia; benedicitur Deus solus faciens mirabilia, Qui vivit et regnat per omnia sæcula: Amen.

A.D.
1077-1085.

De quodam serviente.

Sed nec illud prætermittendum quod in solemnitate sua felix ac pius Odulfus exequutus est miraculum. Temporibus domini Mauriti abbatis evenit ut quidam serviens præcepto magistri sui in superioribus ecclesiæ locis ascenderet, ut cortinam in honore sancti Odulfi suspensam contra solitum morem ipsa die solemnitatis deponeret, et quemadmodum jussum sibi fuerat ministris sanctæ Ædburgæ eam requirentibus commendaret. Id dum ageret, sicut revera sibi visum fuerat, velut a quodam impulsus vel præcipitatus, ita ultra reliquias et magnum altare super gradus atrociter cecidit ut illum omnes qui præsentibus erant extinctum putarent. Obstupuere universi, singuli nomen sancti Odulfi invocare cœpere, quum ecce! vident prædictum servientem quasi de gravi somno illæsum exsurgere et nihil mali habentem in medio eorum cum admiratione cunctorum astare. Tenduntur igitur ad cœlum manus, benedicitur mirabilis Deus Qui in sanctis et per sanctos Suos glorificatur per cuncta sæcula: Amen.

A.D.
1096-1122.

Conclusio miraculorum sanctis Odulfi.

Verum quia innumerabilia sunt quæ Deus per beatissimum patrem nostrum sanctum Odulfum operatus est miracula, ponamus nunc metam nostro operi, ne proluxa narratio fastidium ingerat lectori. Quis enim enarrare sufficiat quotiens piissimus Odulfus diversis infirmantium morbis, mentis scilicet et corporis, divinam precibus contulerit medicinam, quam sæpe arenti terræ diu desideratos imbres apud Deum obtinuerit, quotiens cætera expetita pius suffragator quærentibus præstiterit? Oremus igitur benignissimum patronum nostrum sanctum Odulfum, quatenus divinæ pietatis solatium ecclesiæ Dei devotus acceleret cunctisque sibi famulantibus coeleste levamen accommodet, vitia precibus expurget, virtutes inserat, adversitates et pericula repellat, ut liberati ab incommodis temporalibus mereamur quandoque gaudiis interesse coelestibus, per Eum Qui vivit et regnat per cuncta sæculorum sæcula : Amen.

Expliciunt miracula sancti Odulfi.

Incipiunt acta proborum virorum.

Quoniam vero firmis testibus fulti miracula quædam sanctorum confessorum Ecguini atque Odulfi aliis qualicunque stilo patefecimus, inter quæ etiam quendam libellum de miraculis gloriosissimæ Dei genitricis et semper virginis Mariæ, cujus principium est, "Æterna " Dei sapientia," amore ipsius piissimæ dominæ edere compulsi sumus, non ab re fortasse intelligitur si acta proborum hominum per Dei misericordiam in Eoveshamensi monasterio propalata, ubi eadem cælorum regina cum præfatis confessoribus cæterisque sanctis inibi quiescentibus post Deum dominatur, ad correctionem vitæ eorum memoriæ posterorum præsentī

scripto traduntur. Quæ quia multa sunt, plura omit-
tentes, pauca brevissime perstringere curabimus.

Erat in prætaxato¹ monasterio secretarius quidam, maximæ strenuitatis vir, nomine Ælsius, qui in tantum amore divino flagrabat ut corpus suum jejuniis et orationibus macerans, etiam hibernis noctibus nudis pedibus inter matutinorum solemnia supra frigidam petram jugiter staret. Huic quadam vice inter orationes dormienti demon illudens dorso ejus insiluit, et quasi calcibus eum tundens evigilare præcepit, quem vir probissimus statim apprehendit et de cingulis ecclesiæ illum strictissime ligavit, sed quum quosdam fratres vocasset, reversus cingula nodata reperit, eum vero quem ligaverat non invenit. Rursus alio tempore quum diversas sanctorum memorias cum lumine solito circumlustraret, pro vivis et defunctis jugiter orans, rediens per cœmeterium ecclesiæ, quum in fine precum pro fidelibus defunctis devotissime diceret, "Animæ omnium" "fidelium defunctorum requiescant in pace," auditum est per totum cœmeterium ab animabus defunctorum responsum sibi esse, "Amen." Hic pulcherrime exuens hominem posteris exemplum bene vivendi dereliquit.

Mannius autem, præfati monasterii abbas, miræ sanctitatis et probitatis vir, multa mira (Deo sibi revelante) A.D. 1044-1066. meruit videre. Inter quæ angelicos cantus quadam nocte audiens, quum quid esset exiret cernere, vidit maximam lucem de turri ecclesiæ ascendentem cœlum cum melodia angelica petere. Mane vero de hujusmodi visione quæstione facta, intellexit animam cujusdam advenæ² pauperrimi eadem nocte in turri defuncti, angelicis spiritibus eam cum cantu et lumine ducentibus, cœlestia petisse. Huic abbati quum quadam die unus de præpositis suis quindecim libras obtulisset, centum solidos solummodo, quia de recto lucro erant, recepit,

¹ *prætaxato*] prætexato, MS.

| ² *advenæ*] adveni, MS.

A.D. 1044-1066. decem vero libras, de placitis et diversis culpis acquisitas, omnimodis rejecit et respuit. Qui quoniam in omnibus factis suis Deo placere studuit, post bonam vitam a cura pastoralis exutus sancto fine ditari meruit.

Fuere etiam in prædicto monasterio tres anachoritæ, Basingus, Ælfwinus, et Wlsius qui septuaginta quinque annis in diversis extitit locis reclusus, Basingus autem septuaginta duobus. Ælfwinus vero tam conspicuos habebat humani generis inimicos ut quemadmodum hominum similiter eorum acta dictave dinosceret. Hic multis diebus gravissimum improprium ab hoste antiquo sustinuit, sæpenumero hæc eadem verba reiterante dæmone, "O qualis et quam bonus es monachus, qui propter unum obolum perdidisti monachatum! Hei! nunc vere, nunc aperte, demonstrata est hypocrisis tua!" Venerat enim quidam vir bonus ad præfatum reclusum, offerens sibi obolum. Quem quum ille justus nullo modo vellet suscipere, adjuratus est per nomen terribilis Dei quatenus susciperet. Ille vero noluit suscipere, sed tamen propter adjurationem jussit ut obolus super fenestram poneretur. Hac de causa tale opprobrium vir beatus a diabolo perpressus est. Non minus vero improprium ab eodem inimico pertulit causa unius cyathi quem plenum vino juxta præceptum magistri sui biberat.¹ Is idem referre solitus erat quod quotienscumque signa Eoveshamensis ecclesiæ ad canonicas horas pulsarentur, totiens cum tanto tumultu, strepitu ac confuso clamore catervas dæmonum accurrensse, ut putaret omnes circumquaque existentes tam monstrosum sonitum audisse. Advenientibus autem dæmonibus supra tectum basilicæ, erat dolendum esse; auditur namque a spirituali viro illos huc illucque volitare, culpas singulorum cum cachinno et maxima subsannatione denudare, nunc hos extra

¹ *biberat*] *liberat*, MS., corrected in the margin.

ecclesiam inter servitium Dei voluptuose vagantes, A.D. 1044-1066.
 nunc illos intra ecclesiam joco risui¹ vanitatieque vacantes proclamare, nomen uniuscujusque cum irrisione edicere, et ut tabulis facta talium imprimantur jubere. Rogo paveant omnes ista audientes, et quicquid alio tempore propria fragilitate deliquerint hora servitii Dei mundare studeant, Deum et sanctos angelos (ante quorum conspectum sunt) offendere et irritare hostesque humani generis lætificare caveant, ne forte (quod absit!) in hoc sæculo gratia Dei careant et in futuro æternæ damnationi subjaceant. "Valde enim," ut ait sanctus Gregorius in Registris, "timendus est hic Dominus "Deus ne in futuro incassum timeatur."² Veneranda vero sunt sancta loco, maxime ubi Deus Omnipotens inhabitat, blandus et suavis Eum timentibus, terribilis et metuendus Illum contemnentibus, ubi cœlestes angelorum excubiæ assunt, ubi tales tantæque sanctorum reliquiæ quales quantæque in Eoveshamensi ecclesia conservantur.

Relatum est enim nobis ab iis qui viderunt, quod A.D. 1077-1085.
 dominus Walterus abbas ejusdem ecclesiæ, triduo patrato jejunio, consilio venerandi archiepiscopi domini Lanfranci, reliquias sanctorum in præfato monasterio quiescentium scrutatus est, et inter septem psalmos letaniasque omnes de quibus dubium erat igne probavit, inter quæ illud oppido mirum contigit quod reliquias sancti Credani abbatis prædicti cœnobii sanctique Wistani non solum comburere verum nec attingere quidem furens ignis valuit. Superadditur autem miraculum miraculo, quod quum prænominatus abbas testam capitis sancti Wistani deportaret, casu de manibus ejus subito in terram cecidit, tantumque rivum sudoris emisit quantum aliquis virorum quolibet acci-

¹ risui] risu, MS.

² See Greg. "Registrum Epistolarum," lib. xi. ep. 30, and lib. xiii. ep. 32 (Opp. vol. ii. coll. 1114,

1240), where the same thought is found, expressed, however, in different words.

A.D. 1077-1085. dente de se emittere posset. Unde datur intelligi quanti apud Deum sint meriti qui tantis apud homines clarescunt miraculis. Nam quemadmodum a veracibus testibus declaratum est, sanctus Credanus venerandus Eoveshamensis abbas cum pretioso miraculo de tumultu suo translatus est. Prius nempe abbati tunc temporis sæpius per visum revelatum est, ut reliquias sancti Credani de terra sublevans in feretro honorifice collocaret. Postmodum vero secundum signum ante prædictum, processione festiva ad sepulchrum illius adveniente, invenerunt reliquias ejus in medio duarum personarum positas velut aurum purissimum coram oculis cunctorum resplendentes. Quo signo perterriti omnes cum maxima devotione et reverentia honorifico feretro eas collocantes signaque pulsantes, cum tripudio et altisonis laudibus venerabiliter in ecclesiam transulerunt.

*De quodam miraculo perpetrato in eadem ecclesia
per beatum Andreæ apostolum.*

A.D. 1066-1077. Operæ pretium vero videtur ut ad laudem gloriosi et piissimi Andreæ apostoli, qui ab omni sancta ecclesia mitissimus sanctorum prædicatur, adhuc unum describere studeamus miraculum quod in præfata ecclesia proculdubio constat esse patratum. Tempore namque Ægelwii abbatis erat in eadem ecclesia clericus quidam vocabulo Ægelricus, cognomine Quintinus, ætate quidem juvenis, moribus lubricus, et ad omnia corporis desideria proclivus. Is tamen valde sanctum Andreæ apostolum diligebat, ac pro ejus amore ante suum altare septem psalmos quotidie decantabat. Accidit autem ut gravissima infirmitate interceptus ad mortem usque propinquaret. Quum itaque vi languoris prægravatus loquelam amisset, vidit aperte (ut ipse postmodum retulit) turbam dæmonum intransentem in domum in qua æger jacebat tanta condensitate ut nullus omnino superesset locus qui non eorum multi-

tudine fuisset superinfusus. Quid igitur? Cerneret, si A.D. 1066-1077.
 adesses, miserum pallescere, tremere, et, quod est gravius morte, inimicos suos stantes velle fugere nec posse. Quum ecce! subito respectu misericordissimi Dei, advenit pissimus ac mitissimus sanctus Andreas apostolus, maxima cum luce apparens, et cum baculo quem gestabat omnem turbam dæmonum dicto citius de domo flagellando eiecit, sicque sereno vultu servum suum intuitus, non solum vocem verum etiam vitam sibi ad horam concessit. Rediens ergo æger superasque auras suspirando attrahens, mox confessorem venire rogat cui omnia peccata sua confitens, munimine sacri olei ac Corporis Christi et intercessionem beati Andreæ apostoli (ut credimus) circumseptus, vita migravit post triduum, vita æterna,¹ Christo miserante, donatus, Qui cum Deo Patre et Spiritu Sancto vivit et regnat per omnia sæcula sæculorum: Amen.

Incipit prologus in vitam sancti Wistani.

Quum reges Daciæ dilexerint cœnobium Eoveshamense, in tantum dilexerunt illud quod fundamentum et exordium monasticæ observationis primitus ab eodem cœnobio ad regni sui honorem et sanctificationem assumpserunt, et apud Odeneseiam primitias religionis Daciæ monachos Eoveshamenses constituerunt; quod monasterium Daciæ usque in hodiernum diem extat totius Daciæ religionis norma et sanctæ conversationis exemplum et forma. Canutus etiam rex Danorum adeptus regnum Angliæ inter cætera bona quæ ecclesiæ Eveshamensi contulit (veluti Bradewelle, Baddebi, Neueham, quas eidem ecclesiæ donavit) audiens et intelligens quod beatus martyr Wistanus de prosapia (immo hæres et suc-

¹ *vita æterna*] vitæ æternæ, MS.

cessor licet non proximus) fuerit regis Kenredi prædictæ ecclesiæ patroni, eundem gloriosum martyrem veluti ejusdem ecclesiæ advocatum, ut in ecclesia majori et digniori celebrior et honorabilior ejusdem martyris haberetur memoria, Eovesham de Rependune fecit transferri. Merito ergo ipsius ecclesiæ habitatoribus quam idem martyr inhabitare dignatus est ejusdem martyris vita, passionis causa, et miracula sine vitio et plenius stylo commendanda¹ fuerunt reservata. Quamobrem quum fratres mihi obnixè supplicarent ut prædicta in ejusdem martyris depositione legenda eis sine solœcismo et alio vitio (quod prius factum non fuerat) scriberem, tam eorum precibus devictus quam martyris devotione provocatus, per obedientiam opus mihi injunctum faciendum suscepi, et per beati martyris merita ad finem, licet insufficienter, perduxì.

Explicit prologus in vitam sancti Wistani regis et martyris.

*Incipit tractatus de vita ejusdem et miraculis.*²

A.D. 850. Sanctissimus et eximius³ Christi martyr Wistanus
 [Flor. regali ex prosapia extitit oriundus, piissimo rege Wi-
 Worc.] mundo et Elflæda regina parentibus progenitus. Qui dum puer extitit quam bonæ indolis fuerit quantisque pietatis indiciis scintillaverit,⁴ quum annos pubertatis attigit bonis actibus comprobavit. Nondum enim major effectus, patre ejus de ergastulo carnis exeunte et (quantum humanæ rationi datur intelligi)

¹ *commendanda.*] Altered in the MS. from *commendata*.

² After the word *miraculis* a line has been erased, which appears to have run as follows: "editus a Thoma priore Eveshamiæ." It is evident, however, from the notice of the Life at p. 27, *supra*, that the

authorship of the tract does really belong to him. The mention of archbishop Baldwin at p. 334 proves that it was not written by prior Dominic.

³ *eximius*] *eximius*, MS.

⁴ *scintillaverit*] *cintillaverit*, MS.

secundum vitæ meritum de hac luce migrante ad Do- A.D. 850.
 minum, totius regni ac paternarum facultatum unicus
 et verus relictus est hæres. Igitur ecclesiarum prælati
 et regni magnates totiusque provinciæ clerus et po-
 pulus a civitatibus castellis et vicis quasi homo unus
 exeuntes, ad beatum Wistanum, tanquam dominum
 suum naturalem et regni hæredem legitimum, ut eum in
 regem sublimarent unanimiter venerunt. Beatissimus
 vero Wistanus martyr, cujus cor a pueritia Dominus
 illuminaverat et cæcitatem tenebrarum harum et ille-
 cebras mundanæ fallaciæ ab eo repulerat, malens cœlestis
 hæreditatis cohæres¹ fieri quam hæreditati perituræ
 adhærere, exemplum Domini secutus imperia terrena
 respuit, commutans ea pro cœlesti hæreditate. Quum
 enim prælatorum sit studium magis amari quam timeri,
 sciens tamen adolescens² discretissimus principum dici
 proprium magis timeri quam amari, ut pius et mitis
 amari cupiens qui regni jura regebat reginæ matri et
 regni proceribus qui timerentur regni commisit habenas.
 Nec tamen juri hæreditario renuntiavit donec de rege
 sibi substituendo Dominus aliter provideret. O ado-
 lescentem³ ineffabilem! qui regiam dignitatem recu-
 savit, et tamen populum suum sine regimine relinquere
 noluit, sed ita se et factum suum in casu instanti tem-
 peravit ut et sui ipsius per se ipsum curiose curam
 gereret et per alios curiæ suæ curas absque crudelitate
 curaret. Regno itaque de consensu cleri et populi in
 pace stabilito, pacis persecutor et discordiæ amator,
 inimicus humani generis, tantæ pacis tranquillitati⁴
 invidens, inter magnates regni maximum, Brifardum
 videlicet consulem, tantæ quietis turbatorem suscitavit.
 Idem namque Britfardus videns regnum non rectore
 sed regis nomine destitutum, ut domino suo in regno
 vel viventi substitueretur vel mortuo succederet sive

¹ *cohæres*] choeres, MS.

² *adolescens*] adholescens, MS.

³ *adolescens*] adholescens, MS.

⁴ *tranquillitati*] tranquillitatis, MS.

A.D. 850. *juste sive injuste operam omnimodam dare cœpit. Et quia ad culmen tantæ dignitatis jure successionis,¹ licet beati Wistani cognatus existeret, attingere non potuit, ut id tamen quibuscumque modis efficeret varias discurret ad artes.² Cupiditate itaque regnandi succensus³ Brifardus cæco etiam amore reginæ accenditur, ut si ad ejus matrimonium posset attingere sic per eam regni gubernacula adeptus facilius regis nomen adipisceretur.⁴ Viros ergo beato Wistano fidelissimos et reginæ amicissimos, ut per eos facilius animum reginæ ad ejus consensum inclinaret, videlicet Wibaldum, Man et Edulfum, fraudis tamen conceptæ nescios, sub his verbis Brifurdus ad reginam mittere curavit:—“Acquiescat consiliis meis et viro magnæ
“nobilitatis regina, et ducam eam uxorem ut potest
“tate mea dignitati suæ conjuncta tutius et melius
“regni jura tueatur.” Illa vero verborum mandati primæ faciei intendens, non in eis fraudem latentem attendens, juris etiam ignara et canonicorum impedimentorum nescia, ut sæpe dicti Brifardi auxilio regnum filii sui fortius tueretur, animum quasi ejus petitionibus inclinavit, non tamen hoc palam edixit, sed donec super his cum filio suo et proceribus ejus consilium habuisset responsionem distulit. Beatus itaque Wistanus super his requisitus, Spiritus Sancti gratia edoctus, tale matri suæ fertur dedisse consultationis responsum:—“Mater mea carissima, quæ me in utero bajulasti et cum dolore peperisti, pater meus carnalis
“rex Wimundus te uxorem habuit, qui me ad
“regnum terrenum ex te generavit et mortuus
“est. Nunc autem Brifardus, similiter moriturus,
“cognatus meus et compater tuus qui me de sacro*

¹ *successionis*] *suscessionis*, MS.

² “... decurret ad artes.” Ovid.
Ars Am. ii. 89. Rem. Am. 287.

³ *succensus*] *succenssus*, MS.

⁴ *adipisceretur*] *adhipisceretur*,
MS.

“ fonte baptismatis suscipiens ad regnum cœleste re- A.D. 850.
 “ generavit, petit in uxorem. Sed quæ patrem meum
 “ carnalem habuisti maritum ut patri meo spirituali
 “ vel prioris viri cognato quoquo pacto jugo conju-
 “ gali jungaris, Novi Testamenti traditiones et sacro-
 “ rum canonum sanctiones non permittunt.¹ Acqui-
 “ esce igitur mater mea consiliis meis, et sponsum
 “ tibi jam non moriturum tradam.” At illa, “ Fili
 “ mi, est quod credere possim?” Et ipse inclinans
 matri suæ dixit, “ Quicumque nubunt Christo, acci-
 “ pientes Ipsum sponsum, perpetua dote ditantur in
 “ regno cœlorum.” Et illa, “ Si ita est, impleatur sermo
 “ quem dixisti, ut Britfardo vel alii morituro non nu-
 “ bam.” Jam enim prius fide imbecilli de conjugio
 cogitaverat erga affinem qui compater ejus erat, sed
 Wistanus Deo devotus a genitrice hujus immunditiæ
 fomitem, Deo adjuvante, compescuit. De matris igitur
 continentia spe certissima concepta, accersitis prædictis
 nuntiis beatus Wistanus matrimonii impedimenta eis
 revelavit, et per eosdem Britfardo renuntiavit ipsum
 commatrem suam et cognati uxorem non ducturum.
 Nuntii vero, veritate cognita, non tantum mandatum
 beati Wistani Brifardo qui eos miserat simpliciter re-
 tulerunt, sed etiam pœnitentia ducti quod pro tali
 matrimonio intercesserant, ne reginam amodo super
 illicito matrimonio sollicitaret Britfardo constantissime
 persuaserunt. Brifardus itaque spe sua fraudulenta de-
 ceptus, videns sibi illicita connubia contrahere non licere,
 domino suo beato Wistano impediante, conatus est
 de morte ipsius tractare, ut eo de medio sublato pro-
 positum suum sceleratum ad finem perducatur nefandis-
 simum. Sed et hæc nefaria spes fefellit dominum suum
 Brifardum, sicut gestorū subsequens eventus compro-

¹ “ Si quis commatrem spiritualementem | “ sit.” Decreta Gregorii I. Opera,
 “ duxerit in conjugium, anathema | fol. Par. 1705, vol. ii. col. 1293.

A.D. 850. bavit. Servus itaque peccati Brifardus furore tyrannico accensus, crimen læsæ majestatis incurrere non veritus, subdole et sub voce agnina, fraude tamen serpentina, dominum suum verbis pacificis sed cogitationibus fraudulentis ad colloquium supplicatorie ut ipsum dolose perimeret invitavit. Beatus vero Wistanus, simplicitatis ut erat columbinæ, secutus beatum Job quasi cum servo iudicium subire non recusans, Brifardum etiam ab errore viæ suæ revocare intendens sed fraudem viperinam in corde ipsius latentem non attendens, ad colloquium se venturum pro bono pacis promisit. Et factum est quum¹ tempus collocutionis advenisset, apud locum qui a die collocutionis usque ad diem hanc Wistanestowe nuncupatur convenerunt. Brifardus itaque furibunda nequitia agitatus, videns dominum suum, ut moris est principum, in multitudine magna, inermi tamen et fraudis nescia, ad colloquium venisse, cogitabat qualiter dominum suum seorsum a turba dolo teneret ut occideret; timebat enim plebem. Sed recogitabat quod si principem prius percussisset, milites ut acephalos non timeret. Venerant enim Brifardus et qui cum eo erant contra formam prolocutam, clanculo tamen, armati contra inermes,² præmuniti contra incautos, ad bellum parati contra improvisos. Illis igitur in unum convenientibus, dominum suum sicut filiolum, ut moris erat, ad pacis osculum invitavit seorsum, dicens, "Veni, et in pace sancta osculum da mihi, filiole mi." Ac ipse pacis amator accedens ad eum ait, "In nomine sanctæ pacis quæ est Deus osculor te, ut in Ejusdem nomine osculer a te." Brifardus vero nec domino terreno parcens nec veritus cœlestem, deosculans eum extraxit gladium quem sub latere suo condiderat, et caput domini sui quassando cum capulo letale vulnus in cono ejus infixit. Et quidam de circumstantibus qui cum Brifardo venerat

Job xxxi.
13.

¹ quum] dum, MS.

| ² inermes] inhermes, MS.

non nuda manu alapam almo martyri dedit, sed A.D. 850. mucrone corpus ejus perforavit. Supradictos autem tres nuntios, eo quod post veritatem agnitam semper beato martyri veritatis assertori ut vero domino veritatis imitatores adhæsissent, detestabiles ministri ejusdem Brifardi parili morte, videlicet gladio, interemerunt; sicque nutu divino factum est ut qui testes causæ martyrii extiterant testes quoque passionis efficerentur. Quem igitur iste martyr inclitus in causa martyrii nisi beatum Johannem Baptistam imitatus est, nisi quod ipse ut illicitum matrimonium dirimeretur operam dedit, iste vero ne nefarium conjugium contraheretur impedivit? Et quem iste sceleratus¹ Brifardus in crimine læsæ majestatis² nisi proditorem Judam est secutus, ad sceleris³ atrocitatem et cumulum damnationis suæ addens quod ille Dominum osculo tantum tradidit aliis perimendum, iste vero dominum deosculando propria manu interemit? Quare pro tam enormi scelere³ divino judicio percussus, statim amens effectus est; et sic nec ad reginæ matrimonium attingere nec ad regiam dignitatem sublimari a Domino permissus est. Passus est autem iste sanctus martyr kalendas Junii, et pretiosum corpus terræ relinquens gloriosam animam cælo intulit. Verum illius martyrio cœlestia non defuere miracula. Nam de loco in quo innocenter occisus est columna lucis usque ad cælum porrecta, omnibus incolis loci illius apparens, per triginta dies stabat perspicua. Delatum est autem gloriosum Christi athletæ corpus ab iis qui tunc præsentibus aderant, ad monasterium de Rependune, bonæ famæ et religionis præclaræ, et ibidem in mausoleo avi sui regis Wiglavi condigno honore et summa reverentia est humatum. Nec multo post specialis filius et martyr Regis superni ad specialem filiam Romanæ

¹ *sceleratus*] celeratus, MS.

² *majestatis*] magestatis, MS.

| ³ *sceleris* . . . *scelere*] celeris
| . . . celere, MS.

A.D. 850. ecclesiæ, ecclesiam videlicet Eveshamensem, divina disponente potentia, est translatus, ut locum quem Kenredus rex regia potestate, ut summus pontifex testatur, regię libertati donavit ejusdem regis consanguineus beatus Wistanus, ut alter quodammodo substitutus patronus, regia potestate protegeret et martyris pręsentia sanctificaret. In omnibus his locis pro ejus amore innumera fiunt miracula a Domino Qui in certamine illum fecit victorem: ad Sui Ipsius honorem Qui cum Patre et Spiritu Sancto vivit et regnat Deus per omnia sæcula sæculorum. Amen.

Explicit vita sancti Wistani.

Incipiunt miracula ejusdem.

De capillis de capite sancti Wistani abscissis¹ annuatim crescentibus apud Wistanestowue, in die natalis sui.

QUUM ad petitionem fratrum vitam gloriosi martyris Wistani in ejus depositione legendam descripsissem, et eam reverendo patri nostro Cantuariensi archiepiscopo corrigendam legissem, quamvis eam commendando approbasset, corripuit me tamen super hoc, quod eidem tractatui miraculum de capillis annuatim in die passionis suę in loco ubi occubuit, videlicet apud Wistanestowe, crescentibus non interseruerim. Ego vero tanti patris et clerici tam profundi pectoris correptionem pro correctione et commonitione amplectens, verbis minus compositis, stilo licet rudi, pręfatum miraculum in hunc modum commendavi. Igitur quamvis divina potentia quasi visibilem et palpabilem annuatim in die natalis beati Wistani apud Wistonestowe in capillis ibidem crescentibus se exhibeat, tamen quia “ non cuivis hominum contigit adire Corinthum,”²

¹ *abscissis*] *abscisis*, MS.

² *adire Corinthum*] *adhire Corinthum*, MS. Horat. Epistt. i. 17.

saltem apud Wistanestowe in die natalis ejusdem A.D. 850. martyris non occurrentibus nec tantum miraculum videntibus nec palpantibus, ad devotionis erga eundem martyrem augmentationem et fidei corroborationem scribo profuturum, ut vere de eis dici possit, “beati St. John
“qui non viderunt et crediderunt.” Quum itaque xx. 29.
beatus Wistanus in campo, sicut moris est principum ad colloquium convenire, gladio impiissimi Brifardi (ut in vita ipsius plenius scripsi) occubisset, ejus martyrio, ut dicit venerabilis Beda presbyter, “cœlestia non
“defuere miracula.”¹ Nam de loco in quo innocenter peremptus est columna lucis usque ad cœlum porrecta, omnibus ejusdem loci incolis per triginta dies perspicua stabat. Sed miranda mirandis succedunt. Nam, recedente lumine, eidem loco cœlestia adhuc non desunt miracula. Omni enim anno per unam horam illius diei qua gladiis impiorum occubuit, in eodem loco ubi columna lucis apparuit capilli, quales videntur in capite hominum, oriuntur; ut, per capillos a capite ejusdem adolescentis² avulsos, in eodem loco effusos et dispersos, qui a fidelibus tunc ibi præsentibus colligi non poterant, adhuc tamen ibidem permanentes et annuatim crescentes, veridica Salvatoris approbetur sententia qua dicitur, “quia capillus de capite vestro St. Luke
“non peribit.” Et quum multi martyres capitis ab- xxi. 18.
scissione³ martyrium compleverint, iste non abscisso³ capite quod regia corona redimiri renuit, sed tantum cono capitis quassato in modum regię coronę victor occubuit, ut tunc perpetua corona ostendatur honorari qui temporali corona noluit sublimari, quum revera per coronę capitis quassationem sit in cœlo coronatus,

¹ These words are not quoted from Bede (who died more than a century before Wistan's murder), but from Florence of Worcester, *sub anno* 850.

² *adolescentis*] adholescentis, MS.

³ *abscissione* . . . *abscisso*] abscissione . . . absciso, MS.

quamvis temporali regno sit privatus. Nec impossibile alicui videatur si omnipotens Deus qui totum corpus hominis de terra plasmavit, capillos, qui minima pars sunt hominis, de terra faciat oriri. Hoc ideo dixerim quia quum bonæ memoriæ venerabilis pater noster Baldwinus Cantuariensis archiepiscopus super his vellet certificari, quodam tempore, instante die natalis ejusdem martyris, misit illuc viros religiosos et fide dignos, videlicet dominum Paulum abbatem Leicestriæ et dominum Baldwinum priorem de Kirkeby consanguineum ejusdem archiepiscopi, qui locum illum per triduum cum jejuniis et orationibus diligenter observarent, et quibus divinum mererentur videre miraculum tempus et horam expectarent. Ipsi vero injunctam sibi legationem devotissime complentes, cum immensis agminibus hominum sibi astantibus per spatium unius horæ diei passionis suæ in eodem loco, circa capellam quæ ibi sita est, inter herbam viridem, capillos quasi hominis, quos manibus suis palpaverunt et ore osculabantur, videre meruerunt; et iterum post modicum nihil in eodem loco nisi solam herbam viderunt. Illi flentes præ gaudio, voces tollentes ad sidera, Dei in martyre suo collaudaverunt magnalia. Et, recedentibus capillis, statim eadem hora regressi sunt Cantuariam, et invenerunt patrem suum qui eos miserat et multos fratres cum eo congregatos, et narraverunt eis qualiter cognoverunt Dei martyrem in ortu capillorum. Et ipsi Deo gratias agentes dixerunt ad invicem, "Quia magnus est Dominus et magna virtus Ejus, et mirabilium Ejus non est numerus," simul cum martyre suo Ipsum collaudantes Qui in sanctis suis semper est gloriosus; Qui cum Patre et Spiritu Sancto vivit et regnat Deus per omnia sæcula sæculorum; Amen.

A.D.
1187-1189.

Item qualiter reliquiae sancti Wistani, in ignem missae illaesae sint conservatae, et qualiter testa capitis ab igne extracta cadens in terram sudorem emisit.

QUIA juxta veridicam Salvatoris sententiam “non A.D. c. 1077.
 potest civitas abscondi supra montem posita,” egregius St. Matt. v. 14.
 Dei martyr Wistanus ad monasterium Eveshamense translatus, ut verus ejusdem ecclesiae advocatus se mirabiliter ostendere dignatus est, Domino pro eo ibidem miraculose operante. Quum enim Walterus abbas, qui primus Francigenarum ecclesiae praefuit Eveshamensi, multas sanctorum reliquias in eadem ecclesia invenisset quae apud Anglicos cum summo honore et reverentia venerabantur, intra se admirabatur quomodo gens de tot sanctorum virorum prosapia orta ab ipsis Francigenis esset debellata et eis subjugata. Et quum, minus diligens veritatis perscrutator, hujus rei rationem non inveniret, nesciens quia filii non ambulaverunt in viis Domini sicut ambulaverunt patres eorum, et ideo invenerunt eos mala in extremo tempore, coepit de praedictarum reliquiarum sanctitate dubitare, et a fide conversus ad probationem, (non intelligens apostolum qui dicit, Fides habet meritum cui humana ratio non prae- [Gloss on Heb. xi. 1, 2?]
 bet experimentum,) praedictarum reliquiarum sanctitatem igne probandam magis quam pie credendam decrevit, ad erroris sui velamen et excusationem consilium domini Lanfranci tunc temporis Cantuariensis archiepiscopi praetendens, et non attendens quod generatio prava et perversa signum quaerit. Tamen ne Anglicorum agitata invidia haec agere videretur, et quia timor Domini super omnes est, triduanum fratribus indixit jejunium, additis orationum suffragiis, ut Deus per ignem temporalem eis ostenderet quae reliquiae ab igne perpetuo liberari et inter homines sanctificari mererentur. Igitur inter septem Psalmorum poeniten-

A.D.
c. 1077.

tialium et letaniarum decantationem reliquias beati Wistani martyris de quarum sanctitate dubitabat in ignem copiosum immisit. Sed omnipotens Deus, merita gloriosi martyris sui attendens et vota orantium fratrum ut Deus patronum suum illæsum conservaret, ex alto prospectans, sicut quondam tres pueros in fornace Chaldæa, ita martyrem suum non tantum ne igne combureretur conservavit, sed etiam flammis divisus adeo a calore ferventis ignis (sicut qui aderant testati sunt) illæsum et intactum permanere voluit, quod nec color in ossibus mutatus est. (Hoc etiam et nos postea oculis nostris vidimus quando, per casum turris ecclesiæ Eveshamensis feretro ejusdem martyris confracto, easdem reliquias in aliud feretrum transtulimus. In quo etiam casu testam capitis ejusdem martyris (quæ seorsum ab aliis ossibus sudario involuta erat reposita, sicut et modo est) vidimus quassatam. Quod audientes canonici de Rependune devotissime et obnixè preces precibus adjicientes et reverentissime instantes, intuitu caritatis nobis supplicarunt ut aliquam portionem gloriosi martyris et patroni nostri et sui eis impertiremur. Nos vero, attendentes eorum devotionem et quia ab eis ad nos fuerat translatus, ipsis per venerabilem patrem nostrum abbatem Rاندulfum quandam parvam portionem testæ confractæ capitis et quoddam os de ejusdem martyris sanctissimis brachiis cum summa reverentia transmisimus. Quibus reliquiis super margaritas desideratis, convocatis quibuscumque poterant de compatriotis suis, prior et canonici ferme per unum miliare extra ecclesiam suam cum solemnī processione et summa devotione et debita veneratione in obviam¹ procedentes, cum gaudio et fletu eas deosculando suscepunt, et non in mausoleo avi sui, sicut prius, sed in loco digniori cultiori et honestiori pro posse suo colloca-

[A.D.
1207.]

¹ *obviam*] *oviam*, MS.

verunt. His per digressionem ad futurorum notitiam dictis, redeamus ad beati martyris manifestationem unde digressi sumus.) Igitur postquam ossa beati martyris ab igne illæsa inventa sunt, incredulos timor invasit; credentes autem et martyrem diligentes gaudium et exultatio repleverunt. Enimvero ad credentium gaudium implendum, incredulorum vero errorem revocandum, superadditur miraculum miraculo. Quum enim præfatus abbas, tanti miraculi novitate perterritus, tremulis manibus testam capitis gloriosi martyris ab igne ad locum pristinum deportaret, casu de manibus ejus subito in terram cecidit, tantumque rivum sudoris emisit quantum aliquis virorum quolibet accidenti de se emittere posset. Quo viso miraculo omnes manus levant, genua flectunt, voces tollunt ad sidera Dei laudantes magnalia, et sanctum caput cum cæteris membris usque ad feretrum ad hoc deputatum cum laudibus et canticis detulerunt. Ecce caput illud! quod post tot annos mortificationis membrorum sudorem emittit, cujus capilli adhuc crescunt, cujus coni quassationis locum lumen cœleste circumdedit, sicut venerabilis Beda presbyter testatur.¹ Attolamus itaque cum eodem venerabili Beda presbytero in ipso reverendo patrono nostro Dei magnalia, Qui per sanctos suos talia operari dignatus est: Qui vivit et regnat per omnia sæcula sæculorum; Amen.

A.D.
c. 1077.

¹ Flor. Worc., *sub anno* 850; see p. 333, note 1.

APPENDIX.

II.

CONTINUATION OF THE HISTORY OF THE ABBOTS TO THE
TIME OF THE DISSOLUTION.

[Cotton, Vespasian, B. xv. f. 19 b.]

A.D. 1418-1460. SECUNDA post hæc hebdomada, *i.e.*, 8 idus Decembris, electus est Ricardus Bromisgrove, tunc infirmarius istius loci, et ab episcopo Bangoriensi, tunc cancellario, Oxoniæ, munus benedictionis accepit.¹ Hic ordinavit ut unoquoque anno in die Pentecostes quilibet fratrum tam præsens quam absens, sacerdos et non sacerdotio functus, perciperet viginti denarios, et insuper unam aucam vel caponem cum una quarta vini, et prior duplum solutionis, videlicet 3 sol. 4d. et duos capones vel aucas cum duobus quartis vini. Præfuit iste abbas annis 17: obiit 10 Maii, anno Domini 1435.

Post cujus mortem electus erat Joannes Wykewan prior ejusdem monasterii, 12 kal. Januarii, et in die Thomæ apostoli ab episcopo Bathoniensi, tunc cancellario Angliæ, benedictionem accepit; et obiit, transactis prælationis 26 annis, anno Domini 14**² Acquisivit de novis terris et tenementis £9 11 sol. anniversarii,³ et fecit festum Epiphaniæ solemnizari sicut in septem festis cum octavis.

¹ The whole proceedings in the matter of his appointment, viz., the application to the king for leave to elect, the *congé d'élire*, the record of election, certificate to the king, royal assent, benediction by the bishop of

Bangor, &c., are prefixed to his Register in Cotton MS. Titus C. ix. ff. 1-4. The names of all the brethren at the time are given.

² *sic*. He died in 1460.

³ *sic*.

Huic successit Ricardus Penbrok,¹ doctor inceptor in theologia, electus voce totius conventus anno Domini 1460, tertio die Martii, qui ab Herefordensi episcopo benedictus fuit. Præfuit monasterio annis septem, et obiit septimo die Maii, anno Domini 1467 et regis Edwardi IV. septimo. A.D. 1460-1514.

Huic successit Ricardus Hauskysbery prior, electus anno Domini 1467, benedictione ab episcopo Lincolnensi suscepta, 6 Augusti (qui tum erat dies Martis) est installatus. Hujus tempore magnates convolarunt adeo frequenter ad monasterium ut non sufficeret² redditus. Itaque monasterium ære alieno obligatum reliquit ad summam mille marcarum quam successores solvere cogentur. Præfuit annis decem; obiit 6 Aprilis anno Domini 1477, anno Edwardi IV. septendecimo.

Huic successit Willielmus Upton, monachus hujus domus et prior de Alcestria, 18 die Aprilis, anno Domini 1477, qui reperiens monasterium gravatum ære alieno ad summam mille librarum, solvebat totum. Hic quinque tantum annis præfuit, mortuus anno Domini 1483, 11 die Augusti, anno Edwardi IV. vicesimo secundo.

Huic successit Joannes Norton, prior claustralis, 4 Septembris anno Domini 1483, Ricardi III. primo. Hic providebat ut in die anniversarii sui unusquisque fratrum viginti denarios [haberet], et ut fratres haberent unam damam ex damnario de Offeham (et ideo ampliavit parcum de Offenham), cum vino de cellario abbatis. Præfuit annis octo; obiit anno Domini 1491, secundo die Julii, anno Henrici VII. septimo.

Huic successit Thomas Neubold, cellerarius monasterii, anno Henrici VII. septimo, 18 Julii, 1491, ab episcopo Herefordensi consecratus. Præfuit annis viginti duo et ultra, et anno Domini 1514 mortuus est sexto die Decembris.

¹ Almoner in 1418; ordained acolyte and subdeacon by Richard [Belmer], bishop of Achonry 18 Dec. 1428; ordained deacon, 15 Feb. 1429. Titus C. ix. ff. 1, 33 b.

² *sufficeret*] sufficerat, MS.

A.D. 1514-1539. Quo mortuo in abbatem elegerunt fratres Clementem Lichfeld, priorem monasterii, 28 die Decembris anno Domini 1514.¹ Solvebat suo tempore multas summas, primo, regi Henrico VIII. pro libera electione consuetam summam, viz. £160, et Thomæ Wolsey, tunc regis eleemosynario, £100 pro voluntate sua, non justa causa. Præterea dedit eidem regi mutuo 500 marcas una vice quas postea dedit, sicut cæteri fecerunt; deinde solvebat eidem regi pro quinta parte possessionum 500 marcas. Item postea pro redemptione (ut rex voluit) præmuniri 500 marcas. Item dedit Wolsio cardinali pro visitatione sua £50. Item solvebat Laurentio cardinali venienti in Angliam £1. Item alio tempore ad habendum Wolsii benevolentiam erga religionem pro sua parte £20; et oneratus est singulis annis servis regis advenientibus, quibus dedit semper aliquid, nunc 40d., nunc 6s. 8d., nunc 13s. 4d. et quibusdam 20d.² et ultra, et similiter servis cardinalis et principis, et habuit equos regis uno anno cum servis viginti quatuor quotidie ad mensam.³

Verus et annuus valor monasterii de Evesham taxatur per commissarios domini regis Henrici VIII. [anno] 27., tam in temporalibus quam spiritualibus per annum, ultra omnes deductiones, £1173 12s. 10d.

1514] 1513 MS.

sic: qu. 20s.?

¹ "Clemens Lichfeld convocationi medio anno 1536 interfuit: subsc. autogr. Cleop. E. 5. Phil. Hawford, alias Ballard, ultimus abbas. Dissol. 17 Nov. 1539. Athen. Oxon., part i. p. 177." Wharton, in Lam-

beth MS. 589, p. 41. Lichfield [*alias* Wych] resigned in 1539 to avoid the dishonour of surrendering the abbey, and Hawford was appointed simply to carry out the will of the king. Lichfield died at Offenham in Oct. 1546, and was buried in All Saints, Evesham.

GLOSSARY.

GLOSSARY.

A.

ACTOR. Plaintiff. "Actor est qui
 "agit et vocat alium in jus . . .
 "Actorem quoque appellat juris-
 "consulti *petitorem*, reum vero
 "*possessorem*."—Calvini Lexicon
 Juridicum (Genev. 1622). Hence
 the meaning of the passage at
 p. 151 ("quum esset reus a re . .
 "actor effectus est") would ap-
 pear to be, "Clipstone, although
 "he was the defendant both as to
 "the matter in dispute (since he
 "had been placed in possession
 "of the jurisdiction of the monas-
 "tery), and also as to the actual
 "condition in which he stood, (as
 "was shown by the sentence
 "afterwards given against him,)
 "was nevertheless appointed to
 "open the pleadings as plaintiff."
ADVOCATIO. Advowson, 223, 284, 294, &c.
ALBA. An alb. 101, n., 262, *et saepe*. "In
 "albīs," *i. q.* *surplice-days*. 219,
 280, 308.
ALLEC. 217, n. **ALLECIA.** 216, n., 221.
 Herrings.
ALMICIUM. An almuce, amess, or
 furred hood, worn in the choir.
 296.

AMBULATORIUM. An ambulatory;
 a place for walking-exercise. 309.
AMICTUS. An amice; "a white
 "linen napkin or veil, worn by
 "all clergy above the four minor
 "orders," (Pugin's Glossary,)
 ornamented with an apparel or
 embroidered border. 296.
AMORTIZAMENTUM. The obtaining
 licence to hold lands in mortmain.
 306.
ANNALE. A year's mind. When an
 abbot or monk of another house,
 who was also a member of the
 chapter of Evesham, died, his
 allowance of bread and beer, if an
 abbot, was daily to be given to
 some poor person for a whole
 year (*ad annale*), if a monk, for
 thirty days (*ad tritennale*). 220.
ANTIPHONARE. The service-book
 containing the antiphons. 263.
APPARATUS. Apparels; small pieces
 of stuff, silk, or embroidery at-
 tached as ornaments to the amice
 or the alb. 263, 271. [See Rock's
 Church of our Fathers, vol. I.
 p. 438.] Cf. *Parura*.
AQUARIUM. A vessel for the holy
 water. 301.
ASPERSORIUM. The aspergill, as

- perge, or instrument for sprinkling the holy water. 301.
- ASSARTO. To clear wood-lands ; to plough up forest or waste land for tillage. 212, *n.*, 275.
- ASSARTUM. Ploughed land, land cleared for tillage. 75, 124, 126, 127, 262, 275, *et alibi*.
- AVERIUM. Farm cattle, especially oxen for the plough. 278. Used at p. 267 of a heriot paid to the sacrist.
- AULA. The hall, or common-room, of the abbey. "*Aula æstivalis.*" 296. The guest-chamber, "*aula hospitum.*" 99, 262, 287, 291. The hall of a manor-house : 300, 304. "*Aula abbatis.*" 102, 276, 287.
- AURIFRIGIUM. Gold fringe. 263, *n.* Commonly used for the orphrey, or band running up the middle of a chasuble.

B.

- BACINUS. A bason. 216.
- BARO REGIS. A tenant in chief, or vassal of the crown. 79, 89. "*Di-cebantur Barones Capitales, alias Barones Regis, alias Capi-tenei Regni, quod de Rege, qui caput regni est, immediate tenuere.*"—Spelman, Gloss. Archæol.
- BARONIA. A barony, or manor. 223.
- BASIS. A pillar. "*Volta optima absque base media,*" unsupported by any central pillar. 286. "*Hec basys,* the ground

- "pelyr."—Wright's Vocabularies, 1857, p. 261.
- BAUDEKINUM. Baudekin, a stuff composed of silk interwoven with gold. 281.
- BENEFICIATI. Persons holding an ecclesiastical benefice. 277.
- BERTONA. The barton ; the yards and out-offices, or home-farm. 276, 287, 292, 296.
- BIGA. A two-wheeled cart. "*Biga curiæ,*" one of the usual carts employed in the court-yards. (?) 212, *n.*
- BLODIUS. Blue. 296, 302.
- BOSCUS. A wood. 262 *ter*, 301, *n.*
- BOSTARE. A cattle-shed. 304 *bis*.
- BOVATA TERRÆ. An oxgang ; as much land as an ox can plough in a year ; thirteen or fifteen acres. 75.
- BRACINUM, BRASCINA. A brew-house. 101, 287.
- BULLATUS. Sealed. 184.
- BURSARIA. The bursary. 278, 280, 291.
- BURSARIUS. The bursar. 280, 282, 297 *bis*, 307, 308.

C.

- CADUCUM. Property obtained by lapse or reversion. 101, 124, 242.
- CALIGÆ. Leggings ; buskins. 244. (*See Rock's Church of our Fathers, vol. II. pp. 243-252.*) They are prescribed in the "*Regula Benedicti*" as part of the monastic apparel, but were worn separate from the sandal or shoe ; and

therefore it is part of Marleberge's charge against Norreys, that he wore his leggings "*consutis eis pedulibus more militum*;" that, in fact, instead of wearing shoes and stockings, he wore a kind of military boot. Turrecremata, in his Commentary upon the "*Regula*" (1575, p. 250), says, "*Nonnulli monachi [pedules] divisos a caligis portant propter sudorem pedum, ut facilius possint eos lavare.*" The prohibition of boots was, therefore, by no means general, if only *some* wore the shoes and leggings separate.

CAMERA. 1. The office of the wardrobe; the office charged with the supply of clothes, furniture, &c. 102, 105, 107, 119, 212, 293, 303, &c. 2. A chamber. 287, &c. 3. The office-chambers of the various officials of the abbey, "*... officinæ, videl. camera magistri capellæ, camera sacristæ,*" &c. 286, 287.

CAMERARIUS. The chamberlain; the officer charged with the wardrobe, &c. 220, 291, 306.

CAMISTA. Shirt. 104, 244. The Rule of S. Benedict only allowed the tunic and hooded cloak for ordinary wear; hence it is one of the charges against abbot Norreys, that "*camisiis utitur contra statuta ordinis nostri.*"

CANCELLARIUS. The lord chancellor. 274.

CANCELLUS. Chancel. 287 *ter*.

CANON, *i.e.* CANON MISSÆ. The

consecration prayer in the Holy Eucharist. 315.

CANTARIA. "*Liberatus a parva cantaria,*" exempted from the office of chanting the minor portions of the service. 309. See a parallel passage quoted by Du Cange, from Ingulph, where it is stated that those who were thus exempted were such as had completed twenty-four years from their profession.

CANTULCOPE. A cope of sarcenet, so called. 279. "*Hec dalmatica,*" "a canturcope."—Wright's *Vocabularies*, p. 231. *Canturcope* = *chantercope* (Rock, vol. II. p. 25), the cope worn by the chanter or precentor.

CAPITALIS. "*Capitale messuagium,*" a principal messuage, or manor-house. 296.

CAPITULUM. 1. The chapter; the general body of the monks. 208, 213, 255, 257. 2. The chapter-house. 91, 98, 101, 117, 129, 206, 235, 269, 286, &c. 3. The chapter-meeting. 116, 206, 207, 238, 244, 253, 254. 4. The meeting of a ruri-decanal chapter. 196. 5. A chapter, or section. 215, *n.*, 258.

CAPPA or CAPA. 1. Cope. 85, *et sæpe*. 2. Besides bearing the ordinary sense of a *cope* this word is applied also to a black hooded cloak or mantle without sleeves, called the canon's cope. "*Cappatus.*" Cloaked. 104, 243. "*Aliqui, videlicet ul- tramontani monachi, cucullam dicunt cappam, habitum longum et amplum, sed manicas non*

- "habentem . . . Flocus" (*sive Froccus*) "vero dicunt habitum "qui longas habet manicas."—Turrecremata, Comm. in Reg. Bened., tract. 121. Col. Agr. 1575, p. 250. For a description of the canon's cope, *see* Rock's Church of our Fathers, vol. II. p. 50. *Dies in capis*, ordinary service-days, opposed to *dies in albis* = festival or surplice-days. 219. "Non infrequenter in scripturis antiquis significat indumentum capitis quo monachi utebantur equitaturi."—Reyner, Apostol. Benedicti, p. 11.
- CARECTATA. A cartload. 309.
- CARIAGIUM. Carriage, cartage. 305.
- CARIO. To carry. 309.
- CARITATES. Extra allowances of meat and drink (particularly the latter) on festivals and the commemoration days of benefactors. 122, 210, 218, *n.*, 219, 256, 257. *Caritas* = "loving cup, or draught of wine "as a pledge of mutual kindness."—Rock's Church of our Fathers, vol. II. p. 336. *See Justa.*
- CARITATIVE. From pure goodwill, as an act of love, freely. 163, 196, 277.
- CAROLÆ FRATRUM. Closets or studies in the cloisters, where the monks read or wrote in private. 361 [Cf. 286.] [*See* Parker's Glossary of Arch., and Raine's Gloss. to "The Priory of Finchale," published by the Surtees' Society.] There were such stalls at Gloucester and Durham.
- CARUCA. A plough. 274, 275.
- CARUCATA. A plough-land; as much land as can be tilled with one plough in a year, 75, 275, 285, 290, 291. &c. The measure was a varying one. [*See* the Glossary to Kennett's Parochial Antiquities.] The *hide* was a Saxon measurement; the *carucate* in some degree its Norman equivalent or substitute. [*See* Ellis' Introd. to Domesday, I. 150.] But they both continually varied.
- CASULA. The chasuble. 84, 85, 93, 100, 262, 263, 288, 302.
- CELLARIUM. The cellar or provision storehouse; the buttery. 106, *et sæpe*. "Cellarium vini." 287. "Vinum de cellarario abbatis," wine of a better kind. [218, *note*], 339. ["Bonum vinum cum sapore "Bibit abbas cum priore, "Sed conventus de pejore "Semper solet bibere."—Verses on a fly-leaf in Bodl. MS. Rawl. A. 384.] It appears from note 3 at p. 218, that the abbot's *bread* was of a better kind, as well as his wine.
- CELLERARIUS. The cellarer; the officer who had charge of all the provisions. 206, *et sæpe*.
- CEREVISIA, CERVISIA. Ale made without hops. 105, 109, *n.*, 110, *n.*, 115, 189, &c. The "Promptorium Parvulorum" calls this ale "potus Anglorum." It distinguishes *hopped* beer as *cervisia hummulina*; this was introduced by foreigners. *See* Mr. Way's note, *ibid.*, p. 245.
- CHARGERS. Large dishes, 306.

CINGULUM. Girdle, or surcingle. 321.

CLASSICUM. The ringing of bells, or a confused simultaneous changing. 35, 48, 49, 52, 314. *See* a note by Dr. Todd in the British Magazine, vol. xxx. p. 658.

CLAUSTRALIS. A monk. 206.

CLAUSTRUM. A cloister. 101, 116, 206, 238, 244, 276, 286, 301.

CLAUSUM. A close. 294 *bis*, 295 *bis*, 296.

CÆNA DOMINI. Thursday in Holy Week. 215, 216, 220, 260.

COLLATERALIS. A companion, associate; a *sidesman*. 123, 248, 254.

COLLATIO. Supper. 219.

COMITATUS. The court of the county. "Pro secta facienda ad comitatum Wygornia," for doing suit and service at the shire-mote of Worcestershire. 278.

COMMUNA. Right of common. 212, *n.*, 262, 275.

COMPATER. Godfather. 328, 329.

COMPOTUS. An account, reckoning. 206.

COMPLETORIUM. Compline. 54.

CONFRATER. One of the brotherhood. 283, 309.

CONSILIUM. An advocate, "coun-
sel." "Consilio suo tunc defi-
ciente," 309.

CONSUETUDINARIUS. A customary tenant. 214, *n.* 1.

CONSUETUDINES. Customary services. 213, *n.* 2.

CONVENTICULUM. A meeting, a synod. "Conventicula episcoporum," 139. Apparently used as a semi-contemptuous term.

CONVERSUS. A lay brother. "Fra-
tres vocatos *conversos*," 285.

The name was sometimes applied to those who had assumed the monastic habit late in life; but more frequently also to Jews who had embraced Christianity. *See* Prynne's Records, vol. II. pp. 835-40. The Rolls Chapel was founded by Hen. III. as "Domus "Conversorum," a hospital for converted Jews.

CONUS. The crown of the head. 330, 333, 337. "*Conus dicitur apex "galeæ, forsitan a figura, pineam "nucem referente; hic autem "sumitur pro vertice capitis."*—Acta Sanctorum, Jun. vol. I. p. 87.

COOPERTORIA. 1. Coverlets, counterpanes. 122. Mentioned in Harl. MS. 3763 among the articles furnished by the chamberlain. —Tindal's Evesham, p. 188. *See* Wright's Vocabularies, p. 199; and "Promptorium Parvulorum," I. 97. 2. Coverings or hangings. "Sedile episcopale cum cooper-
toriis ipsius." 302.

COPBORD (LE). The sideboard in halls. 304. "In mediæval halls
"there is frequently a recess in
"the wall at the end behind the
"screen, which appears to have
"been used for the sideboard, or
"cupboard."—(Parker's Gloss. of Arch.) The *copbord* in the text would appear to have been of this kind.

CORRODIUM. The allowance of provision and clothing made by a religious house to their members, servants, or others. 210, 220, 290, 291.

CORTINA. A curtain, dorsal, or piece of tapestry, hung up in the choir of the church on festival days. 319. "Dedit etiam duas "cortinas, quæ Gallice *Dossers* "vocantur, . . . quæ etiam in "præcipius festivitatis pendent "in choro."—Chronicon Monast. de Abingdon, II. 213.

COTAGIUM. A cottage. 294, 295, 305.

CRASSETUS. A cresset; a torch fixed on a pole. 212, *n.*

CROFTA, CRUFTA. A close adjoining a dwelling-house. 98, 208, 215, *n.*

CRYPTA. 1. A subterranean vault, used as a chapel. 51, 55, 97. 2. Vaulted chapels, adjoining the east end of the choir. 265, 267, 269. "Altare S. Mariæ in cryptis." 267, 269, 270, 271, 298. [See May's History of Evesham, p. 48.]

CUCULLA. The monk's hooded cloak. 105, 149, 238. The difference between the *cowl* and the *frock* is said to be that the former has no sleeves, but the latter has long and full sleeves. (Du Cange.)

CUPPA. A cup. 262.

CURIA. 1. The king's court. 88, 89, 124, 125, &c. The "Curia Regis" was the Supreme Court of Justice, as well as the Council; besides being the term used to designate the place of the king's abode, and his ordinary attendants. 2. The papal court. 113, &c. 3. A precinct, or courtyard. 212, *n.*, 261 *bis*, 287 *bis*, 292, 304. 4. A manor. 208, 213, *n.* 2.

CURSOR. A public official messenger. 123, 161. It appears that the

messengers of the Roman court were noted for forgeries, since in the latter passage Marleberge remarks that the indulgences granted to Evesham by popes Clement and Celestine were probably impeached by Clipstone as forgeries because the bearer of them "publicus cursor fuit curiæ;" and therefore it was assumed that they had been fabricated by him.

CURTILAGIUM. A yard, or small enclosure. 235, 294.

D.

DALMATICA. "A long robe with "sleeves, partly open at the "sides" (Pugin's Glossary), worn by deacons. 296, 302.

DAMNARIUM. A deer-park. 339.

DECANUS CHRISTIANITATIS. A rural dean; dean of a court-christian, or ecclesiastical court. 83, 264. [See Kennett's Parochial Antiquities, vol. II. p. 344, &c.]

DECIMÆ. Tithes. 75, &c.

DENARI PETRI. Peter-pence; the tribute to Rome of a penny for every house. 210, 223.

DIASPERATUS. Diapered. 263.

DIATIM. Daily. 41.

DIETA. 1. A day's journey. 143, 200. 2. The daily allowance of food. 213, *n.*, 263, *n.*

DISCUS. 1. A desk. "Tintinnabulum ad discum appendit;" the reader's desk in the refectory. 218, *n.*, 270. 2. A dish. 217, 303 *bis*.

DOMINIUM. 75, 211, 217, 267. **DOMINIUM.**

78, 306 *bis*. DOMINICÆ VILLÆ. 223.

The land held in the hands of the lord of the manor; the demesne lands.

DORMITORIUM. The dormitory, or dorter. 98, 101, 245.

DORSELLUS. Tapestry-hangings. 91, 99. See *Cortina*.

E.

ELEEMOSYNARIA. The almonry. 214, 215, *n.*, 216, *n.*, 269, 272, &c.

ELEEMOSYNARIUS. The almoner. 206, 280, 282, 292, 299, 307, 340.

ENAMELLATUS. Enamelled. 301.

ENBROWDATUS. Embroidered. 302.

ESCAMBIUM. Exchange. 300, 307.

EXAMITUM. Samite; a kind of rich silk, sometimes inwrought with gold or silver thread. 262, 263, 277, 281, 282, 283, 288.

EXECUTIO. The writ of judgment for the execution of a judicial sentence. 184, 197, 198.

F.

FEMORALIA. Breeches. 105, 239.

FEODUM, FEUDUM. Land held in fee, *i.e.* on the condition of rendering some service or payment to a superior. 101, 214, *n.*, 284, 294.

FIRMA. Land taken by lease at a yearly rent. "Ad firnam posuit, "tradidit," he let out to farm. 101, 105, 276, 303.

FLACO, FLACCO [or FLATO]. A flawn; apparently a kind of pancake. 218, *n.*, 219. "A white meat,

made of milk, eggs, butter, and meal." — Cotgrave, quoted by Stevenson, Chron. Abingd. II. 442. See "Promptorium Parvulorum," vol. I. p. 164. Wright, in his volume of Vocabularies, 1857, p. 200, calls it a custard. It is mentioned in the text as an Easter dish, and in Barnaby Googe's list of viands at that festival occur "custardes "great."

FONS. The baptismal font. 289, 293.

FORAGIUM. Hay and straw for horses. 210, *n.*, 212, *n.*, 213, *n.*, 217, 220. It is distinguished at pp. 210, 212, and 220 from the *provender*, *i.e.* the corn from the granary.

FORESTA. A forest. 288.

FORMITÆ [al. FORMICTÆ]. A kind of cakes. 219. Du Cange suggests that they may be *cheese-cakes*; but the word is not given in the "Promptorium Parvulorum" as a synonym for the latter.

FOSSATUM. A ditch or moat. 270, 278.

FRIXURÆ. Fried dishes; fritters. 218, *n.*, 219 *bis*. "Fryd met." — Wright's Vocabularies, p. 241.

FROCCUS. The monk's frock. 105, 238, 244. "The upper garment, "differing only from that commonly used by the monks "from its having no cowl." — Maitland's Dark Ages; second edit., p. 305. But see *Cappa*, *Cuculla*.

FRONTELLA. Altar-frontals. 302. [Rock's Church of our Fathers, I. 235-242.]

FURNUM. 296. FURNUS. 214, 215, 217.

A bakehouse, or public oven, at which the tenants were obliged to bake their bread, and pay *furnage*. [See Kennett's Glossary.]

G.

GARBA. A sheaf of corn. 291.

GARDINARIUS. The gardener. 293.

GARDINUM. A garden. 206, 208, 298.

GRADALE. The service-book called the *Gradual*, containing the various portions sung by the choir at the office of the Mass. 305.

GRANARIUM. A granary or barn. 101, 210, *n*.

GRANGIA. A farm-yard and farm-offices, belonging to a monastery. 210, *n*., 212, *n*., 220, 261, 292, 296, 301, 304, &c.

"Domus seu ædificia ubi reponuntur grana, ut sunt horrea; sed etiam ubi sunt stabula pro equis, bostaria, [&c. . . .] et sic de aliis quæ pertinent ad æconomiam, ut sunt loca deputata pro servientibus ad agriculturam."

— Lyndwode, Provinc. Anglic.

"Grangia decimalis," a tithe barn. 301, 304. At pp. 210, 212, 220, the grange where the hay and straw were kept is distinguished from the corn-granary.

GRIFO, GRIFFO. A griffin. 263, *n*., 296.

GRISIUM. Grey fur; miniver. 296
[Rock's Church of our Fathers, I. 54.]

GRUELLUM. Gruel. 218.

GUERRA. War. 288.

H.

HIDA. A plough-land; land sufficient for the support of one family.

72, 75, 80, 81, 84. See *Carucata*.

HOMAGIUM. The oath of service and submission made by a tenant to his lord. 96.

HOMO. A feudatory tenant. 56, 100, 127.

HOSTILARIA. The hostelry; the office of the *hostilarius*. 291.

HOSTILARIUS. The officer charged with the care of the guests. 307.

"Qui ad suscipiendos hospites deputatus est."—Harl. 3763, f. 203 b. [The directions as to the furniture required for the use of the guests at Evesham and the behaviour of the hostilar are there given.]

HOSTRIA. [Qu. for *hostilaria*, the guests' chamber, *domus hospitum*?] 301.

I.

ILLUMINARE. To paint or illuminate manuscripts. 210.

IMAGINULA. A little image. 44.

IMPARCO. 1. To impark. 301, *n*.
2. To impound. 278.

IMPIGNORO. To impledge or pawn. 277.

INBLADATUS. In crop. "Terræ inbladatæ." 278.

INCAUSTUM. Ink. 210.

INFIRMARIA. The infirmary. 101.
238, 261, 298, 306.

INFIRMARIUS. The monk in charge of the infirmary. 298, 309.

INSTALLATUS. Installed. 293, 339.

INTERDICTUM. The prohibition of all divine service and ecclesiastical rites in an excommunicated country or province. 225, 230, 231.

INTERLOCUTIO. An intermediate judgment upon a plea external to the merits of the case itself. 127.

J.

JUDICIUM PETITORIUM. Final judgment on the claim to some right or property; judgment on the merits of the case. 114, 138, 223.

JUDICIUM POSSESSORIUM. Preliminary judgment as to the actual possession of some right or property at the time of, and pending, the suit; judgment on the present facts of the case. 114, 146, 151, 191, 223.

JUSTA. A drinking measure. 209 *bis*, 217, 218 *bis*, 219, 220 *ter*. "Quasi *justa mensura*, quantum cuique sufficit potus administrans." —Du Cange. It is difficult to determine what this "just allowance" was. We learn from a note at p. 218, that six "caritates" make a sextary, and two make a "justa;" if this sextary be the common measure so called, containing about a pint and a half, the daily allowance of two "justæ" was only one pint. But we read at p. 283 that Abbot Whitchurch fixed the weekly al-

lowance of all the brethren in priests' orders at *eight gallons*. On the other hand, if the "sextarius regis" be the sextary of *wine*, which contained, according to Fleta, four gallons ("quatuor jalones;" lib. ii. cap. 12, pp. 73-4), the daily allowance becomes even then impossibly large; while Cowell makes the sextary of *ale* to have contained no less a quantity than *sixteen* lagenæ, or gallons.

JUSTICIARIUS. 1. The lord chief justice. 106. 2. A judge. 127.

K.

KERNELLARE. To fortify with crenelles, or embattle. 292. *Crenelles* are the embrasures of battlements, or loopholes for arrows, &c. Notes of two licences to crenellate "domum ultra portam abbatiae," and "domum extra portam," the one dated 1332, the other 1336, are entered in a list of licences compiled from the Patent Rolls, and printed in the Gentleman's Magazine, new ser., vol. i., 1856, pp. 326-7. The second licence, dated 15 March, is in Harl. MS. 3763, fol. 130 b.

L.

LAGENA. "A measure containing six sextarii."—[Tomlin's Law

- Diet.] A gallon. — [Prompt. Parv.] 283 *bis*, 308.
- LARDARIUM. The larder. 106.
- LAVATORIUM. 1. A trough for washing ; a lavatory. 100, 270. Usually placed in the cloisters of monasteries. 2. The piscina at the altar. 301, *n*.
- LAUDO. To recommend or advise. 228.
- LAVENDRIA. LAVENDERINA. 208. LAVENDRINA. 220. The laundry.
- LECTRICIUM. A lectern. 101, 266. A portion of one of the lecterns here mentioned still exists in private possession. It is of marble, and is described and engraved in the *Archæologia*, vol. XVII., where it is supposed to be that set up by Marleberge. In May's *Hist. of Evesham* (where a woodcut of it is given, p. 57) it is supposed to be rather that which was set up by abbot Adam in the chapter-house.
- LEGATA ALTARIS. Mortuaries. 211.
- LIBERATIONES. Yearly allowances of clothes and victuals. 122. (It appears from the context—"multi fame periissent"—to refer in this instance exclusively to food.)
- LIBERTAS REGIA. Exemption from public taxes and all secular services. 25, 154 *bis*, 155, 156, 171, 172 *bis*, 180 *bis*, 186, 192, 223. "Statuens de cætero ut ab omni publico vectigali, a victu, ab expeditione, ab opere regio, sit libera."—Æthilward's grant of Ombersley ; Kemble, *Cod. Dipl.* i. 64.
- LIBERTAS ROMANA. Entire freedom ; such freedom as the citizens of Rome possessed ; and hence, exemption from the spiritual jurisdiction of the local ordinary and subjection only to the Pope. 156, 182, 186, 192. A term used in forms of manumission. [Du Cange, *sub voce* Manumissio.]
- LINTHEAMINA. Linen sheets. 104, 244.
- LITERATORIE. By means of letters. 125.
- LOCUTORIUM. The parlour ; the room in a monastery in which conversation was allowed. 98, 99, 208 *bis*, 271.
- LONGANIMITER. For a long time. 294.
- LUMINARE. 1. An altar-light. 269, 270, 271, 305. 2. A window. 271.

M.

- MAGISTER CAPELLÆ. "Qui cæteris capellanis præest."—Du Cange. Corresponding to *Precentor*. 286, 307.
- MANCUSA, MANCULA, AURI. A coin of somewhat uncertain value. 80. The silver mancus was worth about thirty pence ; the gold, ten times as much.—[Hardwick's *Glossary to the Hist. S. August. Cant.*]
- MAGNALIA. Great things. 35, 319, 334, 337.
- MANDATUM. 1. The office of the Maundy or washing the feet of the poor on Thursday in Holy Week. 93, 216, 218, 280. 2. A *daily*

- similar ministration. 91, 92. 3.
 A loving-pledge ; "caritatem pro
 "mandato," a loving cup or grace
 cup. 219.
- MANERIUM. A manor ; a lordship.
 102, *et sæpe*.
- MANIPULUS. The maniple ; an or-
 nament (originally a linen napkin)
 worn by priests at Mass on the
 left wrist. 101, 263, 280, 296, 302.
- MANSA. A hide of land ; a house
 with sufficient land attached for
 the support of one family. 72, 73, 74.
- MANSUM. 24. MANSUS. 302. A
 dwelling-house.
- MANUS MORTUA. Mortmain. "Non-
 "dum ad manum mortuam per-
 "venerat," it had not yet become
 part of the actual endowments of
 the abbey. 303.
- MANUTERGIUM. A hand towel.
 209, 216.
- MARCA. An ideal silver coin, equal
 to thirteen shillings and fourpence.
 83, *et sæpe*.
- MARCA AURI. An ideal gold coin,
 equal to ten marks of silver. 89.
- MARITAGIUM. Marriage portion ;
 dowry. 272.
- MARTIOLOGIUM. A martyrology. 268.
 [For a note by Dr. Todd on the
 use of this word, *see* the British
 Magazine, vol. xxxi., pp. 23-4.]
- MAZERE. A wooden drinking cup,
 generally made of maple. 262 *vis*.
 [Supposed to be derived from the
Fl. maeser, maple. Communica-
 tions on the subject are to be
 found in *Notes and Queries, pas-*
sim.]
- MEDO. Mead. 106, 209.
- MEMORIA. A monument in "memo-
 "riam," or tomb. 321.
- MEREMIUM. Wood, timber. 286, 287,
 305.
- MESSUAGIUM. A dwelling-house,
 usually with land attached. 208,
 284, 285, 289, 296, &c.
- MINOR. A minor in law. 192.
 "Ecclesia enim fungitur vice
 "minoris," a church is supposed
 to stand in the situation of a
 minor, [and therefore no lapse
 ought to interfere with the re-
 stitution of rights which may
 have been lost by the fault of its
 guardians.] "Hinc est quod
 "praelati ecclesiarum comparan-
 "tur tutoribus et curatoribus."
 —Decretales Gregorii IX., Par.
 1512, col. 462.
- MINUTUS. One who has been bled.
 286, 291, 297, 298, 309.
- MISERICORDIA. 1. Extra allowance
 of meat and drink. 213, *n.*, 220, 278,
 298, &c. 2. A chamber in which
 monks needing indulgence, "pro
 "debilitate vel alia justa de
 "causa," (Lyndwode, quoted by
 Du Cange), were allowed to pass
 their time. 270, 286, 298.
- MISERICORDIA DOMINI [plena est
 terra]. The commencement of
 the introit (from Psalm xxxii.)
 sung on the second Sunday after
 Easter ; whence the Sunday itself
 took its name. 132, 198, 210, 257.
- MITTA. A measure of salt, said to
 have contained ten bushels. 12, 74.
- MONACHILIS. 1. Monastic. 12, 71.
 2. Used by the monks. "Panes
 "monachiles," the ordinary
 monks' loaves. 218, 220.

N.

NATIVUS. One born in serfdom.
309.

NAVICULUS. An incense-ship. 301.
"A small silver dish to hold the
"frankincense before it was put
"into the thuribulum or smoking
"pot."—Kennett's Glossary to
his Parochial Antiquities.

NAVIS. The nave of the church.
97, 307.

NECESSARIA, i.e. *domus necessaria*.
276.

NODI. The bosses in a vaulted roof.
286.

NOTA. Rough draught. 170. "Pri-
"marium exemplar notis des-
"criptum."—Du Cange, *sub voc.*

NOVALIA. Lands newly brought
into cultivation. 207, 241.

O.

OBEDIENTIA. 1. An office in a
monastery. 206, 207, 213, &c. 2. The
revenue assigned to an office.
105, 107, 124, 261. 3. Profession of
obedience. 182, 254, 258.

OBEDIENTIARIUS. One who holds
an *obedientia*. 209, 242, 244, 281, &c.

OBLATÆ. Thin wafer cakes, like
altar-breads; "obleys." 219-20.

OBVENTIONES CAUSARUM. Emolu-
ments arising from cases in the
Ecclesiastical Court. 210.

OCTAVÆ, OCTABÆ. The octave of
a festival, or the seven days im-
mediately following. 23, 132, 149, 219,
231, 338. At p. 147 it is used in

the more ordinary sense of the last
of the days of commemoration.

OIER ET TERMINER, *audire et
determinare*. The commission of
the judges of assize. 310.

ORGANA. Organs. 210.

ORIGINARIUS. A servant by birth;
a born villein. 241.

OSculatorium PACIS. The pax.
301. A small plate "carried round,
"having been kissed by the
"priest, after the Agnus Dei in
"the mass, to communicate the
"kiss of peace."—(Pugin's Glos-
sary.)

P.

PAGINA. A part or portion. 236,
301, 305. "Pagina claustrī," a side
of the cloister.

PALEFRIDUS. A palfrey. 128.

PALLIA. Palls hung in choirs on
festivals, or for the covering of
the high altar. 85, 93, 263, *n*.

PANA, PANUS, (*vulg.* PANNUS). A
part or side. 301, *n*. 2, 3.

PANTRIA. A pantry. 287.

PARCAMENUM, PARCHAMENUM.
Parchment. 208 *bis*, 210 *n*.

PARCELLA. A small portion or
parcel. 306.

PARCUS. A park. 292, 301, 339.

PARENTES. Kindred. 95, 96.

PARLER (LE). The parlour. 304.
See *Locutorium*.

- PAROCHIA.** 1. A diocese. 157, 173, 180, 253. 2. A parish. 187, 197.
- PARURA.** An embroidered border attached to ecclesiastical vestments. 101, *n.*, 263, *n.*, 288, 296.
- PASTA.** Dough or paste. 218, *n.*
- PEDULES.** Shoes or sandals. 242.
 "Pedules a pede dicuntur, eo
 "quod pedes tegant, quos non-
 "nulli monachi divisos a caligis
 "portant propter sudorem pedum,
 "ut facilius possint eos lavare ;
 "et quia illis detractis de pedibus,
 "retentis caligis, dormiunt."—
 Joannis de Turrecremata Comm.
 in Reg. Bened. See *Caligæ*.
- PEERLUS.** Pearls. 302 *bis*.
- PELVEUS.** A bason. Used at p. 301
 of silver basons for the piscinæ.
- PENSIONARIUS.** One to whom an
 annual payment is made. 276.
- PERCURSUS.** The right of pannage,
 or running hogs in a forest. 214.
- PERLES.** Pearls. 305.
- PERRILLIS.** Pearls. 302, *n.*
- PERSONA.** 1. The parson or rector
 of a parish. 150. 2. A character
 in which to appear, a recogniza-
 ble position. "Me non habere
 "personam standi." 127. 3. A
 person. 174, 254. "Persona sua,"
 himself individually. 115, 116. "In
 "persona," personally. 123. 4.
 A dignity or office ; the office
 personified in its holder. 190 *bis*.
- PERTINENTIÆ.** Appurtenances. 212,
 283, 285, 289, 291, 293, 294, 296.
- PHIALA.** An altar-cruet. 301.
 [Prompt. Parv. i. 105-6.]
- PILLIOLUS.** The round cap worn
 by ecclesiastics during service.
 250.
- PINNACULUM.** A pinnacle. 265, 269.
- PITANCIA.** The allowance of fish,
 flesh, &c. ; or an augmentation of
 commons provided by benefac-
 tions. 105, 292, 307, 308. "Portio
 "monachica, . . . lautior pul-
 "mentis, quæ ex oleribus erant,
 "cum pictanciæ essent de pis-
 "cibus, et hujusmodi." — Du
 Cange.
- PITANCIARIA.** 1. The office of the
 pittance ; the revenues assigned
 to the pittances. 106, 121, 213, 214, *n.*,
 261. 2. The kitchen in which
 the pittances were prepared.
 "Pitanciaria coquinarii cum
 "volta." 287.
- PITANCIARIUS.** The officer who had
 the charge of the pittances. 214, *n.*,
 215, *n.*, 308.
- PLACITUM.** A plea ; action at law.
 309, 310.
- PLANCHERUM.** A pig-sty. (?) "Duos
 "porcos ad plancherum," two
 store-pigs. (?) 212, *n.*, 217.
- PENITENTIA.** Penance. 279.
- PONTIFICALIS (Liber).** The service-
 book containing the offices per-
 formed by a bishop. 296.
- PORTH [Welsh, A.S. port].** A town
 or borough. 75.
- PRÆBENDA EQUORUM.** Provender.
 210, *n.*, 217, 220, 263, *n.* See *Foragium*.
- PRÆBENDARIUM.** A measure of corn.
 217, 218 *bis*, 219 *bis*.
- PRÆBENDARIÏ.** Board-servants in
 a monastery. 105. "Idem in
 "monasteriis qui servant, qui-

"bus ad victum cibus et potus
"præbetur," — Du Cange, *sub voce*.

PRÆDICATIO. A fee for sermons. (?)
216.

PRÆLATIA. 306. } Prelacy, govern-
PRÆLATIO. 338. } ment.

PRÆLIBO. To preface; to mention
beforehand. 39.

PRÆLIBATUS. Before-mentioned.
28, 37, 49, 60, 192, 314.

PRÆ MANIBUS. Before-hand; used
at p. 262 of money paid down at
once for a term of years.

PRÆPOSITUS. A steward or bailiff.
242.

PRÆSTOLATIO. Anticipation, ex-
pectation. 49.

PRÆTAXATUS. Before-mentioned.
316, 321.

PRESBYTERIUM. The eastern end
of the choir, containing the sedilia
or stalls for the clergy at the
altar. 224, 265.

PRICHPOTTUS. A *prick-pot*; a vessel
described at p. 283 as containing
four gallons.

PRIOR CLAUSTRALIS. The sub-prior,
so called because bound to be in
continual residence "in clauistro."
339.

PROCESSIO PENTECOSTALIS. The
solemn repairing of parishioners
throughout a diocese to the cathed-
ral, or from chapelries to the
mother church, at Whitsuntide,
to make oblations, hence called
Pentecostals. (Gibson's Codex,
p. 976.) 187, 192, 194. The proces-
sion of the villagers of the vale
to the abbey of Evesham was

abolished in 1442 on account of
the disorders and tumults which
ensued. (Nash's Worcestershire,
vol. i. p. 200.)

PROCURATIO. 1. The maintenance
of a bishop or archdeacon when
engaged in a visitation, or sum of
money paid in lieu. 192, 196. 2.
Maintenance, *in general*. 195, 239.

PROFESSIO. Acknowledgment of
canonical jurisdiction. 182, 254, 258.

PROPRIETARIUS. A monk holding
private property; a proprietor. 285.
[" . . . nec accommodatum, nec
"locatum, nec depositum aliquis
"omnino monachus vel *conversus*
"nomine suo recipiat, &c."]—Cf.
Du Cange, *sub voce*.]

PULMENTUM. Used in the text for
pottage or soup, made with beans,
bread, or corn. 122, 207, 216, 218.
"*Hoc pulmentum*, browys," *i.e.*
broth.—Wright's Vocabularies,
p. 241.

PULPITUM. The rood-screen. 282.

Q.

QUARTA. A quart. 308, 338.

R.

RECONVENTIO. A recovery in law.
229.

RECTOR. The rector of a parish. 188.
211, *n*.

REFECTORARIA. 305. } The re-
 REFECTORIUM. 104, 238, 239. } fectory.
 RELAXATIO. Release from penance.
 277 *bis*, 279.

RENTALE. A rental. 239.

REPRISA. Deductions and charges.
 "Valent ultra reprisam 53s. et
 "4d.;" the net value. 295.

RESTITUERE. 192, 226, 227, 228. "*Re-*
stituere in integrum est re-
 "ducere in eum statum in quo
 "erat ante læsionem; petita enim
 "et obtenta restitutione in inte-
 "grum omnia sunt in suo statu
 "donec causa finiatur."—Decre-
 tales Gregorii IX., Par. 1512, col.
 463.

RETE LIBERUM. A free fishery;
 the exclusive right of fishing in a
 river. 75.

REUS A RE. See *Actor*.

REWARDUM. The regard or visita-
 tion of a forest. "Extra re-
 "wardum," beyond the limits of
 the regard; free from forest law.
 262.

RIBALDUS. A ribald; a term ap-
 plied to licentious and disorderly
 soldiers, and hence used to de-
 signate any mean hireling ready
 to do base or scandalous work
 for his living. 105. [Verstegan
 derives the name from *Rabod* or
Radbod, the king of Friesland,
 who refused to be baptized by
 bishop Wulfran!—*Restit. of De-*
cayed Intelligence, Lond., 1634,
 p. 336.]

ROCHETUM. The rochet, or close-
 sleeved short surplice worn by
 bishops. 296.

S.

SACRISTA. The sacrist; the officer
 who had charge of the church
 vessels, ornaments, and vestments.
 206, 213, 282, 307.

SACRISTARIA. The office of the
 sacrist. 124, 208, 210, 213, 261, 307.

SALSA. Sauce. 275.

SALSARIUM. A salt-cellar. 303.

SARACENORUM OPUS. Sarcenet.
 278.

SARTARIA. 309. SARTRINA. 208. The
 clothiers' room, or *domus sarto-*
ris, including both the tailors and
 shoemakers.

SCALOP. 1. The ornament called a
 scallop; a segment of a circle or
 quatrefoil. 231. [See Rock's Ch.
 of our Fathers, II. 30.] 2. A
 salt-cellar in the form of a scallop
 shell. 301, *n*.

SCHOPPA, SCOPA. A shop. 300, *n*, 302.

SECRETARIUS. 1. A scribe, or con-
 fidential writer. 23. 2. The
 sacrist of a church. 321.

SECTA. 1. Suit of court. "Pro
 "secta facienda ad comitatum
 "Wygorniaë," for performing suit
 and service at the county court
 of Worcestershire. 278. 2. A set
 or suit of vestments. 296, 302, 305.

SECUNDO MELIOR. Second best.
 100, 263, *n*, 267.

SELDA. A shop, or shed for goods.
 269, 300. [Explained as a *ware-*
house in Mr. Riley's Glossary to
 the *Liber Custumarum*. The
 Harl. MS. reads *scopas* at p. 300

as apparently a synonymous term with *selda*.]

SENESCALDUS. 195. SENESCALLUS. 97, 125, 126, 127, 209, 211, 214, *n.*, 217, 284, 285, 291, 296. The steward.

SENTENTIO. To give sentence. 138.

SEXTARIUM. A measure, chiefly used for honey. 209, 214, *n.* It "appears to have been of uncertain quantity."—Ellis' *In-*troduct. to Domesday, i. 134.

SEXTARIUS REGIS. A liquid measure containing about a pint and a half. 218, *n.* The capacity of the sextary appears however to have been very uncertain. See *Iusta*.

SEFFUL, CYFFOLE (*Lat.* Scapha, Scaphula; *Germ.* Scheffel; *Anglo-Sax.* Cyf, or Scyf). A bushel. 219, 220.

SIGNUM. A bell. 322, 324.

SOLARIUM. An upper story; a loft or garret. 302.

SOLDA. A shop. 212 *ter*, 214, *sæpe*, 215, *n.*

SOLIDUS. A shilling-weight is three-fifths of an ounce troy; it appears therefore from p. 218 that the weight of the loaf allowed daily to each monk was three pounds three ounces, "ponderis sexaginta quinque solidorum."

SOLIDUS PROVINIENSIIUM. In 1197 60 *solidi Proveniensiium* were equal to one mark of pure silver; in 1229, 58 were reckoned as the equivalent. (Du Cange, *sub voc.* *Moneta*, edit. 1845, vol. iv. p. 528; see also vol. v. p. 660, *Regales Coronati*.) A mark of

silver was two-thirds of a pound; the English *solidus* was three-fifths of an ounce; consequently 13s. 4d. English money = 60 (or 58) shillings of Provence. The lawyers' daily fees, therefore, mentioned at p. 153, were (omitting fractions) equal respectively to about 11s. 1½d., 8s. 10¾d., and 4s. 5½d.

SOPPA. A shop or workshop. 215.

SOTULARES. Sandals. 292.

STALLUS. A stall in the choir of a church. 254.

STAMINEA. A shirt of linsey-woolsey. 238.

STAR. A bond or deed. 257. [A name given by the Jews to such instruments, from Heb. *Shetar*, a deed or contract.]

STICA. A stike or stick; a measure applied to eels, each stick containing twenty-five [Ellis' *Intr.* to Domesday, i. 140]. 217, *sæpe*.

STOLA. The stole or long band worn round the neck by bishops and priests, and falling down in front. 52, 101.

STRAGULATUS. Variegated. 263, *n.* 296.

STUDII MONACHORUM. The private closets or studies of the monks. 286. See *Carolæ*.

SUTULARES. Sandals. 43.

SUMMA. 1. A seme or horse-load. 217, 219. 2. A sum of money. 340 *bis*.

SUMMAGIUM. The carriage of goods. 218.

SYNAXIS. The offices of the Hours; *Synaxis vespertina*, vespers. 47.

T.

- TABELLATUM.** 269, 1. **TABELLATUS.** 269. **TABULATUS.** 269, *n.*, 271, *n.*
A floor or story. In Wright's Vocabularies, p. 237, *tabellatum* is interpreted as a *burd-wogh*, a wall of boards or wainscot.
- TABERNACULATUS.** Canopied. 296.
- TABULA.** 1. An altar-frontal of carved or painted work. 266, 286. See Promptorium Parv. i. 181, and Rock's Ch. of our Fathers, i. 236. 2. The table of the services for the week. 280.
- TAPETUM.** A tapet, or tapestried hanging-cloth. 296.
- TENEMENTUM.** A house; a tenement. 285, *et alibi*.
- TEXTUS.** The book containing the portions of the Holy Gospels read in the altar services. 99. "Textum majoris altaris sine libro reparavit," he repaired the binding of the Evangeliary belonging to the high altar without doing anything to the book itself. 270. The bindings of these books were usually richly ornamented with gold and gems.
- THALAMUS.** 1. Used at p. 124 apparently as synonymous with *Camera*, the office of the wardrobe. 2. "Thalamus abbatis," the abbot's private chamber. 106, &c.
- THURIBULUM.** A censer. 38, 99, 263, 301.
- TRABES CUM CRUCE ET IMAGINIBUS.** Rood-loft. 271.
- TRACTUS.** "Ad novum tractum,"

at a fresh drawing, *i.e.* when a fresh cask of beer was tapped. (?)

218, *n.*

TREYCATUR. A white loaf of a better kind; three-fourths fine flour (?). 298.

TRITENNALE. A month's mind. 218, 221. See *Annale*.

TUMBA. A tomb. 275.

TUNICA. The distinctive vestment worn by a sub-deacon, differing from a dalmatic only by being of smaller dimensions. 116, 178, 179, 182, 292, 296, 302.

V.

VACCARIA. Cattle-pasture. 101.

VALENTIA. 1. Value. 124, 146, 255, 271. 2. Extent. 278.

VAS EUCHARISTIÆ. The pyx. 263, 270.

VASSALLUS. Used at p. 105 apparently in the original sense of a household servant.

VELVETUM. Velvet. 296, 302.

VENTOSITAS. Bleeding by cupping. 220.

VENTOSO. To cup. 220, *n.* 3.

VESTIARIUM. The vestry. 271.

VILLANUS. A villein or serf. 272.

VILLINAGIUM. Lands held under the tenure of villeinage. 211.

VIOLACIUM. Violet-coloured silk. 288, 292.

VIOLATICUS. Violet-coloured. 281, 282.

VIRGATA. A yard-land; a varying measure, which contained in different places from fifteen to thirty or forty acres. 101, 211, 213.

VIVARIUM. A fish-pond. 216, 261, 304.

VOLTA. 1. Vaulting ; vaulted roof.
276, 286 *ter*, 287 *ter*, 288. 2. A crypt
or vault ; “Capellam, et subtus
“eam voltam optimam.” 276.
“Cum voltis fulcitum.” 286. “Sub
“hac camera volta fortis.” 287.

W.

WARENTIZATIO. Warranty. 271.

WARNIAMENTUM. A garment. 292,
n. 4.

WASTELLUS. “Well-baked white
“bread.”—*Halliwel's Glossary*.
122, 219 *bis*, 220. See Lowth's Life
of Wykeham, p. 68.

WERRA. War. 99, 100.

WHYPED-WERK. Needlework. 292,
n. 5.

I N D E X.

INDEX.

A.

Abetot or Abitot, Urso d' :

Brainsford and Acton given to him
for Bengeworth, 95.

Lench held by his family, 97.

[An account of the acquirement by
the abbey of four hides in Lench,
which were held by it "donec
"episcopus Baiocensis de ecclesia
"abstulit et Ursoni dedit," is given
in Domesday Book, fol. 176.]

Abetot (—), a knight killed in a contest
with the abbot's men, 100.

Abingdon, Hugh, abbot of, 123.

Abner, 247.

Abraham, 32.

Acelote (—), 209, *n.*

Acton Beauchamp, Worcestershire:

Hactone given to Evesham, 72.

Actun recovered by Agelwy II., 95.
alienated by bp. Odo, 97.

Adam of Clugny, abbot of Evesham,
100-2, 175.

obtains the right to use episcopal
ornaments, 101, 178. [Evesham
appears to have been the first abbey
that obtained the use of the mitre
for its abbot. The grant is dated
1163; Westminster obtained the
like privilege about 1175; and
Glastonbury from Celestine III.
after 1191. Worcester did not
obtain it until 1351; and it was
not until about that time (the mid-

dle of the fourteenth century) that
the great monasteries generally
applied for it.]

his anniversary, 209, 214, *n.*, 219, *n.*,
220.

[In 1162 Adam was one of the papal
commissioners for delivering the
pall to Becket. R. de Diceto, in
Twysden's *Decem Scriptores*, col.
544.]

Adam, a monk of Evesham, 215, *n.*, 216.

Addrichestone, *see* Edston.

Adlestrop, Gloucestershire:

Tetlestrope given to Evesham, 72.

Thatlestrope, 107.

Tatelestrop, 124.

Tatelestroppe, 212.

Thecellestroppe, 262.

Adlestrop, or Tatlestrop, Blundel de, 306.

Adlestrop, or Tethlestrope, or Thetille-
stroppe, John of, 125, 243, 262.

Admuscote, *see* Tredington.

Ædburgh (S.), *i.e.*, the abbey of *Pershore*,
q.v.

Æfic, Avicius, prior of Evesham, 48.

appointed dean of Christianity [*i.e.*, of
the valley of Evesham], 83, 195, 264.

his character, 83.

donations to the abbey, *ibid.*

a friend of earl Leofric, 84.

dies in 1038, and is buried in Trinity
church, 85.

Ægelric Quintin, a clerk:

fiends driven from his death-bed by
S. Andrew, 324-5.

Ælfstan, bishop of Rochester, 80, *n.*

- Ælfward, bishop of London and abbot of Evesham :
- Ælfward goes on an embassy to Hardicanute, A.D. 1040, 36.
- appeases a storm by a vow of a shrine to S. Egwin, 37.
- [An account of this escape from shipwreck, containing a much more diffuse, and consequently less credible, version of Ælfward's prayer, is given in the "Historia Ramesiensis," in Gale's *Scriptores* XV., p. 448.]
- Alfward, account of his abbacy, 81-85.
- Ælfward appointed bishop of London, 83.
- obtains the relics of S. Odolph for Evesham, 83, 314.
- Ailward refused admission to Evesham when dying, 85.
- carried to Ramsey, where he dies and is buried, *ibid.*
- his legacies to Ramsey, *ibid.*
- [He was refused admission at Evesham, because his disease was leprosy. Among the gifts he bequeathed to Ramsey was the jaw-bone of S. Egwin. *Hist. Rames.*, *ut supra*, p. 452.]
- Ælfward, rooms for guests erected by him, 66.
- Ælfwin, monk of Evesham :
visions of demons, 322-3.
- Ælsy, monk of Evesham :
notice of him, 321.
- Æthellard, *see* Æthilhard.
- Æthelred, *see* Ethelred.
- Æthelric, brother to king Oshere, gives eight manse to Evesham, 18.
- Æthelstan, bishop [Ælfstan of London ?] :
Evesham given to him by king Ethelred, 80.
- Æthelwold, abbot of Evesham, 76.
- Æthelwold, bishop of Winchester, 78.
- Athelwold restores the monks in Evesham, 78.
- Æthilhard, Æthellard, or Ailward, subregulus of the Hwiccas :
unjustly takes possession of Stratford, 18, 71, 73.
gives Ambresley to Evesham, 72.
- Agelmar :
Mapleborough granted to him, 79.
- Agelsy, bishop [Æthelsige of Sherborne?] :
Evesham given to him by king Ethelred, 80.
deposed and goes into exile, *ibid.*
- Agelwy I., abbot of Evesham, 81.
- Agelwy II., abbot of Evesham :
recovers Swell, together with a reliquary unjustly withheld, 46, 94.
buys back Wicksford, 79.
account of his abbacy, 87-96.
administered the see of Worcester under Ealdred, 87.
governor of the midland counties, 89.
his justice and reputation, 89.
his alms deeds, 90-93.
the custody of Winchelnunbe abbey entrusted to him, 90.
his death, 95.
leaves money for the rebuilding of the church, 96 ; which was employed in building by abbot Walter, 97.
falsely charged with acquiring lands for the abbey by might and not right, 96 ; lands which he had fairly bought, 97.
mentioned, 55, 324.
- Ailric, son of Oshere of the Hwiccas, gives Childeswikewane to Evesham, 72.
- Alan, abbot of Tewkesbury :
his book "De demolitione capellæ de Hakintona," quoted, 103.
- Alcester or Alnecestre :
council held there, 11, 19, 25.
a royal seat, 24.
chiefly inhabited by smiths and ironworkers, 26.
who drown Egwin's preaching with their noise, *ibid.*
the town swallowed up by an earthquake, *ibid.*

Alcester—*cont.*

- no smiths ever afterwards able to live there, *ibid.*
 the site of the principal portion afterwards given to Evesham, 27.
 mentioned, 210, 215, *n.*, 271, 272, 282.
 abbot of Alincester in 1203, 118.
 prior, *see* Upton.
- Alchelm expels the monks from Evesham and introduces canons, 77, 78.
- Aldbald, abbot of Evesham, 76.
- Aldbath, abbot of Evesham, 76.
- Aldbore, abbot of Evesham, 76.
- Alddefert, abbot of Evesham, 76.
- Aldhelm, bishop of Sherborne:
 his death miraculously revealed to Egwin, 18, 21.
 buried at Malmesbury, 19.
- Aldington, Worcestershire, given to Evesham, 72.
- Aldintone, 209, 215, *n.*, 216, 217, 261, 262.
- Aldetone, 209.
- Aldynton, 304, 309.
- Aldith, a matron, or *Algith*, *q.v.*
- Aldmund, abbot of Evesham, 76.
- Aldulf, bishop of Worcester [afterwards archbishop of York], subjects Evesham to his see and appoints an abbot, 80, 83.
- Alexander III. (Pope):
 privilege granted to Evesham, 175.
 ——— mentioned and quoted, 101, 150, 159, 163, 165, 166, 167, 179, 181–3, 187 *bis*, 189, 205, 226.
- Alexander IV. (Pope,) 280.
- Alfere, or Ælfhere, ealdorman of Mercia:
 expels the monks from Evesham, 78.
 [See Sax. Chron. *sub anno* 975.]
 seizes Evesham and Offenham for himself, and gives away other lands, 78, 79.
 on his death-bed appoints Freodegar abbot, and restores Evesham and Offenham, 79.
- Algar, abbot of Evesham, 80.
- Alfric, or Aluric, abbot of Evesham, 80, 264.

- Alfric, or Aluric, prior of Evesham, 91, 264.
- Alfric, a boy:
 theft from S. Egwin's relics, and punishment, 45–6, 93.
- Alfward, brother to Alfere, 78.
- Algar, Thomas, 208.
- Algith, or Aldith, a matron:
 procures relics of Egwin by theft, 45, 93.
 struck with blindness, 46, 94.
 promises restoration of the relics after her death with a reliquary, 46, 94.
 bequeaths Swell to the abbey, 46.
- Allard, or Alard, Roger, 214, *n.*, *bis*.
- Almeric, Cardinal, and Chancellor of Rome, 175.
- Alnod, priest:
 gift to Evesham, 75.
- Aluered, a chaplain:
 purchases two livings, 241.
 resigns them, 242.
- Aluric, or *Alfric*, *q.v.*
- Alwy, or Alewy, nephew of Penda of Mercia, 72.
- Ambresley, *i.e.*, *Ombresley*, *q.v.*
- Ambrose, S. :
 The death of S. Martin miraculously revealed to him, 21. [Cf. Gregor. Turon. de miraculis S. Martini, lib. i. c. 5, Opp., Par. 1699, coll. 1006–7.]
- Andeville, William de, abbot of Evesham, 99–100.
 buried at Canterbury, 99.
 [See Foliot's Letters, edited by Dr. Giles, vol. i., p. 134. Andeville's election being disputed, an appeal was made, or threatened, to Rome against him; and Foliot wrote on his behalf to the archbishop of Canterbury.]
- Andrew, S. :
 miraculous appearance, 324–5.
- Andrew, of Stow-on-the-wold, 213.
- Antigonie, Robert, Lancashire, 213.
- “Antiparalenionis, Liber” (?), given to the library, 267.

- Aquitaine, 91.
 Arderne, William de, 127.
 Ardfert, bishop of; *see* John.
 Arnisy [Arnisius], son of Alghith, with-
 holds his mother's bequests from
 Evesham, 46, 94.
 Arrow, Warwickshire:
 Arewe given to Evesham, 72.
 Arwe recovered by Agelwy II., 95.
 Alienated by Odo, 97.
 Arundel, John, 284.
 Assandun, battle of, 82.
 Assere, cousin and chamberlain to Brih-
 teah or Brihtge, bp. of Worcester.
 land at Bengeworth given to him,
 97. [Cf. Heming., Chartul. Wigorn.
 i. 269.]
 Asso, lawyer at Bologna, 153, 168.
 Aston Somerville, Gloucestershire, 284,
 294 *bis*, 298.
 Astone, Thomas, 300, 307.
 Augustus, 112, *n*.
 Avicius, or *Æfic*, q.v.
 Avignon, 289, 293.
 Avon, mentioned, 18, 29, 72, 84, 292,
 298.
 key cast into the Avon recovered at
 Rome, 6, 7, 32.
 capture of a seal in the Avon, 33.
- B.
- Babylon, 16.
 Badby, Northamptonshire, given to Eve-
 sham by Canute and *Æfic*, 75, 83
bis, 325.
 pension from the church assigned to
 the sacrist, 102, 291.
 benefice annexed to the abbey, 291.
 half the wood destroyed, 262.
 mentioned, 101, 105, 120, 210, 275,
 283, 284, 296, 303, 304.
 Baddesey, Nicholas, priest, 308.
 Badsey, Worcestershire:
 given to Evesham, 72.
 Badsey, Worcestershire—*cont.*
 mentioned, 209 *bis*, 211, 213, *n.*, 278,
 285, 289, 290, 291, 297, 309.
 the chapel twice simoniacally sold,
 241, 242.
 Baggard, or Bagert, Godfrey, 215 *bis*.
 Baldwin, archbishop of Canterbury, 103,
 241, 332, 334.
 Baldwin, prior of Kirkby, appointed to
 inquire into the miracle of S.
 Wistan's hair at Wistanstow, 334.
 Ballard, or Bellard, Walter, 208.
 Baltere [Balterius], a priest, gives eight
 manse to Evesham, 18.
 Bampton, Amicia, or Avicia, de, 285, 290.
 Banbury, 299.
 Bangor, bishop of, *see* W. Barrow.
 Barabbas, 139.
 Barford, or Bereford, Warwickshire, 283.
 Barrow, William, bishop of Bangor, con-
 secrates abbot Bromisgrove, 338.
 Bartram, Hugh, 282.
 Basing, a hermit for 72 years, 322.
 Bath and Wells, bishops, *see* Glastonbury,
 Stafford, John.
 Bathonia, Ernald de, *see* Ernald.
 Bayeux, Normandy, 96.
 Beauchamp, Thomas, earl of Warwick,
 309.
 Beauchamp, Walter:
 dispute with the abbey about rights of
 pasture, &c., 262, 275.
 agreement about certain lands, 278.
 Beauchamp, Sir Walter de, land in Kin-
 warton obtained from him, 290.
 Beauchamp, William, excommunicated by
 abbot Andeville, and his castle at
 Bengeworth destroyed, 100.
 Beauchamp, William de, 204.
 Beauchamp, William, earl of Warwick
 283.
 Beche, R., 209.
 Becket, Thomas à, archbishop of Can-
 terbury, 99.
 Bede, *see* Florence of Worcester.
 cited, 71.
 Beel, Robert le, 279.

- Belmer, Richard, bishop of Achonry, 339 *n*.
- Benedict, S., 245.
- Benedict, rule of S., 20, 91, 128, 171, 176, 180, 206, 237, 239, 244 *bis*.
- Benedict, cardinal of St. Susanna, 132.
- Benevento, 153.
- Benge, 304.
- Bengworth, Worcestershire:
- Bengwithe given to Egwin, 72, 84.
- Beningwrthe alienated, but recovered by Ælfward and Agelwy, 84-5, 94-5.
- Bengewrthe, the castle destroyed, 100.
- Beningwrthe, again alienated by bp. Odo, 97.
- half recovered by abbot Walter, but half held by Urso, *ibid*.
- assigned to the prior, 208.
- the manor obtained by the abbey, 283.
- mentioned, 214, 271, 283, 284, 290, 294, 298, 299, 300, 306, 308.
- Benigwrthe, 269, *n*.
- Bengheworthe, 304.
- church of Holy Trinity built there (?), 84.
- Beorhtulf, or Bertulf, king of Mercia: donations to Evesham, 74.
- Bereford, or *Barford*, q.v.
- Berton, or *Bourton*, q.v.
- Berton, the barton in *Evesham*, q.v.
- Bertrand, a knight and lawyer of Pavia, employed by Marleberge as an advocate at Rome, 153.
- Besyn, Hugh, 296.
- Bible:
- copies obtained for the abbey, 99, 101.
- Psalter, 268.
- notes on the Psalms, 269.
- Isaiah and Ezekiel, glossed, 268.
- Lamentations, glossed, 268.
- Gospels, glossed, 268.
- Postils on St. Matthew, 268.
- Allegoriae super Vet. Test., 268.
- Binton, Warwickshire.
- Bivinton given to Evesham, 72.
- Binton, Warwickshire—*cont*.
- eight hides of land given by Alfere to his knights, 79.
- recovered by Agelwy II., 95.
- alienated by Odo, 97.
- mentioned, 212, 214, *n*.
- Byvynton, 263.
- Bishopsdon:
- Bisepesdunne given to bishop Wulstan, 90.
- [Apparently the place of that name in Stratford-on-Avon. According to Allies' Antiquities of Worcestershire (sec. edit. p. 340), Bishampton in that county was also formerly called Bishopsdon.]
- Bitford, or Bidford, Warwickshire:
- Budiford, land given to Evesham, 72.
- alienated by Odo, 97.
- Blakenhurst, a hundred of Worc., 306.
- Blakesha: [Blakesall, in Wolverley, Worc. ?]
- land given to Evesham, 75.
- Blanfrom, Roger, 294.
- Bleys, William de, bishop of Worcester, 225.
- Bole, Matilda, 290.
- Bologna, 147 *bis*, 149, 153.
- [At p. 147 the text reads in one place *Bolonia* (i.e., Boulogne) for *Bonia*.]
- Bonpain, John, of Evesham, 215, *n*, *bis*.
- Bordesley, Worcestershire, 214.
- Bosco, William de, or *Wood*, q.v.
- Boteler, or *Butler*, q.v.
- Botild, Adam, 215, *n*, *bis*, 216 *bis*.
- Botild, Robert, monk of Evesham, 215, *n*, 216, 217.
- Bourton-on-the-water, Gloucestershire:
- Burton given to Evesham, 72.
- Burtone, Burton, 262, 277, 287, 296.
- Burhton, held by Godwin, 80.
- Buretun, 105.
- Burtune, 107.
- Burthone, 105, 212 *bis*, 229.
- Berton, 102.
- Burittona, 212, *n*.
- Bortoun, Stapulmede, 285.

- Boys, William de, abbot of Evesham :
 account of his abbacy, 293-299.
 mentioned, 302.
- Bradwell, *see* Broadwell.
- Bradwelle, Geoffrey de, 279.
- Brainsford, in Leigh, Worcestershire :
 given to Evesham, 72.
 recovered by Agelwy II., 95.
 alienated by Odo, 97.
- Braose, Giles de, bishop of Hereford, 123
- Bratforton, Ralph de, 281.
- Brendan, S., 263.
- Bretforton, Worcestershire :
 given to Evesham, 72.
 mentioned, 211, 213, *n.*, 218, *n.*, 261,
 263 *n.*, 275, 278, 282, 307.
 the chapel twice simoniacally sold, 241,
 242.
- Bratfortone, 296.
- Payneshadlond, 290.
- Bridge, or de Ponte, William, and Eva his
 daughter, 215, *n.*, 272.
- Brien Fitz-Earl, or Fitz-Count (filius
 comitis) :
 gift to Evesham, 75.
- Brifard, or Britfard, a noble of Mercia :
 conspires against Wistan, 327.
 frustrated in his design to marry
 queen Elfreda, 328-9.
 assassinates Wistan, 331.
 struck with madness, *ibid.*
- Brihtmar, or Britthmar, abbot of Evesham,
 80.
 recovers lands unjustly held by God-
 win, 81.
- Bristol, 235 *bis*.
- Brithwald, archbishop of Canterbury :
 assents to Egwin's appointment to
 Worcester, 4.
 convenes the council of Alcester, 11,
 25.
 wrote an account of the foundation
 of Evesham, 17, 18, 20.
 subscribes Egwin's charter, 20.
 mentioned, 154, 155 *bis*, 167, 171,
 172, 180.
- Broadwell; Gloucestershire :
 Bradwell given to Evesham, 72, 325.
- Broadwell, Gloucestershire—*cont.*
 redeemed from Canute, 83.
 mentioned, 105, 116, 118, 119, 209,
 214, 217, 229, 235, 261, 262, 277,
 287.
- Brokhampton, John de, abbot of Evesham :
 account of his abbacy, 283-9.
- Brome, King's, Bitford, Warwickshire :
 given to Evesham, 72.
 recovered by Agelwy II., 95.
 alienated by Odo, 97.
- Bromisgrove, Richard, abbot of Evesham,
 338.
- Brown, Margery, London, wife of Thomas
 Brown, 302.
- Bruerne, Cistercian abbey, Oxfordshire,
 235, 253, *n.*
- Buckingham, John, bishop of Lincoln :
 consecrates abbot Ombresley, 299.
 consecrates abbot Zatton, 304.
- Budiford, *see* Bitford.
- Bulet, of Evesham, 211.
- Bunintone [Warwickshire ?] given to
 Evesham, 72.
- Burdet, Sir Thomas, and his son Nicholas,
 309.
- Burimon, — le, 215, *n.*
- Burn, Beorin, or Beorim, William, 216.
- Burton, *see* Bourton,
- Bussel, Albert :
 donations to Evesham, 75.
- Bussel, Richard :
 donations to Evesham, 75.
- Bussel, Robert, Penwortham, 213.
- Bussel, Warin :
 donations to Evesham, 75.
- Butcher [Carnifex], William, 307.
- Butler, Adam, or le Boteler, 278, 290.

C.

- Cagecote given to bishop Wulstan of
 Worc., 90.
- Cambelang, or Cambralang, Ernald, 101,
 214, *n.*, *bis*.
- Campegio, cardinal Laur., 340.

Canterbury :

- mentioned, 86, 334.
- woman miraculously cured, 62.
- St. Augustine's, 100, 259.
- Christ Church, 99, 102, 241, 252.
- mention of the appeal to Rome on the right of electing the archbishop, 153.
- archbishops, *see* Baldwin, Becket (Thomas à), Brithwald, Courtenay (William), Hubert, Lanfranc, Langton (Stephen).
- archbishop of, 28 ; [apparently either Ralph d'Escures, 1114-1122, or Will. de Corbeuil, 1123-1136.]

Canute, king of England :

- mentioned, 36, 83, 84, 313.
- Kanut, Canut, donations to Evesham, 74, 75, 83, 325.
- Cnut, battle of Assandun, 82.
- appoints Ælfward, his cousin, bishop of London, 83.
- gives relics of St. Wistan to Evesham, *ibid.*
- puts Edric to death, 84.
- makes Leofrie ealdorman of the midland and north, *ibid.*

Canute, translates the relics of S. Wistan from Repingdon to Evesham, 325-6.

Caperim, John, Evesham, 212, *n.*

Capis, Albin de, Evesham, 212, *n.*

Caritas, la Charité, 100.

A city of France, in the department of Nièvre, where was formerly one of the principal cells dependent on the abbey of Clugny. "*Charitatem autem a charitate quam ibi Clunia censes monachi erga pauperes viatoresque exercere cœperunt dictam putant aliqui.*" Marrier, *Bibliotheca Cluniacensis*, fol. Par. 1614, note, col. 89.

Carpenter, William, Evesham, 212, *n.*

Cashel, province of, 263, *n.*

Catesby nunnery, Northamptonshire, 306.

Cato, 112, *n.*

Cecilia, of Evesham, 215 *bis.*

Celestine III., pope:

- indulgence granted to Evesham, 178.
- mentioned and quoted, 150, 156, 160, 179, 182 *bis.*

Cenomannum, *see* Mans.

Cenred, or Kenred, king of Mercia:

- goes to Rome with Egwin, 10, 19.
- grants privileges to Evesham, 10, 20.
- donations, 18, 72.
- his grants mentioned, 154, 171, 180, 192, 193, 332.
- witnesses Constantine's grant to Evesham, 172.
- anniversary, 219, *n.*
- mentioned, 2, 3, 326.

Ceolred, or Chelred, king of Mercia :

- donations to Evesham, 72, 76, *n.*

Cerisy, [Cerasia,] Normandy, 96.

Cerney, John de, clerk to the bp. of Worcester, 120.

Chadelbury [Chadbury in Lenchwick, Worcester ?] :

- castle given by Ethelred to Evesham, 18, 71.

Chedelesburi, 217.

Chaldelbury, 217, *n.*

Chadbery, the flood-gates, 304.

Chadworth, John, bishop of Lincoln :

- consecrates abbot Hauskysbery, 339.

Chalons, 143.

Charleton, Louis de, bishop of Hereford, buries abbot Boys, 299.

Chastleton, Oxfordshire :

- Chesteltune, given to Evesham, 73.
- Ceasteltun, recovered by Agelwy II., 95.
- alienated by Odo, 97.

Chastleton ("alia") :

- Ceasteltun, recovered by Agelwy II., 95.
- alienated by bp. Odo, 97.

[Qu. Castlet in Lower Guyting, Gloucestershire ?]

Chatteley, *see* Ombersley.

Chebbussey, Philip, 296.

Cheshire, 90.

Chester, 274.

Chestur, Henry, 293, 294.

- Chichester, bishop, *see* Warham, Ralph de.
 Childeswikewane, *see* Wickham, Child's.
 Chiriton, William de, abbot of Evesham :
 account of his abbacy, 289-293.
 mentioned, 307.
 Chiteham, 215, *n*.
 Chorlton, Roger, 300.
 Cicero, 112, *n*.
 "De Amicitia," "De Senectute,"
 "De Paradoxis," &c., given to the
 library, 267.
 Clement III., pope :
 indulgence granted to Evesham, 178.
 — mentioned and quoted, 150, 156,
 160, 179, 182 *bis*.
 Clement VI., pope, 293.
 Clement, prior of Evesham, 44 ; [son of
 Godrie, 86].
 Clement, abbot of Chertsey :
 arbitrator between the monks of
 Evesham and abbot Norreys, 129.
 Clipstone, Robert de :
 advocate for the bp. of Worcester at
 Rome, 150.
 an eloquent and learned lawyer, 151.
 commences the pleadings, *ibid*.
 subsequent arguments, 160-2, 164-5,
 185, 189-90.
 obtains a commission for inquiry into
 the genuineness of the Evesham
 grants, 193.
 compromises the threatened inquiry
 at Rome into the conduct of the
 abbot, 198-9.
 [In Bodl. MS. Laud Lat. 17, f. 224, is a
 copy of a judgment against the abbot
 of Evesham pronounced by Clip-
 stone and G. de Bradewelle, as dele-
 gates appointed by the legate to de-
 termine a case respecting a horse
 lost in the service of the abbey.]
 Coctun, *i.e.*, *Coughton*, q.v.
 Cokes, or *Kocus*, q.v.
 Coleham, Henry de :
 chaplain to abbot Norreys, 145.
 Coleman, Geoffrey, 294.
 Colonna, cardinal, 279, *n*.
 Comyns, Robert, 308.
 Connaught, 253, *n*.
 Constantiis [Contances], John de, bishop
 of Worcester :
 visited Evesham abbey, 115, 134, 163.
 held a synod at Worcester, 135.
 Constantine, pope :
 favourable reception of Egwin, 7, 8.
 [The date of Egwin's first visit to
 Rome is *circa* A.D. 700, when Ser-
 gius I. occupied the papal chair,
 John VI. succeeding in 701. Con-
 stantine did not become pope before
 708, consequently the text is wrong
 in assigning Egwin's restoration to
 him.]
 grants privileges to Evesham, 10, 11,
 19, 36, 183.
 the privileges granted by him pre-
 served through all the vicissitudes
 of the abbey, 82.
 copies of his grants to Evesham, 171,
 172.
 — mentioned and quoted, 150, 154
 bis, 155 *bis*, 156 *bis*, 157 *bis*, 158,
 160, 161 *bis*, 165, 166, 167, 175,
 179-182, 185, 186, 189, 192, 193,
 223, 225.
 Constantine the African, of Monte Casino,
 "Libri Graduum" given to the
 library, 267.
 Cook, Andrew, Evesham, 211.
 Cook, Nicholas, Evesham, 211.
 Corfe Castle, Dorset, 225.
 Corinth, 332.
 Cornwayle, Grene, 306.
 Cornwell, Oxfordshire :
 given to Evesham, 73.
 recovered by Agelwy II., 95.
 alienated by Odo, 97.
 Coventry, 51.
 abbey founded by Leofric and Godiva,
 83.
 the church decorated by Manny, 86.
 bishops, *see* Muschamp, Geoffrey de,
 Stavensby, Alexander.
 priors, *see* Geoffrey, Jorbert.

- Coughton, Warwickshire:
 Coctun, the houses of the knights at Evesham removed, 98.
 Coethuna, 211.
- Councils, *see* Alcester, Lateran, London, Reading.
- Courtenay, William, archbishop of Canterbury:
 attempts to visit Evesham, but is repelled, 306.
- Cranford, or Cramfot, of Evesham, 215 *his*.
- Credan, St., abbot of Evesham, 76, 208.
 shrine made by Manny, 87.
 ——— uninjured by the fall of the tower, 224.
 ——— mentioned, 271.
 his relics tested by fire, 323.
 translation of his bones to a shrine in the church, 324.
- Credan, Adam, 214.
- Credan, M., widow of Adam, 212, *n*.
- Crispin, Milo:
 donation to Evesham, 75.
- Croume, or Crume, John, Gloucester, 215, *n*, 216.
- Croydon, 232.
- Cutulf, abbot of Evesham, 76.
- D.
- Dallesford, Worcestershire:
 given to Evesham, 73.
 recovered by Agelwy II., 95.
 Deilesford, alienated by Odo, 97.
- Danes, the, 38, 81, 82.
- Daniel, 1.
- David, 29.
- Democritus given to the library, 267.
- Denmark, 325.
- Derbyshire, 90.
- Derlinguscote, *see* Tredington.
- Dispensator, Ralph, 208, 211, 269.
- Dolfin, Matthew, of kin to abbot Norreys:
 his death, 127.
- Domesday Book:
 referred to under the name of Rotulus Wintonensis, 97.
- Dominic, prior of Evesham:
 life of Egwin abridged by Marieberge, 1.
 ——— book ii., The Miracles, 39.
 wrote a book on the miracles of the B. Virgin, 320.
- Donnington, Gloucestershire:
 Dunnintone given to Evesham, 72.
 Donynton, 285.
 Donyntone, 295, 298.
- Donnington, or Donynton, Walter, 285.
- Dornford, Wootton, Oxfordshire.
 Dernford given to Evesham, 74.
 Deorneford recovered by Agelwy II., 95.
 alienated by bp. Odo, 97.
- Dorsington, Little, in Welford, Gloucestershire:
 given to Evesham, 72.
 recovered by Agelwy II., 95.
 alienated by Odo, 97.
- Droitwich, Worcestershire:
 Wictium emporium, 72.
 Sele, given to Evesham, 73.
 Saltwich, 73, *n*.
 Wittun, alienated by Odo, 97.
 Wittone, given by king Ethelbald in 716, 72.
 Wittune, obtained by abbot Agelwy, 94.
 [Given by Ulfiæt, A.D. 1046, when his son Alfæt became a monk at Evesham: Domesday, fol. 177 b., where a further account is given.]
- Dunstan, archbishop of Canterbury, 77, 78.
- Dykun, John, 300.
- E.
- Eadmund, Richard, 215, *n*.
- Eadric Streona:
 Eadric put to death with his knights by Canute, 84.

Eadwin, abbot of Evesham, 77, 78, 82.

Eddwin, 77.

Ealdred, bishop of Worcester and archbishop of York :

Aldred, 87.

consecrates Agelwy abbot of Evesham, 88.

Eatherichestun, *see* Edston.

Ebba, abbot of Evesham, 77.

Ecbrið, abbot of Evesham, 76.

Eccleshale, *see* Exhall.

Eddeby, Thomas, 294.

Edgar, king of England, 74, 78.

his character and government, 40, 41.
restores monks to churches from
which they had been expelled, 77.

[*See* Flor. Worc., *sub anno* 969.]

Edintone, John de, 294.

Edith, queen of Edw. Conf. :

collects the relics of various saints at
Gloucester in order to select some
for herself, 317.

Edmund, or Eadmund, the elder, king of
England, 77, 82, 84, 86.

Edric, *see* Eadric.

Edston, in Wootton Waveney, Warwickshire :

Addrichestone, given to Evesham, 72.

Eatherichestun recovered by Agelwy
II., 95.

Eatheristun alienated by Odo, 97.

Edulf, a noble of Mercia, 328.

Edward the Martyr, king, 40, 74, 78, 79.

Edward the Confessor, king, 44, 45, 79, 87,
94, 317.

donations to Evesham, 75.

appoints Manny and Agelwy abbots
of Evesham, 86, 88.

holds his court at Gloucester at Easter,
1059, 88.

his death, 88.

Edward II., 288.

Edward IV., 339.

Egwin, S. :

early life, 3.

bishop of Worcester, 4, 31.

expelled and accused to the pope, 5, 31.
goes to Rome, 6, 32.

Egwin, S.—*cont.*

binds his feet with iron fetters, 6, 32.

the key miraculously found, 7, 32.

he is favourably received by the pope,
7, 8.

returns home and is restored to his
see, 8.

obtains Evesham from Ethelred, 9.

sees there a vision of the B. V., 9.

begins to build a monastery there, and
dedicates it to her, 10.

second journey to Rome, 10, 19.

obtains privileges from the pope and
the kings Cenred and Offa, 10, 19,
172.

— which are confirmed at the coun-
cil of Alcester, 11, 19, 25.

he resigns his see and is made abbot,
12, 70.

his holy life, 13.

often sees visions of angels and saints,
13.

dying exhortation, 14.

death and burial, *ibid.*

epitaph, 15.

wrote a first foundation charter at
Rome, 17.

his second charter, 17–20.

obtained 120 manses or hides on both
sides of the Avon, 18, 84.

buries his friend bishop Aldhelm, 19.

Aldhelm's death miraculously revealed
to him, 18, 21.

his life abridged by Marleberge, 28.

miracles :

supply of water, 22.

destruction of Alcester, 23.

penitent released from fetters, 34.

storm appeased, 37.

various others, 40–67, 86.

his first shrine or reliquary stripped
of its ornaments by the Danes, 38,
translation of his bones to a new shrine
made by abbot Ælfward, *ibid.*

— unhurt in the fall of the church,
40.

new shrine made by abbot Manny, 44,
86, 99.

Egwin, S.—*cont.*

theft of relics from his shrine miraculously punished, 45–6, 93–4.
another reliquary given in satisfaction, *ibid.*

the shrine stripped of its ornaments by some of the monks, 99.

— restored and completed, 99, 100.

— escaped destruction when the tower fell in 1207, 224.

— repaired by Marleberge, 269.

his arm obtained as a relic, 99.

oath sworn over it, 249.

relics carried to Gloucester for inspection by queen Edith, 317.

his history represented in a window, 269.

image on the abbey gate, 292.

festivals, 219 *bis*, 279.

mentioned, 82, 84, 85, 86, 139, 142, 154, 155 *bis*, 157, 158, 159, 167, 171, 172, 173, 175, 176, 178, 180, 181, 320.

[an altar of S. Egwin, on the north side of the nave, was consecrated by Ralph, bishop of Ascalon and suffragan of Worcester, 2 Sept. 1522. Cotton, Nero D. iii. fol. 246.]

Elferd, abbot of Evesham, 77.

Elflæda, queen of Wigmund of Mercia : mentioned, 326.

dissuaded by her son Wistan from marrying Brifard, 328–9.

Ely, bishops of, *see* Eustace, Northwold (Hugh).

Emma, queen of England, 81.

[Daughter to Rich. I. and sister to Rich. II., dukes of Normandy. Erroneously described in the text as daughter to duke Robert.]

England:

happiness in the reign of Edgar, 40.

king John expels all the Romans and confiscates their goods, 225.

English beer, 189.

Eoves, a herdsman :

vision seen by him, 9, 18.

hence the name of Evesham, 18.

Ernefred, or Ermesfred, monk of Evesham : sent to oppose the bishop of Worcester at Rome and dies there, 123, 132, 184, 222.

Ernald, of Bath [de Bathonia] : advocate for the bishop of Worcester at Rome, 150.

Ernegrim :

held part of Bengeworth, 97.

Esegar, or Hesegar, Adam, 215, *n.*, 216, *n.*

Ethelbald, or Ædilbald, king of Mercia : donations to Evesham, 72, 73.

Ethelred, king of Mercia, 2, 3, 4, 72, 73.

grants Evesham to Egwin, 9, 18, 71.

his gifts of lands, &c., 18, 71.

becomes a monk, 18.

anniversary, 219, *n.*

Ethelred, or Æthelred, king of England, 41, 80, 82.

restores a manse at Mangersbury to Evesham, 74.

bribed by Godwin to give him possession of Evesham, 79.

gives it afterwards to bishops Agelsy and Æthelstan, 80.

flees to Normandy, 81.

on his return appoints Ælfward abbot of Evesham, *ibid.*

gives Hampton to Norman, 84.

Ethelwold:

sent by Egwin to obtain further privileges for Evesham, 173.

Evenlode, Worcestershire :

Eunilade given to Evesham, 73.

recovered by Agelwy II., 95.

alienated by Odo, 97.

Evesham:

formerly called Hethomme, or Homme, 9, 11, 17, 18.

the place where Egwin cast the key of his fetters into the Avon, 9, 18.

granted to Egwin, 9, 18.

visions of the B. Virgin seen there, 9, 18.

consecrated, 11, 20.

the foundation charter, 17–20.

derives its name from Eoves, 18.

Evesham—*cont.*

- no part of the possessions of the see of Worcester, 71.
- fall of the church, A.D. 960, 40.
- rebuilt by Manny, 86.
- new church built in the time of Will. I., 55.
- two monks travel with the relics of S. Egwin, begging for the church, *ibid.*
- by miracle, no one hurt when the old buildings were pulled down, 63.
- miraculous extinguishing of fires in the monastery, 66, 67.
- created a borough and market town by Edw. Conf., 75.
- monks expelled, 77.
- restored, 78.
- again expelled, 78.
- the abbey comes into the hands of Godwin, 79.
- monks restored, 80.
- held by various bishops, 80.
- for the first time subject to the see of Worcester, *ibid.*
- Godwin finally expelled, 82.
- its subjection to Worcester repudiated, 83.
- church of Holy Trinity built, 84.
- in which Ælfe and Godiva were buried, 85.
- the relics of S. Odulph translated to the abbey, 83, 314.
- vineyard made, 97.
- chapter house, dormitory, &c., built, 98.
- new chapter house built, 286.
- [a notice of the grandeur of this building, and of the death of the architect, Henry Lathom, or Mason, in 1319, occurs in Leland's *Collectanea*, vol. i. p. 249.]
- the abbey walled round, 98.
- the abbey not moated, lest the king should seize it on account of its fortifications, *ibid.*
- nave, refectory, &c. built, 98-9.

Evesham—*cont.*

- the crypts, choir, and arches of the tower built by abbot Walter, 97.
- the tower completed by T. Northwick, 108.
- the bells of the abbey, 99, 100, 296.
- inscriptions on them, 296, *n.*
- the right to episcopal ornaments gained for the abbots, 101.
- confirmed by the pope, 146.
- visited by archbp. Hubert, 129.
- decree in favour of the bp. of Worcester's actual possession of jurisdiction over the abbey, 132-5.
- form of submission enjoined, 135.
- decree in favour of the abbey's exempt jurisdiction in the vale, 136.
- reference to the pope on the questions of right, 137.
- the pope's sentence of exemption of the abbey, 169.
- the decree of exemption, 179.
- grant of the privilege of appeal to Rome in every complaint, 146.
- publication of the decree of exemption, 198.
- the abbey documents pledged to the Roman creditors, 198.
- the creditors go to England to claim their debts, 200.
- driven out of England by king John, 225.
- return and agree to a composition, 230-1, which the abbot refuses to pay, 231.
- the Roman creditors partly paid, and the abbey documents restored by them, 256, 260, 266; sum remaining due, 274, 277.
- the deanry simoniacally sold, 241.
- the constitutions and customs of the abbey, 205, [see also 264].
- ordinations held there, 253, *n.*, 263, *n.*, 277, 280.
- books given by Marleberge, 267-8.
- lives of the abbots given to the library, 268.

Evesham—*cont.*

- the tower falls, 224, 265.
 — partly rebuilt by Marleberge, 225, 265.
 the abbey held in the king's hand for three quarters of a year, 272.
 custody of the abbey during vacancies granted to the convent by the king, 288.
 confirmation of the abbots dispensed with by Urban V., 297, 299.
 abbey gate, its images, &c., 292.
 image of the B. Virgin in the nave, 299.
 garden called Sturdy, 298.
 centre arch of the bridge built, the town paved, almshouses built, &c., 305.
 [The bridge was broken by a flood in 1374; Leland's *Collectanea*, vol. i. p. 251.]
 bell tower built, 305.
 Bertona, the barton, fire there, 276.
 grange built, 261, 287, 296, 304.
 the malt-mill, 304.
 the flood-gates, *ibid.*
 St. Egwin's fountain, 216.
 church or chapel of All Saints, 210.
 church or chapel of St. Lawrence, 106, 203, 210.
 chaplains of St. Laurence and All Saints, 220.
 chapels and altars in the abbey:
 chapel of St. Nicholas built, 93.
 chapel of St. Mary, 52, 263, 280, 286, 306.
 altar of St. Mary, 262, 267, 286, *n.*, 306.
 altar and chapel of St. Mary "in cryptis," 269, 270, 271, 298.
 chapel of St. Mary Magd., 98.
 altar of St. John Bapt., 269, 305.
 — dedicated, 253, *n.*
 altar of St. Peter, 271.
 chapel of St. Anne, 271.
 altar of the Holy Cross, 276.
 — chaplain of the Cross, 307.

Evesham—*cont.*

- [an altar of the Cross on the south side of the nave, was consecrated by Ralph, bishop of Ascalon and suffragan of Worcester, 2 Sept. 1522. Cotton, *Nero D.* iii. f. 246.]
 St. Michael's chapel in the infirmary, 277.
 altar of St. Stephen, 299.
 chapel in the cemetery at the abbey gate, 299.
 — called the *Charnel-house* [*see* May's Evesham, p. 175], 300.
 chapel "extra portam abbatiae," attached to the charnel-house, 300.
 altar of St. Thomas Cant., 307.
 shrine of St. *Credan*, q.v.
 shrine, &c. of St. *Egwin*, q.v.
 shrine of St. *Odulph*, q.v.
 shrine and chapel of St. *Wistan*, q.v.
 streets: Brutstrete, or le Bruggestrete, or Brutaynstret, 211, 217, 307 *bis*.
 tenement in Bruggestrete called Marschalle, 308.
 Colestrete, 211, 307.
 High Street, 211, 212, *n.*, 269, 272, 307 *bis*.
 le Odestret, 290.
 mention of various parcels of land, shops, &c., 211, 212, *n.*, 214, 216, 217, 269, 272, 284, 290, 293, 294, 299, 300, 306, 307, 308.
 "Hospitalis juxta pontem," 215, *ter*.
 St. Kenelm'scroft, 98.
 Merstow, 211, 214, *n.*, 215, *n.*, 269, *n.*, 292.
 Preste Mede, 278.
 Quiquewelle, 98.
 Ruynhulle, 307.
 Tettebury, *ibid.*
 (priors and sub-priors). *See* Æfic, Alfrie, Clement, Dominic, Hauksysbery (Richard), Hereford (Nicholas), John, Lichfield (Clement), Marleberge (Thomas), Norton (John), Peter, Wired, Wykewan (John).

Evesham—*cont.*

[In Harl. 3763, f. 115 b., Peter de Wyk is mentioned as being prior in the year 1338. The names of four other priors occur in the same MS. at ff. 195 b.—196, John of Worcester, surnamed Sebrond (in 1258–9), William de Lond, Walter de Walcote, and John March.]

Evesham, John de, 284.

Eustace, bishop of Ely, 123.

an arbitrator between the monks of Evesham and abbot Norreys, 129.

a commissioner to examine the claim of exemption for the valley of Evesham, 191, 193.

the suit prosecuted before him, 222.

Exeter, 267.

Exhall, Warwickshire :

Eccleshale given to Evesham, 72.

recovered by Agelwy II., 95.

alienated by Odo, 97.

Eyford, Slaughter, Gloucestershire :

manor and advowson obtained by the abbey, 300.

Eynsham, Robert, abbot of, papal delegate to examine the cause of Evesham *v.* bp. of Worc., 123.

F.

Faber, *see* Smith.

Farrington, Lancashire :

Farinton, third part of the tithes given to Evesham, 75.

mentioned, 101, 213.

Feckenham forest, 288.

Ferentinum, 134.

Ferre, of Evesham, 211.

Fitz-Maurice, Roger, canon of Hereford, deprived of the deanship of the vale, 196.

Fitz-Peter, Geoffrey, justiciary of England, 105.

Fitz-Roger, Hugh, and his wife Margaret : donations to Evesham, 75.

Fitz-William, Reginald, 217.

Fitz-William, Roger, 101.

Henry, son of Roger, *ibid.*

Fladbury, Worcestershire, 138, 163.

an old monastery given by Ethelred to Evesham, 18, 71.

given by Egwin to Æthilhard, 18, 71, 73.

not recovered, 95.

Flanders, 37.

Florence of Worcester, quoted under the name of Bede, 333, 337.

Fokemulle, 217, *n.*

Fokemulne, 217.

Foliot, Gilbert, abbot of Gloucester, afterwards bishop of London, 112–3, *n.*

Fossard, Alexander, 214 *n.*

Fossard, Richard, 75, *n.*

Fossard, William, gift to Evesham, 75.

Fossonovere, Stephen de, subdeacon to pope Innocent III., 275.

France, 200.

Frapein, Hugucio, chaplain to pope Innocent III., 276.

Freodegar, abbot of Evesham, 79.

exchanges Evesham for Towcester, *ibid.*

Fretheric, bishop of Utrecht :

miraculous revelation of his sin to S. Odolph, 315–6.

Frislon, Walter, 290.

Fuller [Fullo], Nicholas, Evesham, 211.

G.

Galand, abbot of Winchelcumbe, 90.

Gascony, 279.

Geoffrey the miller, 213.

Geoffrey of Oxford :

purchases two livings, 242.

[Geoffrey], prior of Coventry :

confirms the election of Marleberge, 273.

Gerald of Evesham, 211.

German, clerk to abbot Norreys, 128.

Gilbert, clerk to abbot Norreys, 105.

- Gildeneberge:
 witenagemot of five shires held there
 by Odo of Bayeux, 97.
 [A place called Gildbeorh was one of
 the boundaries of Evenlode, Worc.;
 Kemble, *Cod. Dipl.* iii. 38, vi.
 216. Peterborough was also called
 Gildene Burh, or the Golden Bo-
 rough, on account of its wealth:
Sax. Chr., sub anno, 1053.]
- Giles, archbishop of Armagh:
 holds an ordination at Evesham, 253.
- Glanville, Walter de, bishop of Rochester:
 commissioner to examine the claim of
 exemption for the vale, 191, 193.
 the suit prosecuted before him, 222.
- Glastonbury:
 a pool there called Fearningamere,
 74, *n.*
 the bishops of Bath and Wells appro-
 priated a large part of the revenues
 of the abbey, 139-40.
- Gloucester:
 lands given to Evesham, 75.
 Edw. Conf. holds his court there,
 Easter, 1059, 88.
 the abbey, 90, 109.
 prior of Gloucester in 1203, 118, 133.
 relics of saints collected there by
 queen Edith, 317.
 Henry Blont, abbot of Gloucester,
 1213, 248.
 mentioned, 90, 98, 215, *n.*, 216, 217,
 252.
- Gloucester, Thomas de, abbot of Evesham:
 account of his abbacy, 279-80.
 mentioned, 282.
- Gloucester, vale of, *i.e.*, vale of Evesham,
 154.
- Gloucestershire, 89, 95.
- Glouceter, John de, 290.
- Gloucetur, Sir Walter de, 289, 292.
 Hawys, his mother, 292.
- Gnaveston, John, Evesham, 212, *n.*
- Godiva, countess of Coventry, *see* Leofric:
 buried in Trinity church, 85.
- Godric, a sculptor and goldsmith:
 miraculously healed of a wound, 44,
 86.
 afterwards became a monk, 87.
- Godric, abbot of Wincheleumbe, deprived
 and imprisoned by William I., 90.
- Godwin:
 obtains Evesham in exchange for
 Towcester, 79.
 bribes king Æthelred to confirm his
 possession of the abbey, 80.
 [See Leland's *Collectanea*, vol. i., p.
 241.]
 retains many of the lands after the
 monks are restored, 80.
 but is compelled to give them up, 81.
 seizes them again, but is once more
 dispossessed, 81-2.
 his death, 82.
- Goldhore, Goldore, "juxta Oxoniam:"
 [Golder, near Pirton, Oxon; *see* He-
 ming, *Chartul. Wigorn.*, pp. 208,
 645.]
 fishpond, &c., given to Evesham, 75.
 land lost by abbot Adam, 102.
- Gordan's land in Evesham, 211.
- Grafton, Major or Temple, Warwickshire:
 given to Evesham, 75.
 recovered by Agelwy II., after being
 lost, 95.
 alienated by Odo, 97.
- Grafton, Minor or Ardens, Warwickshire,
 given to Evesham, 74.
 recovered by Agelwy II., after being
 lost, 95.
- Grafton, Roger, 296.
- Gras, Richard le, abbot of Evesham:
 account of his abbacy, 278-9.
- Gray, Walter, bishop of Worcester:
 elected to Worcester, 255.
 confirmation of his election, 256.
 mentioned, 225.
- Gregory, S., quoted, 323.
- Gregory IX., pope:
 letter respecting the election of abbot,
 1230, 273.
- Grene, Robert, 294.
- Grenehulle, John, chaplain, 294.

- Grentemaisnil, Hugh de, 56.
 [Sheriff of Leicestershire and high steward of England; *see* Ellis' *Introd. to Domesday*, vol. i., p. 429.]
- Greyther, Thomas, 308.
- Grim, Walter, lands at Salford, given to him, 102.
- Grynel, Peter, 285.
- Gualla de Bicheriis (cardinal Jac.), or Walo, or Qualo, legate from Innocent III.:
 a skilful lawyer, appointed to examine the Evesham claim of prescription, 191, 252.
 refuses abbot Norreys' applications for restoration, &c., 252.
- Guthlac, S., mention of his death, 20.
- Guyting, Temple, Gloucestershire :
 Gutingens, 262.
 Gutinges, 277.
- Gutyng, Agnes, of Evesham, 307.
- Gutyng, John, of Evesham, 299.
- H.
- Hackington, Kent :
 mention of archbishop Baldwin's dispute about the chapel, 103, 241.
See Alan of Tewkesbury.
- Hadley, *see* Ombersley.
- Haghamon, Shropshire, abbot of, in the year 1206, 202, 247.
- Hambury, Roger, 295.
- Hampton, near Evesham, Worcestershire :
 given to Egwin, 72, 84.
 alienated, but restored by Leofric, 84-5.
 contained five hides, 84.
 again alienated by bp. Odo, but recovered by abbot Walter, 97.
- Heamtune, recovered by Agelwy II, 94.
 mentioned, 210, 211, 217 *bis*, 261, 285, 287, 303, 304.
- Hampton Lovet, Worcestershire, given to Evesham, 72.
- Hardicanute, embassy to bring him into England, 36.
- Harding, of Ombersley, 124.
- Harewecurt, or Harcourt, William de, gift to Evesham, 75.
- Harold, king of England, 88.
- Haveringdune, 120.
- Hauskysbery, Richard, prior and abbot of Evesham, 339.
- Hawford, *alias* Ballard, Philip, abbot of Evesham, 340, *n*.
- Hawkyslow, Matilda, 307.
- Haymo, commentary on the Apocalypse given to the library, 268.
- Henry III., 279.
 at York at Christmas 1229, 272.
 in Poitou in July 1230, 274.
- Henry V., 306, 310.
- Henry VII., 339.
- Henry VIII., 340.
- Henry, abbot of Evesham, account of his abbacy, 280-2.
- Henry, porter of the abbey, 102.
- Henry [Moricotti], cardinal of SS. Nereus and Achilles, 177.
- Hereford, bishops of. *See* Braose (Giles de), Charleton (Louis de), Milling (Thomas), Stanbury (John).
- Herefordshire, 89, 211.
- Hereman, monk of Evesham, 59.
- Herford, Nicholas, prior, 307.
- Herman, subdeacon and notary at Rome, 177.
- Hermefred, or *Ermefred*, q.v.
- Hesegar, or *Esegar*, q.v.
- Hethomme, Ethomme, or Homme, *see* Evesham.
- Heyford, *see* Eyford.
- Heyfordesplace, *see* Hidcote Bartram.
- Heyforduslond, *see* Newbold.
- Heywood, Staffordshire, 278, *n*.
- Hidcote Bartram, in Mickleton, Gloucestershire :
 Hudicote, given to Evesham, 72.
 recovered by Agelwy II, 95.
 alienated by Odo, 97.
 mentioned, 285.
- Hudecote, Heyfordesplace, 296.

Hilborough, in Temple Grafton, Warwickshire:
 Hildebururthe, given to Evesham, 72.
 Hildesburgurthe, recovered by Agelwy II. after being lost, 95.
 Hillingdon, Middlesex:
 Hildedone, the church, &c. given to Evesham, 75.
 [The charter of Brien Fitz-Count conveying the grant is printed in Kennett's *Parochial Antiquities*, *sub anno* 1143, vol. 1, p. 136, edit. 1818; *see also* p. 117.]
 Hildedun, land acquired by the abbey, 97.
 Hildedune, land lost by abbot Adam, 102.
 mentioned, 209, 214, *n.*
 Hocwike, *i.e.* *Howick*, q.v.
 Houghton, near Penwortham, Lanc.:
 Hotune, 213.
 Hollebarwe, or *Oldborough*, q.v.
 Homer, 2.
 Honeybourne, Church, Worcestershire:
 Huniburne, given to Evesham, 7.
 mentioned, 213, *n.*, 218, 280, 282, 284, 287, 290, 297, 304.
 Poddenho given to Evesham by Offa, 71.
 windmill at Podone, 284.
 park, &c., 261.
 Honorius, clerk to archbishop Hubert, 126.
 rescues Marleberge from arrest, 127.
 Horace quoted, 332.
 Hosiere (le), Evesham, 211.
 Houpton, *see* Upton.
 Howick, in Leyland, Lancashire:
 Hocwike, given to Evesham, 75.
 Hocuic, restored to Evesham, 97.
 Hocwike, mentioned, 101.
 Hubald, bishop of Ostia, afterwards pope Lucius III., 177.
 Hubert, archbishop of Canterbury:
 holds visitations of Evesham, 1195-106-7.
 holds an inquiry at Worc. and Lincoln into the dispute between the abbey and the bp. of Worc., 120-3.

Hubert—*cont.*

is offended with the monks for illegally reaping some land, 125.
 vows to visit Evesham, 126, 128.
 visits the abbey, and refers the dispute between the monks and abbot to arbitrators, 129.
 admires the spirit of the monks, 130.
 appealed to as legate by the monks of Evesham against the abbot, 106.
 visits Evesham on a second appeal, 107.
 mention of his visitation, 246, 249.
 mentioned, 133.
 Hudicote, *see* Hidcote.
 Hugh *Fitz-Roger*, q.v.
 Hugh, of Bretforton, 211.
 Hugh, of Newnham, 125.
 Hugulini, cardinal, bp. of Ostia, 147.
 Humphrey, clerk to the legate Nicholas and to pope Innocent III.:
 Hunfred, 214, *n.*
 Runfred, 260.
 Umfred, 275.
 Huntington, Yorkshire; the church given to Evesham, 75.
 Hurley priory, Berkshire, 278.
 Hwethe, Hwede, Huue pe Hwede, or Ufa, earl of Warwick:
 donations to Evesham, 74.
 Ufa bequeaths Wicksford to Evesham, 79.
 [See Ross' earls of Warwick, in Hearne's *Vita Ric. II.*, p. 227.]
 Hyacinth [Bobonis], cardinal of St. Mary in Cosmidin, 177.
 Hynton, Odo and Margery de, 299.

I.

Innocent II., pope, 99.
 privilege granted to Evesham, 173.
 — mentioned and quoted, 99, 150, 157, 158, 159, 163, 176, 179, 181
bis, 182, 186-9, 205, 223, 226, 227.

- Innocent III., pope:
 letters appointing commissioners for
 the case between Evesham and the
 bp. of Worc., 1203, 132.
 conversations with Marleberge, and
 remarks, 143, 150, 151, 152, 160,
 164, 166, 168, 169, 185, 189-91.
 decree of exemption for Evesham,
 179, 264.
 commissions delegates in England to
 examine the claim of exemption
 of the valley, 191, 193.
 confirms the disposition of the abbey
 revenues, 205, 221.
 his character towards suitors, 199.
 mentioned, 224, 229, 252, *n.*, 275, 276.
 Innocent IV., pope, 279.
 Intebarue, Reginald de, sacrist of Evesham,
 282.
 Ireland, 91, 253, *n.*
 Isidore of Seville [*Hispalensis*] :
 "De Officiis" and "Quadrivium"
 given to the library, 267.
 Ivo, steward to H. de Grentemaisnil, cure
 of his son, 56.
 [Ivo, "dapifer Hugonis de Grent.,"
 held land in Bedfordshire: Ellis'
Introd. to Domesday, vol. ii, p.
 344.]

J.

- Janoke, of Evesham, 300.
 Jefferey, Walter, 295.
 Jeremiah, 203.
 Jerome, S., cited, 23.
 Jews, money-lenders, 113.
 Job, 3, 87, 330.
 Joceline, a suffragan bishop, holds an or-
 dination at Evesham, 280.
 John, S., 17, 23, 24, 84.
 John Bapt., S., 331.
 John XXII., pope, 289.
 John, king of England, 125, 225.
 John, bishop of Ardfert, holds an ordina-
 tion at Evesham, 263, *n.*

- John, a suffragan bishop to Winchester
 consecrates the chapels of S. Wis-
 tan and S. Michael, 277.
 holds an ordination at Evesham, *ibid.*
 consecrates the abbey church, 279.
 John [Pizzuti], cardinal of St. Anastasia,
 177.
 John, cardinal of St. Mary "in Porticu,"
 177.
 John, cardinal of St. Mary "in Via Lata:"
 comes into England as legate, 201.
 confirms the ordinance for the reve-
 nues of Evesham, 202, 221.
 [The confirmation is printed in *Dog-
 dale's Monast.*]
 orders abbot Norreys to be deposed,
 246.
 John, constable of Chester, 75, *n.*
 John, a monk, surnamed Dionysius, dis-
 tinguished for his penances, 271.
 John, prior of Evesham, 128.
 his burial, 271.
 John, of *Adlestrop*, q.v.
 Jonah, 30.
 Jorbert, prior of Coventry, commissioner
 to examine the case between Eve-
 sham and the bp. of Worc., 130, 132,
 135, 137.
 Jordan, the, 124.
 Judas Iscariot, 331.
 Julian, S. :
 oath "per beatum Julianum," 126,
 128.
 Juvenal given to the library, 267.

K.

- Kenelm, S. :
 St. Kenelm's croft at Evesham, 9 8.
 mention of his festival, 318.
 Kenred, *see* Cenred.
 Kent, 47.
 Kent, John de, Evesham, 213 *bis*, 214 *bis*.
 Kent, Richard de, chamberlain to abbot
 Norreys, 127.

- Kent, Richard of, archdeacon of Northampton, commissioner to examine the case between Evesham and the bp. of Worcester, 130, 132, 135, 137.
- Keyt, Richard de, 212, *n*.
- Kikeswic, Robert de, gift to Evesham, 75.
- Kinath, abbot of Evesham, 77.
- Kinath II., abbot of Evesham, 77.
- Kinelm, abbot of Evesham, 77.
- King, Henry, 214, *n*., 215, *n*., *bis*.
- King, Isabella, 209, *n*., 215, *n*., *bis*.
- Kingley, Kinwarton, Warwickshire: obtained by abbot Adam, 101.
- Kyngeleye, 289, *n*. 4.
- Kyngesley, given to J. Rous in exchange, 300.
- Kinwarton, Warwickshire, given to Evesham, 72.
- the houses of the knights at Evesham removed, 98.
- mentioned, 223, 229, 290, 294, 297.
- Kirkby, *see* Baldwin.
- Kocus, or Cokes, Johanna, 295.
- Kyngley, Nicholas, 289.
- Kyrkeby, John, 295,

L.

Lambeth :

mention of the dispute about removing the archiepiscopal palace to Lambeth from Hackington, 107; *see* Hackington.

Lanfranc, archbp. of Canterbury, 90, 96, 335.

Langabey, *see* Sombourne.

Langton, Stephen, archbp. of Cant., 225, 232, 256, 258.

Lateran Council, fourth, 153, 205, 223, 258, 263, *n*., 266.

Laurence, cardinal, *see* Campegio.

Lazarus, 23, 24.

Leicester, *see* Paul.

Lench, Worcestershire :

Chirchlench, given to Evesham, 72.

Lench—*cont.*

Chirichlench, Ciricleine, recovered after alienation by Manny and Agelwy II., 86, 94.

Chirch-lench, 229.

Echeslench, given to Evesham, 72.

Eacesleinc, recovered by Agelwy II., 94.

Eche Lenz, 214, *n*., *bis*.

Lencwiki, held by Godwin, 80.

given to Egwin, alienated, but recovered by Ælfward, 84.

Lencwich, "duæ capellæ," 210.

Lenchwyc, park, &c., 261.

Lenchwych, 261.

Lenchwic, 262, 275.

Lenchewyk, 304.

Leinch, alienated by Odo, and held by the d'Abitots, 97.

Lench, 211, 267.

Lenz, 212, *n*., *bis*.

Lench Alnoth, 72, *n*.

Lench Bernard given to Evesham, 72.

["Quædam villa juxta abbatiam sita." Tindal's Evesham, p. 75.]

Lenz, or Lench, or Lemes, Peter de, 211, *n*., 214, *n*., 269, *n*.

Lenham, [Kent?] "secessit Lennam," 149.

Leofric, earl of Coventry, and the countess Godiva :

joint founders and benefactors of Coventry abbey and of other churches, 83.

build the church of the Holy Trinity at Evesham, 84.

benefactions to the abbey, *ibid*.

appointed ealdorman of the midland and north, *ibid*.

Lewes, Sussex, priory of St. Pancras, 61.

Leyland, Lancashire :

Lailonde, church and tithes, &c. given to Evesham, 75.

Leylond, re-annexed, 290.

mentioned, 309.

Litchfield, Clement, prior and abbot of Evesham, 340.

Lilie, —, 215, *n*.

- Lilleshall, Shropshire, Ralph, abbot of, 202, 246.
- Lincoln, 121, 122.
diocese, 132.
bishops, *see* Buckingham (John), (Chadworth) John.
- Linholt, *see* Ombersley.
- Lithum, William de, or Lithe, monk of Evesham, leaves the abbey with Marleberge, 203.
transcribed books for the abbey library, 268.
- Littleton, Middle, North, and South, Worcestershire, 208, 211 *bis*, 216.
Lutleton, given to Evesham, 71.
Luttelton, 263, *n.*, 290.
Litlethon, 269, *n.*
Luthlet, 271, *n.*
Luttultone, 278, 285.
———, windmill, 284.
Lyttulton, 306, 307.
South-Luttultone, 285, 290.
North-Luttulton, 290, 295, 301.
- Littleton, or Luttultone, John, 290.
- Liventon, Livintone [Staffordshire?]:
given to Evesham, 75.
mentioned, 101, 213.
- Locutoria, Reg. de, *see* Parlour.
- Lombardy, 143, 153.
- London :
mentioned, 36, 58, 83 *ter*, 119, 122, 225, 231, 232 *ter*, 302, 304, 306, 313, 314.
council held there, A.D. 1044, 86.
St. Michael's, Cornhill, given to Evesham, 75.
- Longton, Lancashire, land given to Evesham, 75.
- Lucan, his works given to the library, 267.
- Lucius III., pope, *see* Hubald.
- Luke, cardinal of SS. John and Paul, 175.
- Luttultone, or *Littleton*, q.v.
- Lynne, William de, bishop of Worcester :
vestments, &c. bought of his executors, 302.

M.

- Malgere, bishop of Worcester, *see* Evesham.
- claims the right to visit Evesham, 100.
- is opposed Marleberge, and other monks, 109–115, 264.
- consequent lawsuits, 115–123, 130–170, 184–193.
- summons the monks to a chapter, but they refuse to attend, 116–7.
- goes to Rome to appeal to the pope, 123.
- returns with letters appointing commissioners to try the case, 130.
- desires to attach the abbacy of Evesham to the bishopric, 139.
- excluded from the monastery by the abbot, but afterwards admitted, 149.
- excommunicates the abbot, *ibid.*
- prosecutes the suit about the churches of the vale before the papal delegates, 222.
- goes into exile, 225.
- Maliare, William le, 284.
- Malmesbury :
the bishops of Salisbury appropriated a large part of the revenues of the abbey, 139–40.
[Rob. de Melun], abbot, a papal delegate to examine the cause of Evesham *v.* bp. of Wore., 123.
- Man, a noble of Mercia, 328.
- Manny, abbot of Evesham, 46, 94.
account of his abbacy, 86–7.
a skilful goldsmith, 86.
makes the shrine of St. Egwin, 44, 86, 99.
—— of SS. Odulf and Credan, 87.
his death, 88.
angelic vision, 321.
- Mans [Cenomannum] :
notice of a case between the canons of the royal chapel and the bishop in 1206, 190.

Mapleborough, in Studley, Warwickshire :
 Mapellesborghe, given to Evesham,
 74, *n.*
 Mapeldreboreh, alienated in the time
 of Edw. Mart., 79.
 Mark, S., 44.
 Marleberge, Thomas, monk, prior, abbot,
 of Evesham :
 his arguments against admitting the
 bishop of Worc. to visit the abbey,
 109-10, 113-15.
 reply to the bishop on his coming to
 the abbey, 117.
 goes to archbishop Hubert, 119.
 effects a temporary reconciliation with
 the abbot, 121.
 prosecutes the case against the bp.
 before the archbp., 122-3.
 — before the papal delegates, 123.
 sent to the king and archbp. to excuse
 illegal conduct of the monks, 125.
 excommunicated and arrested by the
 abbot, 127.
 but rescued by the clerks of the arch-
 bishop, *ibid.*
 brought to the archbp. at Worcester,
 128.
 re-called to Evesham by the abbot, *ibid.*
 banished from the abbey for a fort-
 night, 130.
 goes to Rome to appeal against the
 bishop's claim, 141-2.
 narrative of his proceedings there,
 142-147, 149-200.
 retires to Bologna for six months, 147.
 his arguments before the pope, 153-
 168, 184-191.
 suppresses a threatened inquiry at Rome
 into the conduct of the abbot, 199.
 leaves Rome without taking leave of
 the pope, through poverty, 200.
 appointed dean of the vale or Chris-
 tianity, 196, 264.
 the abbot, wishing to expel him, finds
 that the whole convent will leave
 with him, 203.
 makes an agreement with the Roman
 creditors, 231.

Marleberge—*cont.*

interview with the archbishop about
 the conduct of abbot Norreys,
 232-3.
 — with the legate, 234.
 accuses Norreys before the legate, 236-
 247.
 his acts while dean and sacrist, 264-7.
 — while prior, 267-72.
 — while abbot, 272-8.
 attends the council of Lateran in 1214,
 205, 266.
 houses bought by him in Evesham,
 212, *n.*
 his anniversary, 208, 214, *n.*, *3is*,
 269, *n.*
 makes provision for a lamp at the
 altar of the B. Virgin, 212, *n.*
 gave a silver rim to the cover of a
 mazer-cup, 262.
 advice about the preservation of privi-
 leges in the election of abbots, 257.
 abridges Egwin's life, and writes that
 of Wistan at the request of the
 brethren, 27, 28.
 compiles also, at their request, the
 legend for S. Egwin's translation, 28.
 the legend, 30-38.
 life of S. Wistan, 325.
 Martin IV., pope, 284.
 Martin. St., *see* Ambrose.
 vision of him at Tours, 53.
 Martley, Worcestershire, 212, *n.*
 Mary, B. V., *see* Dominic.
 mentioned, 82, 84, 292, 299, 300.
 appearance to Eoves and to Egwin,
 9, 18, 36, 171, 180.
 vision of her in the Lady Chapel at
 Evesham, 52.
 vision of her at Tours, 53.
 Mascon, now Mâcon, in Burgundy, 148.
 Matilda, of Merstowe, 211.
 Mattathias, 113, 203.
 Matthew of Westminster, 278, *n.*
 Mangersbury, Gloucestershire :
 Malgaesburi given to Evesham, 72.
 a manse there given to Evesham and
 to Stow, 74.

- Marleberge—*cont.*
 mentioned, 212, 298.
 Maurice, abbot of Evesham, 98, 101, 319.
 Meldunense monasterium, *i.e.*, *Malmesbury*,
 q.v.
 Meoles, Lancashire :
 tithes, right of fishing, and chapel
 given to Evesham, 75.
 Merandus Hispanus, advocate employed
 by Marleberge at Rome, afterwards
 a bishop, 153.
 Merstow, *see* Evesham.
 Milan, 144.
 Milcote, in Weston-upon-Avon, Gloucestershire :
 Mulecote, given to Evesham, 72.
 Milecote, given to Evesham, 90.
 “Mulecote et alia Mulecote,” recovered for the abbey by Agelwy II.,
 95.
 “Milecote et alia Milecote,” alienated
 by bp. Odo, 97.
 Milling, Thomas, bishop of Hereford, consecrates abbot Norton, 339.
 Milo, earl of Hereford, 98.
 Miracles, *see* Ambrose, Avon, Egwin, Evesham.
 Monks allowed to have a seat in the chapter and a stall in the choir at various monasteries simultaneously, 255.
 More, Robert, 305, 308 *bis*.
 More, Stephen de, Penwortham, 213.
 Morehalle, Henry, 295.
 Morton, Abbot's, Worcestershire :
 given to Evesham, 72.
 jurisdiction exercised there by the abbot, 192.
 the chaplain, by attending a diocesan procession, interrupts the prescriptive rights of the abbey, 194.
 mentioned, 210 *bis*, 217, 275 *bis*, 276 *bis*.
 Moses, 5, 22.
 Muers, Pagan de, gift to Evesham, 75.
 Mulecote, *i.e.*, *Milcote*, *q.v.*
 Murcot, Child's-Wickham, Glouc. :
 Morecote, 204, 278.
 Muriella, *see* Strigul.
 Musard, John, 295.
 Musard, Malculin, 289.
 Musard, William, 295.
 Muschamp, Geoffrey de, bp. of Coventry, commissioner to examine the case between Evesham and the bp. of Worc., 130, 132, 135, 137.
- N.
- Nazareth, archbishop of, *see* Richard.
 Nequam, Alexander, “Corrogationes Promethei,” given to the library, 268.
 Newbold, *see* Tredington.
 Newbold, Thomas, cellarer and abbot of Evesham, 307, 308, 339.
 Newbury, Berkshire, 121.
 Newenham, Thomas, 309.
 Newnham, Northamptonshire :
 Newham and Neneham, 125, 243, 284.
 Newnam, 303.
 given to Evesham by Canute and Ælfic, 75, 83 *bis*, 325.
 land bought there by abbot Adam, 101.
 Nicholas the sacrist, 211.
 Nicholas, legate, bishop of Tusculum :
 comes into England as legate, 230.
 conversation with Marleberge, 234.
 visitation of Evesham, 235, 265.
 deposes the abbot, 250.
 offended at the differences respecting the choice of the abbot's successor, 254.
 a Norman, *ibid.*
 the choice of abbot referred to him, *ibid.*
 nominates Randulph, 255-6.
 consecrates him at York, 256, 258.
 grants a pension to his clerk Humphrey, 214, *n.*, 260.
 Nigel, constable of Chester :
 donations to Evesham, 75.
 Nineveh, 16.

Norman, brother to Leofric :

put to death by Canute, 84.

Hampton given to him by Ethelred,
ibid.

Normandy, 81, 310.

Norreys, Roger, abbot of Evesham :

sold a cup to aid the ransom of Rich.
I., 101.

account of his abbacy, 102-148, 200-
249.

imprisoned while a monk at Canter-
bury, 102-3, 241.

consecrated and installed by the bp. of
Worcester, 134.

his oppression and misconduct, 104-
107, 124.

accustomed to call the monks servants,
puppies, and ribalds, 105, 251.

attended a diocesan synod at Wor-
cester, 135.

goes to Rome, imprisoned at Chalons
on his way, 143-4.

returns to England and is excommu-
nicated by the bishop, 148.

grant to him of the use of episcopal
vestments, &c., 178.

he abandons these to conciliate the
bishop of Worcester, 116.

re-assumes them, on the privilege
being confirmed, 146.

the bishop's inquiry into his conduct
suppressed at Rome by a compro-
mise, 199.

renews his tyranny, 200-1, 230, 265.

repudiates Marleberge's agreement
with the Roman creditors, 231.

accusations against him before the
legate, 236-247, 265.

his replies, 248-9.

he is deposed, 250, 266.

appointed prior of Penwortham, but
soon deprived, 250-1.

vainly seeks restoration at Rome and
from the legate, 251.

restored to Penwortham, 253.

refuses to be reconciled to the abbey,
ibid.

Norreys—*cont.*

dies and is buried at Penwortham,
253.

Northall, William de, bp. of Worcester,
134.

Northampton :

land given to Evesham, 75.

mentioned, 231, 309.

archdeacon of, *see* Kent, Richard of.

Northwick, or Northwich, Thomas de :

builds the tower of the abbey, 108.

skilled in medicine, 108, 145.

the abbot vainly endeavours to expel
him, 203.

his death, 224, 230.

Northwold, Hugh, bishop of Ely, conse-
crates abbot le Gras, 279.

Norton, Abbot's, Worcestershire, given
to Evesham, 72.

mentioned, 210 *bis*, 266, 284, 287, 294,
297.

Norton, John, sub-prior and abbot of
Evesham, 339.

Notelin, John, 290.

O.

Odensee, or Othenesey, in Denmark, 325.

Odo, bishop of Bayeux, deprives the abbey
of many of its possessions, 96-7.

imprisoned by the king, 97.

Odo or Otho, cardinal of St. Nicholas in
Carcere, 177.

Odulph, or Odulf, S. :

his shrine originally made as a shrine
for S. Egwin, 37.

shrine made for him assigned after-
wards to Egwin, 44.

relics bought by Ælfward and given
to Evesham, 83.

his shrine made by Manny, 87.

— escaped destruction when the
tower fell, 224.

mention of his festival, 218, *n.*, 219
bis, 275, 308.

- Odulph, or Odulf, S.—*cont.*
translation of his relics, 313.
miracles, 315–320.
- Offa, king of Essex, 73.
goes to Rome with Egwin, 10, 19.
grants privileges to Evesham, 10, 20.
his donations, 18, 71.
his grants mentioned, 154, 171, 180,
192–3.
witnesses Constantine's grant to Evesham, 172.
anniversary, 219, *n.*
- Offa, king of Mercia, grants to Evesham,
71, *marg.*, 72, *n.*, 76, *n.*
- Offenham, Worcestershire:
Huffam given to Evesham, 71.
Uffenham seized by Alfere, 78.
— restored, 79.
Uffeham held by Godwin, 80.
— mentioned, 101, 210 *bis*, 216, 217,
287.
Huffeham, 217, *n.*
Offenham, 261, 304 *bis*, 339.
Uffenam, 287, 301.
Offeham, deer-park, 339.
[*See* Richard, archbishop of Nazareth.]
- Oldborough, Worcestershire:
Hulebarewe given to Evesham, 72.
Ulleberwe, 209.
Ulleberewe, 214, *n.*
Hollebarwe, the manor and advowson
obtained by the abbey, 284.
Ollebarwe, 290.
- Ombersley, Worcestershire:
Ambresley given to Evesham, 72.
given to Alfwad by Alfere, 78–9.
held by Godwin, 80.
a rent from the church assigned to
Evesham, 102.
benefice annexed to the abbey for the
use of the monks, 290, 291.
prison there, 127.
land given to Roger and to W. le Poer,
124, 243.
Chatteley Wood destroyed, 262.
Chattesley, 275.
mill of Haddeley, 276.
the Trylpole [*trill-pool*, a trickling,
- Ombersley, Worcestershire—*cont.*
gently-running pool? A stream
at Oxford is called the Trill mill
stream], 304.
fish-pond at Linholt, 261.
park at Linholt, 301, *n.*
mentioned, 209 *bis*, 214, *n.*, *bis*, 215, *n.*,
216 *bis*, 217, 223, 229, 260, 275,
283, 288, 299, 300 *bis*, 301, 306.
- Ombresley, John, abbot of Evesham:
account of his abbacy, 299–303.
mentioned, 306, 309.
- Oshere, sub-regulus of the Hwiccas, 18.
- Ostia, 147.
- Ostrith, wife to Ethelred of Mercia, 18, 71,
73.
- Osulf, bishop of Ramsbury, possessed the
abbey, 77.
- Oswald, S., his arm obtained as a relic, 99.
- Oswald, archbishop of York, 78.
- Oswald, brother to Æthilhard of the
Hwiccas:
gives 20 manses in Twyford to Evesham, 18.
resumes them until Stratford is given
in exchange, 72, 73.
- Oswald, abbot of Evesham, 40, 41, 78.
- Otho, the legate, 279, *n.*
- Ottobon, cardinal, legate, 282.
- Ovid quoted, 26.
- Ourri, William de, Evesham, 212, *n.*
- Oxford:
miraculous detection of a thief, 55.
mentioned, 233 *bis*, 267, 338.
- Oxfordshire, 89.

P.

- Pagan, of Littleton, 211.
- Pancras, monastery of St., *see* Lewes.
- Pandulph, the legate, 231 *bis*, 232, 233,
253, 254.
- Parlour, or de Locutorio, Reginald, 215, *n.*
[*Inardus Parler* is mentioned as hold-
ing Hampton, in Cotton. MS. Vesp.
B. xxiv. f. 7 b.]

Pate, of Evesham, 211.
 Pavia, 143, 153.
 Paul, S., 6, 11, 29, 32, 34, 175, 179, 183, 200, 222.
 Paul, abbot of St. Mary at Leicester, appointed to inquire into the miracle of S. Wistan's hair at Wistanstow, 334.
 Pauli, Pietro, a Roman citizen, 257.
 Payn, Henry, 290.
 Pebworth, Gloucestershire :
 Pebewrtham, given to Evesham, 74.
 Peppewurthe, acquired by Agelwy, 95, alienated by Odo, 97.
 Peche, Richard, bishop of Coventry, confirmed Penwortham to Evesham, 75.
 Penbrok, Richard, abbot of Evesham, 338.
 Penda, king of Mercia, 71.
 Penwortham, Lancashire :
 the church and fourth part of the fishery given to Evesham, 75.
 the priory confirmed to Evesham, *ibid.*
 the land restored to Evesham, 97.
 mentioned, 206, 209, 213, 214, *n.*, 217, 224, 251, 253, 297.
 Per, Walter, Evesham, 212, *n.*
 Pershore, 282.
 abbey of S. Ædburgh at, 319.
 Pershore, Roger de, 215, *n.*
 Peter, S., 6, 7, 11, 29, 32, 33, 34, 174, 175, 176, 178, 179, 182, 183, 200, 222, 234, 236.
 Peter [de Mora], of Benevento, afterwards cardinal of St. Mary in Via Lata, and bishop of Porto :
 employed by Marleberge as an advocate at Rome, 153.
 Peter, sub-prior of Evesham, 128.
 Peter-pence, 192-195, 223.
 Peterel, Adam, 270.
 Philip, archbishop of Tuam, dedicates an altar at Evesham, 253, *n.*
 Philip, chief notary at Rome, afterwards bishop of Troja, 170.
 Philip, the sacrist, 212, *n.*
 Phineas, 5, 112.
 Piacenza, 143.
 Piplucton, Richard de, 215, *n.*

Pixley, Herefordshire :
 Pikerleye, tithes given to Evesham, 75.
 Pikeley, 211.
 Poden, Worcestershire, *see* Honeybourne.
 Poer, Walter le, abbey land yielded to him by abbot Norreys, 124, 243.
 Ponte, William de, *see* Bridge.
 Poore, Richard, dean, afterwards bishop, of Salisbury, 232, 233.
 Porter, Henry the, 102.
 Porter (Portarius), John, 209, *n.*, 214 *bis.*
 Porter, Nicholas :
 gives up the office of gatekeeper, 294.
 houses obtained from him, *ibid.*
 Porter, Roger, 294.
 Pugio, David, his death, 127.

Q.

Queinton, Gloucestershire :
 Qunton, given to Evesham, 74.
 Qunentinun, recovered by Agelwy, 95, alienated by Odo, 97.

R.

R., monk of Evesham, *see* Richard.
 R., *see* Ripple.
 Radford, Enstone, Oxfordshire :
 Radeford, 212, *n.*, 271.
 Ragley, in Arrow, Warwickshire :
 given to Evesham, 72.
 recovered by Agelwy II., 95.
 alienated by Odo, 97.
 recovered by abbot Adam, 101.
 again lost by abbot Norreys, 243.
 Ralph *Dispensator*, q.v.
 Ramsey abbey, 81.
 bishop Ælfward buried there, 85.
 Randulf, chancellor to Hen. I., 98.
 [Chancellor between 1100-1108; *see* Stow-on-the-Wold.]

- Randulph, or Rondulf, abbot of Evesham :
 confirmation of the customs of the
 abbey, 205.
 his anniversary, 209, 214, *n.*, 215, *n.*,
 216, 219, *n.*
 grants to the abbey, 213 *ter*, 214, *n.*,
 215, *n.*
 prior of Worcester, 255.
 refuses election as bishop of Worcester.
ibid.
 elected abbot of Evesham, 256.
 consecrated at York, *ibid.*
 account of his abbacy, 260-263.
 attends the council of Lateran, 263, *n.*,
 266.
 pays the Roman creditors, 256, 260,
 266.
 mentioned, 270, 271, 272, 276, 277.
 Reading, council in 1206, 202.
 Reginald, abbot of Evesham, 98-99, 101,
 173.
 goes to Rome on an appeal against
 the bp. of Worcester, 99.
 letter to G. Foliot, 112, *n.*
 anniversary, 209, 214, *n.*, 219, *n.*, 220.
 Réole, La (Regula), a city of France, 30
 miles from Bourdeaux, 279, *n.*
 Repingdon abbey, Derbyshire :
 St. Wistan buried there, 331.
 relies afterwards translated by Canute
 to Evesham, 326, 332.
 a small piece of his skull and a bone
 given back by Evesham, 336.
 Richard II., duke of Normandy, 81. [Er-
 roneously called *Robert*, who was
 Richard's son.]
 Richard I., of England :
 gold cup sold to aid his ransom, 101.
 Richard II., 288, *n.*
 Richard III., 339.
 Richard, archbishop of Nazareth, conse-
 crates two bells, 297.
 [He consecrated two altars in the
 chapel and manor-house of Offen-
 ham, 23 and 24 Sept., 1358. Harl.
 MS. 3763, fol. 115 b.]
 Richard "Martensis," a painter, 286, *n.*
 Richard, a monk of Evesham, sent to Rome
 from the abbey, 132, 222.
 Richard "juvenis," son of Richard the
 lame, 215, *n.*, 272.
 Richard the lame, 272.
 Ripa, *see* Wulfrie.
 Ripple, Worc. R., rector of, advocate for
 the bp. of Worcester at Rome, 150.
 Robert of Jumièges, abbot of Evesham, 98 :
 [Particulars of many lands alienated by
 him, as well as by abbots Walter
 and Maurice, without the consent of
 the chapter, are given in Harl. 3763,
 ff. 59, 69, and Vesp. B. xxiv. f. 8.]
 Robert, duke of Normandy, *see* Richard.
 Robert, a monk, *i.e.* Rob. Botild, q.v.
 Rochester :
 bishops, *see* Glanville (Gilbert de),
 Sansetun (Benedict de).
 Rogel, of Evesham, 215 *bis.*
 Roger the Poictevin :
 donation to Evesham, 75.
 Roger, abbot of Evesham, 100.
 Roger II., abbot of Evesham, *see* Norreys.
 Roger, nephew to abbot Norreys, 124.
 Rome :
 key recovered in the Tiber which had
 been cast into the Avon, 7, 32.
 church of the Saviour in the Lateran,
 172.
 the Lateran, 175, 178.
 St. Peter's, 179, 183, 193 *bis.*
 mentioned, 47, 99, 108, 112, *n.*, 113,
 115, 120, 121, 149, 153, 161, 205,
 231, 252, 284.
 Rondulf the weaver [Textor] of Evesham,
 215, *n.*, *bis.*
 Rous, John de, 300, 303.
 Runfred, *see* Humphrey.
 Runhulle, in Evesham, 212, *n.*
 Rupibus, or Roche, Peter de, bishop of
 Winchester, 153.
 Russell, Hugh, Newnham, 243.
 Ryche, William, 307.

S.

- St. Alban's, Hertfordshire, 222.
- Saintbury, Gloucestershire :
 Seynebury, 284, 288, 295, 298, 299.
 Beventonesplæe, 295.
- Salford, Oxfordshire :
 given to Evesham, 73.
 recovered by Agelwy II., 95.
 Saltford, alienated by Odo, 97.
 — and by abbot Adam, 102.
- Salford, Great and Little, Warwickshire :
 given to Evesham, 72.
 recovered by Agelwy II., 95
 Saltford, alienated by Odo, 97.
 mentioned, 209, 210, 217 *bis*.
 Sanford, 212, *n.*, 214, *n.*
- Salford, Augustine de, put to death by
 abbot Norreys, 127, 242.
- Salisbury, bishops and dean, *see* Malmes-
 bury, Poore (Richard.)
- Sambourne, Warwickshire, 101, 107.
 Sanburne, given to Evesham, 72.
- Sanford, or *Salford*, q.v.
- Sansetun, Benedict de, canon of London,
 afterwards bp. of Rochester :
 commissioner to examine the exemp-
 tion of the vale of Evesham, 191, 193.
 the suit prosecuted before him, 222.
- Scarsi, Luca, proctor for the Roman credi-
 tors, 257.
- Scholastica, St., sister to St. Benedict, 245.
- Schrewenhulle park, in Badsey, or Benge-
 worth, Wore., 292.
- Scotland, 84.
- Seal caught in the Avon, 33.
- Sebastian, St., 104.
- Selby, [Richard], abbot of, 248.
- Sele, or *Droitwich*, q.v.
 [*Sale*, i.e., the *Saltway* ; *Allies' An-
 tiq. of Worcestershire*, pp. 321, 323.]
- Sergant, Rondulf, 214, *n.*, 269, *n.*
- Serlo, abbot of Gloucester, 90.
- Serpham, an island, given to Evesham, 75.
- Sew, or Sewi, Roger, 215, *n.*, 216.
- Seynebery, or *Saintbury*, q.v.
- Shipston-upon-Stour :
 given to Evesham, 74.
 Sriptun, recovered by Agelwy II., 95.
 alienated by bp. Odo, 97.
- Shropshire, 89, 90.
- Shuocham, i.e. *Southam*, q.v.
- Silvester de Evesham, bp. of Wore., 225,
 252.
- Simon, bishop of Worcester, 99, 112, *n.*
- Simon, brother to the steward of Evesham :
 his death, 127.
- Slaughter, Gloucestershire :
 Sloptra, given to Evesham, 74.
- Smethewyk, Alice, 307.
- Smith, or Faber, Henry, Evesham 211.
- Smith, or Faber, Reginald, Evesham, 211.
- Smith, or Faber, Simon, Evesham, 211.
- Smith, or Faber, William, Evesham, 211.
- Sodington, Mable, Worcestershire :
 Sodyntone, 296.
- Sodyntone, John, 300.
- Soilly, Henry de, bishop of Worcester :
 his statutes rejected by abbot Norreys,
 163.
- Sombourne :
 the wood at Langabey destroyed, 262.
 mentioned, 275 *bis*, 276.
- Sortes, Adam de, monk of Evesham :
 sent to Rome from the convent, and
 compelled by the abbot to journey
 back on foot, 147-8.
 arrives at Rome a second time, 170.
 returns to England with the decree of
 exemption, 198.
 made prior of Penwortham, 224.
 mentioned, 150, 191, 211, *n.*, 212, *n.*,
 230, 253, 270.
- Southam, Warwickshire :
 Shuocham, given to Evesham by
 Leofric, 84.
- Suocham, Hampton afterwards given
 in exchange for it, 85.
 [This gift of Leofric is omitted in the
 parallel passage respecting his bene-
 factions in Harl. 3763, f. 195.]

- Southstone, Stanford, Worcestershire:
 Suleston, given to Evesham, 75.
 Sulstan, 213.
- Spakeston, Richard de, dean of Wells:
 benefactions to the abbey, 101, 102.
- Sparrow, *see* Sperwe.
- Sperckulf, a monk of Coventry:
 sees a vision of Egwin, 51.
- Sperwe, Sparwe, or Sparrow, Richard, 213.
- Spinetus, Sir W., *see* Thorney.
- Stafford, John, bishop of Bath and Wells,
 consecrates John Wykewan, 338.
- Stafford, Robert de, gifts to Evesham, 75.
- Staffordshire, 89, 90.
- Stanbury, John, bishop of Hereford, con-
 secrates abbot Penbrok, 339.
- Stanley, manor of, Warwickshire, 294, 303.
- Stanley, Wilts, [Thomas de Colestun,]
 abbot of, 198.
- Stavensby, Alexander, bishop of Coventry:
 confirms the election of Marleberge,
 and consecrates him, 273-4.
 consecrates R. le Gras, 278, *n*.
- Stavoren, or Staveren, in Holland:
 Stauron, 313, 315.
- Stephen, a priest, 215, *n*.
- Stock, or Stoke, in Fladbury, Wore.:
 given to Evesham, 72.
 recovered by Agelwy II., 95.
 alienated by Odo, 97.
- Stokes, 210.
- Stour, 295.
- Stow-on-the-Wold, Gloucestershire, 211.
 given to Evesham, 72.
 a manse in Mangersbury given to the
 church of St. Edward in Stow, 74.
 the market acquired by Evesham, 98.
 [The market was granted by Hen. I.,
 "ad petitionem Ranulphi cancel-
 larii," in the time of abbot Mau-
 rice, not of Robert. A recital of
 the charter, signed by archbps.
 Anselm and Gerard, and therefore
 granted between 1100-1108, is given
 in a confirmation charter of Edw.
 III., 7 Jan. 1330, copied in Bodl.
 MS. Rawl. B. 461, fol. 12.]
- Stow-on-the-Wold.—*cont.*
 mentioned, 213 *bis*, 217, 223, 229, 295,
 298, 806.
- Stowe, William, 298-9.
- Stratford-upon-Avon, given to Evesham by
 Ethelred, 18, 71.
 seized by Æthilhard, and redeemed
 by Egwin, 18, 71, 73.
 given by Egwin to Oswald, 72, 73.
 not recovered, 95.
- Stretford, 212, *n*.
- Streche, R., of Evesham, 215, *n*, *bis*.
- Strensham, Worcestershire:
 Streygesham, 212, *n*.
- Strigul, Muriella de, cousin to Marleberge,
 215, *n*.
- Suein, king of Denmark:
 invades England, 81; killed, *ibid*.
 mentioned, 82.
- Suleston, i.e. *Southstone*, q.v.
- Sureis, Robert le, Penwortham. 213.
- Swell, Upper and Lower, Gloucestershire:
 given to Evesham, 46, 72, 75.
 recovered by Agelwy II., 95.
 mentioned, 119, 212, 229.
- Swell, S. de, clerk to archbp. Hubert, 126.
 rescues Marleberge from arrest, 127.
- Sygare, Walter, or *Zynergare*, q.v.
- Sylby, John, 308.
- T.
- Templars, 262, 277.
- Tetlestrope, i.e. *Adlestrop*, q.v.
- Textor, *see* Rondulf the weaver.
- Thelwall, Cheshire:
 half given to Evesham, 75.
 the fishery acquired by the abbey, 97.
- Thetillestroppe, i.e. *Adlestrop*, q.v.
- Thincferth, abbot of Evesham, 76.
- Thingferth, Thingfuth, or Tinfrith, king
 of Mercia:
 donations to Evesham, 73.
- Thomas I., archbishop of York:
 attempts to subject the see of Worces-
 ter to York, 89.

Thorney, Sir William, 58.
 Thorubon, Peter, 295.
 Tiber, *see* Rome.
 Tidmington, or Tilmington, Shipston-upon-Stour, Warw. :
 Tydelmyntone, 296, 298, 303.
 Tildbrith, abbot of Evesham, 76.
 Tiwe, or *Tywe*, q.v.
 Tours, 53, 117.
 Towcester, Northamptonshire, given by Godwin to abbot Freodegar, in exchange for Evesham, 79.
 Tow, of Stow-on-the-Wold, 213.
 Tredington, Worcestershire :
 Admuscote, 295, 298, 302.
 Admescote, 306.
 Derlinguscote, 289.
 Newbold, 295, 297.
 — Heyforduslond, 295.
 Tatlington, 289, 304, 306.
 Trent, relics of S. Egwin saved in the passage of the river, 59.
 Troja, Naples, 170.
 Trunket, Wibert, exiled; his lands at Kingley obtained by the abbey, 101.
 Trylpole, *see* Ombersley.
 Tuam, archbishop of, *see* Philip.
 Tuscany, abbot of St. Martin's in, 248.
 [S. Mart. in Campo? S. Mart. alla Palma, near Florence?]
 Twyford, Worcestershire :
 twenty manses given to Evesham, resumed, and redeemed, 18, 72, 73.
 afterwards held by the bishops of Worcester, 73.
 mentioned, 217 *bis*.
 Tynemouth, (or Tinemue,) J. de, clerk to archbp. Hubert, 126.
 rescues Marleberge from arrest, 127.
 Tywe, or Tiwe, William de, Evesham, 209, 211 *sape*, 214, *n*.
 [The acknowledgment of a loan of twenty marks from Will. de Tywe, son of Rich. de Tywe, is in MS. Vesp. B. xxiv. f. 2 b.]

U.

Ufa, or *Huue þe Hwede*, q.v.
 Upton Warren, Worcestershire :
 Houptone, given to Evesham, 72.
 Uptone, recovered by Agelwy II., 94.
 Uptun, alienated by Odo, 97.
 Upton, William, prior of Alcester, abbot of Evesham, 339.
 Urban V., pope, grants that duly elected abbots of Evesham shall be *ipso facto* confirmed, 297, 299.
 Urso, *i.e.* Urso d'*Abilot*, q.v.
 Utrecht [Trajectum], 315, 316.

V.

Valoignes, Peter de, 58.
 Vercelli, 143, 147.
 Verdun, William de, adviser of the bp. of Worcester, 120, 139.
 Vincent, S., mention of his festival, 275.
 Virgil quoted, 37.

W.

Waldhari, 72, *n*.
 Wales :
 battle with the Welsh, 58.
 some Cistercians from Wales ordained at Evesham, 277.
 Wallingford, 231.
 Walo, cardinal, or *Gualla*, q.v.
 Walter, bishop of Alba, 177.
 Walter, son of Dudde, a priest, gives Swell Major to Evesham, 72.

- Walter, of Cerisy, abbot of Evesham:
 begins the erection of a new church,
 55.
 sends "deputations from the parent
 society," on begging expeditions,
 with the relics of SS. Egwin and
 Odolph, 55, 318.
 mentioned, 87.
 account of his abbacy, 96-8.
 submits the relics of the Saxon saints
 to the ordeal of fire, 323, 335.
 [A story that Lanfranc foretold Walter's
 becoming an abbot from the result
 of trying the profane trick called
 "sortes evangelicæ," or divination
 with the Gospels "revolutione folio-
 rum," is preserved by William of
 Malmesbury, "De Gestis Pontifi-
 cum," in Savile's "Rerum Anglica-
 rum Scriptores," f. 132, and re-
 peated by Knyghton, "Chron. de
 Eventibus Angliæ," in Twysden's
 "Decem Scriptores," col. 2363.]
- Walter, of Evesham, 211.
- Warham, Ralph de, bishop of Chichester,
 holds an ordination at Evesham,
 263, *n*.
- Warewich, Nicholas de, messenger of the
 court of Rome, a forger of papal
 indulgences, 160, 161.
- Warrewike, Thomas de, clerk to abbot
 Norreys, 141, 142, 143, 149, 198,
 200.
- Warwick, or Warwick, Hugh de, 214, *n*.,
 269 *bis*.
- Warwick, Richard de, son of Hugh, 212, *n*.,
 269 *bis*.
- Warwick, earls of, *see* Beauchamp.
- Warwickshire, 79, 89, 95, 300.
- Wasthulle, William de, 289.
- Watteville, family of, 101.
- Weethley, in Kinewarton, Warwickshire:
 Witheley, given to Evesham, 72.
 alienated, but recovered by Manny,
 86.
 Wytheley, the manor obtained, 289.
 Wythley, 295.
- Wellesley, Sir John, 289, 290.
- Wells, 101, 102.
- Wesk, or Vesk, Robert le, 284.
- Westminster, Ralph Papilon, abbot of, 198.
- Weston-on-Avon, Gloucestershire:
 given to Evesham, 72.
 recovered by Agelwy II., 95.
 alienated by bp. Odo, but recovered
 by abbot Walter, 97.
 rent from the mill given to Evesham,
 75.
 mentioned, 210, 223, 229, 277.
- Whitchurch, or Wytechurche, John de,
 285 *ter*.
- Whitchurch, William, abbot of Evesham:
 account of his abbacy, 282-3.
 mentioned, 280.
- Wibald, a noble of Mercia, 328.
- Wickham, Child's, Gloucestershire:
 given to Evesham, 72.
- Wickhamford, Worcestershire:
 Wikewane, given to Evesham by Offa,
 72.
 Wikewone, Wikewane, 203, 209 *bis*,
 217 *bis*.
 Wickewane, 261.
 Wykewane, 261.
 Wykewone, 309.
 Wikewaneford, 278.
 Wykowoneforde, 290.
 mill of Wykewane, 276.
 tithe-grange of Wykewone, 304.
 Hodys-place, 305.
- Wicksford, Warwickshire:
 Witlakesford, Withlagesford, given to
 Evesham, 74, 79.
 alienated and afterwards bought back,
 79, 95.
 Witlakesford, 209, 210.
 Withlakesford, 217.
- Wictorum parochia, *i.e.*, the diocese of
 Worcester, q.v.
- Wiglaf, king of Mercia, 331, 336.
- Wigod, "baro regis," or tenant *in capite*
 under Edw. Conf., 79.
 [See Ross' Earls of Warwick in
 Hearne's Vita Ric. II., p. 228.]
- Wikewane, or Wickhamford, q.v.
- Wikewaneford, or Wickhamford, q.v.

Wilfrid, archbishop of York:
consecrates Evesham, 11, 20.
Wilfrid, succeeds Egwin as bishop of Worcester, 70.
Wilfy, abbot of Evesham, 77, *n.*
Willersey, Gloucestershire:
given to Evesham, 72.
mentioned, 223, 229.
Willarsey, 261, 287, 288.
Wyllarseye windmill, 284.
Wyllarsey, 304.
William I., king of England:
mentioned, 55, 88, 90, 92.
appoints abbot Agelwy governor of the midland counties, 89.
lays the midland and northern counties waste, 90.
imprisons his brother Odo, 97.
William [Matengi], cardinal of St. Peter ad Vincula, 177.
William, clerk to the chancellor at Rome, employed by Marleberge as an advocate at Rome, 153.
William, the steward of Evesham, 284, 285, 289-90, 291.
Wilshale, [Warwickshire ?]
given to Evesham, 72.
Winleshale, alienated by Odo, 97.
Wimund, or Wigmund, king of Mercia, 326.
Winchelcumbe, Gloucestershire:
lands given to Evesham, 75.
the abbey committed to Agelwy, abbot of Evesham, 90.
mentioned, 217, 318.
abbot [Robert] in 1203 mentioned, 133.
—— in 1213, 248, 251.
abbots, *see* Galand, Godric.
Winchester, 62.
bishop, *see* Rupibus, Peter de.
Wintonensis, Rotulus, i.e. *Domesday Book*, q.v.
Wired, prior of Evesham, 43.
Wistan, S.:
his life and miracles, 325-337.
his relics tested by fire, 323, 335.
sweat miraculously emitted from his head, 323, 337.

Wistan, S.—*cont.*
Marleberge writes his life, 28.
relics given to Evesham by Canute, 83.
—— translated from Repingdon, 326.
his shrine destroyed by the fall of the tower, 224, 336.
—— restored by Marleberge, 266, 272.
—— mentioned, 271, 282.
consecration of his chapel, 277.
Wistanstow, Shropshire:
S. Wistan murdered there, 330-1.
miracle of the annual springing up of his hair on the spot of his martyrdom, 332-4.
Witheley, or *Weethley*, q.v.
Witlakesford, or *Wicksford*, q.v.
Witton, *see* Droitwich.
Wlfard, abbot of Evesham, 77.
Wlfric Ripa, a spoiler of the abbey, 74, 77.
his body cast into a pond, 74, *n.*
Wlsy, *see* Wulsy.
Wodefe, Undefe, 217.
Wolsey, cardinal:
Payments to him from the abbey, 340.
Wood, or de Bosco, William, 288.
Worcester:
St. Alban's church, 211, 223.
St. Margaret's chapel, 223.
chapels of SS. Alban and Margaret, &c. given to Evesham, 72.
mention of the burning of the cathedral, 118.
the prior and archdeacon exercise episcopal functions when the see is vacant, 227.
mentioned, 46, 82, 94, 95, 112, *n.*, 120, 123, 126, 127, 128, 133, 135, 194, 307.
bishops:
Bleys, William de.
Constantiis, John de.
Ealdred.
Egwin.
Gray, Walter.
Lynne, William de.
Malgere.
Northall, William de.

Worcester, bishops—*cont.*

Silvester.

Simon.

Soilly, Henry de.

Wulstan.

prior, *see* Randolph.

diocese of, 157, 173, 180, 254,

Worcestershire, 84, 89, 94, 278.

Wrottesley, Staffordshire :

given to Evesham, 75,

mentioned, 101, 213, *n.*

Wortesleia, 213.

Wulfey, Robert de, clerk to abbot Norreys,
128.

Wulfgeat, son of Ufa, 79.

Wulfhere, king of Mercia :

Wlfere, 72.

Wulstan, bishop of Worcester :

Wlstan, his character, 89.

resists the attempted subjection of
Worcester to York, 89.

confessor to abbot Agelwy, 90.

Wulsy, or Wulsin, a hermit saint, monk of

Croyland, afterwards of Evesham :

Wlsy restores Badby and Newnham
to Evesham, 83.brother to Ælfric, *ibid.*anniversary, 219, 309, *n.*tomb, 266, 267, *n.*

a hermit for 75 years, 322.

[*See* Peter of Blois' Contin. of Ingulph,
in Fulman's "Scriptores," pp. 121-
4, and Flor. Worc., *sub anno* 1062.
From a comparison of these it
appears that Wulsy died in 1097 or
1098.]Wykewan, John, prior and abbot of Eve-
sham, 338.Wytchurch, or *Whitchurch*, q.v.

Wythelard, William, 285.

Wytheley, or *Weethley*, q.v.

Y.

York :

mentioned, 231, 272.

[Robert de Longo Campo, or Lang-
field], abbot of St. Mary's in 1213,
248.St. Mary's abbey connected with Eve-
sham, 256, 258.archbishops, *see* Ealdred, Thomas I.,
Wilfrid.

Yorkshire, 90.

Young, Richard, *see* Richard "juvenis."Ywain, Richard, 215, *n.*

Ywayn, or Ywayns, Thomas, 296, 307.

Z.

Zatton, Roger, abbot of Evesham :

account of his abbacy, 303, 310.

[The grants of Zatton described at
pp. 306-9 are for the most part
conveyed in a composition dated
1382, which is entered in Harl. MS.
3763, ff. 211b-12.][The somewhat obscure comparison, at
p. 310, of Zatton's life with the
labours of a smith, is explained by
a passage in Sulp. Severus' Life of
St. Martin of Tours (chap. xxvi.),
from which it is evidently taken. "Ut
"fabris ferrariis moris est, qui inter
"operandum pro quodam laboris
"levamine incudem suam feriunt,
"ita Martinus, etiam dum aliud
"agere videretur, semper orabat."—
Opera, 1741, vol. i., p. 36.]

Zynegare, or Sygare, Walter, 284.

LONDON:

Printed by GEORGE E. EYRE and WILLIAM SPOTTISWOODE,
Printers to the Queen's most Excellent Majesty.
For Her Majesty's Stationery Office.

LIST OF WORKS

PUBLISHED

By the late Record and State Paper Commissioners,
or under the Direction of the Right Honourable
the Master of the Rolls, which may be pur-
chased of Messrs. Longman and Co.

PUBLIC RECORDS AND STATE PAPERS.

ROTULORUM ORIGINALIUM IN CURIA SCACCARII ABBREVIATIO. Henry
III.—Edward III. *Edited by* HENRY PLAYFORD, Esq. 2 vols.
folio (1805—1810). *Price*, 25s. boards, or 12s. 6d. each.

CALENDARIIUM INQUISITIONUM POST MORTEM SIVE ESCAETARUM.
Henry III.—Richard III. *Edited by* JOHN CALEY and JOHN
BAYLEY, Esqrs. Vols. 2, 3, and 4, folio (1806—1808; 1821—1828),
boards : vols. 2 and 3, *price* 21s. each; vol. 4, *price* 24s.

LIBRORUM MANUSCRIPTORUM BIBLIOTHECÆ HARLEIANÆ CATALOGUS.
Vol. 4. *Edited by* The Rev. T. H. HORNE, (1812), folio, boards.
Price 18s.

ABBREVIATIO PLACITORUM, Richard I.—Edward II. *Edited by* The
Right Hon. GEORGE ROSE and W. ILLINGWORTH, Esq. 1 vol.
folio (1811), boards. *Price* 18s.

LIBRI CENSUALIS vocati DOMESDAY-BOOK, INDICES. *Edited by* Sir
HENRY ELLIS. Small folio (1816), boards (Domesday-Book,
vol. 3). *Price* 21s.

LIBRI CENSUALIS vocati DOMESDAY-BOOK, ADDITAMENTA EX CODIC.
ANTIQUISS. *Edited by* Sir HENRY ELLIS. Small folio (1816),
boards (Domesday-Book, vol. 4). *Price* 21s.

STATUTES OF THE REALM, large folio. Vols. 4 (in 2 parts) 7, 8, 9, 10, and 11, including 2 vols. of Indices (1819—1828). *Edited by* Sir T. E. TOMLINS, JOHN RAITHEY, JOHN CALEY, and WM. ELLIOTT, Esqrs. *Price* 31s. 6d. each, except the Alphabetical and Chronological Indices, *price* 30s. each.

VALOR ECCLESIASTICUS, temp. Henry VIII., Auctoritate Regia institutus. *Edited by* JOHN CALEY, Esq., and the Rev. JOSEPH HUNTER. Vols. 3 to 6, folio (1810, &c.), boards. *Price* 25s. each.

* * The Introduction is also published in 8vo., cloth. *Price* 2s. 6d.

ROTULI SCOTIÆ IN TURRI LONDINENSI ET IN DOMO CAPITULARI WESTMONASTERIENSI ASSERVATI. 19 Edward I.—Henry VIII. *Edited by* DAVID MACPHERSON, JOHN CALEY, and W. ILLINGWORTH, Esqrs., and the Rev. T. H. HORNE. 2 vols. folio (1814—1819), boards. *Price* 42s.

“FÆDERA, CONVENTIONES, LITTERÆ,” &c. ; or, Rymer’s Fœdera, A.D. 1066—1391. New Edition, Vol. 2, Part 2, and Vol. 3, Parts 1 and 2, folio (1821—1830). *Edited by* JOHN CALEY and FRED. HOLBROOKE, Esqrs. *Price* 21s. each Part.

DUCATUS LANCASTRIÆ CALENDARIUM INQUISITIONUM POST MORTEM, &c. Part 3, Calendar to the Pleadings, &c., Henry VII.—Ph. and Mary ; and Calendar to the Pleadings, 1—13 Elizabeth. Part 4, Calendar to Pleadings to end of Elizabeth. (1827—1834.) *Edited by* R. J. HARPER, JOHN CALEY, and WM. MINCHIN, Esqrs. Folio, boards, Part 3 (or Vol. 2), *price* 31s. 6d. ; and Part 4 (or Vol. 3), *price* 21s.

CALENDARS OF THE PROCEEDINGS IN CHANCERY IN THE REIGN OF QUEEN ELIZABETH; to which are prefixed, Examples of earlier Proceedings in that Court from Richard II. to Elizabeth, from the originals in the Tower. *Edited by* JOHN BAYLEY, Esq. Vols. 2 and 3 (1830—1832), folio, boards, *price* 21s. each.

PARLIAMENTARY WRITS AND WRITS OF MILITARY SUMMONS, together with the Records and Muniments relating to the Suit and Service due and performed to the King’s High Court of Parliament and the Councils of the Realm. Edward I., II. *Edited by* Sir FRANCIS PALGRAVE. (1830—1834). Folio, boards, Vol. 2, Division 1, Edward II., *price* 21s. ; Vol. 2, Division 2, *price* 21s. ; Vol. 2, Division 3, *price* 42s.

ROTULI LITTERARUM CLAUSARUM IN TURRI LONDINENSI ASSERVATI. 2 vols. folio (1833—1844). The first volume, 1204—1224. The second volume, 1224—1227. *Edited by* THOMAS DUFFUS HARDY, Esq. *Price* 81s., cloth ; or separately, Vol. 1, *price* 63s. ; Vol. 2, *price* 18s.

THE GREAT ROLLS OF THE PIPE FOR THE SECOND, THIRD, AND FOURTH YEARS OF THE REIGN OF KING HENRY THE SECOND, 1155—1158. *Edited by* the Rev. JOSEPH HUNTER. 1 vol. royal 8vo. (1844), cloth. *Price* 4s. 6d.

THE GREAT ROLL OF THE PIPE FOR THE FIRST YEAR OF THE REIGN OF KING RICHARD THE FIRST, 1189—1190. *Edited by* the Rev. JOSEPH HUNTER. 1 vol. royal 8vo. (1844), cloth. *Price* 6s.

PROCEEDINGS AND ORDINANCES OF THE PRIVY COUNCIL OF ENGLAND, 10 Richard II.—33 Henry VIII. *Edited by* Sir N. HARRIS NICOLAS. 7 vols. royal 8vo. (1834—1837), cloth, 98s. ; or separately, *price* 14s. each.

ROTULI LITTERARUM PATENTIUM IN TURRI LONDINENSI ASSERVATI, A.D. 1201—1216. *Edited by* THOMAS DUFFUS HARDY, Esq. 1 vol. folio (1835), cloth. *Price* 31s. 6d.

* * The Introduction is also published in 8vo., cloth. *Price* 9s.

ROTULI CURIÆ REGIS. Rolls and Records of the Court held before the King's Justiciars or Justices. 6 Richard I.—1 John. *Edited by* Sir FRANCIS PALGRAVE. 2 vols. royal 8vo. (1835), cloth. *Price* 28s.

ROTULI NORMANNIÆ IN TURRI LONDINENSI ASSERVATI, A.D. 1200—1205 ; also, from 1417 to 1418. *Edited by* THOMAS DUFFUS HARDY, Esq. 1 vol. royal 8vo. (1835), cloth. *Price* 12s. 6d.

ROTULI DE OBLATIS ET FINIBUS IN TURRI LONDINENSI ASSERVATI, tempore Regis Johannis. *Edited by* THOMAS DUFFUS HARDY, Esq. 1 vol. royal 8vo. (1835), cloth. *Price* 18s.

EXCERPTA E ROTULIS FINIUM IN TURRI LONDINENSI ASSERVATIS. Henry III., 1216—1272. *Edited by* CHARLES ROBERTS, Esq. 2 vols. royal 8vo. (1835, 1836), cloth, *price* 32s. ; or separately, Vol. 1, *price* 14s. ; Vol. 2, *price* 18s.

FINES SIVE PEDES FINIUM SIVE FINALES CONCORDIÆ IN CURIA DOMINI REGIS. 7 Richard I.—16 John (1195—1214). *Edited by* the Rev. JOSEPH HUNTER. In Counties. 2 vols. royal 8vo. (1835—1844), cloth, *price* 11s. ; or separately, Vol. 1, *price* 8s. 6d. ; Vol. 2, *price* 2s. 6d.

ANCIENT KALENDARS AND INVENTORIES OF THE TREASURY OF HIS MAJESTY'S EXCHEQUER ; together with Documents illustrating the History of that Repository. *Edited by* Sir FRANCIS PALGRAVE. 3 vols. royal 8vo. (1836), cloth. *Price* 42s.

DOCUMENTS AND RECORDS illustrating the History of Scotland, and the Transactions between the Crowns of Scotland and England ; preserved in the Treasury of Her Majesty's Exchequer. *Edited by* Sir FRANCIS PALGRAVE. 1 vol. royal 8vo. (1837), cloth, *Price* 18s.

ROTULI CHARTARUM IN TURRI LONDINENSI ASSERVATI, A.D. 1199—1216. *Edited by* THOMAS DUFFUS HARDY, Esq. 1 vol. folio (1837), cloth. *Price* 30s.

REGISTRUM vulgariter nuncupatum "The Record of Caernarvon," e codice MS. Harleiano, 696, descriptum. *Edited by* Sir HENRY ELLIS, 1 vol. folio (1838), cloth. *Price* 31s. 6d.

ANCIENT LAWS AND INSTITUTES OF ENGLAND; comprising Laws enacted under the Anglo-Saxon Kings, from Æthelbirht to Cnut, with an English Translation of the Saxon; the Laws called Edward the Confessor's; the Laws of William the Conqueror, and those ascribed to Henry the First; also, Monumenta Ecclesiastica Anglicana, from the 7th to the 10th century; and the Ancient Latin Version of the Anglo-Saxon Laws; with a compendious Glossary, &c. *Edited by* BENJAMIN THORPE, Esq. 1 vol. folio (1840), cloth. *Price* 40s.

— 2 vols. royal 8vo. cloth. *Price* 30s.

ANCIENT LAWS AND INSTITUTES OF WALES; comprising Laws supposed to be enacted by Howel the Good; modified by subsequent Regulations under the Native Princes, prior to the Conquest by Edward the First; and anomalous Laws, consisting principally of Institutions which, by the Statute of Ruddlan, were admitted to continue in force. With an English Translation of the Welsh Text. To which are added, a few Latin Transcripts, containing Digests of the Welsh Laws, principally of the Dimetian Code. With Indices and Glossary. *Edited by* ANEURIN OWEN, Esq. 1 vol. folio (1841), cloth. *Price* 44s.

— 2 vols. royal 8vo. cloth. *Price* 36s.

ROTULI DE LIBERATE AC DE MISIS ET PRÆSTITIS, Regnante Johanne. *Edited by* THOMAS DUFFUS HARDY, Esq. 1 vol. royal 8vo. (1844), cloth. *Price* 6s.

DOCUMENTS ILLUSTRATIVE OF ENGLISH HISTORY in the 13th and 14th centuries, selected from the Records in the Exchequer. *Edited by* HENRY COLE, Esq. 1 vol. fcp. folio (1844), cloth. *Price* 45s. 6d.

MODUS TENENDI PARLIAMENTUM. An Ancient Treatise on the Mode of holding the Parliament in England. *Edited by* THOMAS DUFFUS HARDY, Esq. 1 vol. 8vo, (1846), cloth. *Price* 2s. 6d.

REPORTS OF THE PROCEEDINGS OF THE RECORD COMMISSIONERS, 1800 to 1819, 2 vols., folio, boards: *Price* 5l. 5s. Report of their Proceedings, 1831 to 1837, 1 vol., folio, boards: *Price* 8s.

THE ACTS OF THE PARLIAMENTS OF SCOTLAND. 11 vols. folio (1814—1844). Vol. I. *Edited by* THOMAS THOMSON and COSMO INNES Esqrs. *Price* 42s. Also, Vols. 4, 7, 8, 9, 10, 11; *price* 10s. 6d. each.

THE ACTS OF THE LORDS OF COUNCIL IN CIVIL CAUSES. A.D. 1478—1495. *Edited by* THOMAS THOMSON, Esq. Folio (1839). *Price* 10s. 6d.

THE ACTS OF THE LORDS AUDITORS OF CAUSES AND COMPLAINTS. A.D. 1466—1494. *Edited by* THOMAS THOMSON, Esq. Folio (1839). *Price* 10s. 6d.

REGISTRUM MAGNI SIGILLI REGUM SCOTORUM in Archivis Publicis asservatum. A.D. 1306—1424. *Edited by* THOMAS THOMSON, Esq. Folio (1814). *Price* 15s.

ISSUE ROLL OF THOMAS DE BRANTINGHAM, Bishop of Exeter, Lord High Treasurer of England, containing Payments out of His Majesty's Revenue, 44 Edward III., 1370. *Edited by* FREDERICK DEVON, Esq. 1 vol. 4to. (1835), cloth. *Price* 35s.

— Royal 8vo. cloth. *Price* 25s.

ISSUES OF THE EXCHEQUER, containing similar matter to the above, James I.; extracted from the Pell Records. *Edited by* FREDERICK DEVON, Esq. 1 vol. 4to. (1836), cloth. *Price* 30s.

— Royal 8vo. cloth. *Price* 21s.

ISSUES OF THE EXCHEQUER, containing similar matter to the above; Henry III.—Henry VI.; extracted from the Pell Records. *Edited by* FREDERICK DEVON, Esq. 1 vol. 4to. (1837), cloth. *Price* 40s.

— Royal 8vo. cloth. *Price* 30s.

NOTES OF MATERIALS FOR THE HISTORY OF PUBLIC DEPARTMENTS. By F. S. THOMAS, Esq. Demy folio (1846). *Price* 10s.

HANDBOOK TO THE PUBLIC RECORDS. By F. S. THOMAS, Esq. Royal 8vo. (1853.) *Price* 12s.

STATE PAPERS DURING THE REIGN OF HENRY THE EIGHTH. 11 vols. 4to., cloth, (1830—1852), with Indices of Persons and Places. *Price* 5l. 15s. 6d.; or separately, *price* 10s. 6d. each.

Vol. I.—Domestic Correspondence.

Vols. II. & III.—Correspondence relating to Ireland.

Vols. IV. & V.—Correspondence relating to Scotland.

Vols. VI. to XI.—Correspondence between England and Foreign Courts.

MONUMENTA HISTORICA BRITANNICA, or, Materials for the History of Britain from the earliest period. Vol. 1, extending to the Norman Conquest. Prepared, and illustrated with Notes, by the late HENRY PETRIE, Esq., F.S.A., Keeper of the Records in the Tower of London, assisted by the Rev. JOHN SHARPE, Rector of Castle Eaton, Wilts. Finally completed for publication, and with an Introduction, by THOMAS DUFFUS HARDY, Esq., Assistant Keeper of Records. (Printed by command of Her Majesty.) Folio (1848). *Price 42s.*

HISTORICAL NOTES RELATIVE TO THE HISTORY OF ENGLAND; from the Accession of Henry VIII. to the Death of Queen Anne (1509—1714). Designed as a Book of instant Reference for ascertaining the Dates of Events mentioned in History and Manuscripts. The Name of every Person and Event mentioned in History within the above period is placed in Alphabetical and Chronological Order, and the Authority whence taken is given in each case, whether from Printed History or from Manuscripts. By F. S. THOMAS, Esq., Secretary of the Public Record Office. 3 vols. 8vo. (1856.) *Price 40s.*

CALENDARS OF STATE PAPERS.

[IMPERIAL 8vo. *Price 15s. each Volume.*]

CALENDAR OF STATE PAPERS, DOMESTIC SERIES, OF THE REIGNS OF EDWARD VI., MARY, and ELIZABETH, 1547-1580, preserved in Her Majesty's Public Record Office. *Edited by* ROBERT LEMON, Esq., F.S.A. 1856.

CALENDAR OF STATE PAPERS, DOMESTIC SERIES, OF THE REIGN OF JAMES I., preserved in Her Majesty's Public Record Office. *Edited by* MARY ANNE EVERETT GREEN. 1857-1859.

Vol. I.—1603-1610.

Vol. II.—1611-1618.

Vol. III.—1619-1623.

Vol. IV.—1623-1625, with Addenda.

CALENDAR OF STATE PAPERS, DOMESTIC SERIES, OF THE REIGN OF CHARLES I., preserved in Her Majesty's Public Record Office. *Edited by* JOHN BRUCE, Esq., V.P.S.A. 1858-1862.

Vol. I.—1625-1626.

Vol. II.—1627-1628.

Vol. III.—1628-1629.

Vol. IV.—1629-1631.

Vol. V.—1631-1633.

CALENDAR OF STATE PAPERS, DOMESTIC SERIES, OF THE REIGN OF CHARLES II., preserved in Her Majesty's Public Record Office. *Edited by* MARY ANNE EVERETT GREEN. 1860-1862.

Vol. I.—1660-1661.

Vol. II.—1661-1662.

Vol. III.—1663-1664.

CALENDAR OF STATE PAPERS relating to SCOTLAND, preserved in Her Majesty's Public Record Office. *Edited by* MARKHAM JOHN THORPE, Esq., of St. Edmund Hall, Oxford. 1858.

Vol. I., the Scottish Series, of the Reigns of Henry VIII., Edward VI., Mary, and Elizabeth, 1509-1589.

Vol. II., the Scottish Series, of the Reign of Elizabeth, 1589-1603; an Appendix to the Scottish Series, 1543-1592; and the State Papers relating to Mary Queen of Scots during her Detention in England, 1568-1587.

CALENDAR OF STATE PAPERS relating to IRELAND, preserved in Her Majesty's Public Record Office. *Edited by* H. C. HAMILTON, Esq. 1860.

Vol. I.—1509–1573.

CALENDAR OF STATE PAPERS, COLONIAL SERIES, preserved in Her Majesty's Public Record Office, and elsewhere. *Edited by* W. NOËL SAINSBURY, Esq. 1860–1862.

Vol. I.—America and West Indies, 1574–1660.

Vol. II.—East Indies, China, and Japan, 1513–1616.

CALENDAR OF STATE PAPERS, FOREIGN SERIES, OF THE REIGN OF EDWARD VI. *Edited by* W. B. TURNBULL, Esq., of Lincoln's Inn, Barrister-at-Law, and Correspondant du Comité Impérial des Travaux Historiques et des Sociétés Savants de France. 1861.

CALENDAR OF STATE PAPERS, FOREIGN SERIES, OF THE REIGN OF MARY. *Edited by* W. B. TURNBULL, Esq., of Lincoln's Inn, Barrister-at-Law, and Correspondant du Comité Impérial des Travaux Historiques et des Sociétés Savants de France. 1861.

CALENDAR OF LETTERS AND PAPERS, FOREIGN AND DOMESTIC, OF THE REIGN OF HENRY VIII., preserved in the Public Record Office, the British Museum, &c. *Edited by* J. S. BREWER, M.A., Professor of English Literature, King's College, London. 1862.

Vol. I.—1509–1514.

CALENDAR OF LETTERS, DESPATCHES, AND STATE PAPERS relating to the Negotiations between England and Spain, preserved in the Archives at Simancas, and elsewhere. *Edited by* G. A. BERGENROTH.

Vol. I.—Hen. VII.—1485–1509.

In the Press.

CALENDAR OF STATE PAPERS RELATING TO IRELAND, preserved in Her Majesty's Public Record Office. *Edited by* H. C. HAMILTON, Esq. Vol. II.

CALENDAR OF LETTERS AND PAPERS, FOREIGN AND DOMESTIC, OF THE REIGN OF HENRY VIII., preserved in Her Majesty's Public Record Office, the British Museum, &c. *Edited by* J. S. BREWER, M.A., Professor of English Literature, King's College, London. Vol. II.

CALENDAR OF STATE PAPERS, DOMESTIC SERIES, OF THE REIGN OF CHARLES II., preserved in Her Majesty's Public Record Office. *Edited by* MARY ANNE EVERETT GREEN. Vol. IV.

CALENDAR OF STATE PAPERS, DOMESTIC SERIES, OF THE REIGN OF ELIZABETH (continued), preserved in Her Majesty's Public Record Office. *Edited by* ROBERT LEMON, Esq., F.S.A.

CALENDAR OF STATE PAPERS, DOMESTIC SERIES, OF THE REIGN OF CHARLES I., preserved in Her Majesty's Public Record Office. *Edited by* JOHN BRUCE, Esq., F.S.A. Vol. VI.

CALENDAR OF STATE PAPERS, FOREIGN SERIES, OF THE REIGN OF ELIZABETH. *Edited by* the Rev. J. STEVENSON, M.A., of University College, Durham.

In Progress.

CALENDAR OF STATE PAPERS relating to ENGLAND, preserved in the Archives of Venice, &c. *Edited by* RAWDON BROWN, Esq.

CALENDAR OF LETTERS, DESPATCHES AND STATE PAPERS relating to the Negotiations between England and Spain, preserved in the Archives at Simancas, and elsewhere. *Edited by* G. A. BERGENROTH. Vol. II.—Henry VIII.

CALENDAR OF STATE PAPERS, COLONIAL SERIES, preserved in Her Majesty's Public Record Office, and elsewhere. *Edited by* W. NOËL SAINSBURY, Esq. Vol. III.—East Indies, China, and Japan.

THE CHRONICLES AND MEMORIALS OF GREAT BRITAIN
AND IRELAND DURING THE MIDDLE AGES.

[ROYAL 8vo. Price 10s. each Volume or Part.]

1. THE CHRONICLE OF ENGLAND, by JOHN CAPGRAVE. *Edited by* the Rev. F. C. HINGESTON, M.A., of Exeter College, Oxford.
2. CHRONICON MONASTERII DE ABINGDON. Vols. I. and II. *Edited by* the Rev. J. STEVENSON, M.A., of University College, Durham, and Vicar of Leighton Buzzard.
3. LIVES OF EDWARD THE CONFESSOR. I.—La Estoire de Saint Aedward le Rei. II.—Vita Beati Edvardi Regis et Confessoris. III.—Vita Æduuardi Regis qui apud Westmonasterium requiescit. *Edited by* H. R. LUARD, M.A., Fellow and Assistant Tutor of Trinity College, Cambridge.
4. MONUMENTA FRANCISCANA ; scilicet, I.—Thomas de Eccleston de Adventu Fratrum Minorum in Angliam. II.—Adæ de Marisco Epistolæ. III.—Registrum Fratrum Minorum Londoniæ. *Edited by* J. S. BREWER, M.A., Professor of English Literature, King's College, London.
5. FASCICULI ZIZANIORUM MAGISTRI JOHANNIS WYCLIF CUM TRITICO. Ascribed to THOMAS NETTER, of WALDEN, Provincial of the Carmelite Order in England, and Confessor to King Henry the Fifth. *Edited by* the Rev. W. W. SHIRLEY, M.A., Tutor and late Fellow of Wadham College, Oxford.
6. THE BUIK OF THE CRONICLIS OF SCOTLAND ; or, A Metrical Version of the History of Hector Boece ; by WILLIAM STEWART. Vols. I., II., and III. *Edited by* W. B. TURNBULL, Esq., of Lincoln's Inn, Barrister-at-Law.
7. JOHANNIS CAPGRAVE LIBER DE ILLUSTRIBUS HENRICIS. *Edited by* the Rev. F. C. HINGESTON, M.A., of Exeter College, Oxford.
8. HISTORIA MONASTERII S. AUGUSTINI CANTUARIENSIS, by THOMAS OF ELMHAM, formerly Monk and Treasurer of that Foundation. *Edited by* C. HARDWICK, M.A., Fellow of St. Catharine's Hall, and Christian Advocate in the University of Cambridge.

9. EULOGIUM (HISTORIARUM SIVE TEMPORIS), Chronicon ab Orbe condito usque ad Annum Domini 1366; a Monacho quodam Malmesbiriensi exaratum. Vols. I. and II. *Edited by* F. S. HAYDON, Esq., B.A.
10. MEMORIALS OF KING HENRY THE SEVENTH: Bernardi Andreæ Tholosatis Vita Regis Henrici Septimi; necnon alia quædam ad eundem Regem spectantia. *Edited by* JAMES GAIRDNER, Esq.
11. MEMORIALS OF HENRY THE FIFTH. I.—Vita Henrici Quinti, Roberto Redmanno auctore. II.—Versus Rhythmici in laudem Regis Henrici Quinti. III.—Elmhami Liber Metricus de Henrico V. *Edited by* C. A. COLE, Esq.
12. MUNIMENTA GILDHALLE LONDONIENSIS; Liber Albus, Liber Customarum, et Liber Horn, in archivis Gildhallæ asservati. Vol. I., Liber Albus. Vol. II. (in Two Parts), Liber Customarum. Vol. III., Translation of the Anglo-Norman Passages in Liber Albus, Glossaries, Appendices, and Index. *Edited by* H. T. RILEY, Esq., M.A., Barrister-at-Law.
13. CHRONICA JOHANNIS DE OXENEDES. *Edited by* Sir H. ELLIS, K.H.
14. A COLLECTION OF POLITICAL POEMS AND SONGS RELATING TO ENGLISH HISTORY, FROM THE ACCESSION OF EDWARD III. TO THE REIGN OF HENRY VIII. Vols. I. and II. *Edited by* T. WRIGHT, Esq., M.A.
15. The "OPUS TERTIUM," "OPUS MINUS," &c., of ROGER BACON. *Edited by* J. S. BREWER, M.A., Professor of English Literature, King's College, London.
16. BARTHOLOMÆI DE COTTON, MONACHI NORWICENSIS, HISTORIA ANGLICANA (A.D. 449—1298). *Edited by* H. R. LUARD, M.A., Fellow and Assistant Tutor of Trinity College, Cambridge.
17. BRUT Y TYWYSGOGION; or, The Chronicle of the Princes of Wales. *Edited by* the Rev. J. WILLIAMS AB ITHEL.
18. A COLLECTION OF ROYAL AND HISTORICAL LETTERS DURING THE REIGN OF HENRY IV. Vol. I. *Edited by* the Rev. F. C. HINGESTON, M.A., of Exeter College, Oxford.
19. THE REPRESSOR OF OVER MUCH BLAMING OF THE CLERGY. By REGINALD PECOCK, sometime Bishop of Chichester. Vols. I. and II. *Edited by* C. BABINGTON, B.D., Fellow of St. John's College, Cambridge.
20. ANNALES CAMBRIÆ. *Edited by* the Rev. J. WILLIAMS AB ITHEL.
21. THE WORKS OF GIRALDUS CAMBRENSIS. Vols. I. and II. *Edited by* J. S. BREWER, M.A., Professor of English Literature, King's College, London.

22. LETTERS AND PAPERS ILLUSTRATIVE OF THE WARS OF THE ENGLISH IN FRANCE DURING THE REIGN OF HENRY THE SIXTH, KING OF ENGLAND. Vol. I. *Edited by* the Rev. J. STEVENSON, M.A., of University College, Durham, and Vicar of Leighton Buzzard.
23. THE ANGLO-SAXON CHRONICLE, ACCORDING TO THE SEVERAL ORIGINAL AUTHORITIES. Vol. I., Original Texts. Vol. II., Translation. *Edited by* B. THORPE, Esq., Member of the Royal Academy of Sciences at Munich, and of the Society of Netherlandish Literature at Leyden.
24. LETTERS AND PAPERS ILLUSTRATIVE OF THE REIGNS OF RICHARD III. AND HENRY VII. Vol. I. *Edited by* JAMES GAIRDNER, Esq.
25. LETTERS OF BISHOP GROSSETESTE, illustrative of the Social Condition of his Time. *Edited by* H. R. LUARD, M.A., Fellow and Assistant Tutor of Trinity College, Cambridge.
26. DESCRIPTIVE CATALOGUE OF MANUSCRIPTS RELATING TO THE HISTORY OF GREAT BRITAIN AND IRELAND. Vol. I. (in Two Parts) ; Anterior to the Norman Invasion. *By* T. DUFFUS HARDY, Esq., Deputy Keeper of the Public Records.
27. ROYAL AND OTHER HISTORICAL LETTERS ILLUSTRATIVE OF THE REIGN OF HENRY III. From the Originals in the Public Record Office. Vol. I., 1216-1235. *Selected and edited by* the Rev. W. W. SHIRLEY, Tutor and late Fellow of Wadham College, Oxford.
28. THE SAINT ALBANS' CHRONICLES :—THE ENGLISH HISTORY OF THOMAS WALSINGHAM, MONK OF SAINT ALBANS. Vol. I. *Edited by* HENRY THOMAS RILEY, Esq., M.A., Barrister-at-Law.
29. CHRONICON ABBATIE EVESHAMENSIS, AUCTORIBUS DOMINICO PRIORE EVESHAMLE ET THOMA DE MARLEBERGE ABBATE, A FUNDATIONE AD ANNUM 1213, UNA CUM CONTINUATIONE AD ANNUM 1418. *Edited by* the Rev. W. D. MACRAY, M.A., Bodleian Library, Oxford.

In the Press.

- RICARDI DE CIRENCESTRIA SPECULUM HISTORIALE DE GESTIS REGUM ANGLÆ. A.D. 447—1066. *Edited by* J. E. B. MAYOR, M.A., Fellow and Assistant Tutor of St. John's College, Cambridge.
- LE LIVRE DE REIS DE BRITTANIE. *Edited by* J. GLOVER, M.A., Chaplain of Trinity College, Cambridge.

- RECUEIL DES CRONIKES ET ANCHIENNES ISTORIES DE LA GRANT BRETAGNE A PRESENT NOMME ENGLETERRE, par JEHAN DE WAURIN. *Edited by* W. HARDY, Esq.
- THE WARS OF THE DANES IN IRELAND : written in the Irish language. *Edited by* the Rev. J. H. TODD, D.D., Librarian of the University of Dublin.
- A COLLECTION OF SAGAS AND OTHER HISTORICAL DOCUMENTS relating to the Settlements and Descents of the Northmen on the British Isles. *Edited by* GEORGE W. DASENT, Esq., D.C.L. Oxon.
- A COLLECTION OF ROYAL AND HISTORICAL LETTERS DURING THE REIGN OF HENRY IV. Vol. II. *Edited by* the Rev. F. C. HINGESTON, M.A., of Exeter College, Oxford.
- EULOGIUM (HISTORIARUM SIVE TEMPORIS), Chronicon ab Orbe condito usque ad Annum Domini 1366 ; a Monacho quodam Malmesbiriensi exaratum. Vol. III. *Edited by* F. S. HAYDON, Esq., B.A.
- LETTERS AND PAPERS ILLUSTRATIVE OF THE WARS OF THE ENGLISH IN FRANCE DURING THE REIGN OF HENRY THE SIXTH, KING OF ENGLAND. Vol. II. *Edited by* the Rev. J. STEVENSON, M.A., of University College, Durham.
- POLYCHRONICON RANULPHI HIGDENI, with Trevisa's Translation. *Edited by* C. BABINGTON, B.D., Fellow of St. John's College, Cambridge.
- LETTERS AND PAPERS ILLUSTRATIVE OF THE REIGNS OF RICHARD III. AND HENRY VII. Vol. II. *Edited by* JAMES GAIRDNER, Esq.
- OFFICIAL CORRESPONDENCE OF THOMAS BEKYNTON, SECRETARY TO HENRY VI., with other LETTERS and DOCUMENTS. *Edited by* the Rev. GEORGE WILLIAMS, B.D., Senior Fellow of King's College, Cambridge.
- THE WORKS OF GIRALDUS CAMBRENSIS. Vol. III. *Edited by* J. S. BREWER, M.A., Professor of English Literature, King's College, London.
- ROYAL AND OTHER HISTORICAL LETTERS ILLUSTRATIVE OF THE REIGN OF HENRY III. From the Originals in the Public Record Office. Vol. II. *Selected and edited by* the Rev. W. W. SHIRLEY, Tutor and late Fellow of Wadham College, Oxford.
- ORIGINAL DOCUMENTS ILLUSTRATIVE OF ACADEMICAL AND CLERICAL LIFE AND STUDIES AT OXFORD BETWEEN THE REIGNS OF HENRY III. AND HENRY VII. *Edited by* the Rev. H. ANSTEY, M.A.
- THE HISTORY AND CARTULARY OF ST. PETER'S MONASTERY AT GLOUCESTER. *Edited by* W. H. HART, Esq., F.S.A. ; Membre correspondant de la Société des Antiquaires de Normandie.

YEAR BOOKS OF THE REIGN OF EDWARD THE FIRST. *Edited and translated by* ALFRED JOHN HORWOOD, Esq., of the Middle Temple, Barrister-at-Law.

THE SAINT ALBANS' CHRONICLES :—THE ENGLISH HISTORY OF THOMAS WALSINGHAM, MONK OF SAINT ALBANS. Vol. II. *Edited by* HENRY THOMAS RILEY, Esq., M.A., Barrister-at-Law.

ROLL OF THE PRIVY COUNCIL OF IRELAND, 16 RICHARD II. *Edited by* the Rev. JAMES GRAVES.

CHRONICLES AND MEMORIALS OF THE REIGN OF RICHARD THE FIRST, Vol. I. RICARDI REGIS ITER HIEROSOLYMITANUM. *Edited by* the Rev. WILLIAM STUBBS, M.A., Vicar of Navestock, Essex.

ANNALS OF TEWKESBURY, DUNSTAPLE, WAVERLEY, MARGAN, AND BURTON. *Edited by* HENRY RICHARDS LUARD, M.A., Fellow and Assistant Tutor of Trinity College, and Registry of the University, Cambridge.

In Progress.

HISTORIA MINOR MATTHÆI PARIS. *Edited by* Sir F. MADDEN, K.H., Keeper of the Department of Manuscripts, British Museum.

DESCRIPTIVE CATALOGUE OF MANUSCRIPTS RELATING TO THE HISTORY OF GREAT BRITAIN AND IRELAND. Vol. II. *By* T. DUFFUS HARDY, Esq., Deputy Keeper of the Public Records.

February 1863.

BX2596 .E9A3
Chronicon abbati de Evesham, ad annum

Princeton Theological Seminary-Speer Library

1 1012 00042 0739